K. KÜBRA BERK

Alabora Limanları

Roza Koleji'nde yıl sonu okul tiyatrosu heyecanı başladı. Tiyatro kulübü öğrencileri büyük bir çalışma ve provalara başladı. Öğrencilerin Edebiyat öğretmeni [illegible] ile başladıkları oyunda

Bana aşık olmuş, delirdiğini düşündüm.

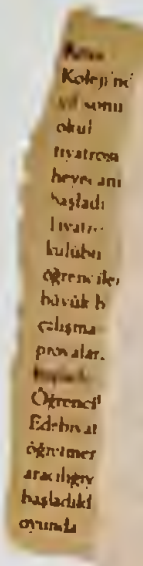
Sadece deliler aşık olur,

Bir de limanını kaybetmiş gemileri bekleyenler.

**"BUĞRA HAN CİHAN,
HER YALNIZLIĞIMDA
BENİ KAÇTIĞIM YERDE BULAN."**

Aile tüm kötülüklerin iyi niyetle yapıldığı bir yerdir, derlerdi. Peki ya lise? Lisedeki arkadaşlıkları insanın ikinci ailesidir. Kimilerinin en büyük şansı bu okul binası olurken,kimilerinin hayatı boyunca hafızasından kazıyamadığı hayal kırıklıklarının evidir. Yalnızca hayal kırıklıklarının değil, kalbin de bu kırıklarla beraber defalarca parçalandığını öğrendiği bir lanettir.

Belki de büyümenin ilk sancısı,
Aşkın ilk çarpıntısı,
Dudaklara bırakılan ilk masum busedir.

Bizim hikayemiz, masumiyetin kaybedilip mücadelenin başladığı noktada değişiyordu. Mezuniyet yılımızda başımıza gelen o felaketle...Birbirimizi kaybedip yeniden bulduğumuz kişilerin artık biz olmadığını anladığımız o gecede.

**NEFESİNİ TUT ÇÜNKÜ BU GERÇEK
BİR LİSE HİKAYESİ. *
BİZİM HİKAYEMİZ.**

@artemismilenyum

ISBN 978 625 5882-22-6

9 786255 882226

YAYIN NO: 2643
MİLENYUM: 154

Alabora Limanları 1
Kübra Kiraz Berk

Dizi Yönetmeni: T.Y. Mazer
Yayın Koordinatörü: Sevgi Ülker
Editör: Zeynep Karadeniz
Son Okuma: Mihriban Onur
Kapak İllüstrasyonu: Pınar Nur Güven
Kapak Tasarım: Havanur Bögürcü, Dilan Kaya
Sayfa Tasarımı: Adem Şenel

Düzenleme
Ny.ozlem

1. Basım: Haziran 2025
ISBN: 978-625-5882-22-6
Sertifika No: 43949

Kübra Kiraz Berk © 2025

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

ARTEMİS YAYINLARI
Ticarethane Sokak No: 15 Cağaloğlu / İstanbul
Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76
e-posta: editor1@artemisyayinlari.com – www.artemisyayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık
Çiftehavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul
Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 45099

Artemis Milenyum, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

K. KÜBRA BERK

Alabora Limanları

1

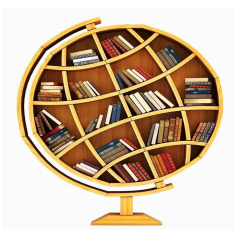
Ninova

Her hikâye beyazdır,
başkasından dinlediğinde
rengi değişene kadar.

Ninova

Bu kitap, fırtınalı havalarda bile limanda bekleyenlere.

"Her şey içimizden birinin aile sorunları yüzünden başladı,
sonra o sınav kâğıdını çaldık. Basit bir kâğıdın hayatımızı
bu kadar değiştireceğini hesaplasaydık, kimimiz o düşük notlara
itiraz etmez kimimiz yine de böyle yapardık.
Tüm hataları, tek tek, sonuçlarını bile bile.
Zaten bu kim olduğumuzu belirleyen o andı,
belki de böyle olmalıydı."

Duzenleme
Ny.ozlem

"Bana âşık olmuş, delirdiğini düşündüm."
"Neden?"
"Sadece deliler âşık olur."
"Başka?"
"Bir de limanını kaybetmiş gemileri bekleyenler..."

Alabora Limanları, Sahne Bir

1. BÖLÜM
SINAV KÂĞITLARI

Roza Koleji, 2019

"Bu yıl sonu puanıma göre ikinci kez sınıfta kalacağımı öğrendim."

"Ben de bu yıl dördüncü kez terk edildim."

Masadaki dergiden başımı kaldırdım ve önce ilk cümleyi kuran Kavin'e, ardından ikinci cümlenin sahibi olan Evla'ya baktım.

"Memnun oldum kızlar, ben de Sadem."

Kavin öfkeli bir biçimde elindeki kitapları masaya attı, birkaçı okuduğum derginin sayfalarına isabet edip karıştırdı ancak bunu fark etmedi ya da umursamadı. Yanımdaki sandalyeyi hızla çekti ve uzun bacaklarını yayarak kabaca oraya oturdu, Evla ise masum bakışlarıyla ayakta dikiliyordu.

İşaret parmağımın ucunu öfkeli bir boğaya benzeyen Kavin'e doğrulttum.

"Sen, sınıfta kalacağını bugün mü öğrendin?"

Mavi siyah saç tutamlarını şöyle bir geriye attı, yeterince rahat hissetmiyormuş gibi bileğindeki lastik tokayı dişlerinin arasına aldı ve hırçınca saçını toplarken derin nefesler alıp verdi.

"Evet!" dedi dişlerindeki tokayla konuşurken. Tepeden topladığı saçını bozmadan tokaya uzandı ve saçını sıkıca bağladı. Sivri suratını ortaya çıkaran gergin topuzunu bitirdiğinde siyah, iri gözlerini gözlerime çevirdi. "Hepsi o güzel sanatlar dersine giren kaş..."

Küfredeceğini anlayınca suratımı buruşturup elimi kaldırdım.

"Hop! Kantindeyiz, yerin ve kantincinin kulağı var. Disipline gitmek istemiyorum." Başımı kaldırıp hâlâ ayakta bekleyen ve genelde aramızdaki en sessiz insan olarak takılan Evla'ya baktım.

Parmağımın ucu bu kez ona doğruldu. "Yoksa sen de terk edildiğini az önce mi öğrendin?"

Başını yanımızda seslice soluyan Kavin'e göre çok daha sakin biçimde aşağı yukarı sallarken uzun kumral saçları hareketlendi. Beyaz gömleğinin üzerine dökülen tutamlar yüzünü hoş bir biçimde çevreliyor, güzelliğini ortaya çıkarıyordu.

"Aslında teorik olarak dün gece yarısı bir mesajla terk edildim ama pratik olarak az önce okulun arka bahçesinde yaşandı."

Sırıtmama engel olmak için yanaklarımı ısırırken Kavin beklediğim atağı gerçekleştirip hırçınca kıza döndü.

"Sen alay mı ediyorsun? O piçin götüne tekmeyi basmak için geç bile kaldın, kızım!"

Evla buna yanıt vermeden derin bir iç çektiğinde göz göze geldik, başıyla arka tarafı gösterdi.

"Kahve alacağım, ister misiniz?"

"Sütlü," diye tebessüm ettim.

Evla, Kavin'in yanıtını beklemeden kantinin iç kısmına ilerledi ve kalabalığın arasına karıştı. Öğle arasında olduğumuz için ortalıkta kaos vardı, birileri yüksek sesle tost siparişini istiyor, birileri içinde olduğu arkadaş grubuyla beraber bağırarak şarkı söylüyor, birileri ise ciddi ve agresif yüz ifadeleriyle çevreyi azarlıyordu.

Ben, kantinin genelde boş olan pencere kenarındaki en köşe masasında krakerimi kemirip dergimi okurken birkaç oğlanın Evla'ya sırasını verişini izliyor, Kavin'in huzursuz edici kızgın boğa gibi nefes alış verişlerini duymadan önce ne kadar mutlu olduğumu düşünüyordum.

"Evla'nın üzerine çok gidiyorsun," diye ekleme gereği duyarken krakerimi kemirmeyi sürdürdüm. "Bu üslupla seni hiçbir zaman dinlemedi."

"Şımarık davranmayı bırakıp biraz büyümesi gerekiyor o zaman. Bu gidişle en az elli kez daha kendinden daha aşağı seviyedeki pislikler tarafından rencide edilecek."

"Terk edilmenin rencide edilmek olduğunu da nereden çıkardın?" diye homurdandığımda dikleşmiş, kaşlarımı çatmıştım.

Kavin bana aptalmışım gibi bayık bir bakış attı.

"Sizi hak etmeyen insanları hayatınızda bulundurarak kendinize en büyük kötülüğü yapmanız yeterince rencide edici değil mi? Üstüne bir de terk edilmiş! İnanılmaz."

Kaşlarıyla bize doğru yürüyen Evla'yı işaret etti.

"Bu dünyaya yanlışlıkla gönderilmiş bir peri kızı gibi. Sakinliği, neşesi, güzelliği, zarafeti... Kendini harcamasına nasıl müsaade edebildiğinizi aklım almıyor."

"Kimsenin onu harcadığı yok," diye durgun bir sesle yanıtlayıp dergimin kaldığım sayfasını bulmaya çalıştım. "Herkes kendi tercihlerini yaşar, Kavin. Seçim yapıyor ve sonuçlarını görüyor, hepsi bu." Dergideki bakışlarımı ona çevirmeden ekledim. "Ayrıca hatırlatırım, önümüzdeki ay on sekiz oluyor."

"Verdiği kararlar bu kadar berbatken bu hiçbir şey ifade etmiyor," diye homurdanan kız, Evla yanımıza yaklaştığı için sesini kesti ve telefonunu çıkarıp oraya gömüldü.

Suratının asıklığının tek sebebi, korumak zorunda hissettiğimiz Evla'nın bir kez daha incinmiş olması değildi. Bu yıl kendisine başarılı olması için son bir şans tanıdığını söyleyen ve şartlar koşan annesine verdiği sözü tutamayacak olmasıydı.

Geçen hafta sonu Kavin'in evinde ortak projemiz için buluştuğumuz günü hatırladım. Başlangıçta her şey olması gerektiği gibi sakin gitse ve onun odasında bir şeyler atıştırarak ders çalışsak da sonrasında annesi işten gelmiş, bir anda bulunduğumuz odaya dalmıştı. Kadın öfkeli bir surat ifadesiyle içeri girdiğinde anlam verememiştim ama konuştuğunda her şey yerli yerine oturmuştu.

"Sen," diye parmağını sallamıştı Kavin'e. "Sen nasıl olur da devamsızlık yaparsın?"

"Proje yetiştireceğim," demişti kız başını kaldırıp annesine bakmaya tenezzül dahi etmeden.

"Kavin! Beni sakın çıldırtma, yıl sonu puanını bu kadar etkileyen bir dersin devamsızlığı..." Annesi söylediğini ispat edercesine telefonu suratına sallarken Kavin omuz silkmişti.

"Sadem'in karşısında seninle tartışmayacağım, boşa nefes tüketme." Kadına yandan bir bakış atarken gözlerinde daha çok küçümseyen bir ifade vardı. "Eğer beni gerçekten dinlemek istersen uyumadan önce yanına uğrarım."

"Uğrama, Kavin! Ben seni dinlemek falan istemiyorum, duydun mu? Beni çileden çıkardın artık..." Kadın dudaklarını birbirine sımsıkı bastırdığında suratı kızarmıştı. "Sakın seneye eğitim masraflarını karşılayacağım yanılgısına düşme, bu sondu. Bitti, Kavin."

Sonrasındaysa kapıyı sertçe çarpıp çıkmıştı, basit bir devamsızlık konusu onun gözünde hayati önem taşıyordu. Öyle ki kadının öfkeden gözü dönmüş, gerçekten de ben evden çıkana dek tekrar yanımıza uğramamıştı. Kapıdan beni uğurlarken bir ara yanıma yaklaşmış, *kusura bakma* dercesine omzumu okşamıştı.

"Evdekilere selam söyle, Sadem."

Bana söylediği son şey yarı mahcup bakışlar eşliğindeki bu cümlesiydi, sadece tebessüm etmiş ve başımı salladıktan sonra oradan ayrılmıştım.

Elbette gitmeden önce mutfağın açık penceresinden Kavin'in bağırışını ve kadının da aynı tonda yükselerek cevap verdiğini işitmemiş değildim.

Fakat çoğu zaman yaptığım gibi bunu da duymazlıktan geldim, Kavin isterse anlatırdı. Dinlememi isterse söylerdi. Fikrimi sorarsa söylerdim.

İnsanlarla iletişim şeklim bundan ibaretti, onlar bana dokunmadığı müddetçe görünmezdim.

Şimdi aynı masada oturduğum öfkeli kız, herkesin agresyon olarak gördüğü ancak benim hüzünle karışık mutsuzluk olduğunu da bildiğim duygular eşliğinde sandalyesine gömülmüşken ona başka bir şey söylemedim. Biraz yalnız kalmaya ihtiyacı olabilirdi.

İnsana bazen iç sesi bile yük gibi gelirdi.

"Kantin sırasında herkes yıl sonu notlarını konuşuyor." Evla benim kahvemi uzatıp sandalyesinde geriye yaslandığında bakışlarımı ona çevirdim.

"Bu yıl çok fazla kişi kalmış diye duydum."

Kavin'in sesli nefesi bize katılmasa da dinlemeye devam ettiğine işaret ediyordu.

"Anlamıyorum," diye mırıldandı Evla durgun bir sesle. "Nihayetinde herkes bu okula belli bir ödeme yapmıyor mu? Bu şekilde öğrencileri mağdur etmeye hakları yok. Çabalamış olan herkesin az çok emeğine saygı duyulup notlarının yükseltilmesi gerekiyor." Bir an

duraksadı ve gözlerini kıstı. "Sonuçta bir ayrıcalığımız olmayacaksa neden bu liseye bunca yıl para ödedik?"

Buna sessiz kaldım çünkü Kavin hiddetle araya girdi. "Neden olacak? Benimki gibi ruh hastası annelerin egolarını tatmin etmesi için! Yılın başında çeşitli şartlar dayatıp, *ben senin paranı ödüyorum, sen de bana başarı borçlusun* diyebilmeleri için."

Kavin dolgun dudaklarını birbirine bastırdı ve öfkeli bakışlarını ikimiz üzerinde gezdirdi.

"Annem müdür yaratığına ne dedi biliyor musunuz? *Eti sizin, kemiği benim. Notlar ve devamsızlık konusunda müsamaha göstermeyin. Aksine, ben fazladan detaycılık ve özveri istiyorum, sıkı şekilde takip edilmeli!* Beni ilkokula bırakıyormuş gibi gelip bunu konuştuk, rezaletti."

Bunu bizimle okulun son haftalarında paylaşıyor olmasına şaşırmıyordum, bu kız hep son dakika golleriyle meşhurdu.

"Toplu bir şey yapılabilir mi?" diye sorarken samimiydim.

Benim notlarımın kötü olduğu söylenemezdi ancak arkadaşlarımın ruh sağlığını önemsemeyen bencil biri değildim. Kavin'in bir yıl daha bu okulda bizsiz son sınıfı okuyacak olması kulağa korkunç geliyordu.

"Nasıl olacak?" diyen Evla kaşlarını kaldırmış, kahvesini yudumluyordu. "Beton'dan bahsediyoruz, hayatta işe yaramaz."

Hak verdiğim bir konuydu çünkü Beton lakaplı kimya öğretmenimiz Peyker, okulda öğrencilere acıması olmamasıyla tanınırdı.

Evla aklına bir şey gelmiş gibi parmağını şıklattı. "Yalnız... kantinde konuşanların arasında şey de vardı..." Kavin ona ters bir bakış atınca Evla'nın sesi titredi. "Şunu yapma."

"Neyi?"

"O ismi söyle de öldüreyim bakışını."

Bakışmaları uzadığında sıkıldım ve hepimizin bildiği ismi sesli dile getirdim. "İlya'dan bahsediyor." Yanımdaki kumral kıza döndüm. "O da dersten kalmış deme..."

"Dedim bile," dedi Evla muzipçe. Bir yandan da tırnaklarını inceliyordu ancak bunu Kavin'in ölümcül bakışlarından kaçmak için yaptığını biliyordum.

"Ben kalkıyorum."

Kavin sandalyesini geriye itip hareketlenince Evla irkildi ve çekimser bir tavırla ona baktı. Oturduğu yerde küçülmek ister gibi

korkakça bana döndü. Bense durumu devraldım ve uzanıp Kavin'in bileğine yapıştım, kalkmasına izin vermedim.

"Biraz sakin olsana," diye azarladım. "Kız senin işine yarayacak bir şey söylüyor."

"Saçmalama, Sadem," diye homurdandı Kavin bileğini benden kurtarırken. "İlya'dan söz ediyorsun, o kızın bana ne gibi bir faydası dokunabilir?" Nefretle gözlerini kıstı. "Tabii yeniden saç saça baş başa kavga etmemizi arzuluyorsanız ve bunun bir faydasını göreceksek olabilir."

Seslice ofladım ve Kavin'e bıkkın bir bakış attım. Bu kızla problemi biraz eskiye dayanıyordu, İlya'nın ailesi ve Kavin'in ailesi ortak iş yapıyordu. İlk yıllar bir sorun çıkmasa da ilerleyen dönemde Kavin, İlya'nın kendi evlerine sıkça girip çıkmasından rahatsız olduğundan söz etmişti, başlangıçta pek anlam verememiştik. Çünkü İlya kendi hâlinde takılan, ailesi sayesinde hepimizden çok daha iyi imkânlara sahip olan ve bununla övünmekten rahatsız olmayan, tipik burnu havada bir kızdan ibaretti.

En azından dönemin başında Kavin'in ailesiyle olan bazı problemlerini okul dedikodusu olarak yayana kadar öyle sanıyorduk. Kavin'in babasının annesini aldattığını kendi gözleriyle gördüğüne dair bir dedikodu çıkarmış ve kulaktan kulağa yaymıştı. Üstelik söylediğine göre başka şahitleri de vardı. Kavin başlangıçta bunu yalanlasa da dönemin ortalarında babasının evi terk ettiğinin duyulmasıyla şüphe kesinleşmişti. Yaptığı ilk şey İlya'yı bulmak olmuştu.

Sonrasındaysa kızı yüzü tanınmayacak hâle gelene dek dövmüştü.

"Sen önce müdürle oynaşan annene bakıp sonra benim aileme bulaş!" diyerek indirdiği yumruğu hâlâ gözlerimin önündeydi.

Ever, bu aslı olup olmadığını bilmediğimiz bir diğer iddiaydı, İlya'nın nutku tutulmuştu.

"Her neyse," diye zihnimdeki korkunç görüntüleri silip dikleştim. "Biraz akıllı ol, Kavin. Dönemin başında yediği bir halt yüzünden geleceğini riske atamazsın. İlya da dersten kalıyorsa örgütlenmemiz daha kolay olur. Ailesinin müdürle arasının iyi olduğunu biliyorsun."

Evla öksürdü. "Fazla iyi."

"Konumuz bu değil," diye Evla'ya ters bir bakış attım. "Konumuz, Kavin'i Beton'dan kurtarmak. Bu kadın üç beş öğrenciye pabuç

bırakmaz ancak İlya ve onun gibi tipleri örgütlersek konu müdüre kadar gider."

Bu fikirle heyecanlanmıştım.

"Hem bir düşünün, son yılımız. Kimse böyle bir ayaklanmayı göze almak istemez, dönemin bitmesine bu kadar az kalmışken başka şansları kalmayacak. Onlarla konuşup ortak hareket edelim."

Kavin çaresiz görünüyordu, sıkıntıyla saçlarını geriye attığında suratının aldığı ifadeden ne kadar mutsuz olduğunu görüyordum.

"Siz konuyu anlamıyorsunuz sanırım." Sesi ilk kez küskün çıkmıştı. "O kız yüzünden ailem mahvoldu, dedikodusu yüzünden aylarca okula gelmek istemedim. Devamsızlıktan kalmak üzere olduğum dersler bile var. Şimdi ayağına gidip *benimle iş birliği yap* mı diyeceğim?"

Evla sakinleştirici sesiyle, "Ortak çıkarlar diyelim," diye mırıldanırken yumuşak bakışlarla arkadaşımızı süzüyordu.

Kavin gözlerini kapattı ve birkaç saniye düşündü. Bense dergime olan ilgimi tamamen kaybetmiş, Kavin'i annesinin gazabından nasıl koruyabileceğimi hesaplıyordum.

"Hadi, Kavin," diye fısıldadım. "Bu kadar inatçı olamazsın. Bu iyi bir fikir, ortak hareket edip ayaklanmayı büyütürsek Beton ne kadar..."

Kavin gözlerini açtı. "İstemiyorum kızlar. Bir yıl daha tekrar yaparım, yaşamadığım bir şey değil." Gözleri alev alevdi, annesine ne kadar kızgın olduğunu görüyordum. "Ödemezse ödemesin," diye dişlerini sıktı. "Köpek gibi çalışır, kendi okul paramı kendim öderim."

Evla hiç istemese de yeniden araya girdi. "Şey, o çalışarak toplayabileceğin bir meblağ olmayabilir..."

"O zaman kaydımı silerler, ücretsiz bir okul bulurum."

"Kimse bu notlarla ve disiplin cezalarınla kaydını almak istemeyecek," diye sertçe konuştum. "Neden inat ediyorsun? Tanımadığın bir okulda son yıl çok daha fazla zorlanacaksın. Tüm bu riski alıp eğitim hayatının bataklığa batmasındansa Beton'u ikna etmeye çalışmak çok daha basit. Emin ol istersek çok büyük bir ayaklanma çıkarırız." Kantindeki öğrencileri işaret ettim. "O kadar da kötü insanlar değiller Kavin. Birçok kişi destek çıkacaktır."

Kavin'in dudağı titredi, ayaklarını sürterek sandalyesini ters çevirdi ve kantine sırtını döndü. Duygusallığını kimseye göstermek

istemezdi, yine öyle yaptı ve sadece bizim görebildiğimiz şekilde durdu.

"İstemiyorum, Sadem," diye fısıldadığında ilk kez sesi titredi. "Sen ne kadar ağır bir şeyi atlattığımın farkındasın, bilmiyormuş gibi yapma. O kızdan yardım dilenemem. Ölürüm daha iyi."

Evla derin bir iç çekip Kavin'i işaret etti. "Kesinlikle geri adım atmayacak, bu ses tonunu bilirim."

Bunca yıllık arkadaşlığımızın bize kattığı müthiş özelliklerden biri de kimin hangi haltı kabul etmeyeceğini gerçekten de tek bakışından anlamamızdı.

"Tamam," diye pes ettim. "Öyle olsun. O zaman ben konuşurum."

"Kiminle?"

Masadan kalkarken Kavin'e ters bir bakış attım. "O kısım senin müdahale alanın dışında. Gerisine karışma."

"Hayır, Sadem..."

"Fikrini sormadım, Kavin."

Sesimi yükselttiğimde susmak zorunda kaldı, az evvel hırçın görünen kız şimdi süt dökmüş kediye dönmüştü. Siyah gözlerini çevreleyen uzun kirpiklerini birkaç kez kırpıştırdı. Bu kez kısık bir ıslık çalıp dudağını ısıran Evla'ydı.

"Evet evet, bu bakışı da tanıyorum! *Geri adım atmam için cesedimi çiğnemen gerek* modunu aktifleştirdi, dokunmaya cesaret edelim diye bekliyor."

Doğrularcasına başımı salladığımda Kavin morali bozulmuş şekilde Evla'ya baktı, kız tatlı bir tebessümle başını yana eğdi ve omuz silkti. Sonra hiçbir şey olmamış gibi masumca kahvesini yudumladı.

"Birbirimizi tanımamız ne güzel," diye mırıldanıp çantamı sırtıma attım.

Aslında hedefim bugün son dersi asmaktı çünkü dönem sonuna dek devamsızlık yapmamış olan disiplinli bir ineğin tekiydim. Ancak Kavin için okulda kalma süremi biraz uzatmaya karar vermiştim.

Kavin arkamdan seslendi. "Sakın ters bir şey yapma."

Bunun için söz veremezdim, o yüzden gülümseyerek el salladım ve yanlarından ayrıldım. Adımlarım doğruca spor salonuna ilerledi, İlya'nm okul saatleri içinde en çok vakit geçirdiği yerin orası olduğunu biliyordum.

Kantinden ayrıldım, kolejin büyük binasının tüm lise sınıflarını ortada buluşturan devasa merdivenine ulaşana dek hızlı adımlarla ilerledim. Acelem olduğu için yanımdan geçen insanlara bakacak vaktim yoktu.

"Hop! Yine bir hışımla yürüyor, kimin kafasına yıldırım çarptıracaksın?"

Diğer şubedeki arkadaşlarımdan birinin sesini işitince sola döndüm, dalgalı siyah saçlarım geriye doğru havalandı.

"Selam çocuklar," diye el salladım. "Dönüşte uğrarım."

Eren hemen atıldı. "Gelelim mi?"

Adımlarımın hızını kesmeyip başımı salladım. "Şu an gerek yok!" Arkasından merakla bana bakan kıza el salladım. "Kapıda buluşuruz, Hanzade!"

Kız kıvırcık saçlarının çevrelediği yüzündeki meraklı ifadeyle başını sallayarak beni onayladı ve elini kaldırdı. Yanlarından hızla geçtikten sonra merdivenlere ulaşana kadar kimseyle konuşmadım.

Merdivenleri koşarak inip büyük spor salonuna ulaştığımda dışarıda bekleyen öğrenciyle bakıştık.

Kollarını göğsünde buluşturup tek kaşını kaldırdı.

"İdman var, giremezsin."

Gülümsedim. "Acelem var."

"Rafet Hoca *kimseyi alma* dedi."

"Sarp, hemen bakıp çıkacağım zaten." Çocuğun yeniden konuşmasına müsaade etmeden araya girdim. "İlya burada mı?"

Benimle baş edemeyeceğini anladığında bir adım geri çekildi. "Hocaya yakalanırsan ben görmedim derim."

"Ayaklarından tavana asmaz, sakin ol."

Salonun kapısını açar açmaz top sesleri ve devamındaki bağırışlar kulağımı doldurdu. Spor salonumuz devasa sayılırdı, basket ve voleybol sahasının çevresinde birçok öğrenci koşturuyordu. Takımların yıl sonu turnuvalarına hazırlandığını biliyordum, son bir aydır yemeyip içmeyip burada çalışıyorlardı. Normalde sakin tanımlanabilecek beden eğitimi öğretmenimiz Rafet Hoca ise turnuvaların yaklaşmış olması yüzünden gergin bir hâl almıştı. Sarp'ın kapıdaki tutumunun sebebi buydu.

Adımlarımı öğretmenin ve öğrencilerin çalışma sahasından uzağa yönlendirdim, İlya'nın basket sahasını izleyen taraftar koltuklarında

olmadığını görünce soyunma odasına yürüdüm. Tam da tahmin ettiğim gibi içeriden sesler geliyordu.

Kız değil, erkek bölümüne yöneldim ve soyunma odasının kapısını tıklattım.

"Müsait mi?"

Gülüşmeler kesildi, peşinden hemen kapı açıldı. Karşımda kan ter içinde kalmış, basketbol takımının ve İlya'nın vazgeçilmezi olan Tarık duruyordu. Başımı kaldırıp iki katım olan çocuğa baktım.

"İlya içeride mi?"

Çocuk aval aval suratıma bakarken onları uygunsuz bir anda yakalayıp yakalamadığımı bilmiyordum, doğrusu umurumda da değildi. Çok geçmeden İlya başını uzattı, kim olduğumu görmek için parmak uçlarında yükselip çocuğun geniş omzunun üzerinden baktı.

"Kim geldi?"

"Benim," derken ifadesizce ona bakıyordum. "Konuşmamız gerekiyor."

"Müsait değilim," diye reddederken beni görmekten hiç memnun olmadığı belli oluyordu, küt saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıp kâküllerini düzeltti. "Hem ne konuşacağız?"

"Gelmiyor musun?"

Sorgular bir ifadeyle kaşlarımı kaldırdığımda Tarık bıkkın bir nefes verdi. "Bizi biraz salsan güzel olmaz mı?"

"Oraya girmesi yasaktı, kızı izinsizce soyunma odanıza soktuğunu Rafet'e ispikleyeceğim." Sırıttım. "Kameraları izlemesini de isteyeceğim."

Hocanın bunu fark etmediğine emindim çünkü o kadar da uzun boylu değildi. Elbette kızlar ve erkekler birbirinin soyunma odasında bulunamazdı.

İlya oflayarak dışarı çıkarken Tarık bana küfretmek ister gibi kaşlarını çattı.

"Zor kullanmak ilk tercihim değildir," diye iç çektim.

Kızın önden geçmesi için elimi uzattım, benden yaklaşık on santim uzun olan boyuyla ve çıtkırıldım görünen bacaklarıyla önümden yürümeye başladı. Üzerinde spor kıyafetler vardı, belli ki onun da antrenmanda olması gerekiyordu.

Tarık arkasından seslendi. "Bekleyeyim mi?"

Kızdan önce ben yanıtladım. "Bekleme, uzun sürer."

İlya yürümeyi kesip arkasına döndü ve açık teninde parlayan bal rengi gözlerini kıstı. "Derken?"

"Biraz ciddi bir mesele."

"Sadem, beni abuk subuk meselelerin için sevgilimin yanından çağırıyorsan..."

"Beni ne zaman abuk subuk bir meselenin içinde gördün yahu?" diye laf atıp göz kırptığımda çenemle baş edemeyeceğini fark ederek arkamızda bıraktığımız çocuğa el salladı.

"Bekleme, ararım."

Diğer uçta kalan kız soyunma odasının kapısını açtım ve geçmesi için bekledim. İlya asık bir suratla içeri geçtiğinde kapıyı arkamızdan kapatmıştım.

"Senin yerinde olsam kameraya bakmak isterdim."

İlya kendini koltuklardan birine atıp bana ters bir bakış atarken ne demeye çalıştığımı anlamaya çalışıyordu.

"Soyunma odasına senin kadar rahat girebilen başka kızlar da var mı yok mu diye demek istedim."

Kız işittiği cümleyle şok olurken gözleri kocaman oldu, rahatça oturduğu koltuktan ayağa fırladı ve hışımla saçlarını geriye itti.

"Sen beni sinir etmeye mi gönderildin? Derdin neyse söyle." Dudaklarını birbirine bastırıp o küçük suratında kocaman açtığı gözlerini üzerime dikti. "Bir şey mi gördün?" derken sesi titrer gibi oldu.

Arsız bir şekilde sırıtmaktan kendimi alamadım. "Yok yahu, küçük bir güven testi yapayım dedim de sonuç beklediğim gibi."

Kafası karışmış hâlde gözlerini kıstığında bu kez rahatça koltuğa oturup bacak bacak üstüne atan bendim.

"Güvenmediğin bir çocukla üç yıldır çıkıyorsun, çok tuhafsın."

"Güveniyorum," diye terslerken duvara yaslanıp surat astı. Kollarını göğsünde bağlamış, huzursuz biçimde ayağını sallıyordu. "Ayrıca seni ilgilendiren bir durum yok. Ne konuşacaksın, hızlı ol."

"Beton seni de dersinden bırakmış diye duydum, doğru mu?"

Konunun benimle ilişkisini kuramamış olacak ki bir anlığına düşündü ve sakince başını salladı.

"Evet. Sadece beni değil."

"Neredeyse tüm şube sınıflarının yarısını," diye mırıldandım.

Kız yaslandığı duvardan gözlerini gözlerime dikti. "Yani?"

"Mesele şu ki sınıfındaki dersten kalan tüm arkadaş grubunu toplamanı istiyorum. Ben de bizim sınıfa ve diğer şubelere bakacağım. Ortak hareket etmemiz gerekiyor."

İlya'nın şaşkınlığı artarken gözleri de merakla parladı. "Affedersin? Neden yapacakmışım?" Dudağı küstahça kıvrıldı, pembe saçını kulağının arkasına attı. "Ben o konuyu zaten halledecektim, size ihtiyacım yok."

Kaşlarımı çattığımı görünce gülümsemesi büyüdü. "Sizin bana ihtiyacınız varsa o ayrı tabii... Bu hoşuma bile gider."

İşte bu tam da Kavin'in kızı yatırıp dövmek istediği o ego savaşının kendisiydi, gülüşü sinir bozuyordu.

"Ne tatlısın sen," diye mırıldandım oturduğum yerden kalkıp. "Bence nasıl yapalım biliyor musun? Bu konuyu hiç uzatmayalım İlyacığım." Yüz yüzeydik, uzanıp bir tutam pembe kâkülünü düzelttim. "Aksi hâlde hiç hoş şeyler olmaz."

"Sen beni tehdit mi ediyorsun?" derken meydan okurcasına üzerime doğru yürüdü.

Utanmasak dudak dudağa gelecektik ancak arsızca sırıttım ve kıpırdamadım.

"Yani... Annenin kulağına gitmesini istemediğin şeyleri dert etmeyi bıraktıysan sorun yok tabii. Bana fark etmez. Ne de olsa söylediğin gibi, sen bu dersten geçmeyi başarırsın, müdürle yapacağın birkaç toplantıya bakar."

Annesinin lafını duyduğu an gözleri büyüdü, heyecanla sırıttım.

"Geçen okul çıkışında," diye keyifle mırıldanırken kulağına eğildim. "Sebebi lazım değil, yolum biraz sıkıntılı bir yere düştü. Böyle izbe, karanlık... Tekin olmayan bir yerdi. İçeride kaçak birkaç şey satıldığını duymuştum. Laf aramızda... insanların kafası da biraz güzeldi. Epey inceleme fırsatım oldu."

Bir adım geri çekilerek hazır beklettiğim telefonumu parmak ucumda tutup havaya kaldırdım, kızın gözleri oraya döndü.

"İnanır mısın? Tam o an *selfie* çekesim gelmiş. Hay Allah, arkada da bazı tanıdık yüzler... Şey... Böyle, şey yapıyorlar gibi... Nasıl denir, pek ayık değillerdi."

Telefonu indirdim, kıza kocaman gülümsedim, bu şirin görünen ancak çok daha şeytani bir tebessümdü. "Annen madde kullandığını biliyor mu, İlya?"

Kızın benzi sararırken suratımdaki gülüş silindi, refleks olarak telefonuma uzanmaya çalıştığında hemen arka cebime koydum.

"Neyse, konumuza dönelim. Bilmeni istediğim iki şey var. Birincisi, birbirini seven insanlar, yani gerçek bir sevgiden söz ediyorsak böyle yerlerde takılmalarına müsaade etmezler. Fakat gördüğüm kadarıyla Tarık'ın çevresine adapte olmak için kendinden vazgeçmiş gibisin, senin için üzgünüm. Bilmeni istediğim ikinci şey, Beton'a karşı sınıfını örgütleyip bana destek olursan, hatta zahmet olmazsa biraz da müdürü baskılamamıza yardım edersen -ki imkânlarını göz önüne aldığımızda basit bir istek- çok sevinirim. Ne dersin?"

Solukları hızlandı, gözlerimi gözlerinden ayırmadım.

"Cevabını yeniden duyabilirim," diye kıkırdadım.

"Tamam."

Sevinçle el çırptım. "Teşekkür ederim."

"Telefon!" diye atılmak istediğinde bir adım geriledim ve elimi yukarı kaldırdım.

"Benden sır çıkmaz, merak etme. Yani kapalı kapılar ardında gördüklerimi boş yapmak için etrafa anlatıp durmam..." Gözlerimi gözlerinden çekmeden ekledim. "Senin Kavin'e yaptığın gibi."

"Sadem," diye dişlerini sıktı.

"Canım istediğinde değil ama canım sıkıldığında biraz problematik olduğum söylenebilir." Omzunu nazikçe okşadım ve gitmeden önce el salladım. "Son ders zilinden önce arka bahçede görüşelim."

Soyunma odasından çıktım. Bir şeyin yere fırlatılma sesini işitsem de adımlarımı yavaşlatmadım, şapşalca gülüyordum.

"Ne yaptım ben ya? Deli miyim neyim harbiden?"

Spor salonundan çıktığımda Sarp dışarıda bıraktığım gibi bekliyordu, bakışlarındaki huzursuzluk kaybolmamıştı. Agresifçe bana döndüğünde elimi cebime attım.

Küçük bir çikolata çıkardım. "Teşekkürler, peri Sarp."

Afalladı. "Peri mi?"

Çikolatayı gömleğinin ön cebine sıkıştırdım. "Afiyet."

Çocuk şaşkınca arkamdan bakakalırken ben âdeta ceylan gibi sekerek merdivenleri çıkmaya başlamıştım.

Heyecan verici bir gün olacağa benziyordu.

"Ne demek öylece kabul etti? İlya'dan söz ediyoruz."

Son ders zili çoktan çalmıştı, arka bahçeye kaçırdığım arkadaşlarımla planın üstünden geçiyorduk. Bir yandan dondurmamı yalıyor, bir yandan nöbetçi öğretmeni gözetleyen kızlardan haber bekliyor, bir yandan da Kavin'in şaşkın suratıyla bakışıyorduk.

Dondurmamı tekrar yalarken başımı salladım. "Çok ılımlıydı, ben de anlamadım. Bu kız akıllanmış bence. Bıraksan bizimle arkadaş bile olur."

Evla ince sesiyle araya girdi. "Asla!"

Aynı anda ona döndük, eh, İlya'dan zorbalık gören yalnızca Kavin değildi. Evla da onunla hatırı sayılır düzeyde tartışmıştı. Bunun en büyük sebebi bugün dördüncü kez terk edildiğini söylediği şeref yoksunu erkek arkadaşıydı! Güngör'ün Evla'yı terk edişleri, en yakın arkadaşı Tarık ve onun belalı kız arkadaşı İlya yüzünden oluyordu. Doğrudan etkileri yoksa bile dolaylı yoldan aralarını bozduklarına emindik.

Neticede o arkadaş grubuyla aramızda sessiz bir düşmanlık vardı.

"Merak etme," diye homurdanan Kavin çimenlere iyice yayıldı. "Onunla arkadaş olmamız için dünyanın çivisinin çıkmış olması gerekir. O kadar budala değiliz." İkimize kötü bakışlar yollayarak devam etti. "En azından ben değilim."

"Koşarak kızın boynuna atlamadım, merak etme," diye homurdandım ve biten dondurmamın çubuğunu çöp kutusuna fırlattım. "Sadece nazikçe konuşmayı denedim."

Kavin'in şüpheci bakışları buna inanmadığını gösterir gibi yüzümde geziniyordu.

"Mantığıma yatmayan bir şeyler var ama neyse. Öyle diyorsan öyledir."

Tatlı tatlı gülümsedim. "Hı hı."

Elbette İlya'nın bu büyük açığını onlara vermeyecektim, ne de olsa bu sır işime bir süre daha yarayabilirdi. Ayrıca Kavin'in düşmanlık duygusuyla hırçın davranacağından emindim, bu sebeple durumu kontrol altında tutmam en iyisiydi.

"İşte, geliyorlar!"

Tam sözleştiğimiz saatteydik, diğer şubeden arkadaşımız olan Hanzade eliyle okul binasının ön bahçeyle bağlanan köşesini gösteriyordu, aynı anda oraya baktık.

Önce ince vücuduyla her zamanki gibi kıvrılarak yürüyen İlya ve pembe saçları göründü, hemen yanında en iyi arkadaşları Neris ve Hayat vardı. Peşlerinden gelenler sınıfında yakın olduğu diğer öğrencilerdi. Hepsini net olarak seçemesem de okulun diğer kurnaz üçlüsü Ela, Sema ve Yusuf'u gördüm. İlya'nın peşine onları takmış olması fazlasıyla işime gelirdi çünkü genelde bir yerlerde mücadele etmemiz gereken bir hoca varsa bu ekip başı çeker, dilleriyle karşımızdakini yıldırırlardı.

"Süper," diye sırıttım.

Kavin hayretle sayıyordu. "Yedi, sekiz, dokuz, on, on bir..."

Evla şaşkınca ekledi. "On dokuz, yirmi, yirmi bir, yirmi iki..."

Derin bir iç çekip kollarımı geriye atarak çimenlere yayıldım. "Saymayın kızlar, dahası da var. Bu sadece görünen kısım."

Kavin'in şaşkınlığı ve bunu nasıl başarmış olduğuma dair hayreti büyüyordu.

"Sadem," diye tedirgince fısıldadı. "Tam olarak ne yaptın?"

"Rica ettim dedim ya," derken gelenleri seyrediyordum.

Yanımıza ulaşanlar yan yana ayakta dikilmeye başladı, şimdi gerçekten de neredeyse tüm şubelerin yarısı kadar öğrenciyle toplanmayı başarmıştık. İlya'nın onları ikna etmek için hangi yöntemi kullandığını bilmiyordum ve hiç ilgilenmiyordum. Hızla ayağa kalkıp şortumdaki tozları silkeledim. Benimle beraber Evla, Kavin, Hanzade ve yanımızda gelen diğer arkadaşlarımız da yerden kalktı.

"Selam gençler," diye seslendim. "Betonu delmeye hazır mıyız?"

Kimseden ses çıkmadığında bu konuda çok da istekli olmadıklarını gördüm, arkalardan uzun boylu bir çocuk biraz öne geldiğinde tahminimi doğrulayan bir agresifliği vardı.

"Bu yaptığımız şeyden emin miyiz?" dedi bilmişçe iç çekerken. "Beton'a bu numaralar sökmez, diğer öğretmenlerle konuşup başımızı daha çok yakmasın."

İlya ofladı. "Konuştuk ya, Soner! Uzatma da işimize bakalım." Ellerini beline koyup karşımızda dikilirken bize uzun bir bakış attı, Kavin'le gereğinden fazla bakıştıklarında huzursuzlandım ve durumu devraldım.

"Tamam, operasyona geçelim. Beton, birazdan D şubesinin dersine girecek, ilk olarak o şubedeki arkadaşlar mızmızlanmalı. Peşinden müdürle konuşan biz olayı devralacağız, sonrasında diğer şubelerde de

benzer şikâyetlerin olduğunu ve sınavın iptalini istediğimizi söyleyeceğiz. Bu kadar baskıya dayanamayacaklardır."

İlya bu durumdan bir an evvel kurtulmak isteyerek ofladı. "Tamam, benim için uygun. Zaten aksi bir durum olursa annem ve babamla görüşüp okul bağışlarının iptalini istediğimi söyleyeceğim."

Buradaki tüm öğrencilerin bu zamana dek okula yaptığı bağışları beşle çarpsak bile İlya'nın ailesinin buraya döktüğü milyonların yanından geçemezdi.

Evla, "Gayet mantıklı," diye mırıldandığında tüm gözler bir anlığına ona yöneldi. Bu kadar göz önünde olmaktan hoşlanmazdı, saçını tedirgince kulağının arkasına atıp boğazını temizledi ve gülümsedi. "Yani, bence öyle."

Kavin istemeyerek de olsa onay verirken iç çekti. "Tamamdır, bana da uyar."

"Ben dersten kalmadım ancak size yardım edeceğim," diye açıkladım. "Herhangi bir aksilik olursa..."

Neris kurnaz bir tavırla araya girdi, İlya'nın en yakınlarından biri olarak söze girme hakkını kendinde buluyordu. "Affedersin? Madem dersten kalmadın, bizim yaptığımız şeyin kime faydası..."

Bir anda lafını yarıda kestiğinde bakışlar Kavin'e yönelir gibi oldu, şimdi hiç sırası değildi. Eğer en ufak şekilde İlya ile sürtüşme yaşarlarsa tüm plan iptaldi.

"Arkadaşlar! Son dakikalardayız, herkes anladı, değil mi? Herkes sınıfına dönsün, elinizden geleni ardınıza koymayın."

İlya'nın kafasına yatmayan kısmı tahmin ediyordum, Kavin'le ölümcül bakışmalarını yarıda kestim ve arkadaşımın kolundan tuttuğum gibi sürüklemeye başladım.

"Hadi, hadi, çok işimiz var!"

Birkaç dakika süren kısa toplantımız ve örgütlenmemizin ardından dikkat çekmeyecek bir hızla dağıldık. Büyük okul bahçesini arşınlayıp merdivenlere yürürken Evla'nın adımlarının yavaşladığını gördüm. Baktığı yeri fark ettiğimde bunun sebebini anlasam da Kavin'e hâkim olmak zorundaydım.

"Evla..."

Sözümü kesti. "Hemen geliyorum."

Ters istikametimizde, Güngör'ün olduğu yöne doğru ilerliyordu. Çocuk, yakın arkadaşları Tarık ve takımdaki diğer kişilerle basket

oynuyordu. Spor salonundaki antrenmanları bitmiş, kalabalık bir güruh olarak bahçeye geçmişlerdi.

İki metreye yakın erkeklerin arasına dalan Evla'ya bakarken sabırla iç çektim.

"Bu kızın yüzsüzlüğü şaka mı?" diye homurdandı Kavin. "Çocuk bunu sabah terk etmemiş miydi?"

"Sakin ol," diye mırıldandım. "Yapacak bir şey yok. Maalesef âşık."

"İnsanda biraz gurur olur yahu! Böyle görmeye katlanamıyorum."

Parmak ucuyla Güngör'ü işaret etti, çocuk sarı saçlarını havalı bir şekilde parmaklarıyla geriye atmış, kendisinden daha kısa olan Evla'ya bakıyordu. Suratındaki ifadesizlik benim de sinirlenmeme sebep olsa da sakin kalmaya çalıştım.

"Şu herifin tipine bak, kendini bir bok sandığı o kadar belli ki... Sana bir şey diyeyim mi? Bir hafta sonra yeniden barışacaklar, tek fark o süreç içinde her zamanki gibi başkalarıyla yatıp kalkıp Evla'ya dönmüş olacak. Bu kız..." Kavin dişlerini sıkıyordu. "Bu kız kendine bunu nasıl yapabiliyor?"

Öfkesinin azalmayacağını gördüğümde, "Bekle," diye uyardım ve koşar adımlarla basket sahasına girdim. Bir yandan kafama gelirse beynimi akıtabilecek topun şiddetinden kaçıyor, bir yandan potanın çok yakınında Güngör'le konuşan Evla'ya bakıyordum.

"Evla! Hadi!"

Tam o tarafa seslenmiş, arkadaşımı bu haysiyetsiz çocuktan kurtarma umuduyla koşmuştum ki basket topunun rüzgârı delen sesini işittim.

Güngör, hızlı refleksi sayesinde topa büyük parmaklarını dayamasıyla Evla'yı korudu. Fakat top, on adım ileride olan benim kafama doğru müthiş bir şiddetle sekti ve suratıma yapıştı.

"Ayy!"

Beyin kanaması geçirdiğimi zannettiğim üç saniye kadar dünya ayaklarımın altından kayarken birilerinin koştuğunu duyuyordum.

"Abi kız yıkıldı!"

"Lan oraya niye atıyorsun, hayvan? Koş!"

"Nereye atacağım oğlum? Kızın sahada ne işi var asıl?"

Erkek sesleri birbirine karışırken Evla'nın ince çığlığı kulağıma çarptı. "Sadem! Sadem iyi misin?"

Gözümü açamıyordum, suratım kaynar suya girmişim gibi yanıyor, karıncalanıyordu. *Bu top, hızı birisi tarafından kesilmiş olmasına rağmen böyleyse Güngör'den sekmeseydi hâlim kim bilir nasıl olurdu* diye düşündüm.

"Allah'ın belaları!" diye cazgırca bağırdım. "Azıcık yavaş olun!"

"Kızım nasıl yavaş olalım? Maç yapıyoruz biz!"

Ağzımı açmış, canımın acısıyla yeniden bağıracaktım ki bir başkası beni böldü, bu Kavin'di.

"Ağzının ortasına iki tane patlatayım da benzer bir deneyimin eşsiz huzurunu yaşatmış olayım. Nasıl olur, zibidi?"

Tam o esnada Güngör, topu atan çocuğa yöneldi. "Ulan harbiden öküz gibi güç kullanıyorsun, yavaş olsana, Korkmaz!"

Kavin hâlâ onlara sövmeye devam ederken beni kaldırdı. "Gel Sadem. Revire gidelim mi? Suratına bakayım, sola dön, Sadem."

Anaç bir tavırla yüzümü elleri arasına alıp incelerken kaşlarını çatmıştı. Öylesine ciddi bir ifadesi vardı ki *iyiyim* demeye korktum ve emin olması için bekledim, yanağımın kızarıklığına baktıktan sonra dudağını ısırdı.

"Tamam tamam," diye kendini rahatlattı. "Sorun yok, iyi ki gözüne gelmemiş." Bir anda hızıyla arkamızda hizaya girmiş çocuklara döndü. "Hanginiz attı bunu? Sen, değil mi? Gel buraya!"

Şaşkınca, "Ka... Kavin," diye arkasından seslenerek durdurmaya çalışsam da çoktan çocuğu parçalamak üzere atağa geçmişti.

"Kızın gözünü oyacakmışsın! İnsan biraz dikkatli olur, bu bahçe senin babanın tapulu malı mı ya?"

Çocuğa saldırmaya başladığında Evla ve ben koşarak onları ayırmaya çalıştık. Kavin'le aralarında bizim kadar bir mesafe yoktu çünkü Kavin aramızdaki en uzun olandı. Buna rağmen çocuğun güçlü elleri ve uzun parmakları Kavin'i alt ederken pek zorlanmadı.

"Çekilsene şuradan, adam gibi özür dileyecektim zaten, kızım! Ayrıca arkadaşın bir anda sahaya atladı, bu alanda oynamamız çok normal değil mi?"

"İstersen uzaydan fırlat, umurumda değil! Dikkat edeceksin sen kardeşim, anladın mı?"

Kavin hiddetle bağırmaya devam ederken çocuk güç bela ondan kurtulup başını olduğum yere uzattı.

"Çok affedersin, seni hedef almamıştım."

Güngör şaşkınca ona baktı. "Top bana geliyordu lan, yoksa..."

İsminin Korkmaz olduğunu duyduğum uzun boylu, kumral çocuk arkadaşına pislikçe sırıttı. "Sana atıyordum zaten. Oyunu bırakıp kızla sohbete başlamak ne demek oluyor, şerefsiz?"

Güngör yanıt vermeye fırsat bulamadı çünkü biricik arkadaşım yeniden çığlığı basıp öfkeyle ona atıldı.

"Ya bir de pişkince anlatıyor! Bana bak, katil olacağım şimdi. Şımarıklığın seni boğma isteği uyandırıyor şu anda. Defolun çabuk, gözüm görmesin!"

Bu normal bir bağırış değildi, boğazının yırtıldığını düşündüğümüz korkunç bir andı. Âdeta nutkumuz tutulmuştu, birbirimiz konusunda hassas olduğumuz doğruydu ancak bu biraz...

Biraz şey duruyordu. Manyakça.

"Hadi, Kavin," diye tekrar araya girmeyi denedim. "Zaten özür diled..."

Bana değil, doğruca sol tarafında panikle bekleyen Evla'ya yürüdü. "Hepsi senin yüzünden oldu, bırak şu angut tipliyi artık, kızım! Yürü, düş önüme."

Evla'nın koluna yapışırken ağzım kocaman açılmıştı, kızı bizim yanımıza çekiştirirken beklemediğimiz bir anda geriye dönüp Güngör'e baktı, çocuk öylece apışıp kalmıştı.

"Bana bak it, bu zamana kadar şu kız için sustum ama yemin ederim son demlerimdeyim. Madem ayda bir bu kızın dengesini bozup milletle oynaşmaya bahane arayacaksın, o zaman siktir git. Benim arkadaşıma pis ellerini değdirme!"

Evla titrek sesiyle, "Kavin," diye fısıldadı.

"Evla, yürü dedim, beni sakın çıldırtma. Yeter artık kızım ya, bu heriften dışarıda milyon tane var, mendebur suratlıya baksana! Ben seni buna yedirir miyim sence? Her çiçekten bal alacak, sonra yine sana gelecek."

Güngör'e döndüğünde saçları hiddetle savruldu, film sahnesi izliyor gibiydim.

"Adam olacaksan çevremizde ol, olmayacaksan kaybol. Arkadaş, hatır gönül dinlemem, senin belan olurum. Defol şimdi, manipülatör pislik."

Yan yana dizilmiş iki metrelik oğlanların hepsi kedi gibi pısmış, ağızları beş karış açık Kavin'e bakarken biz de aynı dehşeti paylaşıyorduk.

Dersten kaldığını ve sınıf tekrarı yapacağını duyan zavallı kızın bugün birine patlayacağını biliyordum ancak olaylardan en alakasız isimler olan Güngör ve çevresindekilerin nasiplenmesini hiç beklemiyordum.

"Asla barışmayacak benimle," diye fısıldayan Evla'nın çenesi titriyordu.

İkimiz birlikte, Kavin'in himayesi altında basket sahasından uzaklaştırılıyorduk.

"Sus sus," diye fısıldadım. "Çok sinirlendi, ses çıkarma."

"Barışır mı, Sadem? Yemin ederim depresyona girmek üzereyim."

"Sırası değil," diye endişeyle yanıtladım. "Kavin'i delirtme, o çocuğu öldürür. Görmüyor musun nasıl bilenmiş? Gözünü bile kırpmaz, Evla."

"Ta... tamam."

Kavin arkamızdan homurdanıyordu.

"Zorla güzellik olmaz derler, yok öyle bir şey. Bu herif istediği boku yiyecek, arkadaşımın hayatını mahvedecek, ben de öylece seyredeceğim. Hadi oradan canım ya!"

Okula girdiğimizde hepimiz derin birer nefes verdik, ne yapacağımızı bilmediğimiz beş saniyenin ardından ilk konuşan ben oldum. Parmağımı kaldırıp koridorun sonunu gösterirken yutkundum.

"Şey yapacaktık, müdüre gidecektik..."

Bir yandan da diğer elimle şişmesinden korktuğum suratımı tutuyordum.

"Evet," dedi Kavin saçlarını geriye itip yüzünü havalandırırken. "Öyle bir işimiz daha vardı, değil mi? Tamam, doğru. Gidelim kızlar."

Evla'nın sessizliği dikkat çekince zavallı kız çekinerek, "Evet," diye onayladı. "Gidelim. Hemen. Şu an."

Müdür odasına doğru yol aldık.

Her şeyin ne kadar boka sarabileceğinden henüz bihaberdim.

"Teşekkürler müdürüm ancak sınavları iptal etmek gibi bir düşüncem yok, saygılar."

Dehşet içinde Beton lakaplı öğretmenimiz Peyker'in müdüre kafa tuttuğu anlara şahit oluyorduk.

Aslında planımız bir noktaya kadar gayet iyi işlemişti, önce D şubesinde başlayan ayaklanma, müdüre giden İlya ve ekip arkadaşları, peşinden bizimle birlikte domino taşı etkisi yaratmıştı. Tüm öğrencilerin sıra sıra kendisiyle görüşmeye geldiğini gören müdür, Beton'u dersten çağırmış, yüze yakın öğrencinin problemini çözmesi üzere ortak hareket etmeye davet etmişti.

Tabii hiçbirimiz bu deli kadının müdürün lafının üzerine laf söylemesini beklemiyorduk.

"Saygıdeğer Peyker Öğretmen'im, öğrencilerimizin çokluğuna bakılırsa sınav gerçekten biraz zormuş. Bu konuyu hep beraber..."

Beton tekrar müdürün sözünü kesti.

"Sonuçlar değiştirilmeyecek, hocam. Kendilerine dersle alakasız olan hiçbir soru yöneltilmemiştir. İspatlayabilen olursa elbette yeniden değerlendirme yapılır. Fakat ben notları bu şekilde sisteme gireceğim. Hepsine geçmiş olsun."

İçlerinden biri gaza gelip, "Yıl sonu notlarımız sizin dersiniz yüzünden düştü! Sınıfta kalanlar bile var..." diye atıldığında kırklı yaşlarının sonlarındaki kadın usulca o tarafa döndü.

Bir anlığına nefesimizi tuttuk. Siyah saçlarını ensesinde topladığı topuzu, ince çerçeveli gözlüğü ve dik duruşuyla sahiden korku salıyordu.

"Sevgili Necdet, tüm yıl istikrarlı bir biçimde ekilen derslerim sonucunda neredeyse sınıf mevcudunun yarısıyla işlediğim konuları sınavda görüp far gören tavşan gibi kalmanız müdürümüzü ve beni ilgilendiren bir konu değil." Yeniden müdüre dönüp baş selamı verdi. "Kesin ve son kararımdır efendim, iyi günler."

Az evvel yeniden incelemek için getirdiği sınav kâğıtlarını siyah geniş çantasına koydu ve geriye dönüp uzaklaştı.

Ben çantaya baktım, çanta bana... Ben çantaya, çanta bana... *Birbirimize veda bile edemedik.*

"İnanamıyorum," diye fısıldadım. "Bu nasıl olabilir?"

İlya ile göz göze geldiğimizde *yapacak bir şey yok* der gibi omuz silkti, bir yandan da hemen dibimde duran Kavin'i incelemeye devam ediyordu. Kavin hiçbir şey söylemeden hızlı adımlarla müdür odasından çıkan ilk kişi oldu, peşinden koştum.

Koridora çıktığımız an, "Bekle, bir yolunu..." diyordum ki lafımı kesti.

"Yalnız kalacağım, Sadem." Çantasına sıkıca sarılıp çıkış kapısına yürüdü.

Koridor boştu, bağırırken çekinmedim. "Kavin ben annenle konuşurum, o kadar acımasız olmaz belki. İkna etmeye ve öğretmenin sorunlu olduğuna dair..."

Tam o esnada öğretmenler tuvaletinden çıkan Beton'la yüz yüze geldik, neredeyse kalbim duracaktı.

"Öğretmeniniz sorunlu, öyle mi çocuğum? Ah, Sadem, derslerime bu kadar katılan ve başarılı bir öğrenci olarak bu yorumu senden duymak beni şaşırttı."

Nutkum tutulmuştu, Kavin öğretmeni bir an bile umursamadan hızlı adımlarla okuldan çıkarken bir anlık bakışmamızla gözlerinin dolduğunu gördüm. Yıllardır kendini düz bir duvar gibi sabit tutan arkadaşım, eğitim hayatına büyük bir darbe olan bu olayla artık kendini salmak üzereydi ve hiçbir şey yapamıyordum.

Annesi evde daha büyük bir baskı yapacak, Kavin bu derse ne kadar çok çalıştığını anlatsa da inanmayacak ve her zamanki gibi ebeveynlerin şişirilmiş başarı beklentisinin kurbanlarından biri olarak uyuyakalacaktı.

Oysa bu adil değildi. Onun çabasını en iyi bilenlerden biriydim.

Kavin sadece delice heyecanlanmıştı! Çünkü bu aptal sınavı dört yıldır hiçbir zaman başarılı bir şekilde geçememişti. Son şansı da elbette stresli dakikaların kurbanı olmuştu.

"İyi akşamlar, hocam," diyebildim.

Kadın beni yanıtlamadan Kavin'in az önce koşarak çıktığı okul kapısından sakince çıktı.

Okul zili çaldı. Sınıf kapıları açıldı. Öğrenciler bağırıştı. Büyük bir uğultu duyuldu. Bomboş dikildiğim okul kapısının önünde hayatı sorguladığım o anlarda takılı kaldım.

Ve sonra hiç yapmamam gereken o şeyi yapmak üzere içimde bir cesaret ateşi yaktım.

Yapabilirdim, yapmak zorundaydım.

Koşmaya başladım, öğrencilerin bazılarının çıkış kapısına ulaştığı bahçeyi yarıladım ve nefes nefese Beton'un arabasına bindiği anları seyrettim. Aracı hareket etti ve otoparktan ayrıldı.

Sol tarafımda bir hışırtı duyunca irkilip o yöne baktım, bisiklet kilidini açan bir oğlanla göz göze geldik. Bir süre aptalca birbirimize bakarak dikildik.

"Selam," derken panik hâldeydim.

Kafası karıştı, büyük ve kaliteli görünen bisikletinin kilidini açıp binmek üzere harekete geçirirken ağzının içinde geveledi. "Selam."

"Büyük ve kaliteli," diye fısıldadım. "Evet. Bu."

Kafası daha çok karıştığı için anlam veremeyerek kaşlarını çattı. "Ne?"

"Bisikletin ikimizi taşır mı? Süper, ben de öyle düşünmüştüm. Arkana atlasam, beni bir yere yetiştirir misin? Teşekkürler, çok centilmensin."

Koşarak çocuğun bisikletinin arkasındaki demire oturdum, öyle hızlı hareket ettim ki bisiklet sarsılınca düşmeyeyim diye sıkıca tutundum.

Uzun parmaklar, sağlam bilekler, yer yer kahveliklerle parlayan koyu dağınık saçlar, kahve gözler ve oradaki şoke olmuş bakış.

Güneşin altında birbirimize bakarken çok komik görünüyorduk.

"Benim başka bir işim vardı..." diyecek olduğunda korkuyla Beton'un uzaklaşan arabasına baktım.

"Lütfen. Lütfen. Lütfen." Elimi cebime attım ve tuttuğum şeyi hızla çıkardım. "Bunu sana veririm."

Uzun kirpiklerini şaşkınca kırpıştırdı.

"Çikolata mı?"

Panikle elimde tuttuğum şeye baktım. "Ay! Hayır, bir dakika. Pardon. O sana değil. Yani sana da olabilir, istersen al. Böyle anlar için bulunduruyorum da... jest. Anlarsın ya. İşim düşünce."

Telaşlanınca fazla konuşmaktan nefret ediyordum, elimi hemen cebime atıp oradaki en büyük kâğıt parayı çıkardım.

"Bunu diyecektim," dedim çabucak. "Bu olur mu? Çok fazla gitmeyeceğiz zaten."

Çocuk bu kez suratıma aptalmışım gibi hissettiren tuhaf bir bakış attı.

"İkimiz de aynı kolejde okumuyor muyuz?" diye sorarken gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdı.

"Öyle miyiz? Herhâlde öyledir," diye hevesle başımı salladım.

"Kantininden tost bile alamayacağımız bir kâğıt para..." Elimdeki parayı aldı. "Yüz lira," diye ekledi.

"Maddiyata çok takılmasak, emin ol sonra ödeşiriz. Beni götürecek misin?" Hem elindeki parayı hem de sürpriz yumurtadan çıkmış gibi duran beni inceliyordu. "Hızlı ol!" diye tersledim. "Canını istemedik ya!"

Ağzını açtı, surat ifadesi bana olumsuz bir şey söyleyeceğini fısıldadı.

"O zaman çalarım!" diye bağırıp kalçamı kaldırdım ve arka kısımdan öne, bisikletin selesine atladım.

Hâlihazırda kilidi açılan bisikletin pedallarına delice bir hızla yüklendiğimde kendimi bir anda çocuğun bisikletini çalmış bir hırsız olarak buldum!

"Oha, harbiden çaldım!" Dehşetle pedalları çevirirken geriye döndüm. "Merak etme, yarın sabah aynı yere bırakırım. Söz veriyorum zarar vermem."

"Dur!" diye bağırdı. "Sen manyak mısın? Bekle!"

Tüm gücümle pedallara yüklendim. "Söz dedik ya! Kısacık bir işim..." Cümlem yarım kaldı çünkü kendimi tam önümdeki koca meşe ağacına çarparken buldum.

Frene basıp çığlık atarken bisiklet beni öne attı ve ağaçla kafa kafaya çarpıştım!

"Allah kahretsin!"

Paldır küldür yere düşerken bacağım pedalın altında kaldı, birkaç öğrenci telaşla yanımıza koşarken ben saçımdaki ağaç kabuklarını silkeliyordum.

"Lanet olsun ya! Lanet olsun böyle şansa!"

"Sana bekle demedim mi? Of!"

Çocuk öfkeyle bisikletini üzerimden kaldırırken yanımızdaki insanları gönderdi, bense hem etrafımdaki topluluğa rezil olmanın utancı hem de tipi kaymış sıfatımla öylece yerde yatıyordum.

"Yemedik yahu," diye bağırdım. "Sakin ol!"

"Zaten götüreyim diyecektim! Kaskın yok dememe izin vermedin."

Bisikletin ardından beni kaldırmak için elini uzattı, hiç düşünmeden tuttum. Beni kaldırdığı an kendime gelmemi beklediğini fark ettim, tepeden tırnağa iyi olup olmadığımı inceledi.

"Çabuk!" diye bağırıp yeniden bisiklete atladım. "Yetişmemiz lazım, çok geride kaldık."

Çocuk bu hamlemle iyice şaşırmıştı, pes etmeyeceğimi anladığında yanaklarını şişirip ofladı.

"En azından arkaya geç, bir de koca ağacın gövdesine yapışmamış gibi bisikletin selesine geçiyorsun!"

"Önemli olan bu değil," diye homurdandım.

"Önemli olan ne?" diye cevap verirken beni arkaya itip kendisi seleye yerleşmişti, bir yandan da kaskını çıkarmaya uğraşıyordu.

"Buradaki tek bisikletlinin sen olması ve benim şu anda taksi çağıracak vaktimin bile olmaması. O yüzden hızlı ol!"

Beklemediğim bir anda geriye dönüp kafasından çıkardığı kaskı kafama takıverdi, biraz bastırınca gücü yüzünden cıyakladım.

Yeniden önüne döndü ve pedala asıldı, karnından ellerimi bağlamayı son anda akıl ettim.

Uçuyorduk!

"Bu... bu kadar hızlı gidiyor muymuş yahu?" diye bağırırken rüzgâr sesimi ve nefesimi kesiyordu.

Çocuk bağırdı.

"Kullanmayı bildiğinde evet."

Beton'un arabasına yetiştik.

Planım akıllıca mıydı? Hayır.

Kavin benim için çok değerli miydi?

Evet.

O sınav kâğıtlarını çalacak mıydım?

Ne pahasına olursa olsun.

Düzenleme
Ny.ozlem

2. BÖLÜM
GİZEMLİ BİSİKLETLİ

"Ya kardeşim şunu hızlı sürsene!"

"Kızım, sıkmasana belimi!"

"Sıkmıyorum," diye kaskın boğduğu sesimle bağırdım.

"Sıkıyorsun," diye cevap verirken rüzgâr onun da sesini dağıtıyordu.

"Sıktıysam ne olmuş? Abart!"

Bilerek daha sıkı sarıldığımda tok sesiyle bağırdı.

"Ya gıdıklanıyorum, gıdıklanıyorum. Psikopat!"

"Pardon, öyle desene."

Telaşla ellerimi geri çektim, bu kez tişörtünün ucundan tutmaya devam ettim. Bu hem düşmemek için bir çırpınış hem de daha nazik bir tavırdı. Birkaç dakika sonra koca bir yokuşun başında durduk.

"Buradan inersek yetişiriz," derken ayağını yere sürttü.

Yokuş feci görünüyordu ancak pek de alternatifimiz olduğu söylenemezdi.

"Nasıl yapsak ki?" diye fısıldadığımda düşeriz korkusuyla pek kımıldamıyordum.

"Hocayı başka türlü yakalayamazsın, bu yol kestirme. Bizi arabasına yakın bir yere çıkaracak. Kararlıysan sıkı tutun."

Kavin'in bakışları aklıma geldi, korku içimde büyüse de bir an bile düşünmedim.

Çocuğa arkadan sarıldım. "Gidelim."

Bir kez daha sorsaydı fikrim değişebilirdi çünkü sesim hiç de kendimden emin çıkmamıştı. Bu yüzden bir anda ayağını pedala yerleştirdi ve fevrice yokuşa doğru sürdü.

Küçük bir çığlık attığımda ikimiz beraber koca bisikletle aşağı uçmaya başladık.

"Öleceğim!" diye çığlık atarken gözlerimi kapattım. "Öleceğim! Durdur!"

"Dikkatimi dağıtma."

"Kalp krizi..."

Bana benim az evvel yaptığım gibi sesini incelterek yanıt verirken beni taklit etti. "Abartma."

Sesimi kesmek zorunda kalmış, gözlerimi sımsıkı kapatmıştım. Rüzgâr bize karşı savaş açmış gibi delice eserken âdeta boğulacağım zannettim. Gözlerimi açarsam çocuğun da dengesini kaybetmesine sebep olacağımı düşündüğümden asla ses çıkarmıyor, neredeyse soluk dahi almayacak kadar kıpırtısızca bekliyordum. Hızlandığımızı, bir ara frenlere basarak bizi dengelediğini, sonra yeniden uçurumdan yuvarlanırcasına şiddetle...

"İmdat!"

Dudaklarımdan bir çığlık daha koptuğunda çocuk sertçe frene basmış, kafamın sırtına çarpmasına sebep olmuştu.

Homurdandığını duydum ancak ne dediğini anlamadım. Gözlerimi açtım, panikle bisikletten atladım ve delice çarpan kalbime dokundum.

"Öldüm sandım," diye fısıldarken korkuyla kaskı çıkarıyordum. "Al! Al şunu çabuk!"

Kaskı çocuğun eline tutuşturdum. Bir bana, bir kaska baktı. Bisikletten hâlâ inmemiş, ayağını yere dayamış ve uzun bacağından destek alarak olduğu yerde kalmıştı.

"Hayatında ilk kez mi bisiklete biniyorsun?" diye homurdandı. "Kardeşim senden daha az mızmız."

Kalp ritmim eski hâline döndüğünde çocuğa kötü bir bakış attım. "İlk kez biniyorum yahu, belli olmuyor mu?"

Gözlerime bakarken umutsuz vakaymışım gibi başını salladı ve dudaklarını birbirine bastırdı. "Doğru," derken gülmemek için zor duruyordu. "Ağaca nasıl bodoslama daldığını unutmak mümkün mü?"

Yapmacık bir gülümsemeyle kafamı salladım. "Hı hı, Unutma, unutma sakın. Tabii. Çok lazım olan anılar listende ilk üçe koy. Üç de az, ilk iki olsun." Bisikleti işaret ettim. "Al, sapasağlam işte, senin olsun."

"Zaten benim."

"Daha çok senin olsun!"

"Senin olacak hâli yok ya?"

Laf dalaşına girilmeyeceğini anladığımda el salladım. "Hadi, ben kaçar, neyse ki yetiştim. Allah razı olsun." Bir anlığına agresifliğim dindi ve elimi göğsüme koyup minnetle gözlerimi kapattım. "Berhudar ol. Tuttuğun altın olsun. Sevdiğine kavuştursun, ne dileğin varsa tutsun. *Good bye.*"

Arkamı dönüp Beton'un arabasını dikizlemeye başlamışken arkamdan bağırdığını duydum. "Bir şey soracağım!"

Kaldırıma geçmişken cümlesiyle geriye döndüm ve gözlerimi kıstım. Yokuşun sonunda, siyah bisikletiyle, elindeki siyah kaskıyla, yumuşak mı yoksa sert mi baktığını tam olarak çözemediğim gözleri ve oradaki hafif muzip ifadeyle öylece duruyordu. Kalıplı ancak kaba saba durmayan bir çocuktu.

El sallayıp sırıttı. "Bu kafanın güzel hâli mi? Yoksa hep mi böylesin, diye soracaktım."

Neye uğradığımı şaşırmış hâlde kaşlarımı kaldırdığımda ağzım kocaman açılmıştı. "Ne münasebet? İyi ki bir işimiz düştü, hadi yoluna!"

Bir güzel tersledikten sonra hırçınca geriye döndüm ve kaldırımda koşar adım yürümeye başladım. "Densiz. Manyak. İyi ki bir bisikletin var. Yedik sanki, ulan. Deli. Manyak."

"Manyağı iki kez söyledin."

Aramızdaki mesafeye rağmen bir anda omzumun dibinden fırtına gibi esip geçtiğinde korkuyla sıçradım.

"Hii! Ödüm koptu, yuh! Manyak."

"Üç oldu, hâlâ duyuyorum," diye bağırırken bana bakmadan pedalını çeviriyor, çoktan beni duyamayacağı bir mesafe açıklığıyla uzaklaşıyordu. Arkasından söylenmeye devam etsem de tüm dikkatimi yeniden peşinde olduğum işe vermem gerekiyordu. Derin bir nefes verdim ve önümdeki iri ağaç gövdesinin arkasına yaslandım.

"Nerede bu ya?"

Arabasını gözüme kestirdiğimde bir pastanenin önünde durduğunu fark ettim, çok geçmeden Beton göründü. Arabadan indi ve hızlı adımlarla biraz çaprazında kalan pastaneye gitti.

"Otuz sekiz," dedim heyecanla koşmaya başlarken. "Otuz sekiz adım! Geri gelirken ayağı takılmazsa en az elli saniyem var."

Hayatım boyunca hiç koşmadığım kadar hızlı koşarak arabaya ulaştığımda ciğerlerim delice yanıyordu. Sürücü koltuğunun dibinde diz çöktüm ve kafamı uzatıp pastane kapısına baktım. Beton bir şeyler satın alıyordu, hâlâ seçim yapmaya devam ettiği için şansım vardı.

"Kilitlemeyi unuttu," diye heyecanla dudağımı ısırırken uzanıp dikkatle kapıyı açtım.

Tam da tahmin ettiğim gibi kolayca açıldı, öleceğimi sandım! Herhangi bir güvenlik kamerası olduğunu zannetmesem de çevreyi kolaçan ettim. Dükkânların tam önünü kapatmayan bu araba sayesinde herhangi bir görüş açısında değildim. Kapıyı araladım ve sürünmekle yuvarlanmak arasındaki bir hareketle içeri geçtim.

Kapıyı kapatmazsam dikkat çekecekti, bu yüzden sessizce kapattım. Düşündüğüm şey oldu, yanımdan geçen bir amca arabanın içine şöyle bir bakış atsa da pek üstünde durma gereği duymadı. Az önce içeri geçtiğimi görmüş olsaydı bir gariplik olduğunu sezerdi. Ucuz yırtmıştım.

"Gel bana, bebeğim," diyerek çantayı kucakladım.

Tüm çantayı çalarsam başım biraz belaya girerdi. Bizim sınıfa ait kâğıtları bulup arasından birkaç sınav sonucunu yok etsem yeterdi.

"Hangisi? Hangisi, nerede bu? Of!"

Beton'un ödeme yaptığını görüyordum, çok fazla zamanım kalmamıştı. Siyah çantayı iyice araladım ve sınıfımıza ait kâğıtları buldum. Hızlı bir aksiyon aldım ve Kavin'in adını yazan kâğıdı gözlerimle taradım.

Kâğıt az sonra ellerimdeydi.

"İşte bu," diye dişlerimi sıkarken heyecanla kâğıdı katlayıp cebime sıkıştırdım.

Tam o esnada bunun da çok dikkat çekeceğine karar verip hem sevmediğim hem de sınav sonuç kâğıdı kaybolsa bile tekrar yüksek not alabileceğini bildiğim birkaç kişinin kâğıtlarını daha aldım.

"Topukla kızım, hadi hadi."

Çantanın ağzını kapatıp yerine bıraktıktan sonra cebime sıkıştırdığım kâğıtlarla beraber yeniden kapıya döndüm, hızlı bir şekilde kapıya koluna uzandığımda dirseğim bir yere çarptı.

Bunu korna zannedip çığlık atsam da farklı bir ses olduğunu fark ettim. Hayır, bu ses dışarıya gitmemişti. İçeriden bir şeyin sinyaliydi!

"Ay, neye bastım ben?"

Kapıyı açıp kaçmaya yeltendiğimde kapının açılmadığını fark ettim. İlk şok dalgası beynimi ele geçirdiğinde hareketsiz kalsam da ikincisinin beni ele geçirmesine müsaade etmeden tekrar kapıya yüklendim.

"Neye bastım? Neye bastım ben?"

Kapıları kilitlemiştim, panik bir şekilde bastığım düğmeyi ararken aynı sesi ikinci kez duyar gibi oldum!

"Yoksa kendimi ikinci kez mi kilitledim?" Böyle bir şey mümkün olabilir miydi? Hayır, hayır! Sanmıyordum. Sanki hayatımda ilk kez araba gören bir uzaylıymışım gibi hissederken ellerimi havaya kaldırmış, çaresizce tuşları yokluyordum.

"Şu korna, ona basma. Ona basma. Basma, Sadem!"

Kendimi sakinleştirmek için sesli telkinler verirken az evvel bastığım düğmeyi arıyordum, neredeydi bu?

"Ya kızım, bir araban olsaydı bunları yaşamazdın işte. İnanamıyorum senin sefaletine, Allah seni kahretsin yaa!"

Tam yeni bir şeye basmak üzere harekete geçmiştim ki çığlık atmama sebep olan bir suratla yüz yüze geldim.

"Hihh!"

Bisikletli oğlan, sürücü kapısının bölümündeki cama suratını dayamış, içerideki bana bakıyordu.

"Gitmemiş!" diye haykırıp çaresizce ellerimi cama yasladım.

Burnum cama yapışmış, gözlerim çaresizce ona çevrilmiş, köpek yavrusu gibi ona bakıyordum.

Kaşlarını çattı.

"Beni kurtar," diye ağlamaya başladım.

Çocukcağız ikinci bir şok dalgasıyla kaşlarını kaldırırken bugün önce bisikletini çalıp ağaca çarpan, sonra bisikletinin arkasına atlayıp araba takip ettiren bu kıza bakıyordu.

Evet, o ben oluyordum tabii. Takip ettirdiği arabanın içinde kendini kilitleyip hapseden kız.

"Bakma öyle, hadi! Bir şey yap!"

Çocuk durumu hemen çözdü, işaret ettiğim yere bakınca kapıyı açamadığımı anladı. Sakinliğini korudu ve cama iyice yaklaşıp içeri eğildi. Düğmeleri anlamaya çalıştı, direksiyonun etrafına baktı.

Tam o esnada Beton'un para üstünü alıp pastane çıkışına yöneldiğini gördüm.

"Allah'ım yardım et, Rabbim sen büyüksün. Âlemlerin yaratıcısı yalnız sensin Allah'ım, senin ol dediğin olur, aç dediğin kapı açılır..."

İçimden bildiğim tüm duaları okurken çocuk dışarıdan, ben içeriden cama yapışmıştık.

"Şu," diye dudaklarını kımıldattı. "Şuna bas."

"Ne? Hangisi? Anlamadım."

"Şu, soldaki."

"Senin solun mu benim solum mu? Ters duruyoruz şu an."

"Senin solun."

Çocukla son bir bakışma gerçekleştirdik. Ellerim ve burnum cama yapışık, onun elleri dışarıdan romantik görünebilecek bir biçimde tam ellerimin üzerine denk gelmiş bir hizada, dip dibeydik.

Tabii ki ne kadar aptal olduğumu düşündüğünü gösteren bakışlarını es geçiyordum, bu kısım şu an faydasızdı.

"Basıyorum..."

"Bas artık!"

Düğmeye bastım. Önce bir çıt sesi, sonra bir kilit sinyali, sonra birkaç şey daha oldu. Ben kapıya atılamadan çocuk çoktan kapının kolunu hareket ettirdi ve açtı.

Bir saniye içinde özgürlüğüme kavuştum.

"Gelmek üzere, çabuk arkama atla."

Sınav kâğıtlarını yırtmaktan endişelensem de hızlı bir hareketle arkasına atladım ve arabanın kapısı kapandığı an çocuk pedallara yüklendi. Beline tutunmak için çok az zamanım vardı, bu yüzden bir anda kendimi kollarımı boynuna dolamış hâlde buldum.

"Öyle yaparsan boğulurum!" diye bağırırken bu kez kaskı kendisi taktığı için sesi az duyuluyordu.

"Bas bas bas! Daha hızlı, görecek!"

Tam tahmin ettiğim gibi oldu ve ben çocuğa boğmakla sarılmak arasında bir şeyler yapıp zavallının bedeniyle mücadele ederken Beton'un gür sesini işittik.

"Hey! Siz! Siz durun! Arabam..."

"Sıçtık! Vallahi sıçtık, sakın arkanı dönme!"

Ben haykırıp çocuğa daha sıkı sarılırken gözlerimi kapatmıştım.

"Yalvarırım boğazıma sarılma, zaten kaçıyoruz! Ara sokağa sapacağım şimdi."

"Sap! Bas! Sap hadi! Hadi bas!"

"Kızım beynimi yaktın, Allah aşkına iki dakika sus!"

Panik beni iyice ele geçirirken Beton'un arabayla bize yetişip suratımızı görmemesi için yanağımı çocuğun sırtına yapıştırmıştım. Fakat bir arabanın güçlü motorunun uğultusunu işittim, bunun manyak öğretmenimiz olduğunu anlamak için görmeye gerek yoktu.

"Vallahi takıldı peşimize, gördü işte! Kâğıtları fark etti."

Çocuk yanıt vermeden güçlü bacaklarıyla pedala daha çok yüklendi ve mesafeyi aştık. Ana yoldan ilerlemek yerine bir ara sokağa girdik. Birkaç dakika ilerlemiştik ki korkunç bir şey oldu.

Sokağın sonunda evler vardı ve yol bitiyordu, işte bunu hesaplamamıştık.

Kalbim ağzımdaydı, hızlı nefeslerle bisikletten atladım.

"Yakalandık," diye fısıldarken dehşete düşmüştüm. "Bisikleti tanıyacak, şimdi ne..."

"Gel benimle, bekleme. Koş!" Çocuk bisikletten indiği gibi tek eliyle demiri tuttu, sadece bir saniyede bisikleti kaldırıp taşımaya başlamıştı. Boştaki eliyle bana işaret etti. "Şu binaya gir!"

Ani bir fren sesi duyduğumuzda sokağın başındaki arabanın Beton'a ait olduğunu biliyorduk, arkamıza bakmadan binaya koşmaya başladık.

Kalbim göğsümü döverken korkuyla sordum. "Binaya nasıl gireceğiz ki? Kapı..."

Çocuk bina kapısını çarparak açtı, buranın açık olması bir mucizeydi. Tabii buradan sonrası daha büyük bir sıkıntıydı, Beton buradaki birkaç eve tek tek girip bizi bulmayı kafaya koyarsa bitmiştik.

"Aşağı," diyen çocuğun sesi tok ve sertti.

Benim alık alık baktığımı ve şoku atlatamadığımı görünce bileğimi tutarak aşağı giden merdivenlere çekiştirdi. Birkaç saniye sonra bilmediğim bir apartmanın aşağı katına giden merdiven basamaklarını koşarak iniyordum.

"Bisikletle düşersin," diye uyarmak istediğimde parmağını dudaklarına götürüp sus işareti yaptı.

Çenemi kapattım ve onu takip ettim, binanın en alt katına geldiğimizde bizi kömürlük karşıladı. Burada tahta bir kapı ve asma kilit vardı. Çocuk bisikleti merdivenin bittiği yere bıraktı ve hızla bana döndü.

Karanlıkta göz göze geldik, hızla soluk alıp veriyor, şaşkınca ona bakıyordum.

"Tel tokan," diye işaret etti. "O lazım."

"Ta... tamam."

Panikle tokaya saldırıp çıkarmaya çalıştığımda titrek ellerim yüzünden bir tutam saçım yolunur gibi oldu. Suratımı buruşturup dişimi sıksam da tokayı telaşlı ellerle çıkardım.

Çocuk dayanamamış olacak ki son hamlem sırasında saçıma uzandı. "Bir dakika, müsaade et."

Uzun parmakları parmaklarıma değer gibi olunca elimi çektim, çocuk tokanın diğer ucunu aceleci ancak canımı acıtmayan becerikli bir hamleyle çıkardı.

Göz gözü görmeyen bir yerde bisikletini çalmaya kalkıştığım bir çocukla hızlı nefeslerimiz dışında hiçbir şey duymuyordum, dehşet ötesi bir andı.

"Hallettim," diye fısıldayıp tokayı kurtardı ve arkamızdaki kapının asma kilidinin içine soktu. Biraz kurcaladı, bir ara tokamı dudaklarının arasında bekletip eliyle kilidi zorladı, sonra yeniden tel tokayı alıp kilidin deliğini zorladı.

Nihayetinde kilidi açmayı başardı.

Gözleri zafer edasıyla parlarken bana döndü, yüzümde kocaman bir gülüş belirdi.

"Oha, süper birisin."

"Geç çabuk," derken bisikletini almak için merdivenlere yöneldi.

Apartmanın üst girişinden sesler duyulurken hemen kömürlüğe sığındık. Çocuk arkamızdan kapıyı kapatıp bisikleti sol tarafımızdaki beyaz çuvalların arkasına gizledi, üzerine birkaç kumaş parçası attı. Bunlar eski kilim ve halılardı.

"Lütfen bizi bulmasın," dedim tırnaklarımı kemirip kömürlüğün küçük penceresine ilerlerken.

Pencereden içeri küçücük bir ışık giriyordu, bu tavanı ve binanın üst girişini görüyordu. Bazı uğultular olsa da net olarak bir şey duyamıyor, göremiyorduk. Bisikleti saklayan çocuk peşimden ilerledi ve tam yanımda durdu, o da benimle birlikte başını kaldırıp binanın girişini gözetlemeye çalıştı.

"Sen..." diye söze girdiğinde hemen ona döndüm.

"Bak, alay edeceksen hiç başlama. Normalde akıllı bir kızımdır, yemin ederim o kadar aptal değilim. Kendimi nasıl kilitledim, hiç anlamadım. Panik yapınca da daha çok batırdım işte, eğer sen gelmeseydin şu an kaçıncı helvam kavruluyor olurdu, inan fikrim yok. Gerçekten çok gergin..."

Çocuk sözümü kesti. "Sen arabadan bir şey mi çaldın?"

Sesimi kestim, kirpiklerimi kırpıştırarak suratına bakarken cevabını almış gibi dudaklarını birbirine bastırdı.

Karanlıkta, içeri girdiğimiz kapıyı işaret etti. "Sakın şu yerdeki sınav kâğıdının seninle bir ilgisi olduğunu söyleme."

Söylediği şeyi işittiğim an yıldırım çarpmış gibi kapıya döndüm, gerçekten de yerde bir kâğıt duruyordu.

"Eyvah!"

Tahta kapının dibine düşürdüğüm kâğıdı elime aldığımda gerçekten de kimyacıya ait sınav kâğıtlarından biri olduğunu gördüm. Panikle ellerimi vücudumda gezdirip sakladığım tüm kâğıtları çıkardım.

"Bir, iki, üç..."

"Kadının arabasına girip sınav kâğıtlarını mı çaldın?"

"Dur bir dakika," diye telaşla mırıldanırken isimleri kontrol ediyordum, neyse ki Kavin'in kâğıdı ellerimde duruyordu, önemli olan da buydu.

"Bir de üstüne düşürdün mü?"

"Şu an bunu yapmanın faydası yok," diye ona çıkıştığımda kaç kâğıdın eksik olduğunu anımsamaya çalışıyordum.

O telaşla kaç kâğıt almıştım ki?

"Eksik ya bu," dedim dudağımı kemirip kömürlükte volta atmaya başlarken. "Eksik, ben dört kâğıt falan almıştım. Emin değilim. Sanırım dört. Bilmiyorum çok paniktim!"

Çocuk nihayetinde bu kadarına katlanamamış gibi yanaklarını şişirip ofladı ve iki büyük adımda yanıma geldi.

"Anlamıyorum!" diye azarlarken kâğıtlara bakıyordu. "Hem böyle büyük bir suça girişiyorsun hem de tecrübesizsin. İnsan bir plan yapar."

"Öyle bir vaktim mi var sence?" Çenemi dikleştirip ona baktım ve çemkirmeye başladım. "Akşam notları sisteme girecekti, benim de kısıtlı zamanım vardı. Çalmak zorunda kaldım işte!"

"Şimdi ne yapacaksın? Başka birinin kâğıdını kaybettin. O kişinin suçu neydi?"

Yapacak bir şey yoktu, dürüst davranıp omuz silktim. "Zaten diğerleri sevmediğim kişilerdi. Yapacak bir şey yok, kim olduğunu hatırlamıyorum. Geçmiş olsun."

"Sen ne biçim bir manyaksın ya? Bir metre boyun var, türlü türlü huyun var."

"Seninki ikiye yakın da ne olmuş?" diye iddialaşırken alayla gözlerimi kıstım. "Kavakta da boy var, önemli olan kafanın içindeki."

Çocuk bana aşağılayıcı bir bakış attı. "Önce önündeki ağaca çarptın. Sonra kendini kimyacının arabasına kilitledin. Ben olmasam bitmiştin, zekâdan söz ediyorsun."

"Duygusal biriyim," diye açıkladım. "O yüzden öyle oldu, yani her zaman bu kadar kötü ilerlemiyorum. Gerçekten." Pencerenin ağzına ilerleyip parmak uçlarımda yükseldim. "Göremiyorum ki," diye fısıldadım. "Beton gitti mi sence?"

"Bilmiyorum."

Etrafta tabure ya da üzerine çıkabileceğim bir şey aradım ancak bulamadım. Bina girişine çıkamayacağımıza göre tek çare biraz yükseğe ulaşıp tavana yakın o pencereye bakmaktı.

"Çok affedersin, taburem olman lazım. Bir gelir misin?"

Çocuk hadsizliğimle birlikte, karanlık kömürlükte öylece suratıma bakarken kocaman gülümsedim.

Parmağımın ucunu gösterdim. "Minicik bir istek, bu son."

Yeniden oflayıp bana doğru yürüdü. "Nereden çattım sana..."

"Çok centilmensin."

"Sen değilsin," diye homurdandı. "Geç hadi."

Önümde diz çöktü ve ayakkabılarımı çıkarmam için bekledi. Hızlı bir şekilde spor ayakkabılarımı çıkarıp dizine çıktım. Biraz sert basmış olacağım ki hafifçe inlediğini işittim.

"Pardon, biraz daha yukarı!"

"Senden *unicorn* çorap beklemiyordum," diye mırıldanırken ayaklarıma bakıyordu.

"Dikkatimi dağıtma," diye azarladım. "Göremiyorum."

Biraz daha yükselmeye çalıştım, apartman girişinde bir hareketlilik vardı ancak bir türlü oraya ulaşıp net göremiyordum. "Çok az daha," diye dişlerimi sıkarken bir anda şoke olacağım bir şey yaptı.

Büyük elleri belimin iki yanından kavradı ve beni havaya kaldırdı. Ani hareketiyle çığlık atmamak için dudaklarımı sıkarken şok içinde havaya uçuyordum.

Artık tavana çok yakındım.

"Tamam," diye fısıldarken heyecandan ölecektim. "Dur, bir dakika. Görüyorum!"

Evet, evet, bu ayakkabılar ve pantolon Beton'a aitti! Bizim girdiğimiz apartmanda değildi ancak hemen yan tarafımızdaki binanın kaldırımında birine bir şey soruyordu, arabasını bu çıkmaz sokağa park etmişti.

"Tamam mı?"

"Bekle, biraz daha kaldır."

Çocuk iç çekip biraz daha kollarını kaldırdığında içimden gücüne *maşallah* diyor, dışarıdan da fıldır fıldır gözlerimle Beton'a bakıyordum.

Tam geri dönüp gideceğini düşündüğüm o noktada korkunç bir şey oldu, Beton bizim girdiğimiz binaya yakın bir kısımdaki bir şeyi görüp durdu.

Onu.

Beyaz şeyi.

Sınav kâğıdını...

"Siktir," diye küfrettim. "Oraya düşmüş işte!"

Hızlı ancak temkinli adımlarla bulunduğumuz binaya yakın olan kaldırıma ilerledi, eğildi, kâğıda uzandı. Parmakları arasına aldı ve kâğıdı okudu.

Acaba kimin sınav kâğıdını düşürmüştüm?

Başını usulca kaldırdı, kâğıdı yerden aldığı için eğilmişti ve aramızdaki mesafe azalmıştı. Nefesimi tuttum ancak o felaket gerçekleşti.

"Olamaz," derken sesim ağlamaklıydı.

"Ne oldu?"

Çocuğa yanıt veremedim çünkü Beton'un dikkatli gözleri bulunduğumuz binaya doğru yöneldi, sonra doğruldu ve olduğumuz konuma harekete geçti.

Panikle geriye sıçradığımda dengemi kaybettim ve tabiri caizse uçtum.

Evet, çocuğun üzerine uçuşa, hatta inişe geçtim.

"Allah!"

O sertçe yere, bense ona yapışmıştım, karanlıkta bakıştık.

Koyu renk gözleriyle bana bakarken kirpiklerini kırpıştırdı. "Yoksa..."

Arkadaşımın paçasını kurtarayım derken başarı imzalarıyla dolu okul hayatıma sert bir veda busesi kondurmuş olabilirdim.

Elveda, güzel günler.

Elveda üvey annemin ve babamın bu yaz tatili için söz verdiği kızlarla Datça tatili...

Elveda sadece yakışıklı değil, aynı zamanda başarılı olan ve mezuniyet günü okul ikincisi olduğumu gözüne sokmak için hevesle beklediğim platoniğim, ulaşılmazım, onunla kurduğum hayaller, Erdinç...

Elveda, herkes.

Merhaba hırsız Sadem.

"Geliyor," diye fısıldarken soluğumu tuttum. "Bittik."

3. BÖLÜM
PLATONİKSEL ARIZALAR

Yerdeydik.

Saçma sapan bir pozisyonda, adını dahi sormayı unuttuğum bisikletli çocukla, tanımadığım bir sokağın bilmediğim bir apartmanının izbe bir kömürlüğünde birbirimize bakıyorduk.

Tabii pek de hoş sayılmayan bir pozisyonda...

Kendimi bir anda yerde bulduğumda çocuk benimle beraber dengesini kaybetmiş, altımda kalmıştı. Onun üzerine yığılıp kaldığım için utançla başımı kaldırdım, sahiden feci bir yakınlıktaydık ve durum hiç iyi değildi.

Kaşlarını çattı, yattığı yerden bana bakıyordu. Dudakları kımıldadığında orada yine yargılayıcı birkaç sözcük asılıydı.

"Ya sen neden iki dakika yerinde..."

"Sus," diye telaşla ağzını kapatıverdim. "Binaya giriyor. Ses çıkarma."

Sustu, elim sıcak dudaklarına temas edince huylandım ve hemen geri çektim. Çok sessiz bir hareketle üzerinden kalktım ve uzun saçlarım resmen yüzünü kapattığı için ellerimle tutamları geriye atıp nefeslendim. Dizlerimin üstünde geri geri gittim ve çaresizce beton zemine oturdum. Çocuk yattığı yerde şaşkınca bana bakıyordu.

Dudaklarımı kımıldattım. "Buraya girerse ne yapacağız?"

Birkaç saniye yanıt vermedi, adım seslerini dinledik. Binanın kapısının açıldığını belli eden gıcırtı sanki beklediğimiz felaketin habercisiymiş gibiydi, hemen birbirimize baktık. Hayatımızın film şeridi misali gözlerimizin önünden geçip gittiği dehşet bir bakışma yaşandı.

"Sıçtık," diye fısıldadığımda o da hemen yattığı yerden fırladı.

Bana koştu, koluma yapıştı. Yeniden şoka gireceğimi anlayınca beni az önce bisikletin üzerini kapattığı boş beyaz çuvalların olduğu kapı arkasına itti. Neredeyse yere düşercesine oturduk, çuvalın birini

müthiş bir hızla kafamıza geçirdi ve bisikletin dibinde sessizce bekledik. Bedenimiz giderek küçülmüştü, birbirimize yakın duruyorduk.

Olaylar giderek daha ilginç bir hâl alıyordu, ellerimin titrediğini hissettim.

Yakalanacaktık. Yakalanacaktık. Yakalan...

"Bulamaz," diye mırıldandı.

Sanki beni duyuyordu, iç sesime cevap verir gibi bana yandan bir bakış attı. Koyu görünen kahve gözlerine dikkatle bakarken nasıl bundan emin olduğunu sorguladım.

"Aşağı inerse..."

"İnsin."

"Burayı görürse..."

"Görsün," diye fısıldayıp omuz silkti.

"Ne demek görsün? Ya kapıyı açarsa..."

"Açamaz," derken sesi düzdü.

Kaşlarımı çattım, çuvalın altında sıkışıp kaldığım bu çocuğu gerçekten algılayamıyordum.

"Manyak mısın sen? Kapı kolunu şöyle bir ittirmesine bakar," diye telaşla fısıldadım.

"Bu dört oldu," derken gözlerini gözlerime çevirip kaşlarını çattı. Anlamadığımı görünce iç çekti. "Manyak deyişin. Dört. Sayıyla."

Çuvalı başımızın üzerinden azıcık açıp kapıya doğru çenesinin ucuyla işaret etti.

"Kapının kilidini içeriden taktım, kilitledim. Görmüyor musun? Nasıl açsın?"

Nutkum tutulmuştu, büyük bir şaşkınlıkla bir kapıya bir çocuğa bakarken tam bir mal gibi hissediyordum.

"Neden çuvalın altına saklandık o zaman?"

"Telaş yapıp iyice bağırıp çağırma diye."

Yutkundum, söyleyecek bir şey arıyordum.

"Şey ya, benim aklıma kilit şeyi gelmedi. Şeyden..."

"Fark ettim."

"Aptalmışım gibi bakma," diye dişlerimi sıkarken daha ne kadar rezil rüsva olacağımı hesaplıyordum.

"Hiç aptal görünmüyorsun," diye kendi kendine iç çekti. "Daha çok hırsız, problematik, ruh hastası gibisin."

"Terbiyesiz, hepsi sensin," diye homurdansam da çuvalın altında pek hareket edemiyordum.

"Neden?" Yarım ağız gülerken bana gözlerini kısıp alaycı bir bakış attı. "Okul çıkışında sakince evine gidiyorken bisikletini mi çaldım? Ağaca dümdüz giriştim mi? Okulun öğretmenini zorla takip ettirip yetmezmiş gibi arabasına mı girdim?"

Bir an duraksadı, kendi kendine konuşuyor gibi görünüyordu ancak bunu böldü ve birden bana döndü. "Hayır, madem giriyorsun, kendini içeri kilitlemeyi nasıl başardın?"

Suratını buruşturmuş, bana bakıyordu. Çuvalla onu boğasım gelse de ses etmedim.

"Sana hiçbir şey izah etmek zorunda değilim. Centilmensin, bisikletin var, imdadımıza da yetiştin. Sağ olasın. Ruh hastasıysam da sana değilim ya, kendime!"

Tutup Kavin'in aile soyağacından başlayan sıkıntıları anlatmaya başlayacak hâlim yoktu. Mecbur kalmıştık yahu! Hâlden de hiç anlamıyorlardı...

"Yok bir de bana hasta ol," diye sırıttı. "Dili de pabuç gibi."

Tam ağzımı açmış çirkeflik yapacakken durumu fark etti ve büyük eliyle ağzımı kapattı. Dudaklarıma bastırınca cümlem ağzımda sıkışıp kaldı, kaşlarımı çatıp boğuk sesle avucunun içine söylendim.

"Sus," diye homurdandı. "Kapının önünde olabilir."

Duraksadım, bileğini itip ağzımı açmasını sağlarken derin bir nefes verdim. Kapının önünde bir hareketlilik sezsek de çok geçmeden bu kayboldu, az sonra binanın gıcırdayan kapı sesini yeniden duyduk. Yerimden kalkmaya korktuğum için beklemeyi tercih ettim.

Yanımdaki çocuk da buna devam etti.

"Gitti mi?" diye fısıldadım.

"Evet." Sesi düzdü. "Verilmiş sadakan varmış."

"Anneannemin dualarıdır," diye içli içli mırıldanıp ayağa kalkarken üstümü başımı çırpıyordum.

Çaldığım kâğıtları tekrar kontrol ettim, eteğimi düzeltip kâğıtları kamufle ettiğim süre boyunca çocuk uzun boyuyla dibimde durup beni izlemeye devam etti.

"Utanmadan kâğıtları kontrol etmen yok mu bir de?"

"Ben çok arsızımdır," diye açıklarken kâğıtları buruşturmuş, tüm gücümle belime sıkıştırıyordum.

"Onu da fark ettim," dedi.

Başımı kaldırıp yüzüme düşen uzun saçlarımın arasından çocuğa baktım.

"Sen süper bir fark edicisin. Arada sana uğrarım, olur mu?"

Alaycı üslubum yüzünden kaşlarını kaldırdı. "Ne konuda?"

Dudağımı ısırıp fark edebileceği bir beğeniyle onu tepeden tırnağa süzdüm.

"Benimle ilgili fark edebileceğin diğer hoş detayları konuşuruz, ne dersin? Tatlı çocuksun bence."

Cümlem bittiği an çocukcağız âdeta donakaldı, dudakları şaşkınca aralanınca istediğim etkiyi görebildim. Afallamış hâlde suratıma baktığında pişkince sırıtmaya başladım.

"Öyle kalırsın, benimle sakın laf konusunda sidik yarıştırma. Şu âna kadar bana yetişebilen olmadı. Adil yarışmam, arka sokakları iyi bilirim." Üstüme başıma çekidüzen verip hemen kapıya koştum. "Sana zahmet olmazsa beni eve atar mısın? Senin bisiklet ikimizi on dakika daha taşır mı?"

Çocuk resmen arsızlığın vücut bulmuş hâli olan bana bakakalmıştı. Kömürlüğün ortasında öylece dikilirken iltifatla karışık sözcük bombardımanımı sindirebilsin diye zaman verdim.

Çuvalların altına gizlediği bisikleti tuttum ve kapı girişine kadar sürdüm.

"Taşır taşır," dedim beğeniyle dudağımı büzerken. "Bundan bir tane de ben alayım, öğrenmek için gecikmişim."

"Sen..." dedi ancak derin bir iç çekmekten başka bir şey yapamadı.

Hızlı adımlarla yanıma yürüdü ve bisikleti elimden aldı. Kömürlüğün kilidini açmasını izlerken sabırsızca kollarımı göğsümde bağlamış, ayağımla tempo tutuyordum.

"Taşımaz mı diyorsun yani? Neyse, taksiye biraz para bayılacağız desene."

"Geç hadi geç," diye homurdanırken kapıyı sonuna kadar açtı. "Senden bir kurtulsaydım, başka bir şey istemiyorum."

"Herkes tarafından şu şekil sevileceksin." Sevecen bir mırıltıyla tebessüm edip ceylan gibi sekerek merdivenlere ilerledim.

Bir sektim.

İki sektim.

Üçü sekecekken...

Yok, sekemedim.

Üçte ensclendim.

"Evladım?"

Apartmanın giriş kapısında yaşlıca bir teyze ellerini beline dayamış, kömürlükten çıkan bize bakıyordu. Manzara yeterince kötüydü, çocuk bisikletle cebelleşerek merdivenden çıkarken ben mızmızlanarak üstüm başım toza bulanmış hâlde öylece dikiliyordum.

"Ay," derken irkildim. "Merhaba hanım teyze."

Çocuk arkamdan fısıldadı. "Ne teyzesi, seksen yaşında."

Kirpiklerimi kırpıştırarak kadına baktım. "Nasıl ya? Genç duruyor, o kadar var mı?"

Teyzeyle bakışmaya devam ederken bisikletli kurtarıcım beni es geçti ve bir adım öne çıktı, bisikleti duvara dayadı.

Kadın maviş gözleriyle çocuğu süzüp kaşlarını kaldırdı. "Buğra Han?"

Çocuk kadına baktı. "Babaanne."

"Aaa!" diye şaşkın bir çığlık koyuverdim.

İkisi birden dönüp bana baktı, şaşkınca parmaklarımla dudaklarımı kapattım.

"Babaannen miydi? Ondan seksen yaş dedin..."

Çocuk bana her zamanki gibi aptal hissettiren o sert bakışıyla bakarken bilmişçe başımı salladım.

"Az önce bir hanım zile bastı, birkaç öğrenci..." Kadın eş zamanlı olarak zekice parlayan gözleriyle bizi süzüyordu. "Sınav kâğıtlarını mı çalmış, bir şeyler yapmış... Tam anlamadım, *buralarda kimseyi gördünüz mü* diye sordu."

Yüzüm korkuyla çarpılırken araya girdim. "Ooo! Sınav kâğıdı mı? Yuh! Neyse ki siz kimseyi görmediniz."

Buğra Han araya girmeye çalıştı. "Babaanne biz aşağıya bisiklet yüzünden girdik, zinciri şey oldu da..."

Bu çocuk pek iyi bir yalancıya benzemiyordu, hemen araya girdim.

"İnanır mısınız? Ben kaçanları gördüm. Sanırım şu tarafa gittiler, demek ondan topukluyormuş hainler! Durun siz, ben onları bitiririm." Babaanneye el salladım. "Selametle nineciğim."

Hemen sonrasında ayaklarımı kıçıma vurarak apartmandan kaçtım.

Yerimde yeller esti...

Gizemli çocuk, güçlü bisikleti ve babaannesi öylece geride kalıverdi.

Ertesi gün okulda kırmızı alarm verilmişti.

Kulaktan kulağa bir şey yayılmış, duyulanlara göre bir disiplin suçu işlenmişti. Herkes yana yakıla suçlu öğrencileri arıyordu.

"Vay ulan!" dedi Eren heyecanla sandalyesinde geriye yaslanırken. "Kâğıtlar çalınmış."

Hanzade kıvırcık saçlarını eliyle geriye itip şaşkın ifadesiyle yanımıza geldi, kantinde oturduğumuz masada oldukça kalabalık bir grup olduğumuz için kızcağız neredeyse Evla'nın kucağına çıkmıştı.

"Kim böyle bir delilik yapar ki? Kâğıtları çalmak ne yahu?"

Kakaolu sütümü dudaklarımdan ayırıp son bir yudum alırken pipeti ısırdım, bu hoşuma gidiyordu.

Evla her zamanki gibi daha sakin tepki verse de yine de normale göre daha heyecanlı görünüyordu, kıpırdandı.

"Film gibi, insan Beton'a bunu yapmaya nasıl cesaret eder ki?"

Uzun süre sessiz kaldığım için dikkat çekmek istemiyordum.

"Ruh hastasının tekidir!" diye araya girdim. "Yuh ya."

Herkes bir anda bana baktı, şaşkınca kirpiklerimi kırpıştırdım. Pipeti usulca yeniden dudaklarımın arasına götürüp tebessüm ederek sütümü içtim. Kavin gözlerini kıstı, alnındaki mavi tutamlarını geriye itip beni dikkatle inceledi. Gözleri yüzümü taradı.

"Sen niye o kadar bağırıyorsun?" diye mırıldanırken herkesin gözü hâlâ üzerimdeydi.

"Normal sesim canım," diye konuyu kapatmaya çalıştım. Evla'nın sandalyesinin başına tünemiş Hanzade'ye baktım.

"Bu arada ishal olmuşum. Yemekhane bizi zehirlemeye başlamış olabilir mi, arkadaşlar? Ben protesto edelim derim."

Evla masumca iç çekti. Zavallı, attığım ilk yemi hep o yutardı.

"Ben de biraz kötü gibiyim, belki ondandır."

Hanzade iç çekti. "Sürekli isyan derdindesin, bir dur Sadem ya..."

Tam o esnada biricik arkadaşım Eren, her zamanki heyecanlı tavrıyla bizi böldü ve araya girdi. Alnına düşen saçlarını eliyle şöyle bir geriye attı ve tek tek suratımıza baktı. Neredeyse masaya çıkacak, tepemizde tüm kantine halka duyuru yapacaktı!

"Arkadaşlar, sınav kâğıtları çalınmış, siz hâlâ ishal falan diyorsunuz! Olayın büyüklüğünü abartabilir miyiz?"

Konuyu kapatmamıza bir türlü müsaade etmiyordu, sandalyesiyle masaya iyice yaklaşıp suratımıza bakmaya devam etti, düşünceli bir ifadeyle başını sallıyordu. Dedektif havasına bürünmüştü.

"Düşünsenize, dün koca bir ayaklanma çıkardık! Demek ki öğrencilerden biri fena hâlde sinirlenmiş. Beton'un canına okumak istemiş."

"Eren," dedim şaşkın bir bakışla. "Eren böcek var." Çocuk ne olduğunu anlayamadan bana bakarken ensesinin köküne bir tane vurdum. "Oh! Gitti."

Oturduğu yerden bağırarak kalktı. "Yuh! Sadem, yaktı lan! Çüş!"

Çocuk dudağını ısırarak yanan ensesini tutarken tekrar sandalyesine geçti. Ben kırmızı olmuş tenine bakıyor, bir yandan da elimle hava akımı sağlıyordum.

"Sokardı valla," diye mırıldandım. "Hallettim."

Kavin'in zekâsını küçümsemek gibi bir hata yapmıyordum, yine aynı sessizlikle bana döndü. Profesyonel arkadaşlar birbirlerinin yedikleri bokları gözlerinden anlardı.

"Sen dün neredeydin Sadem?" diye sorarken sesi sakindi.

Orada gizlenen tehlikeyi sezdiğim için suratımı ifadesiz tutmaya çalıştım.

"Çıktım okuldan, öyle sahilde falan yürüdüm. Oradan eve geçtim."

"Hava çok sıcaktı, neden yürüdün ki?"

Kavin beni köşeye sıkıştırmaya yeminli gibiydi, yetmezmiş gibi Eren yeniden araya girdi.

"O sıcakta bahçede koşturuyordun bir de! Görünce *yine ne yapıyor bu deli* dedim, hatta sonra..."

Dişlerimi sıkarak Eren'e döndüm. "Eren, sinek..."

Bu sefer yanağına bir tane patlatacağımı anlayınca hemen sandalyesini uzun bacaklarıyla geriye itip benden kaçtı.

"N'oluyor be deli? Konuşulmuyor da!"

Kavin'in sesi şimdi daha sinsi ve korkunç çıkıyordu. "Sen bir şey saklıyorsun, Sadem."

"Bazı sırlarım olduğu doğru," diye itiraf ederken rahat görünmeye çalıştım. "İnternet üzerinden dolandırıcılık yapmaya başlamayı düşünüyorum. Şimdilik aramızda kalsın."

Hanzade pişkinliğime sırıttı. "Kimi dolandıracaksın?"

"1940 doğumlu dayıları," diye başımı salladım.

"Onlar yaşıyor mu?" diyen Eren de aptalca sırıtıyordu.

"Bir tanesi deden Hüsamettin amca, Eren. Köye boşuna gidip gelmişsin belli ki. Adamcağızın en hayırsız torunu sensin."

Eren sandalyesini biraz daha geriye itti ve gevşekçe sallanmaya başladı. "Kızım bak, bugün bana çok sataşıyorsu..."

"Hop! Yavaş."

Kantinin arka kapısından giren kalabalık gruptan biri Eren'in kendini geriye iterek sallandığı sandalyenin ayağına takılınca bağırdı.

Anlık bir sessizlik peşinden hızlı gerilimi getirdi.

"Ne yapıyorsun be?"

Bağıran Güngör'ün ta kendisiydi, zaten gözünün Eren'i görmesi yeterdi. Genellikle anlaşamadığımız bir tayfa olduğu için bize yakın herhangi birinin kendilerine temas etmiş olması bu herifler için yeterliydi.

"Çek şunu kapının ağzından!"

Eren'in şaşkınlığından faydalanıp ileri atılan çocuk sandalyeyi itmek gibi hatalı bir girişimde bulununca hareket edemedi, çocuğa atıldım.

Sol elini Kavin tutarken sağ elinin bileğini ben yakalamıştım.

Güngör şaşkınca başını kaldırıp önce Kavin ve bana, sonra iki farklı taraftan uzanıp hareket etmesine müsaade etmediğimiz ellerine baktı.

Eren'in sandalyesine dokunmasına müsaade etmedik.

Kavin dişlerinin arasından, "Gerile. Oradan da ikile," diye emir verdi.

Peşinden ben tebessüm ettim. "Sandalyeye dokunma."

Tarık arkadaşının omzundan çekip ofladı. "Bırak şunları oğlum, yoruyorsun."

Hemen arkalarında basketbol takımındaki iki çocuk daha vardı, bunlardan biri dün suratıma topu çarpan Korkmaz'dı.

"Eren, koruyucu meleklerin ne tatlı! Canım çekti bak..." Korkmaz, arkadaşının bileklerini sıkıca tutup bizim bölgemize erişmesine müsaade etmediğimizi görünce keyiflenmiş gibi sırıtmaya başlamıştı.

Ancak hiç hesaba katmadığı bir şey vardı.

Kavin'i unutmuştu.

"O gevşek ağzını yayarak konuşursan birazdan sağlam dişin kalmayacak, tipsiz. Sen de gerile." Güçlü bir hamleyle Güngör'ü geri itti, çocuk olayı büyütmemek için gerileyince hemen arkasında bekleyen Korkmaz'la çarpıştılar.

Eren'se rahat bir şekilde sandalyesinde sallanmaya devam etti.

"Teşekkür ederim, kızlar."

"Eren," diye homurdandım. "Öne çek şu sandalyeni."

Biz kendi aramızda atışırken kantin girişinde bekleyen kalabalık uğuldamaya, yolu kapattığımız için söylenmeye başlamıştı.

Kavin hâlâ Korkmaz denilen çocuğa kötü bakışlar atıyordu, birimiz araya girmezsek akşama kadar böyle duracaktı.

"Hadi Kavin," diye çekiştirdim. "Zil çaldı, geçelim."

"Önce onlar geçecek," derken kollarını göğsünde birleştirip kendinden yaklaşık bir baş uzun olan çocuklara baktı.

Korkmaz hâlâ pişkince sırıtıyordu. "Neden önce biz?"

"Ense tıraşınız güzel olmuş mu diye bakacağım, beğenmezsem berbere yollayacağım."

Hanzade'nin dudaklarından büyük bir kahkaha kaçarken Evla oturduğu yerde küçülmek ister gibi sandalyesine gömüldü. Güngör'ü gördüğü için yine kilitlenip kalmıştı. Derin bir iç çekip Kavin'i tekrar çekiştirdiğimde Korkmaz denilen çocuk iyice bozulmuş gibi görünüyordu.

"Ayıp oluyor ama," diye çıkıştığında Kavin'in sinir katsayısının yükseldiğini gördüm.

"Hadi be oğlum! Bırakın şu işsizleri." Tarık yeniden arkadaşlarına laf atıp bizden uzaklaşırken sürüsü de onu takip etti. Koridorun hemen sonundaki İlya'nın pembe saçlarını görünce uzun zamandır orada olduğunu, herhangi bir müdahalede bulunmadan yalnızca seyretmekle yetindiğini anladım.

Eh, bunda biraz payım olabilirdi, elime hiç istemeyeceği türden bir koz vermişti.

Tam uzaklaştıkları sırada Güngör arkasına baktı, saçlarını her zamanki oyuncu havasıyla şöyle bir geriye atıp Evla'ya döndü.

Evla ânında kıpkırmızı kesildi.

"Seninle çıkışta konuşmamız lazım," diye boğuk bir sesle konuştuğunda Evla'nın şimdiden tir tir titrediğini tahmin ediyordum. Kavin âdeta saldırıya hazır bir avcı gibi ikisini seyrediyordu.

Evla hiç beklemediğimiz bir şey söyledi. "Konuşacak bir şey yok."

Dudaklarımdan bir çığlık kaçtı. "Ne? Oha!"

Kavin'in dudakları yukarı kıvrıldı, Eren ve Hanzade şaşkınca birbirlerine baktılar, Güngör'ün suratı ise renk değiştirdi.

İnanamıyordum!

"Helal be kızıma," diye sırıttığımda heyecanla Güngör'e döndüm.

"Bugünleri dualarla çağırdık, hadi bu da sana kapak olsun."

Çocuk dişlerini sıkıp öfkeli bir nefes verirken kantinin ortasında bunca kişi tarafından reddedilmeyi gururuna yedirememişti. Evla'ya tekrar baktığında arkadaşım kararından vazgeçecek diye ödüm koptu!

"Artık onu görmek için para ödemelisin. Canımız isterse müsaade eder, yoksa da kıçına tekmeyi basarız."

Konuşurken Evla'nın önüne geçip ikisinin arasına girmiş ve birbirlerinin yüzlerini göremeyecekleri şekilde durmuştum, kocaman sırıtıyordum.

Güngör hangimize olduğunu bilmediğim bir küfür basıp geriye dönerken Korkmaz hâlâ Kavin'e bakıyor, arkadaş grubuyla ilerlese bile gözlerini bizim olduğumuz taraftan alamıyordu.

Nihayetinde İlya, erkek arkadaşı Tarık'ı kendi sınıflarına doğru çekiştirdiğinde grup dağılmış oldu ve derin bir nefes verdik.

"Uymayın şunlara," diye homurdandı Eren. "Sandalyeme dokunsa ne olacak? Bırakın egolarını istedikleri gibi tatmin etsinler."

Kavin, "Hele bir denesinler," diye vahşice arkalarından bakarken hepimiz sandalyesinde küçüldükçe küçülmüş bekleyen Evla'ya baktık.

"Sen," dedim parmağımın ucuyla onu gösterip. "Sadece yemekhane yemekleri olamaz, seni başka bir şey daha zehirlemiş. Az önce ne yaptığının farkında mısın?"

Hanzade oturduğu yerden fırlayıp ayakta alkışlamaya başladı. "Resmî olarak ilk göt ediş!" diye bağırdı.

Kantinde birkaç kişi dönüp bize bakarken Evla sesini çıkarmıyor, yer yer sarıya çalan uzun saçlarının tutamlarını eline almış, kırıkları koparıyordu.

Kavin, elini kızın sırtına koydu ve *buradayım* dercesine okşadı.

"Merak etmeyin, Evla ne yaptığını çok iyi biliyor," derken sesi mutlu, yüz ifadesi huzurluydu. "Dün biraz konuştuk, bazı yeni kararlar aldı."

"Vay," diye sırıttım. "Süpermiş. Bu kararlara şimdiden bayıldım."

Ceylan gibi sekerek kızların koluna girdim ve sınıfa doğru yol almaları için çekiştirmeye başladım.

"Peki şu yanlarındaki Korkmaz'ın sana olan bakışlarına ne diyorsun, Kavinciğim? Dibi düştü diye yorumladım."

"Saçmalama Sadem, yürü hadi."

"Önümüzdeki on yıl boyunca birinci sınıf aşkının yasını tutamazsın, hayatım. Çocuk tatlı gibime geldi. Bu yıl nakil olmuş diyorlardı."

"Sadem, sus. Sen kendi korkunç aşk hayatınla ilgilensene."

"Olmayan bir şeyle ilgilenemem," diye sırıttım. Hemen bilmişçe ekledim. "Esmer değil diye mi böyle yapıyorsun? Bak ne demişler, esmer için sarışını, kumral için dünyayı yakarı..."

Kavin korkunç bir bakışla bana döndüğünde hemen kolundan çıktım ve yüzüm ona dönükken geri geri yürümeye başladım.

"Öyle bakma yahu, kendi kısmetini de kapatıyorsun. Şu okul koridoru kim bilir nelere şahit..."

Kavin kolundaki bilekliği çıkarıp bana fırlatmaya kalkışınca geri geri yürümeye son verip korkuyla çığlık atarak sınıfın kapısına koştum. O boncuklu bilekliğin dayağını birkaç kez yemiştim.

Gözümü çıkarıyordu!

"Görüşürüz, Eren! Öpüldün, Hanzade!" diye onlara bakmadan diğer şubedeki arkadaşlarıma bağırıp kendimi sınıftan içeri attım.

Kavin laf dalaşıyla peşimden koşarken ondan kaçmaya devam ettiğim için önüme aniden çıkan bir vücutla tam tahtanın önünde çarpışıverdik.

"Ayağım!"

Her zamanki sakarlığımla dudağımı ısırıp geri çekilirken çarpıştığım kişi büyük bir hızla aşağı eğildi, aynı anda ayak bileğime eğildik.

Onunla göz göze geldiğimde bir anlığına diğer sesler sustu.

"İyi misin, Sadem?"

Dudağımı ısırdım, titrek bir nefes verirken bileğimin acısını çoktan unutmuştum.

Erdinç'in mavi gözlerine bakarken yutkundum. "İyiyim iyiyim, pardon. Seni görmedim."

Bir haftadır spor müsabakalarına katıldığı için derslerde yoktu, resmen günler sonra ilk kez bu kadar yakındık.

"Ben de seni görmedim," diye mahcubiyetle gülümsedi. "Revire gitmek ister misin?"

Cümlenin devamı çok önemli değildi çünkü öncesinde takılı kalmıştım.

Ben de seni görmedim...

Evet Erdinç, hayatında kurduğun en doğru cümle olabilir.

"Yazık oldu yahu," dedim titreyen çenemle ayağa kalkarken.

"Neye?"

"Bana," dedim şaşkınca suratıma bakarken çocuğa. "Öyle. Ayağıma."

"Acımadı demiştin. Acıdıysa gidelim."

"Acımadı acımadı," dedim hızla başımı sallarken. "Öylesine şey yaptım..."

Tam o esnada Kavin sınıfa daldı, yüksek sesiyle beni ararken bir anlığına duraksadı ve hemen sustu. Karşı karşıya durduğum çocuğu gördü. Önce tepeden tırnağa şöyle bir ona, sonra da göz ucuyla bana baktı. Sanki bir şey yapacakmış da vazgeçmiş gibi iç çekti ve başını iki yana salladı.

Tam arkamdan geçip sırasına yönelirken fısıldadı.

"Neyse, sana ceza vermeme gerek kalmamış. Kendin bulmuşsun."

Kaşlarını kaldırmış, merakla suratıma bakan Erdinç'le bakışırken Kavin'in sesi zihnimde birkaç kez yankılandı. Yer yer altın rengin parladığı saç tutamları, masmavi gözleri ve o derin bakışları...

"Sadem," diyecek oldu ancak cümlesini bitiremedi.

Bence neye yazık olduğunu bakışlarımdan anlıyordu ancak bunun hakkında bir şey sormadı, konuşmadı, üstünde durmadı.

"Hoca geldi," dedim zoraki bir tebessümle. "Sıraya geçeyim ben."

Geriye döndüm ve tırnaklarımı avuç içime batırarak sıraya yürüdüm. Kendime hâkim olmaya çalışıyor, Erdinç garipliğimi fark etmesin diye dişlerimi sıkıyor, bedenimi kasıyordum.

Evla'nın yanına geçip oturduğumda ne yaşadığımı çok iyi bildiğinden, suratımdaki afallamış ifadeyi elbette fark etti.

"Herkes benim hâlime üzülüyor," diye kendi kendine mırıldandı.

Erdinç'e bakıyordu, çocuk arka sıradaki yerine geçerken ikimizin de gözü onun üzerindeydi.

Evla sessizce ekledi. "Bence sen benden daha vahimsin."

Cevap vermedim, dikkatli bir şekilde önüme döndüm ve uçlu kalemimin ucunu kırmaya başladım. Kalemimin ucundan çıt çıt ses çıkarken sınıfa giren hoca çoktan bir şeyler anlatmaya başladığı için sıraların arasında geziniyor, odağımızı üzerine çekmeye çalışıyordu. Kalemden çabucak sıkıldım ve uzun saçlarımı geriye atıp örmeye başladım.

Resmen stres ve heyecan boğazıma kadar yükselmişti ve beni rahat bırakmıyordu.

"Sonuç olarak bu dersi beraber işlemiyoruz, arkadaşlar."

Felsefe öğretmeni son cümlesiyle beraber sınıfın kapısına ilerleyip sonuna kadar dayadığında ne olduğunu anlamak için başımı kaldırdım.

"Buyurun hocam, dersi alabilirsiniz."

Felsefe öğretmeni dışarı çıktığında kapının ağzında konuştuğu kişi içeri girdi. Sınıftan ani bir şaşkınlık nidası ve uğultular yükselmeye başladı.

Beton tam karşımızdaydı, kadının gözleri resmen alev alevdi. Topuklu ayakkabılarının yüksek sesi sınıfta yankılanırken masaya yürüdü ve başını kaldırıp her birimize baktı.

"Merhaba arkadaşlar, son dersinizi önemli bir sebeple almış bulunuyorum."

Elindeki kâğıtları havaya kaldırdığında durumun ne olduğunu elbette anladım, nefesimi tutmuş beklerken dudağımı ısırmamak ve renk vermemek için kendimle savaşıyordum.

"Bunlar sınav kâğıtlarınız." Masaya sertçe bıraktığı kâğıtlarla irkilir gibi oldum, olayın ciddiyeti şimdi boyut atlıyordu. "Az önce tüm şubeleri tek tek dolaştım. Son olarak siz kaldınız. Elimdeki sınav kâğıtlarından bazıları..."

Gözleri üzerimizde dolanırken göz göze gelmemek için dua ediyordum, kadın cin gibiydi. Yakalarsa biterdim.

"Bazıları eksik," diye üstüne basa basa ekledi. "Bu sebeple konuşmamız gereken bazı şeyler olduğunu düşündüm."

Kimseden çıt çıkmıyordu, hoca eline bir liste alıp ensesindeki topuzu şöyle bir düzelttikten sonra yüksek sesle okumaya başladı.

"Şimal Yılmaz." Hoca diğer ismi ekledi. "Baran Duman." Başını kaldırdı, hemen arka sıramda oturan kıza baktı. "Kavin Keskin." İçimden bildiğim tüm duaları ederken hoca derin bir iç çekti. "Ve bir de..."

Kalbim göğsümü delice döverken içimden tüm duaları okudum, hayır, hayır... Anlamış olamazdı. Anlamış olmamalıydı. Peki neden Kavin'in adını söylerken özellikle bu tarafa bakıyordu?

"Erdinç Demir."

Duyduğum isimle gözlerim kocaman açılırken Beton elindeki kâğıdı havada sallıyordu.

"Diğer arkadaşların gibi senin kâğıdın da kayıptı ancak nasıl olduysa... Senin kâğıdını bir şekilde buldum. Yere düşürülmüştü."

Erdinç telaşla ayağa fırladı, stresli bir biçimde elini saçlarından geçirdi ve şoke olmuş hâlde hocaya baktı.

"Bir hata vardır, hocam," dedi şaşkınca. "Böyle bir şey olamaz. Ben kâğıdımı sizden hiç istemedim."

Hoca aptal olduğumuzu ima eden o aşağılayıcı bakışla sınıfı süzdü.

"Kâğıtlar çalınmış, oğlum. Sen ne anlatıyorsun? Üstelik kaçarken de düşürülmüş!"

Öğrencilerden biri ayağa fırladı. "Hayır, hocam! Ben de itiraz ediyorum, kesinlikle olayla ilgim yok."

Öğrenciler tek tek bağırmaya başlarken sınıfta koca bir kaos başladı, nutkum tutulmuş hâlde olanları izliyordum.

Kavin'in arka sıradan bana doğru eğilip saçlarımın arasına fısıldadığını işittim.

"Kantinde *sütün pipetini niye o kadar çok dişliyorsun*, diye düşünmüştüm. Çünkü çok stresliydin. Çünkü saklıyordun, saklanıyordun."

Hoca itiraz edenlerle uğraşırken Kavin ne ara aldığını bilmediğim süt kutumu kucağıma doğru atarcasına bıraktı, şoke olmuş hâlde tahtaya bakıyordum.

"Kâğıdımı mı çaldın?" diye kulağıma fısıldadı.

Başımı telaşla iki yana salladım. "Kavin sus, yapmadım. Bir şey söyleme."

Kavin'in derin bir iç çektiğini işittim. "Yetmezmiş gibi platonik olduğun çocuğun kâğıdını yere mi düşürdün?"

Dudağımı ısırırken kalemimi avuç içimde çaldım.

"Kavin Allah benim belamı versin."

"Verdi, merak etme."

Beton bir anda bizim olduğumuz yöne döndü, eliyle Kavin'i işaret etti ve tahtaya çağırdı. "Sen," dedi. "Mavi saçlı. Disiplin cezası rekortmeni, sen de bizimle geliyorsun."

Toplamda dört öğrenci, aralarında en yakın arkadaşım ve platoniğim de olmak üzere Beton'un yanına zoraki şekilde yürüdüler, hepsi tahtaya kaldırılmış ve yan yana dizilmişti.

Hoca hiç uzatmadı ve bağırdı. "Hemen bunu açıklıyorsunuz, aksi hâlde..."

Kavin eteğini düzeltirken hocayı umursamadığını gösterir gibi ters bir bakış attı.

"Aksi hâlde ne?"

"Sonu hiç iyi olmaz."

Yan yana dizilen öğrenciler arasında en uzun boylu olan Erdinç tok sesiyle araya girdi. "Benim okul birinciliğim yanar, yapmayın, hocam!"

Kalbime ince bir sızı giriverdi. Karşımdaki çocuğun yediğim haltla ilgili hiçbir bilgisi yoktu! Dikkat çekmemesi için karışık şekilde aldığım kâğıtlardan biri kaderin bana cilvesi olarak platoniğimin çıkmıştı... Bense öylece izliyordum.

Toplantılardan şahit olduğum iyi aile ilişkisi, iyi arkadaş çevresi, katıldığı ve derece aldığı onca müsabaka, okul birincisi olmak için teneffüslerinden feragat ettiği onca okul günü, onun test kitaplarını, benim onu seyrettiğim akşamlar...

Olanlara inanamıyordum, çocuğun başını yakmıştım!

Beton yüksek sesiyle Erdinç'i böldü.

"Onu bana değil, bu usulsüzlüğü yapan kişiye söyleyeceksin, oğlum. Kâğıdın artık geçerli değil, sınav notun iptal edildi."

Erdinç başını ellerinin arasına alıp hayal kırıklığıyla hocaya bakarken Beton acımasızca ekledi. "Belli ki sana da acımamışlar çünkü bu şartlar altında artık okul birincisi değilsin."

"Hocam," derken ağlamamak için dudaklarını birbirine bastırdı. "Yapmayın."

Kalbim göğsümü dövdü, içim içime sığmadı. Tahtada hırsızlıkla suçlanan arkadaşım, hemen yan tarafında vicdan azabım yüzünden beni gecelerce uyutmayacak olan o manzaranın başrolleri...

"Böyle olmayacaktı," diye fısıldadım. "Böyle olmamalıydı."

Yanaklarım kıpkırmızı olurken derin nefesler alıyor, bir yol arıyordum. Planlarıma göre işler kesinlikle böyle gitmemeliydi. Yeniden sınava alınabilirler, Kavin düşük notunu telafi edebilir, belki bir mazeret...

"Tekrar sınava giremez miyiz?"

Soruyu soran, kayıp kâğıtlardan birinin sahibi olan Baran'dı. Şimal hemen peşinden onu onayladı.

"Bu adil değil hocam, biz hiçbir şey yapmadık!"

Zavallı Şimal, geçen dönem saçımın stresten fazla döküldüğü dönem bana kel kalmışım iması yaptığı için kâğıdını bile isteye çalmıştım. Şu anda odamda, kitaplığımın başköşesinde duran sınav kâğıdı hafızamı yokladı.

Şimal ağlamaklıydı. "Kim yaptıysa onu bulun! Benim notum çok yüksekti."

"Sadece sizin sınav kâğıtlarınızın kaybolmuş olması tesadüf olamaz diye düşünüyorum." Beton sınıfa duyurur gibi yüksek sesle eklerken sıraların arasında volta atıyordu. "Madem yapan kişi ortaya çıkmıyor, her birinizin notunu sıfır olarak sisteme giriyorum."

Kavin öfkeyle bağırdı. "Zaten notum ondu. Daha da düşüremezsiniz!"

Beton dudaklarını birbirine bastırdı, zaten yeterince kırışık görünen alnı, kaşlarını çattığında iyice kırıştı.

"Yaparım!" diye üsteledi. "Eğer doğru söylemezseniz..."

Erdinç yalvarırcasına araya girdi. "Hocam lütfen, suçlunun yanında suçsuz da yanıyor. Benim kâğıdım zaten bulunmuş, ben hiçbir şey yapmadım."

Beton asla ikna edilemiyordu.

"Hayatta en hakiki ilke dürüstlüktür, oturun çocuklar. Sıfır."

Sınıfta büyük bir ayaklanma başladı. Herkes bir şeyler söylüyor, kimisi tahtaya çıkarılmış olan yakın arkadaşını savunuyor, kimisi

benim yerime vicdan azabı çekerek onları koruyor ve haksızlığa maruz kaldıklarını anlatıyordu.

Ben... Bense donakalmış hâlde seyrediyordum. Hayır, böyle olmamalıydı. Her şeyi bu kadar batırmış olamazdım.

Kavin'le göz göze geldik, sanki bir şey yapmamı beklercesine gözlerime bakıyordu. İşin aslı onun için yapabileceğim her şey bundan ibaretti, kâğıdı çalmak belki durumları kurtarır diye düşünmüştüm...

Ve işte buradaydık.

Kapı iki kez tıklatıldı.

"Hocam?"

Müdür yardımcısı ve müdür meraklı bakışlarla içeri girdi, ikisi de son derece huzursuz görünüyordu. Beton'la uğraştıkları yetmezmiş gibi şimdi bir de kâğıt faciası çıkmıştı.

"Durumlar nedir? Öğrencilerimiz..."

"Hayır, efendim, kimse bir şey itiraf etmiyor. Telafi sınavı olmayacak, notları sıfır olarak girilecektir."

Müdür yardımcısı gözlüğünü düzeltirken ince sesiyle olaya dâhil oldu. "Bu pek adil görünmüyor."

Beton olanlara zor sabrediyormuş gibi derin bir nefes verirken şakaklarını tutuyordu.

"Sınav kâğıtlarının aniden ortadan kaybolması da pek adil değil gibi sanki hocam..."

Zaman zaman hayatımı karartmak üzereyken gelen o ani atak yeniden harekete geçti ve zihnimde korkunç bir dalgalanma oldu.

Oturduğum yerden ayağa fırladım.

"Hocam!"

Çığlığım, beraberinde koca bir sessizliği getirdi. Belki fırtına öncesi sessizlik, belki de daha kötüsüydü.

Beton yavaş yavaş bana döndüğünde Kavin'in dudaklarından küfrettiğini okudum, Erdinç ise şok içinde bana bakıyordu. Durumla alakasız görünen biri canhıraş bağırıyordu!

Beton, "Evet, Sadem?" diye yüzüme baktığında terleyen avuç içlerimi eteğime sürttüm.

"Eğer arkadaşlarımız adil olmayan bir tutuma maruz kalıyorsa ben de notumun sıfır olarak girilmesini istiyorum."

Müdürün, müdür yardımcısının ve Beton'un gözleri kocaman açılırken yanımda oturan Evla'nın kolunu çimdikledim.

Evla ayağa fırlayıp haykırdı. "Ben de!"

Beton âdeta büyük bir restleşmeye hazırlanırmış gibi kaşlarını kaldırdı.

"Öyle mi? Peki! Madem sizler de..."

"Ben de!"

Bu hiç beklemediğimiz bir sesti, hep beraber arka tarafa döndüğümüzde genellikle sevmediğimiz arkadaş grubu olan Tarık, Güngör ve İlya'nın ekibinden bir çocuğun bize katıldığını gördük.

"Benim de notumu sıfır olarak girin, hocam."

Çok geçmeden herkes ne yapmaya çalıştığımızı anladı ve sınıftan büyük bir uğultu yükseldi.

İlk ayağa kalkan ben, şimdi onlarca öğrenciyle birlikte dikiliyordum. Olanlara inanamaz bir hâlde gücümü ve irademi korumaya çalışırken yeniden söz aldım.

"Bence adil olması için tüm öğrenciler yeniden sınava girmeli. Bu arkadaşlarımıza yapılacak ikinci sınav daha zor olursa onların hakkı, kolay olursa bizim hakkımız yenmiş olur."

Lafları ardı ardına sıraladığım için yetişemeyen Beton şoke olmuş hâlde suratıma bakıyordu.

Hadi Sadem, diye kendimi cesaretlendirirken kararlı bir ifadeyle başımı salladım.

"Fakat arkadaşlarımıza bir bitirme ödevi verirseniz, eminim puanlarını korumak için seve seve çabalayacaklardır. Ben de bu ödeve gönüllü olarak katılabilir, organize edebilirim, hocam."

Beton itiraz etmek için ağzını açtığında nihayet müdür elini kaldırdı ve ortamı yumuşatmak için söze girdi.

"Hocam, bu çok iyi bir yol olarak görünüyor. Bu öğrencilerimizin hakkı yendiği takdirde önümüzdeki yıllarda da sorun yaşama durumumuz oluşabilir. İtirazlarında da haklı durumdalar."

"Ama hocam..."

Bu kez müdür yardımcısı Beton'un sözünü kesti. "Ödevle ilgili sizin ve diğer öğretmenlerimizin fikrini alarak iyi bir çalışma ortaya konulacağına inanıyoruz, hocam. Bu konu bu şekilde çözülsün." Tahtadaki öğrencilere döndüler. "Geçebilirsiniz çocuklar."

Beton sinirden kıpkırmızı kesilmişti, hışımla çantasını toplarken söyleniyordu.

"Bu bana hiç doğru bir yöntem gibi gelmedi, hocam! Fakat madem böyle bir işe girişiyorsunuz, o hâlde buyurun. Size bırakıyorum. Bundan sonrası benimle ilgili bir süreç değil, elimdeki kâğıtları sisteme gireceğim." Tek tek bizlere baktı. "İçinizde dürüst davranmak isteyen birileri olursa beni nerede bulacağını biliyor. Diğer arkadaşlarınızın ödevi içinse bir aydan daha kısa bir zaman var. Bilginize."

Müdüre bir baş selamı verdikten sonra sert adımlarla odadan çıktı. O anda içimden sevinç nidaları atıyor, dışarıya hiçbir şey yansıtmamak için zor duruyordum.

Olmuştu, Kavin'i de Erdinç'i de kurtarmıştım!

Erdinç sırasına doğru yürüyüp geçerken bir anlığına hâlâ ayakta dikilen bana baktı ve hafifçe gülümsedi.

Kalbim eriyecek zannettim...

"Sana inanamıyorum ben," diye fısıldayan Kavin, sessizce arka sırama oturdu.

Sınıftaki herkes meraklı gözlerle karşımızdaki okul yöneticilerine bakarken diğerlerine nazaran daha nahif tavırlarıyla tanıdığımız müdür yardımcımız Bige Hoca başını salladı.

"Öğretmeniniz ilgilenmeyeceğini söylediğine göre sorumluluğu bizler alıyoruz. Yaşanan bu tatsızlığı acilen telafi etmeliyiz, arkadaşlar."

Tam olarak gözlerimin içine baktı.

"Her ne kadar üniversite sınavı dönemine girmiş olsanız da bu durumun telafisi için belli bir vakit ayırmanız gerekecek. Biliyorsunuz ki branşım edebiyat... Bu sebeple sizden telafi ödevi olarak istediğim şey..." Tek tek her birimize baktı. "Bir yıl sonu tiyatrosu."

Dudaklarımdan bir çığlık kopuverdi. "Ne? Hocam, onu nasıl yapacağız ki?"

Hoca bizi biraz bile umursuyor gibi görünmüyordu.

"Başta sınav kâğıdı kaybolan öğrenciler olmak üzere, her birinizin taşın altına elini koyduğu bir tiyatro oyunu gösterisi ödevi veriyorum. Ayrıca bu oyun yıl sonunda sahneleneceği için tüm son sınıf şubelerimizden öğrencilerin katılmasını istiyorum. Konuyla ilgili detayları..."

Bu kez gözleri bende durdu.

"Sadem devralacak," diye sesini yükseltti. "Söylediği gibi ödevin, yani sahnelenecek oyunun organizasyonu kendisinde olacak. Kısıtlı

bir zamanınız, yazmanız gereken önemli bir oyun senaryonuz ve sahnelemeniz gereken ciddi bir tiyatronuz var. Başarılar diliyorum."

Kavin'in arkamdan sövdüğünü duydum. "Ben sahneden utanırım, o kadar insan içine çıkamam ki!"

Müdür yardımcısı hâlâ gözlerimin tam içine baktığı için aptalca gülümsemek zorunda kaldım.

"Ta... tabii hocam," derken tam anlamıyla bittiğimi biliyordum.

"Güzel, o hâlde bu konu daha fazla uzamadan kapanmıştır. Ödev dosyası için yanıma uğra, Sadem. İyi günler, arkadaşlar."

Onlar sınıftan çıktı ve tüm gözler üzerime döndü. Bir kısmı, paçayı kurtarmamızı sağladığım için rahatlamış görünse de rol alacak olan kesim çok daha stresli görünüyordu.

Herkes çıt çıkarmadan suratıma baktığı için ayağa kalktım ve güven veren bir biçimde yüzüme koca bir sırıtış yerleştirdim.

"Arkadaşlar! Müthişiz, eminim altından kalkacağız! Tiyatro oyunumuz için herkes hazır mı?"

Kocaman bir gülüşle sınıfa bakarken kimse ses çıkarmadı.

Birkaç kişinin homurdanarak test kitabı açtığını duydum.

Şey... Sanırım...

Kavin fısıldadı. "Boku yedik."

Platoniksel arızalarım sebebiyle aramın hiç de iyi sayılmadığı diğer şubelerden öğrencilerle ortak bir saçmalığa girişmem gerekiyordu ve sayaç başlamıştı.

Evla sessizce ekledi. "Helvanı neyli istiyordun?"

4. BÖLÜM
DRAMATİK BİR KAOS

"Peki ya kötü bir role ne dersin? Bence o vahşi gözlerin, konuşurken üstten hafifçe görünen sivri dişlerin buna o kadar uygun ki... Burnunu biraz yamultsana, şöyle çirkin bir ifade..."

"Sadem, gider misin başımdan?"

"Ya insan olmakla ilgili sorunların mı var? Bak eğer öyleyse hiç yadırgamam, gerçekten. Sonuçta insan rolü oynamak istemeyebilirsin, hepimiz iğrenç yaratıklarız bence de. Şey yapsak, sana bir hayvan rolü... Çünkü her şubeden arkadaşlarımın bu oyunda rol alması..."

Peşinden koştuğum kız beni öfkeli bir ifadeyle geri püskürttü.

"Sadem!"

"Aslan?" derken şirince gülümsedim. "Sana bir aslan rolü, şöyle etrafa saldıran, parçalayan türden... Ne dersin?"

"Ya sen manyak mısın?" derken aptalmışım gibi bir bakış atıp yüzünü buruşturdu. "Sınav götümüze dayanmış, hangi okula gideceğimiz belli değil, dersler desen konuların yarısı eksik... Gelmişsin bana *yıl sonu gösterisinde aslan olur musun* diyorsun?"

Asiye uzun boyuyla tepeden, küçümseyici bir bakış attı.

"Lütfen," diye yalvardım. Ellerimi çenemin altında birleştirmiş, yalvaran gözlerle kıza bakıyordum. "Şöyle düşün: Hoca *diğer şubedeki arkadaşların rol alacak* dedi ama hangi rol olduğunu söylemedi. Aslan olmak saçma değil, inan bana sana uygun bir metin yazarım. Yani..."

Asiye yanaklarını şişirip ofladı. "Az önce *gider misin* demiştim ya, onu geri alıyorum."

"Ay, evet," diye heyecanla zıpladım. "Oldu mu? Oldu de!"

"Yok, gider misin değil... Git Sadem! Git!"

Kalın kaşlarını çatıp örgülü saçlarını savurdu ve kendi sınıfının bulunduğu F şubesine girdi. Çenem titriyordu, arkasından tam bir aptal gibi bakakalmıştım. Şimdi ne yapacaktım?

"Olamaz," diye iç çekerken dudağımı ısırdım. "Sonumuz böyle olmamalıydı, senden o kadar güzel hırlayan bir aslan olurdu ki..."

Asiye sınıfın açık kapısından seslendi. "Aslan hırlamaz, kükrer!"

Çenemi kapattım ve çökmüş omuzlarımla birlikte merdivenlere yöneldim. Basamakları hüzünle inerken kafam karman çormandı. Kavin'den gelen arama zil sesimi koridorda yankılatırken ne yapacağımı düşünüyordum.

"Sadem hadi artık, insanlar beklemekten ağaç oldu. Gelip bir açıklama yap şunlara."

"Geliyorum, sakın ayrılmalarına izin verme."

"Sıkıldılar, sahnede bomboş duruyoruz. Tüm öğle aramız gitti diye hayıflanıyorlar..."

"Zincirle onları," diye emrettim telefona.

Basamakları daha hızlı inmeye başlarken kafamda binlerce tilki dönüyordu, en azından on şubeden yeterli sayıda öğrenci toplamam gerekiyordu. Aksi hâlde Bige Hoca'nın verdiği tiyatro ödevini zamanında yetiştirebileceğimiz muammaydı.

Hızlı adımlarla okulun alt katında oldukça büyük bir bölüm kaplayan ve tiyatro kulübüne ait olan salona ulaştım. Kapıyı iki elimle tutup güçlü bir şekilde kendime çektiğimde ikiye doğru bölündü ve ışıklar altında parlayan sahneyle bir anlığına göz göze geldik.

Sahneyle bakıştım, sahne ise sanki bana göz kırpar gibiydi.

Hayır, bu tatlı olan türden değildi. Daha çok *gününü gördün* dercesine bir bakışmaydı.

"Sus Sadem, sus, yürü!"

Kendi kendime kızıp aceleci adımlarla sahneye koşmaya başladığımda önümde karanlıkta pek de iyi göremediğim onlarca basamaklı uzun bir merdiven vardı. Bir yandan yanımdaki seyirci koltuklarını aşıyor, bir yandan da sahneye giderek daha çok yaklaşıyordum.

"Sonunda gelebildi!"

"Hiç teşrif etmeseydin, Sadem."

"Öğle molasının bitmesine on beş dakika..."

Bedenimi bir ceset torbası misali sahneye atıverdiğimde var gücümle bağırdım. "Herkes sussun!"

Avazım çıktığı kadar haykırdığım için anlık bir sessizlik oluştu, tepemizden inen sarı ışığın altında toplam on kişiydik.

Evet, evet, fena değildi...

Değildi, değil mi?

"Kendi şubemden ödevin zorunlu tutulduğu üç arkadaşım, beni kırmadığı için yanımda olan Eren ve Hanzade; karşılığında para vereceğimi duydukları için ödeve desteğe gelen Yusuf, Sema ve Ela... Evet, müthiş bir ekibiz! Vaov! Muhteşemiz!"

Kavin ofladı ve yanında duranları işaret etti. "Sadem çabuk dağıt şu rolleri, ne yapacaksak yapalım da gidelim."

"Arkadaşlar lütfen sakin," diye tebessüm etsem de ne yapacağımıza dair hiçbir fikrim yoktu. "Şimdi ben dünden beri epey bir düşündüm. Sabah kahvaltıda olsun, öğle yemeği olsun, akşam olsun..."

Yusuf pişkince araya girdi. "Çok bir şey bulmuşa benzemiyorsun, canım."

Tebessüm ettim. "Bulamadım. Evet, önerisi olan?"

Sema ve Ela çoğu zaman yaptıkları gibi aynı anda göz devirdi. Ela homurdanırken tırnaklarını uzatmış, inceliyordu.

"Sademciğim, ortaya bir oyun çıkarsan da çıkarmasan da biz paramızı alıyoruz, değil mi? Şimdiden sınırlı sayıda stoku olan özel bir çanta sipariş ettim de..." Mahcubiyetle gülümsedi. "Söylemesi ayıp."

"Ayıp tabii!" diye homurdandım. "Ayıpsa söyleme. Para da para, arkadaşımıza bir destek atalım diyen yok!" Kavin yeniden araya girmeye kalktığında elimi kaldırıp onu da susturdum. "Hele ki sen, çok sevgili, pek değerli, muhteşem mavili arkadaşım... sen hiç ses etmiyorsun. Nedenini pek iyi biliyorsun, değil mi?"

Kavin ağzını yeniden kapattığında dudaklarını birbirine bastırdı, elbette onun konuşma hakkı yoktu çünkü tüm bu faciaya onun için bulaşmıştık.

Eh, henüz diğer arkadaşlarımızın bundan haberinin olmamasının pek bir önemi yoktu...

Bu kez sınav kâğıdını çaldığım öğrencilerden biri olan Baran atladı.

"Sadem lafı eveleyip geveleme, bir yol bulduysan konuşalım. Herhangi bir metin yazmadıysan, rol dağılımı yapamıyorsak, eğer yıl sonuna bir oyun gösterisi yetiştiremeyeceksek neden burada aptal gibi dikilip..."

İşte herkesin hayıflanıp kimsenin çözüm üretmediği o anda her birimizi aydınlatan dev bir ışık hüzmesi bizi böldü, aynı anda arkaya baktığımızda büyük salonun kapısının ikiye bölünerek geriye doğru açıldığını gördük.

Her şey ağır çekimde gibiydi...

Soluğumu tuttum, kapının önünde bir beden belirdi. Bu uzun, cüsseli, geniş omuzlu, baktıkça bakasımın geldiği...

Suratı aydınlanınca bağırdım. "Erdinç!"

Gerçekten de o gelmişti, çocuk büyük adımlarla az evvel benim hızla koştuğum merdivenleri sakince indi ve sahneye ulaştı. Bizden daha aşağıda, seyirci koltuklarının önünde duruyordu. Hepimizi şöyle bir incelediği o karizmatik bakışından sonra sahneye çıkan merdivenlere geçmek için soldan yürüdü ve diğer uca ulaştığında iki büyük adımda yukarı sıçrayıverdi.

Az sonra hemen yanımdaydı, safça ona bakıyordum.

Elini ensesine atıp gülümsedi. "Selam millet, geciktim, kusura bakmayın. Antrenmandakiler bırakmadı."

Usulca başını çevirdi ve biraz aşağı baktı, göz göze geldik. Sanki dünya duruverdi... Yana yatırdığı, özenle biçimlendirilmiş saçlarının hemen altındaki havalanmış kaşları, parlak gözleri, suratındaki *antrenmandan yeni çıktım* diye bağıran yorgun ancak karizmatik ifade, köşelerinden azıcık kıvrılmış hoş dudaklar...

"Sadem! Alo! Sana diyoruz!"

Yusuf yüksek sesiyle araya girdiğinde irkilip ona baktım, bir rüyadan uyanmış gibiydim. "Hı?"

"Erdinç'i duymuyor musun?"

"Görmez olur muyum? Hayatta en iyi gördüğüm şeylerden biri şu anda kendisi. Görmek derken sağlam görmek, hani tam karşımda dururken nasıl görmeyeyim, görüyorum yahu."

"Kes sesini ya," diye fısıldayan Kavin kolumun etini sertçe sıkınca cıyakladım. "Görmüyor musun demedi..." Beni azarlamayı bitirdikten sonra ifadesiz bir suratla yanı başımdaki çocuğa baktı. "Evet, seni dinliyoruz."

Erdinç hareketlerime pek de mana veremese de yine de tatlı bir biçimde gülümsemeye devam ediyor ve üzerinde ona ne kadar yakıştığını düşündüğüm şu kolları kıvrılmış beyaz gömleğin açıkta bıraktığı dirseklerine doğru, kas hareketlerini seyredebildiğim o manzarada birtakım hareketler sergiliyordu...

"Bunlar senin için," dediğinde elindeki kâğıtları ancak fark edebildim.

Şoke olmuş hâlde kirpiklerimi kırpıştırarak ona bakarken çocuk açıklamaya girişti.

"Tabii müthiş şeyler buldum diyemem ama biraz araştırma yaptım, belki işimize yarayabilecek bazı oyunlar vardır."

Sema, içinde bulunduğu memnuniyetsiz arkadaş grubu gibi bıkkınca mırıldandı.

"Oyunu biz yazacağız, hazır bir şey sahnelememizi istemiyorlar."

Erdinç ona döndü ve yumuşak bir sesle açıkladı. "Ama bir şeylerden ilham almamız lazım ve Sadem bunu tek başına yaparsa zorlanır, değil mi?"

Kavin derince iç çekti ve yine sadece benim duyabileceğim bir sesle mırıldandı. "Aman ne düşünceli... Gözünün önündekini göremeyen kör budala."

"Kavin..." Dişlerimin arasından fısıldarken ecel terleri döküyordum, çabucak Erdinç'e dönüverdim ve saçlarımı geriye atıp hevesle kâğıtlara uzandım.

"Bunlar çok iyi oldu, müthiş bir fikir. Çok teşekkürler gerçekten..."

"İşe yaradığıma sevindim."

Bunu öyle tatlı, öyle içten bir şekilde söylemişti ki yıllardır neden bu çocukcağızın iki dudağının arasına baktığımı şimdi bir kez daha yeterince iyi anlıyordum.

Ah, şu nezaketi, şu kibar dili benim başımı bir gün belaya sokacaktı...

"Diğer şubelerden pek birileri gelmemiş," diye sahneye şöyle yandan bir bakış atarken sesi düşünceliydi. "Neyse, ben ne olur ne olmaz diye ulaşabildiğim arkadaşlarımdan rica etmiştim."

Bu cümleyle daha büyük bir şok yaşadım, çocuk kibarlıkta çığır aşarak müsaade istercesine yüzüme baktı.

"Kaptan sensin, eğer izin verirsen seçmelere onlar da katılsın istiyorum."

"Ne seçmelerinden bahsediyor bu? Sanki millet bu uyduruk şey için can atıyor! Çağır da kim var kim yok gelsin..."

Baran'ın homurtusunu duymazdan gelmek çok zordu ancak direndim, Erdinç'in gözlerindeki gözlerimi çekmeden kocaman gülümsedim.

"Çok... Çok güzel olur gerçekten. Ben sayıyı toplamaya çalıştım ama ancak bu kadar..."

Çocuk kocaman gülümsedi. "Süper." İki parmağını dudaklarına götürüp ıslık çaldı, ıslık biter bitmez büyük salonun kapısı tekrar açıldı.

Bu kez orada bekleyen bir yığın öğrenci içeri girmeye, merdivenlerden inmeye başladı.

İnanılmaz bir an yaşanıyordu sahiden, ödev verildiğinden beri yana yakıla tüm şubeleri dolaşsam da herkese yalvarsam da kimse bu taşın altına elini koymak istememişti.

"Yuh," diye fısıldarken tek sıra hâlinde içeri giren kişileri sayıyordum. "Beş, altı, yedi, sekiz, dokuz..."

"Sahneye gelin arkadaşlar, Sadem rol dağılımları için belli planlamalar yapacak. Ayrıca önerilerinize de açığız çünkü oyunun türü henüz netleşmedi."

Kavin derin bir iç çekti, bunun en büyük sebebi zaten yeterince platonikken daha da acınası bir duruma geçiş yapıyor olmam olabilirdi...

Erdinç tahminen ne zaman ona düştüğümü ve durması gerektiğini fark ederdi?

"Canım, biliyorsun. Ben başrol olmak için doğdum, aşağısı beni kesmez."

Tam o esnada son derece tanıdık gelen ve tüylerimi diken diken eden bu sesle birlikte refleks olarak soluma döndüm. Sahneye çıkış yapan kişiler arasındaki pembe saçlar hemen fark edilir parlaklıktaydı.

"Selam millet, oyunun başrolleri geldi!"

İlya, elinden çekiştirdiği biricik erkek arkadaşı Tarık'la birlikte sahnede yerini aldığında Erdinç yaptığı şeyden habersiz, gayet mutlu görünüyordu.

Heyecanlı bir şekilde olduğum tarafa döndüğünde gülümsüyordu.

"O zaman eksiğimiz kalmadı diyebilir miyiz?"

Kavin'in, Tarık'ın hemen arkasında dikilen ve suratındaki yamuk gülüşle kendisini izleyen Korkmaz'a attığı korkunç bakışı yakaladım.

Bu sahneden sağ çıkar mıydık, an itibarıyla hiçbir fikrim yoktu.

"Eksik yok ama fazlalıklar var denebilir." Kavin'in kindar sesi kulağıma ilişiğinde yutkundum.

Evet, mezar kısmı kesinleşmişti.

"Yarın tüm kontrolleri eksiksiz, tam liste istiyorum," diyen matematik hocası parmağının ucuyla Evla'yı işaret etti. "Listeyi sen teslim edeceksin."

Her zamanki gibi tüm sınıfın gözünün önünde olmaktan hiç hoşlanmayan Evla hızla kızardı, bu kızın bu hâlleri beni güldürüyordu.

"B... ben mi?"

"On parmaklı bir mutant olmadığıma ve işaret parmağımın sadece seni gösterdiğine eminiz. Ne dersin, çilli?"

Kalemimin ucunu ısırırken izne ayrılan eski öğretmenimiz yerine bu dönem gelen matematik hocasına boş gözlerle bakıyordum.

Evla bu hitaptan hiç hoşlanmazdı... Bu adamsa kafayı takmış gibi kıza tüm derslerinde böyle hitap edip duruyordu.

"Tamam, hocam," dediğinde sesi yüksek çıkmadı. Kolunu dürttüm, bu elbette daha yüksek konuş diye azarlamamın bedensel uyarı biçimiydi. Evla yerinde kıpırdanıp sesini yükseltti. "Listeyi yarın hallederim."

"Güzel," diyen genç öğretmen hepimize son bir bakış attı. "Umarım derslerdeki boş konuşma ve gevezelik eforunuzu bir aydan çok az bir vaktinizin kaldığı üniversite sınavınız için de gösteriyorsunuzdur, arkadaşlar."

Nihayetinde sınıftan biri bu adamın boşboğazlığına dayanamadı ve lafa girdi. Bu kişi de yeri gelmeden konuşmamasıyla bilinen Gökalp'ti.

"Yapmayın hocam, ailelerden sonra öğretmenler de aynı strese sebep oluyor... En azından siz yapmayın."

Arka sırasındaki erkek arkadaşları Gökalp'i ufaktan alkışladığında dayanamadım ve şiddetle el çırptım. Biraz abartmış olacağım ki genç öğretmen dâhil tüm sınıf bu kez bana doğru baktı.

"Şey..." Sırıttım. "Haklı buldum. Hatta haphaklı."

"Sevgili Gökalp, senin dersi dikkatle dinleyişin gözümden kaçmıyor. Gördüğün gibi sözlü notlarına da bu durumu yansıttım. Uyarılarım senin adına değil ancak..." Hoca bana bakarak gülümsedi. "Diğer arkadaşların için benzer şeyleri söyleyemeyeceğim, biliyorsun."

Gözlerini üzerimden çekmemesi benim hakkımda güzel bir kanaat notu kullanacağını gösteriyordu.

Tamam, bu adamın derslerinde biraz sıkılıp boşboğazlık yapıyor olabilirdim ama...

"Ne dersin, Sadem?"

Ah, işte hiç yapmaması gereken o şeyi yapmış ve bana ismimle laf atma lütfunda bulunmuştu. Peki ben hiç durur muydum? Asla!

Sırtımı sıraya yaslayıp gülümserken hocaya tebessüm ettim.

"Aman hocam, üç günlük dünya. Baktık yüksek mevkilerde dolanamıyoruz, biz de kriterleri çok da yüksek olmayan herhangi bir özel okulda çalışmak için başvuru falan yaparız..."

Sınıfta dehşet bir sessizlik oluştu.

Matematikçi şaşkınca suratıma bakarken tüm sınıfın ortasında bu kadar büyük bir manyaklığı nasıl yapmış olabileceğimi sorguluyordu. Evet, an itibarıyla ben de sorguluyordum.

Kavin arkamdan fısıldadı. "Ya kızım senin ağzından niye hiçbir zaman hayırlı bir cümle çıkmıyor? Yine batırdın bizi boka..."

Evla öksürüyor gibi yaparken fısıldadı. "Sadem tüm sınıf bu dersten de kalsın mı istiyorsun? Sussana, deli."

Matematikçi gülümsedi. "Öyle mi diyorsun, Sadem? Yani eğitim hayatının büyük bir bölümünü sürdürdüğün okulun çok da vasıflı kriterlere sahip değil demek..."

Buradan sonra geri adım atmak benim gibi bir yiğide yakışmazdı. "Beni babam zorla bu okula yazdırdı, hocam. Herkes her fırsatta burayı ne kadar kötülemek istediğimi bilir. Arada kaynadınız, pardon."

Hocanın kaşları daha da kalkıp meydan okurcasına suratıma baktığında masumca ellerimi kaldırdım. "Tamam tamam, kusura bakmayın. Sustum."

"Senin sınav kâğıdını henüz okumamıştım, bu sohbetimizden sonra çok daha fazla heyecanlandım."

Hiç beklemediğim bir ses matematikçinin tehdidi üzerine araya girdi. "Onun sınavı kötü geçmedi, epey çalıştı. Merak etmeyin."

İnanamıyordum, bu Erdinç'ti. Solumdaki arka sıraya doğru usulca döndüğümde bana göz kırptığını gördüm.

Sabahki tiyatro kurtarıcılığımdan sonra şimdi de beni alenen tehdit eden bu öğretmene karşı yanımda duruyordu...

Kalbim hızlandı, şuracığa bayılacaktım.

"Göreceğiz arkadaşlar, hep birlikte göreceğiz. O hâlde yarın görüşürüz."

Matematikçi, zilin çalmasıyla birlikte konuyu uzatıp bizimle uğraşmak yerine büyük adımlarıyla sınıftan çıktı. Yine de son anda gri takım elbisesine uyumlu gri kravatını hafifçe esnettiğini görür gibi oldum.

"Herhâlde," diye iç çektim. "Bunca yıl az hocayı bezdirmedik, bizim de bir şanımız var."

"Yalvarırım artık bir rahat dur."

Kavin çalan zille beraber çantasını toplamaya başlarken her zamanki agresifliği artık beni şaşırtmıyordu. Bu kadar laf cambazı olmam hakkında bir şeyler geveleyip önüne gelen defteri çantaya fırlatırken ben de ona laf yetiştiriyordum.

"Hakkımı yiyorsunuz, asla muhatabı olmadığım konulara dâhil olmam. Onlar bana dokunmazsa ben yollarına bile çıkmam. Tam tersi mi? Evet, o zaman olacaklara karışmam."

Kavin gözlerini devirdi. "Lütfen kulaklarıma acı."

"Silgimi bulamıyorum."

Evla dikkatimizi dağıttığında didişmeyi bırakıp ona baktık. Kavin'in agresifliği ve benim yerinde duramayan hâllerimden çok farklı olarak bu kız her zamanki gibi oldukça sakin bir biçimde masasındaki eşyalarını sırasıyla topluyor, çantasının belli bir sınıflandırmayla ayrılmış bölmelerine yerleştiriyor ve eşyalarına zarar vermeyecek nazik hareketlerle bir kuğu misali hareket ediyordu.

"Bayılacağım," diye homurdandım. "Alırız bir silgi, çıkalım hadi. Eve erken gitmem lazım."

Evla başını iki yana salladı. "Olmaz, silgimi bulayım bir, onu çok seviyordum."

"Abartma, Evla," diye homurdanan Kavin çantasını çoktan sırtına atmış, sınıf kapısına ilerliyordu. "Yarın bakarız, eve gidip yatmak istiyorum."

"Siz gidin."

Evla ısrarla silgiyi aramaya başladığında bir süre onu bekledim ancak yere eğildikçe yüzünü kapatan uzun kumral saçları, oldukça yavaş hareket eden ince, uzun, narin parmakları bende gerçekten bayılma isteği yaratıyordu.

Üstelik oturduğumuz sıranın sağında solunda herhangi bir silgi görünmüyordu.

"Benim de gitmem gerekiyor, yarın görüşürüz," diye el salladıktan sonra onu kaderine terk ettim.

Hızlı adımlarla Kavin'e yetişmek için koşturduğumda Erdinç'in de okulun büyük kapısından çıkıp bahçeye ilerlediğini fark ettim, yüzümde koca bir tebessüm oluştu.

"Selam," diye nefes nefese yanında durduğumda çocuk sesimle irkilip bana döndü.

Yanındaki arkadaş grubu aynı anda bana döndüğünde hiç hoşuma gitmeyen bir düşünceye kapılacaklarmış gibi hissettim.

"Kavin," dedim çabucak. Elimle ileriyi gösterdim. "Ona koşuyordum, sana da teşekkür etmek istedim. Bugün için epey bir yardımın..."

İlya ne ara olduğunu fark etmediğim bir hızda yanımızda belirdi. Göz göze geldiğimizde durumu fark etmesi uzun sürmedi, sanırım heyecanlı görünüyordum. Yüzünde benimle alay etmeye meraklı o ifade varken dudağının ucunu kıvırdı.

"Rica ederiz, Erdinç hep böyle kibardır zaten. Beyaz atlı prens..."

Kız yapmacık ama derin bir iç çektiğinde ima ettiği şey yüzünden utandım. Sınav kâğıtları olayından beri aramızda sessiz bir savaş ilanı hüküm sürüyordu, bu yüzden işine gelen her fırsatta benimle laf yarıştırıyordu.

Erdinç aramızdaki gerilimi hemen fark etmiş gibi göz temasımızı kesti. "Rica ederim, pek bir şey yapmadım."

Elimi kaldırıp parmaklarımı oynatmaya çalıştım. "O zaman görüşürüz. Yani yarın."

Tatlı biçimde gülümsedi. "Görüşürüz. Yarın."

Sırtımı dönüp Kavin'e doğru koşarken suratımı buruşturdum, İlya son cümlemi tekrar etti ve arkamdan alay ediyormuş gibi seslendi, bu kendime daha çok sinir olmama sebep oldu.

"Of ya," diye homurdanırken Kavin'e ulaşmıştım. "Heyecanım batsın."

"Yine ne oldu?"

"Hiç," dedim çenemi hemen kapatıp.

Koca bir hiçti çünkü Kavin, İlya'nın ağzının ortasına patlatmamak için zor sabrediyordu. Erdinç oradayken ortalığı kızıştırmaya hiç gerek yoktu.

Kavin üstüme gelmek yerine kolunu omzuma attı ve elini saçlarımda dolaştırdı. "Eve mi?"

"Aynen," diye mırıldanıp sırt çantamın askılıklarına tutundum. "Bizimkiler *erken gel* dedi."

Kavin göz ucuyla beni süzdü. "Neden? Klasik toplanmalar mı?"

Sakince başımı salladım. "Evet, çok mühim, olağanüstü dünyevi dertler..."

Kavin sırıttı. "Bilirim."

"Biliriz..."

Okul bahçesinden çıktık.

"Siz Sadem'i bir de gitar çalarken duyun, sesi öyle hoş ki..."

Üvey annem, masadaki arkadaşlarına benden bahsederken uzun sarı saçlarını nazikçe geriye savurdu, inci küpesi göz kamaştırıcı bir biçimde parlarken masadaki tüm yüzler bana döndü.

Êh, bundan çok hoşlanmasam da günün anlam ve önemine uygun olarak gülümsemekle yetindim.

"Çok teşekkürler, Vilma," diye sevecen bir sesle yanıtladım. "Çok tatlısın."

Vilma, gözlerinin içi parlayarak hemen yanında oturan benim omzumu okşarken her zamankinden daha mutlu görünüyordu. Annem on yıl önce bizi terk ettiğinde babamın kısa süre içinde neden onun gibi biriyle evlendiğini daha iyi anlıyordum.

Gençti, güzeldi, enerjikti. Her ne kadar şu anda bizimle yaşamasa da bir zamanlar bizimle olan abime de bana da bunca zaman iyi bir düzen sağlamıştı.

Babam eşinin tatlı sesiyle ona çapkın bir bakış attı. "Çocuklarla bu kadar yakından ilgilenmen beni sana her geçen gün daha çok âşık ediyor, hayatım."

Masada kısa bir sessizlik oluştu, babam her zamanki ağız alışkanlığıyla yaklaşık bir yıl önce bizimle yaşamak istemediğini beyan eden abimi de cümle içinde kullanmıştı. Oysa bu evde artık çoğul eki kullanacağı çocuklar yoktu.

Hafifçe öksürüp tabağımdaki sebzeyle uğraştım, çatalıma bir türlü batmayan brokoliyi düşmanca ezdim.

"Vilma gerçekten çok tatlı," diyen kişi bir zamanlar annemin en yakın dostlarından biri olan Yelda ablaydı. Hemen yan tarafımızdaki villada yaşıyorlardı ve onun eşiyle babam arasında sağlam bir dostluk vardı. Kadın, annemle görüşmeye devam ederse babamın tepki vereceğini bildiğinden yıllar önce annemle irtibatını kesmişti.

Bu konuların hiçbirine dâhil olmamış, her zamanki gibi sadece uzaktan izlemekle yetinmiştim. Babam düşüncelerimden habersiz içeceğini yudumladı ve keyifli bir tebessümle çatalının ucundaki eti ağzına attı.

"Kalsaylar şirketiyle yapılacak anlaşma için Naim'in de görevlendirildiğini duydum. Bavulunu hazırladı mı?"

Vilma, Yelda abladan önce lafa girdi. "Letonya'ya mı gidiyor?"

Babam lokmasını yutarken başını salladı. "Evet, benim görevlendirmemle birlikte onunki de onaylanmış."

Yelda abla şaşkınca kaşlarını kaldırdı. "Naim henüz bahsetmemişti, bu aralar biraz yoğun. Akşam yemeğinde bir sorarım."

Vilma, az evvel bana yaptığı gibi Yelda'nın da kolunu okşarken kıkırdadı. "Bu çapkın Letonya'ya son geldiğinde beni tavlamıştı, acaba şimdi göndermesem mi, Yelda?"

Yelda ablanın bu sohbetten pek de hoşlanmadığını fark etsem de sesimi çıkarmadan yemeğimi yedim, kadın üvey anneme yanıt vermedi.

"Ben dünya üzerindeki en güzel kadını bulup evime getirdim. Değil Letonya, tüm evreni gezsem senden başkasını gözüm görmez."

Vilma, bu iltifatla birlikte gözlerinin içine dek gülerek babama baktı. Aralarındaki sessiz flörte masadaki yedi kişi tanık olsa da bundan hiç çekinmediler.

Diğer aile dostlarımızdan Gevher amcanın oğlu, aynı okulda okuduğum Sarp sandalyesini geri iterek bu manzarayı bölen ilk kişi oldu.

"Ben doydum, eve geçmem sizin için sorun olur mu?"

Büyük bir kurtarıcıymış gibi hemen peşine takıldım. "Benim de bazı işlerim var, ayıp olmazsa..."

Sarp bana kötü bir bakış attı, tek başına sıyrılsa fazla dikkat çekmezdi ancak kuyruk gibi peşine takılıvermiştim.

Babam bitmeyen tabaklarımıza baktı. "Pek bir şey yemediniz, çocuklar."

Sarp'ın annesi, kırklı yaşlarının sonunda, alımlı bir kadın olan Hafsa teyze iç çekti.

"Bu çocukların biz yetişkinlerle masada on beş dakika oturabilmesi bile mucize..."

"Anne," diye homurdanan Sarp saygısız görünmek istemediği için rahatsız olmuşa benziyordu.

"Bir süre sonra sizin konular bizi bayıyor," diye sırıttım.

Şey, benim saygısız durmakla ilgili daha az sorunum var gibi görünüyordu.

Vilma hızla bana dönerek uyarıcı bir bakışla beni süzdü. Ağzıma fermuar çekiyor gibi yaptım, elbette beni böyle yetiştirmemişti.

Nazik ol Sadem, yemeğini bitir Sadem, kibar davran Sadem, hoş bir hanımefendi ol Sadem... Babanı ve beni mahcup etme, lütfen bizi üzme, Sadem.

"Tiyatro," diye öne sürdüm. "Çok önemli bir tiyatro görevim var."

Misafirlerin arasından Tülin Hanım ilgiyle ellerini çenesinde birleştirdi. "Ah, ne tatlı. Tiyatroda mı görev aldın, tatlım?"

Her biri yakın aile dostlarımız sayılan bu insanlarla her ay mutlaka düzenlediğimiz bu aile davetlerinde asla eksik olmayan yüzlerden biriydi Tülin Hanım. Kendisi Vilma'ya ve babama karşı çok sıcak yaklaşıyor olmasa da çocukluk yıllarımdan itibaren beni tanıdığı için çok severdi. Ayrıca eşi Tunç Bey'le beraber masanın geri kalanına kıyasla daha vizyon sahibi bulduğum insanlardı.

Kadın şehrin en ünlü iç mimarlarından biriydi, eşiyse ünlü bir iş insanıydı. Hiç çocukları olmamıştı ve biraz da bu yüzden zaman zaman benimle gereğinden fazla alakadar olduğunu düşünürdüm.

"Evet, görev aldım, Tülin Hanım," diye açıklama yaparken dudaklarımda sıcak bir gülüş belirdi.

"Hangi roldesin? Bizlerin de seni izleme şansı olacak mı?"

Kadın yeniden ilgiyle bana yöneldiğinde nazik bir el hareketiyle içeceğine uzandı ve yeşil gözlerini gözlerimden çekmeden yanıtımı bekledi. Bu sırada beyaz tenine oldukça yakışan kızıl saçları omuzlarına birkaç tutam lüle şeklinde dökülüyordu.

"Hiç bilmiyorum." Dudağımı ısırırken yerimde biraz sallandım. "Çok yeni bir ödev, biraz sonuca bağlı aslında... Bir şeyler çıkardık ama sadece taslak denilebilir."

Kapı çaldığında Vilma bizi bölmemek için sessizce sandalyesini geriye itip hızlı adımlarla koridora ilerledi. Bense bu sırada oldukça nazik bir biçimde, sözümü kesmeden beni dinleyen Tülin Hanım'a açıklama yapıyordum.

"Aslında bazı arkadaşların telafi ödevi olarak bu proje verildi, denilebilir. Beni ilgilendiren bir durum yoktu ama yardımcı olmak istedim, görevli öğretmen de benim organize etmemi istedi. Şimdi onun sürecini takip etmem gerekiyor."

Tülin Hanım eşine dönüp şakacı bir tavırla elini okşadı. "Bizim lise yıllarımız aklıma geldi, çok eğlenceli değil miydi?"

Bu sırada kapıyı açıp yanımıza gelen Vilma'nın adım seslerini işittim fakat babam dikkatimin dağılmasına izin vermeden bana yeni bir soru yöneltti.

"Peki bununla ilgilenmenin yıl sonu notlarına bir katkısı olacak mı? Puanı düşük olan arkadaşların için iyi bir fırsat ancak senin puanların çok güzel, vakit kaybı olmasını istemiyorum. Biliyorsun üniversite..."

Babam aynı masalı okumaya başladığında iç çektim. "Vakit kaybı değil, baba."

"Emin misin?" diye yeniden sorduktan sonra misafirlere gururlu bir bakış attı. "Sadem'in bu yılki puanları müthiş, inanamazsınız. O kadar takdir edici sonuçları var ki... Sınavda da böyle bir başarı göstereceğini düşünüyoruz." Yine benim adıma, birilerine olmadık vaatler vermesini izlerken sıkılmış bir biçimde bekledim. Tülin Hanım önce bana, ardından omzumun üzerinden geriye baktı.

"Ah, Sadem'i bilmez miyiz? Yetenek abidesi. Müthiş çalışıyor. Keşke bizim yaramaz da biraz nasiplenebilse, değil mi, tatlım?"

Kiminle konuştuğunu anlamak için koridora doğru geriye döndüğümde nutkum tutulmuş hâlde kalakaldım.

Ağzım kocaman açılırken gözlerim hortlak görmüş gibiydi!

"Yok canım, bizimkiler başka işlerle meşgul, okul onların önceliği değil. Değil mi, evladım?"

Bu kez, eşinin ardından Tunç Bey lafa girmişti, arkamdaki oğlana bakıyorlardı.

Buğra Han, onu gördüğüm ilk anki kadar umursamaz biçimde kendisiyle konuşan insanlara bakarken kapıya doğru yaslanmış, ellerini göğsünde buluşturmuştu.

Göz göze geldiğimizde yaşadığım şoku fark etti ve gülecek gibi oldu. Koyu renk gözlerinde her zamanki bakışmalarımızda yaşadığımız o alaycı ifadeyi hissediyordum.

Telaşla önüme, babama döndüm. Yüzüm şimdiden kıpkırmızı olmuştu.

Hayır! Hayır... bu çocuğun iki dudağının arasına hayatım asılı kalmışken... burada olmazdı.

5. BÖLÜM
BEKLENMEDİK MİSAFİR

Şu anda tam olarak neler yaşanıyordu? Yıllardır aynı rutinle sürdürdüğümüz aile dostları buluşmasında, bisikletini çalmaya çalışıp, hatta kısmen gasbedip babaannesinin kömürlüğüne saklanarak başıma belalar doladığım çocuk neden evimin salonundaydı?

Üstelik babam... Babam ve çok saygıdeğer arkadaşlarının tümü bu masadayken!

"Hoş geldin, canım. Yemeğe eşlik etmek ister misin?"

Vilma kibar bir tavırla Buğra Han'ı masaya buyur ettiğinde gelmemesi için yalvarıyordum. Bu sırada babam hem yeni gelen çocuğa hem de bana bakıyordu.

"Bak, arkadaşından söz ediyorduk. Müthiş işler yapıyormuş, sen de dinle."

Tülin Hanım ve Tunç Bey büyük bir takdirle beni örnek gösterirken yer yarılsa ve içine batsam yine de utancım geçmezdi!

"Çocuğun üzerine gitmeyin canım, onun da meziyetleri vardır. Değil mi, delikanlı?"

Babam her zamanki gibiydi işte! Konu ben olunca mükemmeliyetçi, başkalarının çocukları olduğunda konu kendisini alakadar etmediği için rahat bir profil çizen o adam...

"Küçük bey kim?"

Soruyu soran Yelda teyzeye boş boş baktım. Gerçekten bu manyak çocuğun burada ne işi vardı?

Daha ötesi kimdi?

"Yeğenim," diyen Tülin Hanım dudaklarını kıvırıp Buğra Han'a baktı. "Ablamın iş seyahatleri arttığı için, içi rahat etmeyince Buğra Han bir aydır bizimle kalıyor." Sonra hâlâ ayakta dikilen ve gitmesine izin verilmeyen Sarp ve bana baktı. "Çocuklarla aynı okulda," diye ekledi.

İnanamıyordum, yer yarılsa da içine girip tüm yaşadıklarımızı unutsam dediğim bu alaycı çocukla, dünyanın en tehlikeli yerlerinden sayılabilecek bu aile toplantısı masasında karşılaşabileceğimi kim tahmin ederdi ki?

Buğra Han'dan dakikalar sonra bir ses duyuldu. "Selam."

Hepsi bu kadardı, hayalimde bir adım öne çıkıp eliyle beni işaret ederek, *sen sınav kâğıtlarını çalmana yardım etmem için bisikletimi kaçırmaya çalışıp rezil rüsva olan kız değil misin,* diye bağırdığını hayal ettiğim için kalbim durmakla atmak arasında bir yerde takılı kalmıştı.

"Aynı okul mu? Sadem, arkadaşını tanıyorsundur."

Babam her şeyden habersiz merakla yüzüme baktığında Sarp'ın annesi Hafsa teyze de iyi aile ilişkilerimiz sağ olsun, hemen konuya giriverdi.

"Sadece bizlerin değil, çocuklarımızın da yakın olması o kadar gözlerimi yaşartıyor ki..." Hemen oğluna baktı. "Buğra Han'la yakınsınızdır diye umuyorum, tatlım."

Sarp'ın yüzünde bıkkın bir ifade vardı. "Farklı şubelerdeyiz, anne. Kreşte okumuyoruz ya, bilirsin."

"Sadem, tiyatro grubunda bu genç beyefendi de vardır umarım kızım." Babamın parlak fikriyle beraber masadan neşeli uğultular yükseldi, kalbim deli dana gibi çarparken şuracığa bayılacaktım.

"Buğra Han'ın da notlarına katkısı olacaksa müthiş olurdu," diyen Tülin Hanım hevesli biçimde gözlerime baktı. Ne söylemem gerektiğini bilemeyerek şaşkınca kalakaldığımda arkamdan Buğra Han'ın yeniden konuştuğunu işittim.

"Tiyatro falan yapamam, teyze. İstersem kendim bakarım."

Geriye döndüğümde saçlarım savruldu. "Hah, her isteyen giremiyor bu arada... İstersem bakarım diye bir yer değil, ben seçiyorum."

Buğra Han beklemediğim bir şey yaptı ve buruşturduğum suratıma bakıp sırıttı. Onun muzip hâllerini görünce yaşadığımız korkunç anlar zihnime doldu ve korkuyla önüme dönüverdim.

Sus be kızım, dilin seni ipe götürecek, bir sus!

"Sadem," diye araya giren Vilma oldu. "Bence bir nezaket örneği gösterip sevgili dostlarımızın kibar ricasını göz önünde bulundurursun, minik kelebeğim."

Minik kelebek lafıyla beraber Buğra Han'dan gülmemek için kendini tutan insanlardan çıkan bir tıksırık sesi duyuldu, aynı anda tüm masa ve ben ona döndük.

"O zaman bana müsaade," diyen Sarp konunun kendisine gelmesinden endişelenmiş gibi panikle salondan kaçıverdi. Annesi şaşkınca arkasından mırıldanırken babam, benim de kaçacağımı fark etmiş gibi çatalıyla arkamdaki çocuğu işaret etti.

"O zaman odana çalışmaya çıkarken arkadaşın da sana eşlik etsin. Ona uygun olan rolü de çalışmış olursunuz."

"Baba ne rolü, ne arkadaşı?" diye çaresizce fısıldarken diğerlerinin duyamayacağı bir biçimde ona yaklaşmıştım.

Tülin Hanım'm hevesli bakışları, uzun süredir onda görmediğim bir detay olduğu için elbette bunu es geçemedim.

Tabii babamın ölümcül bakışlarının etkisini de yok sayamazdık.

"Seve seve!" diye yükselirken heyecanlı görünmeye çalıştım. "Puanını da yükseltmiş olur, tabii gelsin. Ona uygun bir rol var mı bakarım."

"Bakma Sademciğim, bul tatlım."

Babamın uyarıcı tonuna Vilma'nın ince sesi eşlik etti. "Ne kadar naziksin, güzel peri kızım."

Göz ucuyla Buğra Han'a baktığımda bana atfedilen kelimelere gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdığını ve bunda çok zorlandığı için bembeyaz kesildiğini gördüm. Şeytan, *şuna bir tane şaplat* dese de elimi yalnızca merdivenleri işaret etmek için kullandım.

"Şöyle geçiyoruz, sevgili arkadaşım."

Buğra Han hiçbir şey demeden peşime takıldığında sessiz fısıltısını duydum. "Olur, minik kelebek."

Merdivenlerden çıkmaya başlayıp basamakları aşarken hışımla çocuğa döndüm.

"Sakın!" diye parmağımı salladığımda anlık olarak durdu.

Ailelerimizin görüş alanında olmasak da neşeli kahkahalarını işitiyorduk, çocuk gözlerimin içine bakarken sakince başını salladı.

"Tamam, peri kızı."

Bu kez yanıt vermedim ve güçlü adımlarla basamakları bitirdim. Evin çatı katına geldiğimizde odama doğru öfkeli adımlarla ilerledim. Buğra Han sakince peşimden geliyordu.

Kapının önünde durduğumuzda arkamı dönmeden göz ucuyla ona baktım.

"Ne?" diye kaşlarını kaldırdı.

"Odama girebileceğini düşünmedin, herhâlde. Birkaç dakika oyalan, Vilma yukarı çıkmaz. Babam da masadan kalkmaz." Çocuk şaşkınca benim sinsiliğimle yüzleşirken ben kaşlarımla merdiveni işaret ettim. "Beş dakika sonra inersin, rolü verdiğimi falan sıkarsın işte."

Odamın kapısını açtım ve içeri girdim. Kapıyı çocuğun suratına kapatmadan önce son kez göz göze geldik.

Okul formasını çıkarmış, üzerinde bol ve rahat görünen hâkî renk bir tişörtle siyah şort giymişti. Bileğinde siyah bir bileklik vardı, üzerinde başka bir takı yoktu. Saçları alnına doğru dökülmüştü, zahmet edip şöyle bir geriye atmamıştı.

"O kadar hevesli bakarsan odana girmeden duramam."

Kulaklarıma çalınan sesi o kadar edepsiz bir çağrışım yaptı ki nutkum tutuldu, gözlerim kocaman olurken elimle ağzımı kapattım.

Bu hareketimle boğuk bir kıkırtı dudaklarından kaçtı, güldüğünü gizlemek istedi ancak başaramadı.

"Bana bak," diye dişlerimi sıktım kendime gelebildiğim ilk an. "Ben maymun değilim, suratıma bakıp komik bir şey varmış gibi gülüp durma! Aşağıda ses edemedim..."

"Bazen çok uzatıyorsun, içim bunalıyor," diye mırıldandı ve ben izin vermeden ağır adımlarla odama geçti.

"Hop!" Önünü kessem de beni dinlemeye zahmet etmedi.

"Şu posteri merak ettim, ona bakacağım." Karşısında dikilmeye devam ettiğimi görünce beni nazikçe itti. "Yemem, korkma."

Beni sakince azarladıktan sonra odama geçti, hâlâ kapı ağzında dikilen ve bir an önce çıkması için kapıyı sonuna kadar dayamış bekleyen ben, ona ölümcül bakışlar gönderiyordum.

"Annen yukarı geliyor bu arada," dediğinde sırtı bana dönük, duvardaki posterimi inceliyordu.

Önce yalan söylediğini düşünsem de sadece birkaç dakika sonra Vilma'nın ince topuklu ayakkabılarının tıkırtısını işitip içeri kaçtım.

Pat diye kapıyı kapattığımda, çocuk çıkan gürültüyle beraber bana yandan bir bakış atıp yeniden postere döndü.

"Bir insanın ağzından çıkan her laf yanlış mı olur? Oluyormuş," diye iç çekti.

Vilma'nın gelmeyeceğini söylediğim için ima yapsa da aldırmadım. "Benim hakkımda yorum yapma."

"Beğeni bırakabilir miyim?"

Dudaklarımı birbirine bastırıp tam arkasında durdum, onu pataklayıp arkadan sırtına atlamamak için...

"Emin ol bana saldıracak kadar güçlü değilsin, manyak gibi hareket etme, çekil arkamdan."

Dudaklarımda sinsi bir sırıtış belirdiğinde iki adım atıp yan tarafına geçtim, çalışma masamın önündeydik.

"Demek zihin de okuyorsun," diye alayla laf attığımda posterden gözünü ayırmadan parmak ucuyla sol köşeyi işaret etti.

Bu makyaj masamın aynasıydı.

"Fizik kuralları gereği arkamda dururken görüntün aynaya yansıdığı için psikopat ifadeni görebiliyorum, başka sorun varsa çekinme."

Aynayı unuttuğum için biraz aptal gibi hissetsem de çenemi dikleştirdim ve mağlup hissettirmesine izin vermeyecek güçlü bir kalkan oluşturdum.

"Postere bakma bahanesiyle odamda fazladan vakit geçirmeye çalışıyorsun."

İmalı sesime karşılık çatılan kaşlarıyla bana dönüp öyle kötü bir bakış attı ki gerçekten dünyadaki en salak kişi olduğumu düşünmeme sebep oldu.

"Sence bu evin sana ait olduğunu bilsem ve aile dostu olarak tanımlanarak ziyaret etmemin istendiği kişiler derken senin kastedildiğini anlasam, evinin önündeki kaldırıma herhangi bir şekilde temas eder miydim?"

İnanamıyordum! İlk kez bu kadar uzun bir cümle kurmuştu. Üstelik tüm cümle benim işe yaramazlığıma falan çıkıyor gibi duruyordu.

"Terbiyesiz," diye homurdandım. "Ben de Tülin Hanım ve Tunç Bey gibi saygın bir aileye senin gibi saçma sapan bir aile üyesi yakıştıramadım zaten. Nasıl olmuş, şaşırıyorum."

"Fikrimi sorduğun için söyledim," derken bu kez çalışma masamdaki başka kartları incelemeye başladı. Başını kaldırdı ve siyah gözlerini suratıma çevirdi. "Sınav kâğıtlarını çaldığın için tiyatro ödevi mi yapmak zorunda kaldın? Üstelik senin ne kadar başarılı ve ahlaklı bir

öğrenci olduğun hakkında bir masa dolusu nitelikli insanın konuşmasına izin verip seyirci mi kalıyorsun?"

Neyi kastettiğini anlar anlamaz parmağımı suratına salladım. "Sessiz ol! Deli misin nesin? O konuyu buraya bulaştırma."

"Gerçekte nasıl bir canavar olduğunu ve senin yüzünden başkalarının da sınav sonuçlarının yandığını bilseler..."

"Çabuk çık odamdan," diye homurdanarak çocuğun koluna yapışıp çekiştiriverdim.

Elbette yerinden biraz bile oynamadı, önce başını eğip sıkıca tuttuğum koluna, sonra yeniden biraz aşağısında bön bön suratına bakan bana baktı.

"Böyle anlaşamayız," diye tebessüm ederken gıcık görünmek için ekstra bir çaba sarf ediyordu.

"Seninle anlaşmak gibi bir gayem yok. Yaşandı ve bitti, saygısızca! O konuyu sakın hatırlatma." Bu kez iki elimle sırtından itekledim. "Çık hadi, aşağıdakilere bir şeyler uydurursun."

"Posteri bana verirsen susarım."

İteklemeyi kestim. "Ne?"

Odanın ortasında, ikimiz birlikte duvardaki koca postere bakıyorduk. Bunun neyine bu kadar takılmıştı? Anlamıyordum.

"Posteri diyorum." Çenesinin ucuyla duvarı işaret etti. "Onu verirsen susarım."

"Rüşvet mi istiyorsun?"

Başını iki yana sallayıp sakince yanıtladı. "Tehdit."

Korkuyla şakaklarımı tuttum. "İstemediğim kadar bana benzeyen biri."

"Sen bana benziyorsun, ben eşsiz biriyimdir."

"Ve en az benim kadar egoist," diye dehşetle fısıldadım.

"Senin kadar aptal olmadığımı da eklemezsen gururum incinir."

Hışımla sırtımı döndüm ve duvara ilerlerken cıyakladım. "Susmayacaksın, değil mi? Al ya, al hepsi senin olsun!"

Büyük bir adımda bana yetişti ve benden önce postere uzandı. Biraz önüme geçtiğinde uzun vücudu yüzünden artık postere ulaşamıyordum.

"Hepsini değil, sadece bunu istiyorum," diye açıkladıktan sonra dikkatli bir biçimde posteri çıkardı. "Öyle vahşi saldırıyorsun ki yırtacaksın."

"Senin yanında uysal kalmak mümkün mü? Padişah Han!"

Uzun parmaklarıyla posterin köşeleriyle uğraşırken bir anlığına duraksadı ve duvardaki yüzünü usulca geriye çevirdi.

Hemen dip dibe durduğum bu anda, bedenlerimizin tıpkı geçen günkü gibi oldukça yakın durduğu saçma ânı anımsadım.

Ateşe değmiş gibi çekildim. "Tamam hadi, işine bak."

"Söylediğin cümle fesat anlaşılmaya çok müsaitti. Anlık etkilendim."

Sessizce önüne dönüp posteri çıkarmaya devam ettiğinde çığlığı bastım.

"Çüş!"

Gözlerim gibi kocaman açılan ağzımı bir kez daha kapatsam da cümlenin etkisi bir süre bedenimi terk etmedi.

Ne demişti o?

Yanında uysal olamayışımı fesat mı anlamıştı?

"Terbiyesiz demek bile az kalır..." Şaşkınlıktan kelimeleri toparlayıp yanıt bile veremiyordum. "Şu andan itibaren seninle ikili diyaloğa son veriyorum, sen iflah olmazsın."

Buna hiç ses çıkarmadı, artık tamamen duvardan ayırabildiği posteri dikkatli bir biçimde ellerinin arasında tuttu ve şöyle bir baktı.

Dudaklarında ilk kez alaycı değil, normal bir tebessüm oluştuğunda eğilip ona verdiğim postere göz attım.

"Bir filmin posteri," diye mırıldandım.

"Cevap verirsem diyalog kurmuş olacağız."

Her zamanki hazırcevaplığı yüzünden iç çeksem de işin doğrusu bunu neden bu kadar istediğini merak etmiştim.

"Uzun yıllardır duvarımda, çocukken izleyip sevdiğim..."

"*E.T.**," derken gözleri posterde geziniyordu. "Biliyorum. Ben de izledim."

"Uzaylının tipi biraz kötü görünse de film fena değildi," diye kendi kendime yorum yaparken çalışma masama yaslanmış, kollarımı göğsümde bağlamıştım.

Evet, bilirkişiydim.

Çocuk gözlerini posterden çekmedi. "Hissettirdiği duyguları sevmiştim. Uzaylı ve çocuk arasındaki bağ sağlam işlenmişti."

---

* 1982 yapımı bilim kurgu filmi. (-ed.n.)

Bir şey daha diyecek gibi oldu ancak sonradan sustu. Aklına gelen şeyi merak etsem de konuyu uzatmak istemediğim için sormadım, bir an evvel gitmesini istiyordum. Filmin posterini hâlâ elinde tutarken gözleri ayın önünden bisikletle uçan adamın çiziminde dolanıyordu.

"Film zevkin çok kötü sayılmazmış." İç çektikten sonra başka bir şey söylemeden posteri nazikçe kıvırdı.

İz kalmamasına özen gösterdiği için ekstra dikkatliydi, onu ilk kez herhangi bir konuya bu kadar dikkat kesilmişken görüyordum.

Hoş, çocuğu ikinci görüşüm olduğundan olabilir miydi?

"Bu tatsız konuyu sonsuza dek kapatıyor, seni üç evetle ve posterimle uğurluyoruz."

Elimle kapıyı işaret ettiğim için bana yandan bir bakış atsa da pek üstelemedi, ilginç bir biçimde suratına yayılmış huzurlu sakin ifadenin posterden olduğuna emindim.

"Tiyatro metnini sen mi yazacaksın?" diye sorarken kapıdan çıkıyordu.

Yaslandığım beyaz çalışma masasından ayrıldım ve doğruca kapıya, onun yanına ilerledim. Kapıyı kapatmadan önce ona bıkkın bir bakış attım. "Maalesef."

Nihayetinde posterle ilgilenmeye bir son verdi ve tüm dikkatini bana yöneltti, elini saçlarının arasından geçirip tutamları geri attıktan sonra bir şeyler düşünüyor gibi kaşlarını çattı.

"Deneyimin var mı?"

Suratına alık alık baktığımı gördüğünde huzurlu sakinlik olarak tanımladığım ifade tamamen kayboldu ve dudağının bir ucu usulca kıvrıldı. Evet, işte bu tanıdığım o alaycı herifti.

"Yani insanlara yalan söylerken yaptığın roller dışında..."

"Seninle hiç uğraşamayacağım," diye söylenip kapıyı suratına kapatmak istediğimde elini uzattı ve kapıyı kapatmama müsaade etmedi.

Bu kez daha ciddi bir ifadeyle bana baktı. "Deneyimin yok. Peki, fikrin var mı?"

"Bunu duymak seni çok mutlu edecek, henüz herhangi bir fikrim de yok!"

Gözleri yüzümü taradı, birkaç saniyeliğine çenesini kaşıdığında onu ilk anki kadar düşmanca algılamadığımı fark ettim. Bu, söyleyeceği şeyi merak etmeme sebep oldu.

"Fikir vermemi ister misin?" diye sorarken sesi düz, tonlaması nazikti.

Çatılan kaşlarım düzeldi, gerilmiş yüz ifadem rahatladı ve ona kirpiklerimi kırpıştırarak baktım. Sonra bu teklifi reddetmenin, beni aptal olarak nitelemesi için ona malzeme vermek olacağını fark ettim...

Tabii ki yardıma ihtiyacım vardı!

"Altından başka bir şey çıkmayacaksa..." Şüpheyle gözlerimi kıstığımda başını net bir biçimde iki yana salladı.

Elini kapıdan çekti ve merdiveni gösterdi. "Bende bir kitap var, aradığın şeyi bulmana yardımcı olabilir. Bazı örnek tiyatro metinleri..."

Tırnaklarımı kemirirken sözünü kestim. "O çok işime yarayabilir, tamamen orijinal olması gerekiyor. Metinlerden yardım almak..."

Bu kez o araya girdi. "İlham almak."

Sustum. Penceremin perdesi rüzgârın esintisiyle dalgalandı, bahçede bir kuş öttü, aşağıdan birkaç kişinin gülüşme sesi duyuldu. Tam o anda, aramızda kısa bir sessizlik oluştuğunda zihnimin derinliklerinde korkunç bir çağrışım meydana geldi. Karşımdaki henüz iki gündür tanıdığım bir çocuktu ancak bu davranışı bana...

Bana Erdinç'in yaptığı şeyi hatırlattı.

Bir anlığına onun yumuşak sesi, sahnede beraberken yeniden kulaklarımda yankılanır gibi oldu. *"Ama bir şeylerden ilham almamız lazım ve Sadem bunu tek başına yaparsa zorlanır, değil mi?"*

"İstemiyor musun?"

Buğra Han'ın tok sesi beni daldığım yerden kopardığında kalp atışım hızlanmıştı, karşımdaki çocuk neden böyle bir teklifte bulunmuştu?

Olamaz, neden Erdinç'le çok benzeyen tavırda böyle bir cümle kurmuştu?

"Neden yardım ediyorsun bana?" diye atıldığımda sesim biraz yüksek çıktı.

Çocuk afalladı ve siyah kaşlarını hafifçe kaldırdı, hayretle bana bakarken gözleri kısılmıştı.

"Sen düşündüğümden daha ciddi bir vakasın sanırım, en iyisi diyaloğa girmeden seni monologlarınla baş başa bırakmak..."

Geriye doğru bir adım attığında dişlerimi sıktım.

"Monolog falan derken," diye homurdandığımda bana düz bir bakış attı.

"Tiyatro. Tek kişilik konuşma metinleri. Sahne." Yapmacık bir biçimde gülümsedi. "Pek anlamayacağın şeyler, muhtemelen sınav kâğıtları faciasından sonra arkadaşlarının tekrar düşük not almasına sebep olacağın ödevin verildiği tür, sahne sanatı..."

"Tamam!" diye ikaz ederken susması için yalvaracak durumdaydım. "Posteri verdim, ödeştik. Konu kapandı demiştin. Kötü şeyleri hatırlatıp durma."

Bu telaşıma pek de anlam verememiş olsa da omuz silkti ve bana bir baş selamı verip geriye döndü. Çatı katımın koridorunda, büyük ancak sakin adımlarıyla yürüdü, yürüdü ve kayboldu.

"Kitap," diyecek gibi oldum ancak duyabileceği eşiği geçmiştik.

Sinirle kapıyı kapattım ve dudaklarımı dişledim, bir yandan da avuç içimle kafama vuruyordum.

"Kızım sen gerçekten bela çekmekte bir numarasın ya! Aferin sana, şimdi ne halt edeceksin? Yaz şu metni, yaz artık..."

Derin bir nefes verdim ve hızlı adımlarla yatağa ilerleyip bedenimi bir çöp torbası gibi oraya fırlattım. Bir süre yastığı ısırıp bağırmak için kendime izin verdim, biraz bile öfkem dinmedi.

"Sadem, Kavin sana ulaşamıyormuş."

Vilma, odamın kapısını nazikçe tıklatıp ince sesiyle bana seslendiğinde ölmek istiyordum.

Şu an uğraşabileceğim son kişi yüksek agresyon taşıyan ve radyoaktif patlamalardan bile beter olan biricik arkadaşımdı.

"Sadem? Duydun mu?"

"Duydum!" diye seslendikten sonra homurdanarak telefonu elime aldım.

Kavin, Evla ve benden oluşan üç kişilik grubumuza bir yığın mesaj atmıştı.

Kavin: "Rollerin dağılımını yeniden düzenleyecek miyiz?"

Kavin: "Sadem, acilen bana yanıt ver çünkü yemeğimi yiyip biraz uyuduktan sonra kendime geldim ve bugün neler yaşandığını fark ettim. Uykusuzken kafam çalışmıyor. Düşündüm ki İlya'nın başrol olduğu bir tiyatro oyununda ancak onun suikastçısı olmayı kabul ederim."

Kavin: "Neden mesajlarıma kimse bakmıyor? Burada anksiyete krizi geçiriyorum, acilen yardım edin! Bencil kızlar grubu göreve."

Nihayet birkaç dakika sonra Evla duruma müdahale etmişti.

Evla: "Başrol falan olacağını sanmıyorum, kendine sütlü bir kahve yap ve sakinleş. Sadem bir yolunu bulacaktır. Plana güven."

Kavin: "Sadem sadece yumurta göte dayandığında plan yapmakta usta! Tanımıyormuşsun gibi yapmasana, acil bir çözüm üretmemiz lazım. Şu anda kişi sayısı olarak oyunda onlar daha büyük bir üstünlük sağladılar. Dediklerini yaptıracaklardır."

Evla: "Tiyatro metni bile yazılmadı, neyin rolü bu? Sakin ol."

Kavin: "HER ŞEY ERDİNÇ DENİLEN KİBARLIK BUDALASI YÜZÜNDEN OLDU. OKUL BİRİNCİLİĞİNİ KAYBETMEMEK İÇİN SADEM'İN KARŞISINA KENDİ APTAL ARKADAŞ GRUBUNU GETİRDİ. DÜŞÜK NOT ALIR DİYE AKLI ÇIKIYOR!! ÇILDIRIYORUM!"

Tüm mesajları okuduktan sonra yatakta iyice yayılıp *Bencil Kızlar Grubu*'na yeni bir mesaj gönderdim.

Sadem: "Erdinç aptal değil."

Kavin'in küfretmeye başladığını gösteren *"yazıyor"* simgesi yüzünden telefonu uçuş moduna alıp balkona kaçtım, acaba ülkeyi de terk etmem gerekir miydi?

Rüzgâr tatlı tatlı eserken ve ben balkondan uzaklara bakarken aşağıda sezdiğim hareketlilikle başımı oraya eğdim. Buğra Han imparatorunun tek elinde benden çaldığı posterle kaldırımdan ilerlediğini, bisikletini park ettiği yerden aldığını gördüm.

Arkasından onu izlerken uzun adımları, bisiklete binmeden hemen önce posteri yeniden açıp dikkatli bir şekilde bakışı...

Bir dakika, *o gülümsüyor muydu?*

Posteri kıvırıp kapattığında aniden geriye döndü ve çatı katımın balkonuna, bana doğru bakacak gibi oldu. Refleks olarak telaşla geri çekildim ve balkondan içeri kaçtım, kaçarken düştüm.

Evet, kaçtım.

İç sesim, Buğra Han'ın aptalmışım gibi hissettiren o alaycı tonuyla sordu: Neden?

Çalışma masamdaki tiyatro metinlerine ilerlerken bağırdım.

"Deliyim çünkü!"

6. BÖLÜM
DELİLİK EŞİĞİ

Ertesi gün, okulun son dersinde öğretmenlerden teker teker izin alıp tiyatro grubunda görev alan öğrencilerle sahnede çalışma yapıyorduk.

Ya da öyle bir şeyler deniyorduk da denebilir.

"Komedi falan olmamalı, çok saçma."

İlya, dün kendi kendime deneme yaptığım metnin elinde tuttuğu bir örneğine bakarken yarım saattir yaptığı gibi bir kez daha dudak kıvırdı.

"Ben de katılıyorum, buna kimse gülmez ayrıca."

Gruptaki diğer insanlara hak verir gibi görünürken aslında içten içe yazdığım metni aşağılama fırsatı bulmuştu ve tabii ki bunu kullanıyordu.

Derin bir nefes verip dün gece üzerine saatlerce uğraşıp neredeyse uykularımı feda etiğim metnin taslak kâğıdına baktım.

"Komedi daha basit olur gibi gelmişti," dediğimde İlya'ya yakınlığıyla bildiğimiz Hayat yaslandığı yerden ayağa kalktı.

"Henüz senin bile emin olmadığı metinlerle iki gündür burada toplanıyoruz. Bence önce biraz disipline gir, sonra oyunu yönetmekle ilgili şeylere geçeriz."

Kız çantasını toplayıp bana sormadan sahneden ayrılmaya çalıştığında şoke olmuş hâlde ona bakıyordum.

İlya'nın kıkırdadığını duyduğumda gruptaki diğer erkekler ve kızlar bana baktı, tepkimi merak ediyorlardı.

Tabii Erdinç de... Saçını kaşıyor gibi yaparken gerildiğini fark ettim.

"Çok bir bok biliyorsan kendin yazsaydın, çokbilmiş," diyen Kavin koltuğundan kalkıp Hayat'a yöneldiğinde herkes şoke olmuştu.

Arkadaşımın sonraki hamlesini tahmin ettiğim için hemen oturduğum yerden ayağa fırladım ve peşinden koşturdum.

Ben henüz ona ulaşamadan uzun boyuyla kendinden daha kısa olan Hayat'ın önünde durdu ve ona da bir adet verdiğim taslak metin kâğıdını kızın suratına salladı.

"Yok, ben boş konuşmaya devam ederim diyorsan Sadem süslü bir köpek rolü yazsın, güzel oynarsın, bir işe yaramış olur."

Kız kıpkırmızı kesilirken dehşetle bağırdım.

"Kavin! Gelir misin?"

"Bunlarla böyle konuşmazsan oyun provaları boyunca tepene binerler." Küçümseyen bakışlarını Hayat, İlya ve arkadaş grubunun üzerinde gezdirdi.

Kalbim hızla çarparken Erdinç bizi izlediği için ve herkese karşı mahcup olduğum için çok utandım.

Kavin'in kolunu tuttum. "Geç hadi, metin daha iyi düzenlenebilirdi, doğru söylüyorlar."

"Sen ne biçim konuşuyorsun bizimle?" diye seslenen İlya arkadaşını korumak için öne çıksa da sözlerin muhatabı olan Hayat, Kavin'e korkusundan çıtını çıkaramıyordu.

Kavin beni duymazdan geldi. Saçındaki mavi bir tutamı kulağının arkasına atarken İlya'ya gülümsedi. "Hak ettiğin gibi konuşuyorum, neden şaşırdın?"

"Sana senin neyi hak ettiğini..."

Erdinç yüksek sesle onları böldü. "Arkadaşlar!"

Herkes aniden sessizleşti, genelde dramaların çoğuna dâhil olmayan bu çocuğun sinirlerinin gerilmiş olmasına şaşırmış durumdaydılar.

Bu beni çok daha fazla başarısız ve beceriksiz hissettirdiğinde Kavin'i bırakıp kendi çantamı toplamaya başladım.

"Ben metinle ilgili bazı değişiklikler yapıp sonrasında rol paylaşımları için tekrar size bilgi vereceğim," diye açıklarken hemen yan tarafımdaki çocuğun yüzüne bakamıyordum.

Sakin ol, Sadem, herkes bazen bazı işleri batırır.

Yine de keşke onun gözü önünde olmasaydı...

"Kaos ortamı yaratmak yerine işe yarayacak işler yapsan daha iyi olur," diyen İlya, arkadaşı Hayat'ı yanına çekiştirdi ve grup olarak salonun diğer köşesine yöneldiler.

"Anladığı dilden konuşunca zırlıyor ama hâlâ kaşıntısı var." Kavin onlara saldırmaya ant içmiş gibi kinliydi.

"Kavin lütfen," diye sessizce mırıldandığımda bana da ters bir bakış attı.

Sonrasında hiç beklemediğim bir anda daha çok yükseldi.

"Sen!" O korkunç gözlerini Erdinç'e dikmişti. "Şu getirdiğin çöplükleri oyunumuzda istemiyoruz, haberin olsun. Bir daha bir iş yapacaksan önce bize sor."

Ellerimle yüzümü kapatırken utancımın son raddesindeydim. Kavin çoğu zaman bizim için bazı olaylara susardı...

Tek sorun bazı patlamaların önüne hiçbirimizin geçemiyor olmasıydı.

"Saatlerdir her halta eleştiri yapıyorlar, Sadem'in tüm gece uğraştığı her şeyi reddettiler. Bizi bunlarla muhatap etme."

"Hayır, Kavin," diye araya girerken telaşla Erdinç'e döndüm. "Şöyle yaparız, arkadaşlar oyunun metni belli olduğunda neler yapabileceğimize bir bakarlar. Kusura bakma, olur mu?"

Erdinç çantasını alıp arkadaşlarının peşine takılırken bana son bir bakış attı. "Fark etmez, kişi sayısı eksik olduğu için çağırmıştım."

"Biz de Erdinç için gelmiştik," diyen Güngör, Kavin'e düşmanca bir bakış yolladı. "Görüyoruz ki her zamanki gibi saldırgansınız."

Nihayetinde Hanzade dayanamadı ve kıvırcık saçlarını şöyle bir geriye savurup Güngör'e parmak salladı. "Sen iyi misin? Önce onlar başlattı, görmedin mi? Biz Evla değiliz, ona göre lafını bilip konuş." Çocuğa gıcık bir biçimde gülümsedi. "Saçmalıklarını alttan almayız yani, onu bil diye söylüyorum."

Erdinç'in Güngör'e bir şeyler söyleyip yanıt vermemesi adına kendileriyle gelmesi için yönlendirdiğini, aynı zamanda stresli nefesler alıp verdiğini gördüğümde panik içimde giderek yükseliyordu.

Kavin'e karşı çok rahat olamasam da Hanzade buna kesinlikle dâhil değildi, onu hemen susturmak için kolundan çektim ve çantasına doğru savrulmasına sebep oldum.

"Geç hadi," diye homurdandım. "Hoş değil."

"Onlarınki çok mu hoş?"

Kavin de Hanzade'yi desteklerken az sonra herkes salondan ayrılmıştı, geriye sadece onlar hakkında konuşmaya devam eden benim arkadaş grubum kaldı.

"Sadem, İlya pisliğini tanımıyormuşsun gibi yapma. Eğer şimdi susturmazsan sonra tepene..."

Elimdeki metinleri öfkeyle çantaya tepiştirip Kavin'i tersledim. "Onları rahatça kovuyorsunuz ama beş kişiyle ortaya çıkarabileceğim bir oyunum yok!"

Yeniden Kavin'i, Hanzade ve Eren'i, diğerlerine kıyasla daha yavaş hazırlanarak salonu ağır ağır terk eden öğrencileri gösterdim.

"Sadece biz," diye mırıldandım. "Şu Şimal suratsızıyla Baran'ı saymam bile hata aslında, sınav kâğıtları kaybolduğu için zoraki buradalar. Küçük bir fırsat bulsalar tabanları yağlarlar!"

Kavin sitemime kulak verdi ve bu kez bana doğru bir adım atıp yumuşayan bakışlarını yüzümde gezdirdi. "Sınav notum sıfır girilse de -ki zaten kaybolmadan önce öyle bir şeydi- bu tiyatro oyununda senin üzerine gelmelerine müsaade etmeyeceğim."

Gözleri uzun uzun gözlerimde durdu.

"Bunu benim için yaptığını görmeyecek kadar aptal mıyım sanıyorsun, Sadem? O yüzden bu yıl sınıfta kalsam bile kimse seninle öyle konuşamaz! Anlıyor musun? Hele ki o dangalaklar hiç!"

Sözleri sert olsa da bakışları ve sesi yumuşaktı, Kavin'di işte. Konu sevdiği insanlara geldiğinde aşırı korumacı kişiliğine bürünen biricik arkadaşım...

"Tamam," diye sessizce mırıldandım. "Yine de sert çıkışma, bir orta yol buluruz. Ben oyunu yazmayı deneyeceğim." Devamında kararlı bir biçimde ona söz verdim. "Bu yıl sınıfta falan kalmayacaksın, Kavin. Bunu unut."

"Sizin aranızdaki şu uyum beni bitiriyor!" Eren gevşek bir tavırla araya girdiğinde Hanzade'nin neşeli kıkırtısı ona eşlik ediyordu.

Bu uzun bakışmayı bir alkış sesi böldüğünde irkilip arkamıza döndük. Koltuklardan birinde, uzun bacaklarını öne uzatmış ve yüzündeki keyifli ifadeyle bizi seyreden Korkmaz oturuyordu.

"Kalbim!" Bağırırken elini göğsüne bastırıp bir sancı saplanmış gibi suratını buruşturdu. "Bu sahne," diye fısıldadı. "Yıl sonu gösterisinde bu sahneniz olmak zorunda, arkadaşlar. Kalbim çok etkilendi."

"Ya sen ne kadar geri zekâlı bir herifsin?" Kavin çileden çıkmış hâlde bağırarak çocuğun üzerine yürüyordu. "Bak diğer arkadaşların, bağlı olduğun sürü dışarı çıktı! Sen neden buradasın? Defol!"

"Ne bağırıyorsun, kızım?" diye homurdanan çocuk uzun boyuyla ayağa dikildi ve Kavin'in tam karşısında durdu.

Bir süre onlar arasında da saçma bir bakışma ânı yaşandı.

Bu çocuk neden çıkmamıştı?

"Rol."

Kavin kaşlarını çattı. "Ne?"

"Rolümü bekliyorum işte," diyen çocuk, agresif arkadaşıma göre çok daha sakindi. "Sadem bana uygun bir şey bulursa diye bekliyorum." Ellerini havaya kaldırdı ve iki parmağını kıvırıp tırnak açıyor gibi yaptı. "Yardımseverlik, nezaket... Sana pek tanıdık gelmeyebilir."

Kavin anlık bir şaşkınlık yaşasa da bunu çabucak atlattı, çenesini meydan okurcasına dikleştirdi ve çocuğa küçümseyici bakışlarından birini yolladı.

"Hadi ya, senden mi öğrenecekmişim?"

Korkmaz beklemediğim bir cesaret örneği gösterip kocaman sırıttı ve kollarını göğsünde kovuşturdu.

"Evet. Özel derslere ne zaman başlayalım istersin, tatlım?"

"Bana bir kez daha tatlım dersen yumruğumla eşsiz bir tanışma faslı gerçekleştirirsin ve bu hayatın boyunca unutamayacağın kadar az tatlı olur." Bir küfür basıp çocuğa sırtını döndü ve olduğumuz yere ilerledi. "Laubali."

"Seni duyuyorum."

Korkmaz çantasını geniş omzuna atıp Kavin'i seyrederken ben çabucak devreye girdim ve ortamı yumuşatma girişimine ihtiyaç duydum.

"Arkadaşlarının peşine takılıp görev bilincini terk etmemiş olman beni o kadar şaşırttı ki..." Sesimde abartı bir mutluluk vardı. "Müthişsin! Aradığım takım ruhu sende var, sana en iyi rollerden birini yazacağım."

"Onunla sahnem olacak, değil mi?"

Korkmaz'ın biçimli yüz hatlarında koca bir gülüş belirdi ve çenesinin ucuyla hışımla bize ilerleyen Kavin'i işaret etti.

Kavin'in yeniden saldırıya geçeceği ve bu kez çocuğun sonunun acil servis olacağını tahmin ettiğimden hemen arkadaşımı çekiştirdim.

"Tabii, süper sahneler yazacağım. Oldu o zaman. Bay bay. Görüşürüz!"

"Kızım bıraksana şunun kafasına iki tane patlatayım da beyin nöronları normale dönsün!"

Kavin'in ağzını kapatmaya çalışırken Hanzade ve Eren'e de kaş göz işaretleri yapıp gelmelerini söylüyordum.

"Kavin," diye fısıldadım. "Yalvarırım dur artık. En azından bir iki oyuncuya ihtiyacım var, bırak onlar kalsın."

"Sadem..."

"Söz veriyorum halledeceğim," derken çoktan tiyatro sahnesinin olduğu bloktan çıkmıştık. Arkadaşımı omuzlarından tuttum ve yüzüne baktım. "Bana güveniyor musun?"

Kavin hiç düşünmedi. "Hayır."

"Güzel," diyerek başımı salladım. "Bu da bir şeydir, dürüstlük! Tiyatro için önemli bir meziyet. Sonuçta provalarımız uzun sürebilir ve bizler insan ilişkileri anlamında..."

Kavin ofladı ve çoktan bizden sıkıldıkları için uzaklaşmaya başlamış olan Hanzade ile Eren'i takip etti.

"Eve gidiyorum, Sadem. Hafta sonu ölüm kalım mücadelesinde değilsen bu aptal işler için sakın beni arayıp rahatsız etme."

Bu da ne demekti?

Oyunu yazmak ve yakın arkadaşlarıma fikirlerini sormak zorundaydım, tek başıma bu işin içinden çıkmak mümkün mü zannediyorlardı?

Elbette hiçbirini söylemedim.

"Sen hiç merak etme, asabiyet kraliçem, bende."

Tabii ki yalan söylüyordum, hiçbir şeyin bende olduğu falan yoktu. Kavin benden tamamen uzaklaşmadan önce son kez geriye döndü.

Uzun boyu, dağılmış koyu renk saçları, kısa eteğinin altına giydiği ve dizlerine kadar çektiği siyah çorapları...

"Annemle başım belada," diye açıkladı. "İntihara teşebbüsten önceki son günlerimdeyim." Elimi kaldırıp dudaklarımı araladığımda cümlemin doğmasına bile izin vermedi. "Sonra konuşuruz."

Önüne döndü ve bıkkın adımlarla okul bahçesinde uzaklaştı. Eğer benimle yürümeyi teklif etmiş olsaydı, yolumu Kavin için biraz daha uzatırdım ve genelde ağzından biraz laf alma çabasında olurdum.

Zaten bu teklif de genelde anlatmaya gönlü olduğu günler de yapılırdı fakat şu anki gibi kesip attığı günler mental sorunlarıyla baş etmekte zorlandığı zamanlarda takındığı bir tavırdı.

Böyle anlarda tek tercihi yalnızlıktı.

"Ne zaman düzeleceğiz biz ya?" diye homurdanıp önümdeki taşlardan birine bir tekme savurduğumda minik bir "çıt" sesi duyuldu.

Çıt sesi, eş zamanlı olarak başımı kaldırmama ve nereye doğru yürüdüğümü fark etmeme sebep oldu.

"Yok artık ya!"

Ayakkabımın ucuyla tekmelediğim minik taş karşımdaki bisikletin pedalına çarpmayı tercih etmişti.

Onun bisikletinin...

"Bu bir saldırı mı?"

Güneş koyu renk gözlerine değdiğinde daha açık bir kahveye dönüşür gibi oldu, adımlarım durdu.

Biraz daha ilerlersem onun alanına tamamen girecekmişim gibi hissettiğimden hareket etmedim.

"Ve yine yüzünde güller açıyor," diye gülümserken her zamanki Buğra Han alaycılığına sahipti, bana laf atmaktan geri duramıyordu.

"Yanlışlıkla attım," diye düz bir cevap verdikten sonra donukluk hissini üstümden attım ve iki adım ilerleyip yerdeki taşı aldım.

Başımı tekrar kaldırdığımda çocuğa değil, karşısındaki kıza bakıyordum. "Pardon, sohbetinizi bölmek istemedim. Arkadaşın bana laf attı."

Buğra Han yine susmadı. "Taş attın. Ya kafama gelseydi?"

"Bir kafan olmadığı için boşlukta süzülüp giderdi."

Kısa bir bakışma yaşandı. Çatık kaşları biraz gevşedi, sonra cevabımla birlikte dayanamayıp gülmeye başladı.

Tam o tuhaf anda ikimizin atışması arasında kalmış olan kız hemen araya girdi. "Yok," dedi çabucak. "Bir şey sordum sadece, konuşmuyorduk. Siz..."

Kızı bir yerden gözüm ısırıyordu, sanırım geçen yıl bir dönemliğine katıldığım voleybol maçlarında birkaç kez aynı takıma denk gelmiş ve tanışmıştık.

"Kusura bakma, adını tam hatırlamıyorum," derken samimiydim. "Ama bu herifle çok takılma, bu biraz sıkıntılı bir tip."

Kız bu cümlemle birlikte kıpkırmızı olurken sarı saçlarını telaşla kulağının arkasına iliştirdi. "Sanırım yanlış anladın, biz takılmıyoruz da."

Tabii neden bu kadar panik olduğu tartışmaya açıktı... Kıza kötü hissettirmemek için Buğra Han'a döndüm ve yüzümü buruşturdum.

"Neyse, taşımı aldığıma göre ben gidebilirim."

"Kaçıyor musun?"

Buğra Han bana laf atmaya devam ettikçe karşısındaki kız daha çok geriliyor, yanlışlıkla böldüğüm konuşmasının konusu her neyse iyice dağılıyordu.

"Benimle muhatap olma, selametle."

"Taşı bile geri alıyor, sen normal değilsin." Gözlerini kıstığında başını salladığı için bir tutam saç teli kaşlarına düştü. "Hiç değilsin."

"Yorum yok," diye konuyu kestirip attığımda kıza nazik bir tebessüm gönderdim ve Buğra Han'a somurtup bahçede yürümeye devam ettim.

Henüz çıkışa gelmemiştim ki omzumda hissettiğim elin dokunuşuyla irkildim. "Oğlum sen belanı mı..."

Evla şaşkınca kaşlarını kaldırdı. "Benim, ben."

Kızın omzunun üzerinden geriye baktığımda Buğra Han'ın hâlâ bisiklet kilidiyle uğraştığı için bahçenin ağaçlık tarafında olduğunu, bir yandan da karşısındaki kızla konuşmaya devam ettiklerini gördüm.

Evla'ya özür dilercesine baktım. "Şu hayvan peşimden geldi sandım."

Evla kimden söz ettiğimi anlamak için baktığım yöne döndü ve onları gördü. "Kimi diyorsun? Bisikletliyi mi?"

"Yanındaki kızı tanımıyorum Evla, ona neden hayvan diyeyim?"

"Adın Sadem olduğu için."

Birlikte yürümeye devam ediyor olsak da bir anlığına duraksayıp birbirimize baktık.

Evla uzun kirpiklerini kırpmadan, yeşil harelerin dolandığı ela gözlerini kocaman açmış suratıma bakarken bana söylediği cümleyi zihnimizde tekrar ettik. Sonra aynı anda gülmeye başladık.

"O çocuk diğer şubeden mi? Daha önce görmedim. Demek bir hayvan."

"Senin takıldığın çocuklardan daha hayvan olmasın," diye eklediğimde Evla'nın suratı düştü. "Tamam tamam." Konuyu kapattım. "Oraya girmiyorum. Bu çocukla da birkaç kez karşılaştık, o kadar."

Güngör'den söz ettiğimizde moralinin düşmesi normaldi, o yüzden keyfini yerine getirmek için kolumu onun omzuna attım ve sırıttım. "Saçların bugün çok iyi olmuş, o yeni aldığın sınırlı üretim saç şekillendiricisiyle mi yaptın?"

Bunu duymak elbette hoşuna gitmişti. "Evet, çok kaliteli çıktı gerçekten. İki aylık paramı yatırsam da değdi."

"Senin iki aylığınla bizim gibi fukaralar yarışamaz," diye boynumu büktüğümde yüzünü buruşturup güldü.

Eh, bu pek de yalan sayılmazdı. Aramızda aile yönünden en geniş harçlık ve harcama standardına sahip olan kişi prenses muamelesiyle büyütülen, evin tek kızı olan Evla'ydı.

"Tiyatronuz nasıl geçti?"

Karşı kaldırıma geçerken yönelttiği soruyla iç çektim. "Yani, iyi değildi. Hatta Erdinç'e biraz rezil de olmuş olabilirim. Nasıl toparlayacağım bilmiyorum."

Güngör hakkında bir şey soracak mıydı, bilmiyordum ancak şu an kesinlikle herhangi bir ağlama kriziyle baş edemeyeceğimi biliyordum. Bu yüzden konuyu değiştirmeyi tercih ettim.

"Koş!"

Evla genelde karşıdan karşıya geçmek için cadde trafiğinin bitmesini bekleyen sakin bir insan olduğu için deli danalar gibi koşturan bana uyum sağlamakta zorlanıyordu.

Hemen bileğime yapıştı. "Hızlı geçmesene."

"Bir şey olmaz kızım ya," diye homurdanıp kolumu yeniden omzuna attım ve bize doğru gelen arabalardan birine gülümseyip baş selamı yolladım. Aracın yavaşlamasıyla sürücüye el salladım.

"Şu rahatlığın başına elli tane iş açıyor, yine de vazgeçmiyorsun."

Telefonumu çıkarıp saati kontrol ederken arkadaşıma hayat hakkında bir şeyler söyleme rutinimi gerçekleştirdim.

"Karşıdan karşıya geçerken bile bu kadar derin düşünürsen kafayı yersin, canım." Oldukça masumca, minik adımlarla yürüyen kıza döndüm ve onun adına üzgünmüşüm gibi iç çektim. "Bilirsin, dünya hassas kalpler için cehennemdir, Evla."

"Erdinç'e neden rezil oldun?"

Eh, güzel bir noktaya takılmıştı. Konu ilişkiler olduğunda Kavin ve ben muhteşem insanlar sayılmazdık ama Evla bizden daha farklıydı.

Evet, yanlış erkeklerle takılma konusunda bir numaraydı ama buna rağmen aramızdaki en ılımlı, en sıcakkanlı, en duygusal yapıdaki kişi olduğu için bu tarz konuları gerektiğinde saatlerce dinleyebilirdi.

"Oyunu yazamadım," diye ağzımın içinde geveledim. "Ortaya net bir şey çıkarsam, rol dağılımlarına geçeceğiz de..."

Kısa bir sessizlik oluştuğunda ona yandan bir bakış attım, düşünceli görünüyordu. Dudaklarını birbirine bastırmış, yorum yapmamak için direniyordu. Ve ne yazık ki ne düşündüğünü ikimiz de biliyor gibiydik.

"Güngör'e de henüz bir rol vermedim," diye ekledim.

Merak ettiğine ve sormak için can çekişip utandığına emindim.

Evla omuz silkti. "Beni ilgilendirmiyor."

Çok inandırıcı değildi ancak vazifem tam destekti.

"Son zamanlarımın favori cümlesi," diye kıkırdadım. "Zaten aptalın teki."

Kendi sakin dünyasında benim duymadığım bir melodiye eşlik eder gibi uzaklara dalan gözleri canımın sıkılmasına, kalbi bu kadar hassas olduğu için hayata küfretme isteğimin doğmasına sebep oldu.

"Akşam alışveriş yapalım mı?" diye bir öneri sunduğunda ince sesi bu kez titremedi, sonra gözleriyle ileriyi işaret etti. "Babam bırakır, yorulmayız."

"Kız kıza bir kahveye hayır demezdim ama oyunun yazımını tamamlamazsam pazartesi günü tiyatro grubundaki herkes beni keser." Acınası hâldeydim. "Hatta bir tiyatro oyunu falan da kalmaz."

"Tamam o zaman," diye iç çekti. "Boşluk ayarlarsan yazarsın bana."

Başımı salladım ve babasının BMW'sine ilerlerken ona el salladım. Her zamanki gibi beni de bırakabileceğine dair nazik bir teklifte bulunsa da evlerimiz şehrin iki farklı ucundaydı.

Kibarca reddettikten sonra Evla'dan ayrıldım ve otobüs durağına doğru yürümeye başladım. Okulun yarısı özel servisle ya da ailelerin lüks araçlarıyla taşınıyor olsa da ne beni her gün alacak kadar yoğun olmayan bir babam ne de içinde sevmediğim tonla öğrencinin olduğu

gürültülü servisteki aptal sürüsüyle seyahat edecek sabrım vardı. Bir yandan da Vilma'yı arıyordum.

"Pek vaktim yok, tatlım."

Telefonu bu cümleyle açtığında suratım düştü. "Sana da selam."

"Konu nedir?"

"Biraz yorgunum, babam evdeyse beni almaya gelebilir mi?"

Avucumun içinde sıktığım taşa bakarken renklerini inceliyor, karşıdan gelecek yanıtı bekliyordum.

"Neden kendisine sormuyorsun?"

"Yarım saat önce aramama rağmen dönmediği için."

Vilma derin bir iç çekti. "Peki, ben senin için ne yapabilirim?"

Yutkundum. "Sorabilirsin. Biraz zor bir gün olduğunu da iletirsen..."

Vilma durumu toparlamak istercesine nazik bir ton takındı. "Hayatım, eminim benim telefonumu da açmaz, haftanın son iş günü olduğu için toplantıları..."

"Peki."

Sözünü bitirmesine müsaade etmeden telefonu kapattım, boş laf kalabalığını dinlemek istemiyordum.

Vilma beni aptal zannediyordu, babam da öyle.

"Arama kayıtlarınıza ulaşamıyorum çünkü malım, değil mi? Telefon rehberinizi, saati, dakikasını göremiyorum çünkü bir yaşındayım. Benim mesajım görüldü bırakılmışken sizin sohbet ediyor olusunuzu..."

Ardı ardına sıraladığım cümlelerle iyice öfkelenip elimdeki taşı yolun sonundaki ağaçlık alana fırlattığımda yanıma bir bisiklet yaklaştı.

"Yine kendi kendine konuşup..." Ses tonunu ve bisikletinin zincir sesini direkt olarak algıladığım için ona bakma gereği duymadım.

"Buğra Han, bence benden hemen uzaklaş. Çünkü canım düşündüğünden daha çok sıkkın."

"Ne zaman mutlusun ki?"

Hışımla sağ tarafıma, bisikletiyle yavaşça ilerleyip benimle eşit tempoda kalmaya çalışan çocuğa döndüm.

"Çok yorgunum," diye açıkladım. "Ödevi hâlâ bitiremedim." Pedalı sakince çevirmeye devam ederken başını salladı. Neden bilmiyorum, cümlemi sürdürdüm. "Aksi gibi millete de rezil oldum! Üstelik

içinde hiç istemediğim insanlar da vardı. Şimdi beni, benim kaderimle baş başa bırak."

Derin bir iç çektikten sonra bisikletini biraz hızlandırdı.

"Ya da dramayı kesip bendeki tiyatro metni örneklerini al."

Dudaklarımı birbirine bastırıp bir süre arkasından baksam da dayanamadım ve bağırdım. "Çok biliyorsan getirseydin! Sürekli peşinde dolanayım istiyorsun!"

"Ben teklifi yaptım, ısrar huyum değildir." Pedalı çevirmeyi yavaşlattı ve hızlı adımlarım yüzünden yeniden yan yana geldik. Bana sırıttı. "Senin aksine."

"Ben keyfimden ısrar ediyorum zaten sana, değil mi? Notlarım gayet iyi oğlum, okul ikincisiyim ben. Bu saçma işlere de kendim için bulaşmadım!"

Yolda kimse olmadığı için rahatça bağırıyordum, öğrenciler çoktan dağılmıştı.

Buğra Han bisikleti durdurup ayağını yere dayadı ve eliyle şakaklarını tuttu. "Bu kadar aptalca riskleri arkadaşların için alman çok daha kötü, gözümdeki itibarın giderek zedeleniyor." Yeniden bisikleti sürmeye başlamadan önce ekledi. "Biraz zeki gibi duruyordun."

Adımlarımı hızlandırdım ve neredeyse koşarcasına ondan uzaklaştım.

"Posteri aldığına göre tüm hukukumuz bitti, sen yoluna ben yoluna demedik mi?"

Öfkemden hoşlandığını düşünsem de bu kez daha sakin bir yanıt vermeyi tercih etti, alaycılığı bir kez daha kaybolmuştu.

"Yürümek çoğu zaman iyi kararlar almamızı sağlar ama bu senin gibi hararetli ve taş fırlatmaya meraklı saldırganlar için değil. O yüzden arkama atla da seni götüreyim."

"Otobüsle gide..."

Yanımızdan geçen mavi otobüsü gösterdi. "Şunu mu diyorsun? Bak kaçırdın."

Yanaklarımı şişirip ofladım, Vilma'yı arayıp babamın beni alması için ricada bulunurken biraz vakit kaybetmişim gibi görünüyordu.

Çantamı diğer kolumdan da geçirip sırtıma sabitlediğimden emin olduktan sonra hemen yanımda bisikletini park etmiş bekleyen çocuğa yaklaştım ve arkasına geçtim.

Arka demirliğe oturduğumda eteğimi usulca topladım ve dikkatle ona tutundum.

"Kaskı al," dediğinde onu dürtükledim.

"Gerek yok, hadi sür."

"Bir şekilde oradan düşmeyi başarıp arabaların altında kalabilecek talihsizliğe sahipsin, kaskı al."

Cümlesini daha uzun şekilde açıkladıktan sonra kafasındaki kaskı çıkardı ve geriye dönüp saçlarımı toplamamı bekledi.

Uzun saçlarımı iki yandan topladım ve omzumun gerisine attım. Çocuk daha önce de yaptığı gibi kaskı kafamdan geçirdi ve tepeden biraz bastırdı.

"Şunu yapmayı kes." Sinirle acıyan tepemi tutuyordum. "Orası dolu, içinde bir de beyin var!"

Buğra Han bir şey söylemeden önüne döndüğünde galip olduğumu hissetmiştim. Evet, evet, belki de bu kez laf dalaşında mağlubiyetini kabullenip...

"Lazım olduğunda Sadem kullanabilsin diye hediye etmişler ama sanki biraz tozlanmış."

Ensesine bir tane vurduğumda gülmeye başladığını sarsılan omuzlarından anladım.

Yola odaklanıp güçlü bacaklarıyla bisikleti kaldırdı. Kısa süre sonra müthiş bir hızla, beni kaçak sınav kâğıtlarına yetiştirdiği günkü kadar aksiyonlu biçimde evin yolunu tuttuk.

"Oradan gıdıklanıyorum."

"Sadece tutunuyorum."

"Gıdıkladığını söylemedim, gıdıklanıyorum dedim."

"Anladım..."

"Hâlâ aynı yeri tutuyorsun."

"Sana da bir farklılık oluyor işte." Tebessüm ettim ve ekledim. "Zor koşullarda sürüş deneyimi."

"Sadem'le herhangi bir deneyim yani."

"Zor olduğum doğrudur, gurur duyarım."

Sustu.

7. BÖLÜM

SIFIR NOKTASINDAN BAŞLAMAK

Bisikletini durdurduğunda benim evimin önünde değildik.

"Kitabı mı..."

"Çok konuşuyorsun..."

"Bazen evet," diye mırıldanırken sesimi boğuklaştıran kaskı çıkarmaya çalışmakla meşguldüm.

"Hayır." İç çekip kaskı kafamdan tek hamleyle aldı. "Sanırım her zaman diyecektin."

Ona yanıt verirsem yine aramızdaki bitmek bilmez yeni bir çene yarışının başlayacağını hissettim. Sesimi kesip bisikletin demirini indirmesini, ayağıyla son kontrolü yapmasını ve evin büyük bahçesine doğru yola koyulmasını seyrettim.

Sonra yapacak başka bir şeyim olmadığı için onu takip ettim.

Buraya en son, ailemin rutini olan başka bir komşular gününde, sıra Tülin Hanım'da olduğu için gelmiştim. Bunun üzerinden nereden baksak bir yıl kadar geçmişti. Çünkü komşu sayımız haddinden fazlaydı ve sıranın yeniden başa dönmesi nereden baksanız yedi sekiz ayı buluyordu.

Üstelik bir önceki gelişimde kesinlikle Buğra Han'ı bu evde gördüğümü hatırlamıyordum.

"Sen ne zamandır burada yaşıyorsun?" diye sorarken bahçenin çitini aşmış, kapısını kapatmış ve taşlı yolu yürümeye başlamıştık.

Bir anlığına evin içine gireceğimizi düşündüğüm için adımlarım oraya yönelse de önümdeki uzun çocuk, arka bahçeye ilerlediğinde ben de yönümü değiştirdim.

"Bir şey sorduk," diye homurdandığımda yavaşlar gibi oldu.

"Son aile toplantısında beni bu evde görüp görmediğini mi anımsamaya çalışıyorsun?"

Dürüstçe, "Evet," dedim. "Yoktun."

"Arka bahçedeydim."

Şaşkınca kaşlarımı kaldırdığımda dün söylenilen şeyleri anımsamaya çalıştım, bu nasıl olabilirdi?

"Fakat Tülin Hanım, senin kendileriyle yeni kalmaya başladığını, sanırım bir aydır falan onlarla olduğu söylemiş..."

"Bu teyzeme gidip gelmediğim anlamına gelmiyor," diye iç çekti. "Şöyle geç."

Arka bahçenin görüntüsü nefisti, elini öne doğru uzatıp beni davet ettiği yer sarmaşıklarla kaplı olan bir çardaktı. Seçkin bir muhitte yaşadığımız için burada neredeyse her ailenin evi iki üç katlı, hoş bahçelere sahipti ve şehrin sakin bölgelerine bakan konumdaydı.

Kendi evimi seviyor olsam da Tülin Hanım'ın arka bahçesinin diğer evlerden daha izole olması, bizlerin aksine onun birçok ağacın bakımını üstlenerek onları buradan kaldırmamış olması, çevre evlere göre çok daha yeşil bir manzarasının olması çok hoştu.

"Bu kadın boşuna ünlü bir mimar değil." Beğeniyle dudağımı büktüğümde, sarmaşıklar arasında kalması ince bir biçimde hesaplanmış ve oldukça özenli yerleştirilerek izole olması sağlanmış çardağa doğru yürüyordum. "Dokunuşları nasıl da kendini belli ediyor..."

Buğra Han teyzesi hakkındaki övgü dolu sözlerime yanıt vermek yerine, evden giderek uzaklaşmamızı sağlayan çardağa yürüyordu.

Sırtını incelerken içimi ansızın bir merak duygusu kapladı. "Madem önceki gelişimizde buradaydın, neden hiç karşılaşmadık?" Kaşlarım düşünceli bir ifadeyle havalandığında heyecanla çocuğa doğru koşturdum. "Yoksa beni görmüş müydün?"

Bu kez onun önüne geçmiş, yolunu kesercesine karşısına dikilmiştim. Fakat bir yandan da geri geri yürümeyi ihmal etmiyordum.

Gözleri yüzümde gezinirken bıkkın görünüyordu. "Sen beni görmemişsin. Ben seni görüyordum."

"İnanılmaz," diye dudağımı bükerken gözlerimi kısmıştım. "Hafızamın kusuruna bakma, içeride bir yığın düşünce olduğu için arada bir böyle sıfatları karıştırı..."

Çocuk uzandı ve tek bir hamleyle kolumu tutup beni durdurdu. "Takılacaksın."

Geriye baktığımda yanımdaki büyük ağacın dibine koyulmuş demir bir merdivene takılmak üzere olduğumu fark edip hemen kaçtım, bu sırada dikkatim yine ve yeniden dağılmıştı.

"Ayrıca zihninde sadece düşünceler değil, *insanların hayatını nasıl perişan ederim* diye binbir tilki döndürdüğün hain planlar..."

"Oha!" Çığlık attığımda çocuk şoke olarak sıçradı. Hayretle elimi metrelerce yüksekteki ağacın tepesine uzattım ve bağırdım. "İnanamıyorum! Şu ağaç ev mi? Delirme."

"Delirmedim," diye homurdandı. "Ağaç ev."

"Ya bu Tülin abla şaka mı? Mimarsın diye gelip böyle müthiş bir şeyi arka bahçendeki devasa ağacın ağırlık noktasını belirleyip..."

Buğra Han ellerini cebine sokup dudağını kıvırdı. "Onu ben yaptım."

Anlık bir sessizlik oluştuğunda o tepeye, ben ona bakıyordum. Suratını incelerken şaşkınca kirpiklerimi kırpıştırdığımda, yaprakların arasından kirpiklerine dokunan güneş ışığı gözlerini biraz daha kısmasına sebep oldu. Yaptığı şeyin sonucundan memnun, gururlu bir ifadeyle tepeyi izliyordu.

"Bak işte şimdi saygım arttı," diye fısıldadım. "Harbiden sen mi yaptın?"

Sesimdeki büyük hayret ve suratımdaki afallamış ifade gülüşünün büyümesine, yukarıdaki gözlerinin usulca aşağı inip suratıma sabitlenmesine sebep oldu.

Benim gibi meraklı bir tonla fısıldadı. "Ben yaptım. Harbiden."

"Bana da yapsana," diye sırıttıktan sonra merdivene yöneldim. "Çıkabilir miyim? Sağ ol."

Güçlü ve büyük bir adımı ağacın merdiven dayanmış, destekli bölümüne atmış, bedenimi yukarı atmıştım ki iki büyük el omuzlarıma yapıştı ve beni usulca geri çekti.

Yok, pek usulca değil, biraz hızlıca da denebilirdi.

"Ay!" Çığlık attığımda düşmemem için eliyle belimin iki yanından tuttu ve beni profesyonel bir biçimde yere indirdi.

Ayaklarım yeniden toprağa değdiğinde az önceki kısa uçuş deneyimimin şaşkınlığıyla nefes nefeseydim.

"Hayır," diye sakince yanıtlarken ifadesi ciddiydi. "Çıkabileceğini söylemedim."

Öfke içimde aniden yükseliverdi. Hışımla elimi salladım. "Yemedik be! İki odun kokusu alıp şehir manzarasına bakacaktık."

"İzin verdiğimde bakarsın." Aynı sakinlikle açıkladığında onu öldürecekmiş gibi bakıyordum.

"Sence ben bir daha oraya çıkmayı ister miyim? Hepsi senin olsun." Kollarımı göğsümde bağlayıp agresif bir biçimde başımı salladım. "Hadi, tiyatro kitabı için geldiysek ver de gideyim." Yüzünü buruştursa da asla susmuyordum. "Tabii onda da cimrilik yapma kararı aldıysan şaşırmam. Fikrin çok hızlı değişiyorsa söyle, antipatiklik uzmanı."

Buğra Han söylediklerimin hiçbirine aldırmadan az önce ilerlediğimiz yön olan, sarmaşıkların arasındaki çardağa döndü. Yeniden önüme geçtiğinde sinirden kuduruyordum, hareket etmeden beklediğimi görse de buna yorum yapmadı.

"Kitap bu," dediğinde çardaktaki küçük kitap yığını arasından bir tanesini eline aldığını gördüm. "İncelersin." Çenesinin ucuyla ağaç evi işaret etti. "Ayrıca oraya çıkmak isteyeceksin."

"Sen öyle san," diye çemkirerek iki büyük adımda yanına gittim ve elindeki kitabı çekip aldım. "Bok isterim."

Pişkinliğim onu eğlendirmiş gibi yeniden sırıttığında sinirimi bozmuş olsa da biraz hoş bir havası olduğunu inkâr edemeyecektim.

Böyle gizemli alanları olan ve bir tiyatro kitabı hakkında derin bilgilere sahip her insan hoş görünmez miydi?

Yoksa bunun, güneşte parlamaya devam ederken tenimde gezinen gözleriyle, hafifçe kıvrılmış pembe dudağıyla, dağınık saçlarıyla herhangi bir alakası olabilir miydi?

"Olamaz tabii ki," diye homurdandım. "Yürü kızım."

"Ne olamaz?"

"Hiç."

"Belki olur, kim bilir?"

Sırtımı dönüp kitapla birlikte bahçenin çıkışına doğru yürümeye başladım.

"Kaba olmana rağmen kitap için sağ ol."

"Ben teşekkür ederim, tiz sesinle arka bahçemi şereflendirdiğin için..."

Alaycı seslenişini duymazdan geldim ve elimi kaldırıp boş konuştuğunu ima ederek parmaklarımı ağız taklidi yaparak birbirine değdirdim.

Evin köşesini dönüp çıkışa ulaşmaya yaklaştığımda son kez seslendi. "İşaretlediğim notları oku."

İşaretlediği not mu?

Bir anlığına adımlarım yavaşladı, hatta durur gibi oldum. Neden işaretlemişti? Neyi işaretlemişti? Peki kim içindi? Yoksa benim için mi? Yok canım, saçmalıyordum herhâlde, daha tanışalı iki gün bile olmamıştı...

"Bakarım."

Sesimin umursamaz çıkmasına çabalasam da onun görüş alanından çıktığım ilk an kitaba yapışacaktım.

Ya aradığım şey gerçekten de bu kitapta varsa?

Kalbim heyecanla çarptı.

"Tatlım, yemek yemeyeceğine emin misin?"

"Üç gün boyunca odamın kapısını mühürleyebilirsin, Vilma. İnsan dışı bir varlığa dönüşeceğim." Bilgisayardan başımı kaldırmadan ekledim. "Evet, yemek de yemeyeceğim."

"Bu ödevlerin sende stres yaratıyor olması..."

Nazik bir biçimde başladığı cümlesini bitirmesine izin vermeden başımı hırçınca kaldırdım ve göz göze geldik.

Şey, biraz öfkeli olduğum doğruydu.

"Neden öyle bakıyorsun?" diye sitem ettiğinde kaşlarımı kaldırdım.

"Neden mi? Çok kısıtlı sürem var. Şu anda gerçekten paçam tutuşmuş durumda ve tek ricam beni biraz yalnız bırakmanken küçük bir çocukmuşum gibi..."

Nazik sesi odamı doldururken araya girdi. "Sadece seni merak ediyorum."

Bugün düz saçlarını omuzlarından salmış, her zamanki gibi duru görünüyordu. Beyaz dantelli, işlenmiş uzun elbisesi bir peri masalından çıkmış gibi görünmesine sebep oluyordu.

"Vilma," diye iç çektim. "Beni çok düşünüyor olsaydın okul çıkışı çok yorgun olduğum günlerde otobüs kullanmaktan nefret ettiğimi bildiğin hâlde babamı aramaya tenezzül ederdin."

Öncesinde şaşırdığını belli eden bir ses çıkarsa da sonra hemen durumu toparlamak istedi. "Aradım," diye araya girdiğinde yüz ifadem buna inanmadığımı belli ediyordu.

"Aramadın Vilma, beni kandırmaktan artık vazgeçin."

Böyle davranmamı beklemiyordu, genellikle ses etmez, önüme dönerdim fakat bu kez sesler giderek yükseliyordu. Neye kızdığımı anlayamadığı için stres oldu ve yatıştırıcı bir tavır takınmaya çalıştı.

"Neden bahsediyorsun, minik..."

Yatağımdaki kalem kutusunu bu sesin yumuşak tonuna tahammül edemeyerek yere fırlattım. "Ya neyin miniği? Minik falan değilim! Görmüyor musun? Basit bir şey rica ettim, telefonlarımı açmayan babama, benim yerime ulaşıp alt tarafı otobüs kullanmak istemediğimi söyleyecektin! Anladın mı?"

Vilma fırlattığım eşyaya bakarken suratı asıldı, bu kadar büyük bir tepki vermemi beklemiyordu çünkü ben alıştığı bir sakinliğe sahiptim.

"Bana senin telefonunu açmadığı konusunda yalan söyleyemezsin anladın mı?" Saçlarımı yüzümden geriye attım. "Çünkü lanet olası arama kayıtlarınızı görebiliyorum! Bundan önce söylediğin elli yalanda da görüyordum! Oldu mu?"

Özel alanını ihlal etmiş olmanın utancı her yerimi sararken nefesim hızlandı, kadının yüzüne baktım.

Güzel, alımlı, duru görünen, babamı kendine delice âşık eden o hoş yüzüne...

"Anladın mı?" diye yeniden fısıldadım. "Yaptım. Arabanın kilometresine de baktım, benim yanıma gelemeyeceğini söylediği günler seni arkadaşlarına bırakıp aldığı günleri de gördüm, hesaplamaktan da utanmadım! Oldu mu? İstediğini duydun mu?"

"Seni alamayacağını söylersem daha çok üzülürsün diye düşünmüştüm." Sesi artık yumuşak değil, hissizdi.

Saat akşamın altısı olmuştu ve bu saçmalıklar yüzünden tiyatro metninin tek satırına bile odaklanamamıştım.

Hayal kırıklığıyla suratına baktım. "Beni aptal yerine koyuyorsun, yapma. Size saygım azalıyor. Lütfen odamdan çık." Buruk bir biçimde gülümsedim. "Babam çok merak ediyorsa, bir gün otobüse benimle birlikte binebilir. O zaman neden okul çıkış saatimdeki zibidilerden bazılarını görmemek ve tartışma çıkarmamak için yorgunum bahanesine sığındığımı anlar!"

Vilma, ima ettiğim şeyle şoke olurken ellerini dudaklarına götürdü, dışarıdaki tüm sorunlardan bihabermiş gibi davranması beni bazen delirtiyordu.

"Ayrıca ayakta gidiyorum!" diye isyan ettim. "Evde bir elin sıcak sudan soğuk suya değmezken..."

"An... anladım," diye kekelediğinde çabucak kapıyı kapatmaya yöneldi. "Peki. Konuşmak istersen ben aşağıda... Şey..."

"Sizinle konuşmak istemiyorum," diye mırıldanıp kitabıma gömüldüm. "Yalancı ilginizle vicdanınızı rahatlatmanızın sorumlusu da ben değilim. Şimdi birbirinize sarılıp hayatınız hakkında drama yaratmaya devam edin."

Bu çok büyük bir terbiyesizlik miydi? *Babam ve dünyanın geri kalanına göre muhtemelen evet.*

Bunu sık sık tekrar eder miydim? *Kesinlikle hatırlamıyordum, en azından geçtiğimiz tüm yıl boyunca Vilma'nın gereksiz pozitifliğine karşı iyi sabrettiğimi düşünüyordum.*

Fakat belli ki bir şeyler bende de dolum noktasına gelmişti.

Bir şeyler beni fazla yaralar hâle gelmişti.

"Odaklan şuna," dedim kendime kızıp öfkeyle sayfaları karıştırırken. "Odaklan artık, aptal."

Tam o sırada, bordo renk bir kalemle işaretlenmiş olan o satırla göz göze geliverdim, sayfaları hızla karıştırırken bana göz kırpmıştı.

"Arama boşuna bulunmak istemeyeni."

Bu satırın bende yarattığı sebepsiz heyecan, hızla o sayfayı bulup üzerinde göz gezdirmeme sebep olduğunda yatakta kurduğum bağdaşı düzeltmiş, şöyle bir toparlanmıştım.

İki elimle, kalın kitabın sayfalarını iyice ayırdım ve altı çizilmiş başka bir satır, üzerine karalanmış başka harfler aradım.

"William Shakespeare, *Kaybettiğin Yerde Bekleme*," diye mırıldanırken şiirin tamamını inceliyordum.

Acaba neden özellikle bu kısmı işaretlemişti? Gözlerim diğer satırlarda, birçok tiyatro metninin ve onların yazarlarının hayatlarıyla birlikte detayları içeren diğer kısımların üzerinde gezinmeye devam ederken kapıdaki sesle irkildim.

"Müsait misin?"

Babamdı, başımı kaldırıp ne zamandır orada durduğunu bilmediğim kapı ağzına baktığımda anlık bir sessizlik yaşadık.

Ben izin vermeden içeri girdi ve kapıyı kapattı.

"Çalışıyorum." Kitabı kaldırıp gösterdim, henüz yeterince sakinleşmemişken bile yeniden buraya damlamaları artık canımı sıkıyordu.

"Konuşmamız gerektiğini söyledim," diye tekrar ederken henüz takım elbisesini bile çıkarmadığını fark ettim. Eğer yoğun bir gün geçirmişse genelde bu saatlerde işten yeni çıkmış olurdu. Odama doğru iki büyük adım daha attığında artık tamamen içeride, neredeyse burnumun dibindeydi, başımı biraz kaldırıp ona bakmak zorunda kaldım.

Konuşmadan gitmeyeceğini anladığımda öfkeyle kitabı kapatıp yatağıma bıraktım.

"Ödevi yetiştiremezsem ve notlarıma yansırsa laf etmenize izin vermeyeceğim," diye öfkeyle konuştuğumda babam ses vermedi.

İfadesiz, durağan bir biçimde yüzüme bakıyordu. Bu hiç hoşuma gitmedi.

"Ne var baba?" diye sordum.

"Vilma ağlıyor."

Gözlerimi kapattım ve derin bir nefes verdim. Sakinleşmek için sabretmem gerekiyordu ve zaman kaybettiğim bir ödevim vardı.

Herkese rezil olabileceğim türden bir ödev!

"Odamdan çıkar mısın lütfen?" derken sesim titrese de yeniden kitabımı gösterdim. "Bu benim için önemli. Vilma ile ilgilenemem." Alayla gülümsedim. "Seninle de ilgilenemem, siz yetişkinsiniz."

Babamın koyu renk gözleri öfkeyle parladı, son dönemde yüzündeki çizgiler artmış, daha yorgun olduğunu isparlarcasına teninde belirgin bir hâl almaya başlamıştı. Saçları, alın bölgesinden başlayarak ufak ufak seyrelmeye başlamış, âdeta ellinci yaşına bastığı bu yıl yaşlanmaya başladığını ilan etmişti. Tabii muhtemelen son dönemde artan iş stresi de bunu çok fazla etkiliyordu.

Her ne kadar onunla tartışmak istemesem de dudaklarımı birbirine bastırıp ağzımdan çıkacak herhangi bir söze dur demek için zorlandım. Sık sık kavga ettiğimiz söylenemezdi ancak bazen patlama noktamıza geldiğimizde işler çığırından çıkardı.

Sanırım o anlardan birine oldukça yaklaşmıştık.

"Ödevini halledeceğinden eminim." Sesinde yumuşak bir ton barınsa da bakışlarındaki öfke dinmemişti. Cümlesine devam ettiğinde bunun nedenini anladım. "Vilma'dan özür dilemeni istiyorum, Sadem."

Doğru duyduğumu tam olarak anladığımdan emin olmadığım için gözlerimi kıstım. Parmaklarımın arasındaki kitap, yeniden yatağın yumuşak zeminine doğru düştü.

"Efendim?"

"Annenden özür dilemeni istediğimi söyledim, kızım."

Hayır, cümle bu versiyonuyla dile geldiğinde kesinlikle daha tatlı bir hâl almıyordu.

"İlk olarak," diye nefeslendiğimde yutkunup bir an duraksadım, devam etmekte zorlanıyordum. "Vilma annem değil, senin eşin. İkinci olarak ben özür dileyecek bir şey yapmadım." Kaşlarımı çattım, yüzüm yeniden hayal kırıklığıyla çarpıldı. "Bunu öncesinde bana sormanı dilerdim, baba."

Babam ellerini beline dayadığında tartışmaya son derece açık olduğunu anladım. "Neyi soracağım?" diye öfkeyle soluduğunda Vilma onu duymasın diye sesini alçaltıp bana yaklaştı, artık onu görmek için tamamen yukarı bakıyordum.

Bu manzara hiç hoşuma gitmemeye başlamıştı.

"Annen aşağıda ağlıyor diyorum, daha önemlisi var mı?"

Dudaklarımı öfkeyle araladım. "Annem de..."

"Saçmalamayı kes!" Sözümü kestiğinde yüzü sinirden kıpkırmızı kesilmişti. "Aşağı in, özür dile. Terbiyeli olmayı öğreneceksin."

Yataktan fırladım ve karşısına dikildim, ikimiz de burnumuzdan soluyorduk.

"Şimdi de terbiyesiz mi oldum, baba?" Sinirle gülerken gözlerimi gözlerinden ayırmadım. "Git, eşini kendin teselli et. Ne de olsa her zaman yaptığın bu! Tamam, biraz kırıcı olmuş olabilirim ama ben ona yanlış bir şey söylemedim. Senin, ikimiz arasında kaldığında sürekli onu seçtiğini ve bir aptal olmadığımı söyledim!" Tepeden tırnağa babamı işaret ettim. "Gördüğüm kadarıyla yanılmamışım da."

Yeniden yatağıma döndüğümde bir teselli bulacakmışım gibi kitabıma sarıldım.

"Git," diye mırıldandım. "Gerçekten çalışmam gerekiyor, beni rahat bırak."

Birkaç dakikalık sessizliğin ardından babamın sesinin yumuşayacağını, belki daha öncesinde olduğu gibi nazik bir ton takınıp beni de anlamaya çalışacağını söylemesini beklerdim ancak bunun tam tersi oldu.

Sesi katıydı. "Özür dilemeden hiçbir şey çalışmıyorsun."

Nutkum tutulmuş hâlde, oturduğum yatakta yeniden babama döndüğümde kaşlarım havalanmıştı. Duyduklarıma inanamıyordum.

"Sen..." Neredeyse kekeleyecektim. "Sen benim çalışmamı engelleyeceğini mi söylüyorsun? İleri gitme, baba. Misafirlerinin karşısında başarılı olmamla övündüğünün ertesi günü odamda böyle davranamazsın. Çık odamdan."

Başını keskin bir biçimde iki yana salladı. "Asıl ileri giden sensin, Sadem. Aşağı in, annenden özür dile."

Çileden çıkmıştım, beni anlamak, olayın doğrusunu sormak, hiçbir şekilde suçlu olmadığımı bildiğinden emin olduğum hâlde karısının gönlü hoş olsun diye beni zorbalamasını izlemek kalbimi delice kırmıştı.

"O benim annem değil!" diye bağırdığımda babam bu kez kıpkırmızı suratıyla üzerime yürüdü.

Eğildi ve suratıma bağırdı. "O zaman annen hangi cehennemde?"

Nefesim kesildi.

Kalp atışım yavaşladı.

Yıllardır, sanki sessiz bir sözleşmedeymişiz gibi konuşmaktan hep kaçındığımız o konu suratıma böylesine patladığında olanlara inanamıyordum.

Hayat sanki birkaç dakikalığına durdu, bu adam babam mıydı?

Annem bizi terk ettiğinde, bana her şeyin iyi olacağına dair söz veren adam mıydı? Belki de artık değildi. Nihayetinde insanlar değişirdi, öyle ya da böyle, seveceğimiz ya da nefret edeceğimiz yönde...

"Sana sormalı," diye fısıldarken sesim boğuktu. "Aranızda olanlar için de beni suçlayacak değilsin ya."

Yumruk yemiş etkisi yarattığımı görsem de sözlerimden pişmanlık duymadım, elbette annem bir sabah uyanıp bizi terk etme kararı almamıştı.

Aralarında son derece çekişmeli olan birkaç yıl hatırlıyordum. Hiçbir zaman gerçek sebeplere erişemesem de çocukluğumun kapalı bir kutu gibi sakladığım anılarında, o huzursuzluklara dair tozlu günler saklıydı.

Babam, çenemin ne kadar titrediğini görse de inadından vazgeçmedi ve bana kapıyı gösterdi. Bu, kötü huylarımdan birinin, inatçılığımın ona ne kadar benzediğini bana yeniden hatırlattı.

"Aşağı in, ondan özür dile. Hiçbir koşulda burada çalışamazsın."

Hayal kırıklıkları boğazıma kadar yükseldiğinde yataktan kalktım. Aşağı inip olayları nasıl yansıttığını bilmediğim kadınla tartışabilirdim ancak bunu yapmadım.

Babam özür dileyeceğimi düşünmüş olacak ki suratında bir anlığına rahatlamış bir ifade görür gibi oldum ancak ona bakmadan yataktaki kitabı saldırırcasına ellerimin arasına aldım.

Çalışma masamın yanındaki çantamın içine tepiştirdim ve yastığımın yanındaki ince pijamayı da peşinden çantaya tıktım.

Babam şok içinde konuştu. "Sen..."

"Kovulduğuma göre gidiyorum," diye düz bir sesle konuştum. "Eşinle tesellin bittiğinde beni ararsın. Açmayacağım."

Babam inanamıyormuş gibi gözlerini büyütüp suratıma bakarken elini stresle saçlarının arasından geçirdi. "Sadem, olayı bu kadar büyütüp..."

"Fikrini merak etmiyorum."

Sırtımı babama döndüm ve kapıyı açıp peşimden gelmesine izin vermeden, hızlı adımlarla odadan çıktım.

Tercih edilmemiş olmanın eziciliği, üstelik bunun babam tarafından bu kadar sert bir biçimde suratıma çarpılışı boğazıma acı bir tat verdi. Yutkunmakta zorlanırken merdivenleri hızla iniyordum.

Onun peşimden geldiğini anladığım öfkeli adım sesleri, salonun çift kişilik koltuğuna gömülmüş kısık sesle ağlayan Vilma'nın ince tonlamasına karıştı.

İkisine de aldırmadan dış kapıya yöneldim ve hiç vakit kaybetmeden evden çıktım. Bir anlığına bocalayarak geniş bahçemize baktım.

Bu, evi ilk terk edişimdi.

"Belki son değildir," diye fısıldayıp omuzlarımı dikleştirdim.

Gururum, burada bir an bile durmamamı haykırdı. Bu, sadece birini incittiğim için yediğim bir azar değildi. Babamın, son zamanlarda öncelik listesindeki sıralamada gerileyişimin ilk resmî kavgasıydı da.

Hava kararmak üzereydi, ne yapmam gerektiğini bilmediğim o saçma saniyelerde bir anlığına sokak lambasıyla bakıştım ve kirpiklerimi kırpıştırdım.

"Yürü gitsin." Öfkeyle homurdanıp karşı kaldırıma geçtim ve yol boyunca yürümeye başladım.

Aklıma gelen ilk kişi Kavin oldu, şu anda hızlı bir biçimde beni kendime getirip ödeve odaklanmamı sağlayacak kişi oydu.

Biraz sert bir öğretmen sayılırdı ancak hayattan tokat yediğim her seferinde beni en hızlı kendime getiren o olurdu.

Telefonum sekizinci arama sinyalini verse de sese yanıt gelmedi, arama cevaplanmadı. Kavin'in ismi ekranda karardığında yürümeye devam ediyordum.

"Zaten dinleneceğini söylemişti," diye kendi kendime söylendim.

Üstelik annesi, babama benzeyen bir yapıda olduğu için durumumu nasıl karşılardı, bundan emin değildim. Çaresizce son şansım olan Evla'yı aradım.

Telefonu ilk çalışında açtı. "Yoksa alışveriş mi?"

Sesindeki heyecan, bir anlığına hayatı onun yerine geçerek yaşama devam etme isteğimi fark etmeme sebep oldu. Kendi yarattığı dünyada bu ses tonunu koruyabilmek en muhteşem özelliğiydi.

"Yok." Güçsüzce fısıldadım. "Babam beni evden kovdu. Sende kalabilir miyim?"

Kızın şoke olduğunu, kısa bir sessizliğin ardından fark ettim. Önce bir şey söyleyemedi, muhtemelen açık renk teninde parlayan kocaman güzel gözleri hayretle açılmıştı.

Biraz sonra kısık sesle sordu, sesi yumuşacıktı.

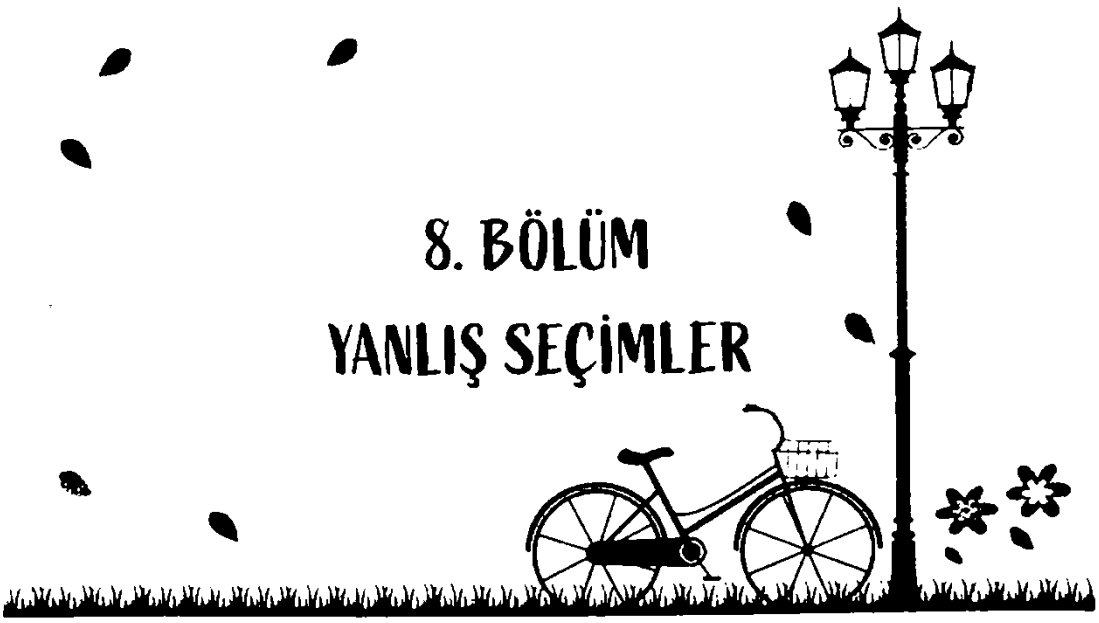
"Seni almaya gelelim mi?"

"Yarım saate evinin önündeyim."

Telefonu kapattım, cebime sıkıştırdım ve hızla durağa ilerledim.

Sanki bir ara babamın arkamdan seslenir gibi olduğunu işittim ancak bu gerçek olmayabilirdi, geriye dönme gereği duymadım.

Eh, belli ki otobüse binmek bugün benim kaderimdi.

8. BÖLÜM
YANLIŞ SEÇİMLER

"Biraz daha sote istemez misin, tatlım?"

"Evde yemiştim."

Evla ile anlık olarak göz göze geldiğimizde, evde yediğim tek şeyin koca bir azar olduğunu ikimiz de biliyor gibiydik.

Yine de bunu annesi Cevher Hanım'ın bilmesine gerek olduğunu sanmıyordum.

"Babanlar nasıllar? Vilma ile uzun süredir görüşemiyoruz."

Kadın nazik bir biçimde çatalını dudaklarının arasına götürüp rujunu bozmamaya dikkat ederek yemeğini yerken nasıl bu kadar alımlı görünebildiğine şaşırıyordum.

Hayır, bu alımlı olmaktan ziyade saf güzel olmaktı. Karşımda sanki Evla'nın yirmi yıl sonraki hâli duruyordu, annesi Cevher Hanım genç yaşta anne olmasına ve çok yoğun bir hayat yaşamasına rağmen güzelliğinden hiçbir şey kaybetmemişti.

Işıl ışıl parlayan canlı sarı saçlarını ense kökünde parlak bir inci tokayla nahifçe toplaması, zarif boynundan aşağı kayan birkaç tutamın lüle kıvrımı, gerdanındaki minimal ve hoş duran inci kolyesi ve beyaz tenini daha da hoş gösteren kırmızı elbisesi...

Evla'nın tüm zarafetinin annesinden geldiğini hepimiz bilirdik.

Tabii görgü kuralları ve hassas kibarlığının da... Annesi daha eve adım attığım ilk an, hizmetlilerine bizim için müthiş bir masa hazırlatmıştı.

Bense çaresizce, az evvel evimden kovulmamış taklidi yaparak onların süper aile tablosuna uyum sağlıyordum.

Ağzımdaki lokma sanki giderek daha da büyüdü ve bir türlü yutamayacağım bir hâl aldı.

"Onlar da iyiler." Sesim titrer gibi oldu. "Biraz iş yoğunlukları var, her zamanki şeyler."

Kadın yeşil gözlerini gözlerime diktiğinde içimi görüyor zannettim.

"Evet." İç çekti. "Tahmin edebiliyorum. Lütfen selamlarımı ilet, en kısa zamanda ilk müsaitliğimizde görüşmeyi umuyorum."

Başımı sallayıp gülümsemeye çalıştım. "Tabii, iletirim."

"Biz artık odamıza mı çıksak?"

Evla konuya ortadan daldığında, âdeta bir kurtarıcıymış gibi gözlerine baktım. Yemeğin ilk anlarından beri sakince bizi dinleyen babası sohbete eşlik etti.

"Eğlenin çocuklar, keyfinize bakın. Bir şeye ihtiyacınız olursa çekinmeyin."

Bunu söylerken bana doğru bakıp gülümsemişti, mahcubiyetle karşılık verdim ve tebessüm ettim.

Rauf Bey de eşi Cevher Hanım kadar nazik biriydi. Her birimizin birbirini az çok tanıdığı bu seçkin muhitte en değerli mal varlıklarına sahip olan ailelerin birinden geliyordu. Bu adamın babası, neredeyse elli yıl önce buraya yerleşmiş ve şehrin en değerli bölgelerine en güzel evleri yapmıştı, çok saygın bir iş insanıydı. Oğlu Rauf Bey ve ailesine, yaşarken müthiş imkânlar sunmasının yanı sıra geçtiğimiz yıllarda vefatının ardından mirasının yüklü bir kısmını da bırakarak onlara sonsuz bir zenginlik sunmuş da denebilirdi.

Aile toplantılarımızın vazgeçilmez konularından biri her zaman Cevher Hanım'ın ne şanslı bir gelin olduğu, Rauf Bey'in babasından kalan mülklerin ve mal varlığının gerçekte ne kadar ettiğinin asla bilinemeyeceği falandı.

Tabii bunların hepsini Evla'ya anlatmıyor olsam da kız kendisi hakkında nelerden söz edildiğini bilecek yaştaydı.

"Sizin katınıza bir hizmetli gönderdim, Sadem'in kalacağı odayı temizlettim, canım." Annesi Evla'ya uyarıcı bir bakış attığında durumu anlayamadan ikisine baktım. "Herhangi bir eksik varsa sen kontrol edersin, sorumluları çağırırsın."

Evla biraz stres olmuş gibi görünüyordu, bunu parmak uçlarının saçlarına gitmesinden hemen anlardım.

"Ta... tamam," diye hızlıca yanıt verdi. "Ben ilgilenirim Sadem'le."

Annesi düzeltti. "Hizmetlilerin eksiklikleriyle de."

Kadın izah etmek istermiş gibi bana döndüğünde dudaklarındaki kibar gülümseme yeniden yüzüne yerleşti. "Bizim bu gece davetli

olduğumuz bir yer var, o sebeple gecikebiliriz. Aslında geleceğinden biraz geç haberimiz oldu, tatlım. Eğer daha erken öğrenseydik mutlaka daveti erteler..."

Sözünü kestim. "Lütfen, hiç rahatsız olmayın."

Kadının nazik gülüşü yerini korusa da gözlerimden ayrılmayan gözlerinde tuhaf bir parlaklık vardı. Dudaklarını araladı, anlamadığım bir biçimde cümlesini tamamlama gereği hissetti.

"Erken haberimiz olsaydı mutlaka daveti ertelerdik, bunu bilmen bizim için kıymetli. Değil mi, Rauf?"

Bu kez eşine yöneldiğinde adam dudaklarını sildiği peçeteyi masaya bıraktı ve ela gözlerini gözlerime çevirdi.

Karizmatik ve yaşına göre havalı bulunabilecek bir aurası vardı, başını olumlu anlamda sallarken dudağını kibarca kıvırdı.

"Kesinlikle öyle." Sesi toktu. "Ailene karşı mahcup olmak da istemeyiz."

O anda asıl konunun ben değil, ailemle aralarındaki itibar yarışı olduğunu anladım. Yetişkinlerin dünyasında işlerin nasıl yürüdüğünü bazen unutuyordum. Evla'nın sessizce yemeğe devam edişi, ailesinin baskısı konusunda ne kadar kötü hissettiğini âdeta ispatlıyordu.

"Hiç merak etmeyin," derken karşımdaki bu iki insanı da memnun edecek kadar neşeli göründüm. "Yanlış anlamayacaklardır."

"O zaman odaya geçelim mi?"

Evla'nın titrek sesi yeniden bizi böldüğünde kaçarcasına yerimden kalktım ve Cevher Hanım kendine şarap doldururken bir baş selamıyla onlara veda edip merdivenlere ne kadar çabuk ulaşabileceğimi hesapladım.

"Sen çık, ben bir şeyler alayım."

Evla Amerikan mutfağa yönelip ailesinin hemen yan tarafından dolanarak bizim için hazırlanan atıştırmalık tabağına yöneldiğinde ben birkaç basamak yukarı çıkmıştım.

Fakat görünürde olmadığım için gittiğimi zannetmiş olacak ki annesi değişmiş, biraz daha katılaşmış bir ses tonuyla kızına seslendi.

"Sen çok yeme, çikolataları sayılı koydum. Arkadaşın için."

Şok içinde geriye dönüp aşağı bakarken sırtı annesine dönük olan Evla'nın bir anlığına duraksadığını, tabağı tezgâhtan alıp almamak arasında gidip geldiğini gördüm.

Babası nazikçe ekledi. "Biraz kilo almışsın, tatlım, annen haklı."

"Onun iyiliği için söylediğimi biliyor, hayatım. Diyetini bu aralar bozdu." Kadın şarabından birkaç yudum alırken fısıldadı. "Yoksa Sadem ve diğerleri gibi görünürsün."

Fısıltısını duydum.

Fısıltısını duydum.

Fısıltısını duydum.

Evla'nın tabağı şiddetli bir biçimde tezgâhtan alıp basamaklara yöneldiğini gördüğümde sessiz ancak koşturmalı adımlarla üst kata çıktım. Duvara dayanmış onu bekliyor gibi yaparken kalbim hızlanmıştı.

Ne demişti kadın? Sadem gibiler mi?

Benim gibiler mi?

Elim istemsizce kıyafetimden hafifçe belli olan göbeğime gittiğinde Evla çoktan yanımda bitmişti.

Karanlıkta bir anlığına bakıştık, duyup duymadığımdan emin olamadığı için yüzünde yarı şaşkın bir ifade olsa da annesine ne kadar bozulduğunu fark ediyordum.

"Geçmeyecek miyiz?" diye sorarken şüphelenmeyeceği bir biçimde gülümsüyordum.

Tabii ki ona annesini şikâyet etmeyecektim.

Bu zavallı kız annesini kime şikâyet edecekti ki?

Aile bazen korkunç bir yere dönüşürdü. Ve kaçınılmaz olarak bizi de dönüştürürdü.

"Geçelim," diyen Evla'nın sesi zayıf ancak yumuşaktı, benim için odasının kapısını açtı ve girmemi bekledi.

Neredeyse tamamı beyaz renkle dekore edilmiş olan odaya girdiğimde karşımda tüm duvar kadar geniş olan büyük bir boydan cam ve hemen önünde çift kişilik yatağı duruyordu.

Kapıyı kapatıp içeri geçtiğimizde yatağın biraz ilerisindeki oturma grubuna yöneldik. Kız eğilip elindeki tabağı sehpaya bırakırken salık bıraktığı uzun kumral saçları neredeyse sehpaya değecekti.

Geri çekildi ve çift kişilik koltuğun yan tarafına oturup doğruca bana döndü.

Bu sırada ben, benimkinin üç katı büyüklüğündeki odasını inceliyordum. Buraya ilk gelişim değildi ancak her defasında daha da büyüleyici başka bir eşyaya denk geldiğimi düşünüyordum.

Mesela bu kez gözüme kestirdiğim şey, çalışma masasının hemen yanında duran, bilgisayarın ekranından bağımsız bir biçimde uzantı şeklinde yerleştirilmiş ikinci ekrandı.

"Bu bir tablet mi?" diye merakla sorduğumda Evla baktığım yöne döndü.

"Şey, robotik bir sistem. Rutin programlarımı oluşturuyor, günlük hatırlatmalarımı yapıyor. Ders programı, cilt bakımı, randevularım, spor saati..."

"Seninle konuşuyor yani." Gözlerimi kısıp cihazı çözmeye çalışırken bilgisayara nasıl bağlandığını anlamaya çalışıyordum.

Evla sıradan bir şeyden söz ediyormuş gibi arkasına yaslandı ve başını salladı.

"Öyle denebilir, uyanmamdan başlayarak günün her saati bana bildirim gönderiyor. Telefon ve akıllı saatler gibi değil, daha..." Bir anlığına düşündü. "Daha insansı."

Hayretle dudak büktüm. "İnsansı, ha?"

"Babam Japonya'daki bir ortağında görüp bana da getirtmiş."

Kıkırdadım. "Yemek falan da yiyor mu bari bu cihaz?"

Evla'ya ait olmayan bir ses duyduk. "Hayır ama seni duyabiliyorum."

Bir çığlık atarak koltukta geriye kaçtığımda Evla da tepkimle beraber sıçradı.

"Lan!"

Dudaklarımdan kaçmak üzere olan küfürleri güç bela engellediğimde kalbim hızla çarpıyordu. İkimiz de dehşete düşmüş hâlde birbirimize bakarken Evla tek parmağıyla damağını kaldırdı.

"Manyak, ne bağırıyorsun? Beni de korkuttun!"

"Asıl o beni korkuttu," diye isyan ettiğimde düşmanca cihazın ekranını gösteriyordum.

Bu gerçek bir robota benziyordu.

"Oha," diye fısıldarken yeniden koltuktaki rahat oturuşuma büründüm. "Bu Japonlar ciddi ciddi yapıyor bu işi."

"Benim ürün tasarımcımın adı Yun Wung L."

Ekrandan yeniden bir ses geldiğinde Evla'ya döndüm, bu kez gerçekten sıyıracak gibi hissetmiştim.

"Şunu kapatsana," diye fısıldadım. "Gece korkarım."

"Senin odanda ondan yok." Kıkırdayan kız iç çekip alete şöyle bir baktı. "Ayrıca kapatırsam gün raporum sıfırlanır ve aktivitelerimi göremem. Ekran sürelerim, aksayan işlerim falan..."

"Yani?" Kaşlarımı kaldırırken anlamadığım bir şey varmış gibi hissediyordum.

Kızın bakışları sehpadaki atıştırmalık tabağına takıldı.

"Annem göremez," diye mırıldandı. "O da biraz sorun olur."

Kısacası, kontrol edilemezdi ve bu da ailesinin işine gelmezdi. Sanırım biraz anlıyordum.

Çok masum görünen ancak şimdiden içimi daraltan cihaza kötü bir bakış atıp tüm bedenimle Evla'ya döndüm.

"Sen iyi misin?" Beklemediği bir soru yöneltmişim gibi şaşkınca tabaktaki bakışlarını yüzüme çevirdi. Kaşları havalandı, tatlı suratında yarı endişeli bir ifade belirdi.

"Neden?" Kısık sesle sorarken iki eliyle yüzüne dokundu. "Bir sorun mu var? Kötü mü görünüyorum?"

Bu kadar hızlı panik olması beni de gerdi.

"Yok yok," diye toparladım. "Öyle bir sormak istedim, hani anlatmak istediğin, bahsedemediğin..." Onu eleştirdiğimi düşünmemesi için düzelttim. "Okul sırasında vakit bulamadığın bir şeyler varsa..."

Bir süre bakıştık ve hemen gözlerini kaçırdı. Sorumun ardındaki niyet ortadaydı, ailen pek iyi görünmüyor ve ben de seni merak ediyordum, her şey yolunda mı, masum peri kızı?

"Sorun yok," diye iç çekti. "Güngör'le birkaç şey oldu, o kadar." Aniden bunu da söylememesi gerektiğini hissetmiş gibi irkildi ve bana yandan bir bakış attı.

Neyse ki bunu ağzından kaçırdığı kişi bendim, Kavin değildi.

"Sorun yok." Omuz silkip atıştırmalık tabağından bir gofret aldım. "Anlatabilirsin."

Koltuktaki peluş tavşanlardan birini kucağına alırken gözü uzaklara daldı. "Önce sen anlat, baban seni neden kovdu?"

Bunu bu kadar rahat sormuş olması beni bir anlığına dumura uğrattı gibi hissettim. Dile getirilmesi kolay, yaşarkense son derece kötü bir andı.

"Şey," diye gevelerken ne diyeceğimi bulamadım.

Üvey anneme tercih edildim.

Öz annemle ilgili travmam tetiklendi.

Üstelik babam, bunların hiçbiri için beni dinlemedi. Dinleme gereği hissetmedi.

"Şey işte, klasik konular. Okul falan."

"Ödevi yetiştiremediğin için mi?" diye sorarken samimi bir merak yüz ifadesini sarmaladı. "Tiyatro olduğunu tahmin etmiştim."

Arkadaşımın nokta atışı yanlışı hakkında yorum yapmak, ona gerçeği anlatmak demek olacağından sadece bakışmamıza izin verdim.

Tebessüm ettim. "Evet, yetişmeyince..."

"Sen çok dert etme, bir yolunu bulacaksın. İstersen ben de yardım ederim."

Sevecen bir biçimde omzumu okşadı.

"İstersen ödeve ben de biraz zaman ayırıp..."

İç çektim. "Sen hiç zahmet etme, bugün evini açman bile yetip arttı." Bilgisayarının kapağını kaldırdım ve konuyu değiştirmek istedim. "Film izlesek olur mu? Biraz kafamız dağılsın."

Evla bir anlığına duraksadı, ne düşündüğünü anlayamasam da hemen ardından bıkkınca iç geçirdi. "Olur. Romantik olmasın."

"Güngör yüzünden mi?"

"Adını bile anma, canımı çok sıkıyor."

Her zamanki gibi onların hızına yetişemiyordum, bir yandan korku filmi kategorisinden katil köpek balığı filmleri sıralarken bir yandan kulağım Evla'daydı.

"Anlatmak istersen dinlerim."

"Yani..." İlk heceyi uzatırken saçlarını omzunun gerisine şöyle bir atıverdi, ince boynu açığa çıktığında hâlâ aklında bir şeyler var gibiydi. "Mesaj atıyor, gönlümü almaya çalışıyor. İlk ayrılık kararını veren kendisi değilmiş gibi..."

"Her zaman söylediğim gibi, *at gibi giden it gibi geliyor*, aldanmamanı tavsiye ederim."

"Orası öyle ama insan bir yandan da..." Telefonunun zil sesi bizi böldü. "Pardon, şunu açayım."

Ben filmi başlatıp arkama yaslandığımda Evla yataktan kalkarak odanın diğer ucuna, penceresinin önüne gitti. Bir yandan orada volta atıyor, bir yandan da biriyle hararetli bir biçimde konuşuyordu.

Benim onu izlediğimi görünce el salladı ve dudaklarını oynattı. "Sen izle."

Başımı tamam anlamında sallayıp geriye yaslandım ve nasıl geçtiğini anlamadığım on beş dakikanın sonunda, koskoca bir grup denizcinin nasıl olur da hep aynı tuzakla balinaların içine düştüğünü sorguladığım anlara geçiş yaptım.

"Mal olmanız lazım," diye homurdandım. "Şu herif suya atlayalım dediğinde biriniz de buranın derinlik kilometresi..."

"Sadem!"

Evla sözümü kesip koltuğa koşarken gözleri kocaman açılmıştı. Üzerindeki beyaz pijama takımı sarıya çalan saçlarına daha hoş bir hava katmış, görüntüsüyle uyumlanmıştı.

"Ne oldu?" Merakla ona döndüğümde bu heyecanın hayra alamet olmadığını biliyordum.

"Şey," dediğinde tepemde dikilmiş, tırnaklarını yiyordu. "Şey."

"Ney?"

"Şey..."

"Söylesene kızım, şey mey!"

"Ben..." derken stresten bayılacak gibiydi. "Ben dışarı..."

Şaşkınca sözünü kestim. "Ne dışarısı?"

Evla pencereye doğru kaçamak bir bakış attığında işlerin çığırından çıkmak üzere olduğunu hemen anladım.

Eğilip omuzlarımdan tuttu. "Sadem, söz, hemen geleceğim. Olur mu?"

Şaşkınca kirpiklerimi kırpıştırdım. "Kızım nereye gidiyorsun? Gecenin bir vakti oldu resmen!"

Gece yarısı olmasına çok az kalmıştı ve ailesinin...

"Annemler yok," dedi zihnimi okumuş gibi. "Gelmelerine rahat iki üç saat var. Beni idare et, kapımızı falan kilitle." Yeniden pencereye bir bakış attı.

"Kim var orada?" dedim şüpheyle ayağa kalkıp yatağına doğru ilerlerken.

Evla öksürdü, bir şeyler geveledi ancak söylemekten utanmış gibi sustu.

Perdenin arkasından şöyle bir başımı uzattığımda ağacın hemen altında bekleyen çocuğu tabii ki ilk görüşte tanıdım.

"Güngör..." Sesim bıkkın çıkmıştı. "Bu saatte mi?"

"Kavin'e söyleme," derken Evla delice utanıyordu. "Bizimkiler de gelmeden..."

"Söylemem kimseye," diye homurdandım. "Ama baban falan sorarsa ne diyeceğim?"

Evla henüz benim telaşla sorduğum sorular bitmeden dolabına fırladı ve dört kapağı birden açtı.

"Hangisini giysem?" derken aşırı gergin görünüyordu. "Acaba şu beni kilolu mu..."

Neredeyse kırk kiloluk vücuduna saçma sapan eleştiriler yapması bana hakaretti, oflayarak dolaba ilerledim ve hemen arkasında durdum. Bu sırada pembe bir elbiseyi askısıyla almış, çoktan soyunarak üzerine geçirmekle meşguldü.

"Güngör pembenin beni masum gösterdiğini söylüyor." Sesindeki heyecan on kilometre öteden duyuluyordu.

Dişlerimi sıkmaktan geri duramadım.

"Güngör ağzına sıçmamızdan keyif aldığından da söz ediyor mu?"

"Sadem!" diye homurdanan kız, inci bir tokayla saçlarını toplayınca bir anda annesi Cevher Hanım'ın gençliğini görür gibi oldum.

"Tamam, süper. Makyaja vaktim yok, parlak bir ruj işimi görür." Çantasını koluna takıp koşturduğunda şoke olmuş hâlde arkasından bakıyordum, çıkmadan önce bana döndü. "Vaktim yok, söz, gelince anlatırım."

"Sadece bir saat," diye fısıldarken çaktırmasam da gergindim. "Sonrasını nasıl idare ederim, emin değilim. Sizinkilere yakalanırsak..."

"Hizmetlilere para veririm, görmemiş gibi yaparlar. Sen de uyuduğumu söylersin, hiç sorun çıkmaz. Zaten hemen döneceğim."

Yalvarırcasına suratıma baktığında, onunla gecenin bu saati, bu aptal herif için aile kavgası ve bir ton konuda kendini riske atmaması için konuşabilirdim...

Ama yapamadım.

Yapamadım işte.

Gözlerindeki ifade aklının o çocukta kalacağının ispatı gibiydi.

"Tamam." Başımı salladım. "Telefonunu açık tut, aradığımda ulaşabileyim. Olay büyümesin."

"Seni seviyorum," diye sevinçle öpücük attıktan sonra âdeta evrende hiç var olmamış gibi bir hızla odadan çıkıp gidiverdi.

Arkasından öylece bakakaldım.

Gece yarısı uyukladığım koltuktan kalktığımda irkildim, panikle kol saatime bakarken gözlerimi tam olarak açamıyordum.

Evla gideli beş saat olmuştu.

Yoktu. Gelmemişti.

"Siktir," diye fısıldarken korkuyla yattığım yerden fırladım.

Bir anlığına onun prensesvari odasıyla bakıştığımda beynim durur gibi oldu, ne yaşamıştım ben?

En son sadece bir saatçik gideceği konusunda anlaşıp gitmesine izin vermiştim, ailesinin eve geleceği saate kadar Güngör'le vakit geçirip hemen sonra...

"Hayır hayır," diye dehşetle fısıldarken ellerimi saçlarımdan geçirdim.

Sıkıntıyla odada volta atmaya başladığımda uykum yeni yeni açılıyor, kendime henüz gelebiliyordum.

"Ne yapacağım? Gelmişler midir? Yokluğunu fark ettiler mi?"

Annesinin yemek masasındaki parlak ve korkunç bakışları beni öylesine ürküttü ki hatıramı yoklayan o gözler telefonuma koşturmama sebep oldu. Koltuk minderinin arasında, son izlediğim Youtube videosu oynamaya devam ederken telefona dört elle sarıldım.

Mesaj atmıştı.

Tam dört saat önce...

Evla: "Aşkım, bana kızacaksın, biliyorum ama konuşmamız biraz uzadı. Şu an kalkamıyorum, beni idare et olur mu? Seni seviyorum."

Yarım saat sonra bir mesaj daha.

Evla: "Seni çok sevdiğimi söylemiş miydim, sade dondurmam?"

"Allah seni kahretmesin kızım ya," diye öfkeyle fısıldarken son mesaja doğru indim.

Evla: "Sadem, Güngör'le biraz içtik. İyi hissedince kalkacağız, şu an beni eve bırakacak durumda değil. Beni biraz daha idare et, yalvarırım. Söz, gecikmem."

Son olarak iki saat önce yazdığı bu mesajın ardından başka bir yaşam belirtisi yoktu. Olanlara inanamıyordum, neredeyse birkaç saat

sonra gün doğacaktı ve gecenin körü ortadan kaybolan arkadaşım hâlâ gelmemişti!

"Sana nasıl güvendim ki?" diye dudağımı ısırdığımda ne yapmam gerektiğini düşünüyordum.

Dışarı çıkmalı mıydım?

Neredeydi? Dahası oraya nasıl gidecektim?

Sadem: "Evla, acil konum at. Tam olarak neredesin?"

Mesajı yazdıktan sonra dakikalarca odada gezindim, bir o tarafa bir bu tarafa yürürken mesaj ekranını kontrol edip duruyordum.

Nihayetinde pes edip aramaya karar verdim.

"İnanamıyorum düştüğümüz duruma," diye lanetler savururken telefonun dört kez çalışını dinledim.

Beşincide kapatmaya ve Güngör aptalının numarasını bulmak için okul gruplarını araştırmaya karar vermişken cılız bir ses duyuldu.

Hattın diğer ucundandı, sessiz konuşuyordu.

"Sadem..."

"Neredesin?" derken bağırmamak için dudaklarımı kapatmak zorunda kaldım. "Ödüm patladı! Çabuk konum at."

"Yürüyorum..."

Yayık bir kelime, peşinden yorgun bir nefes...

Pencereye koşup perdeyi aralarken dizlerim titredi. "Evla, ne demek yürüyorum? Güngör'ün babasının arabası..."

"Evinde değildik," diye fısıldarken sesi titredi. "Gelince anlatırım."

"Neredesin sen? Almaya geleceğim."

Tam saçlarımı omuzlarımdan geriye itmiş, var gücümle dışarı koşmak için hazırlanırken beni durduran o cümleyi söyledi.

"Evin sokağının başındayım, dönüyorum."

Perdedeki elim öylece kaldı, gerçekten de birkaç dakika içinde Evla'nın ufak tefek bedeninin, yalpalayan adımlarla sokak lambasının altında belirdiğine şahit oldum.

Bir adım, iki adım, üç adım... Derken evin bahçesine kadar yürüdü, adımları biraz aksak, karanlıktaki yüzü yorgundu.

"Sessizce gel," diye fısıldayıp telefonu kapattım.

Kapıya koştum ve odanın girişinde elim kalbimde beklemeye başladım. En ufak seste annesi ya da babası uyanabilir, bu saatte nereden geldiğiyle ilgili soru yağmuruna tutabilirdi.

Neyse ki korkulan olmadı, Evla odasının kapısının önünde belirdiğinde kalbimdeki elimi usulca indirdim.

"Selam."

Bayık bakışlarla bana başını sallayıp içeri geçerken evden çıktığı hâlinden eser yoktu. Ardından kapıyı kapatıp sessiz adımlarla ona ilerlediğimde kendini bir çuval gibi yatağına atıverdi.

Resmen uyukluyordu. Hiçbir şey söylemeden, açıklama yapmadan...

"Saatin kaç olduğuna bakmadın mı?" diye öfkeyle azarladığımda fısıldadığım için boğazım acımaya başlamıştı, sesim yükselmesin diye kendimi zorluyordum.

"Hı hı," diye mırıldandığını işittim ancak yeterli cevabı alamadım.

O yüzüstü yatağa devrilmiş, bense tepesinde dikilmiştim.

"Eee?" diye ısrar etsem de başını kaldıramıyordu.

Mırıldandı. "Yok bir şey, geldim işte..."

"Sen içki içmezsin ki." Dişlerimi sıkarken cevap alabilmek için direniyordum, öfkeme hâkim olmak her geçen saniye daha da zorlaşıyordu.

"Ne demek Güngör'le içtim?"

Evla esnedi. "Onunla hep içiyoruz."

"Ve ben bunu şimdi mi öğreniyorum?"

"İkinci bir annem olduğundan haberim yoktu." Yeniden esnediğinde sesinde bıkkınlık vardı.

Diz çöküp onunla aynı hizaya, yatağın boyuna indim.

"Sana söylüyorum, Evla, bir açıklama yap. Evde değilseniz neredeydiniz? İçmene laf ediyor değilim, haberim olmadığı için..."

"Sadem..." İç çekti. "Uyusana."

"Aklımdaki sorular müsaade ederse uyuyacağım!" diye çıkıştım.

Yüzünü daha çok yastığa gömünce sesi giderek boğuklaştı. "Sabah anlatırım. Barışırız diye gitmiştim, barışmadık." Bir an durakladı, uzun süre yanıt gelmeyince uyuyakaldı zannettim. Fakat cılız sesi tekrar kulağımı okşadı. "Sanırım sarhoşken bir kızdan bahsetti ve o ben değildim."

Kaşlarım şaşkınca havalanırken birkaç dakika işittiğim şeyi algılamaya çalıştım, bu da neydi şimdi?

"Nasıl yani?" diye yutkunduğumda Evla pikesini üzerine çekti ve öncekine nazaran daha hırçın bir sesle konuştu.

"Senin yatağın diğer odada, iyi geceler."

Sesi hiç iyi değildi, bu bana korkunç hissettirmeye başladı.

"Senin için yapabileceğim bir şey var mı?" Omzuna dokunmak istedim, kendini hafifçe geri çekti. "Evla," diye seslendim. "Ağlıyor musun sen?"

Buna da yanıt alamadım, küçük bir omuz titremesi ve peşinden gelen iç çekiş aradığım şey olabilirdi. Derin bir nefes verip omzuna dokunmaya cesaret edemeyen elimi geri çektiğimde bunu hissetmiş gibi yatağın öteki ucuna kaydı.

Aynı kötü sesle ekledi. "Beklediğin için sağ ol."

An itibarıyla resmî olarak kovulmuştum. Arkadaşımdan nerede olduğuna ve ne yaptıklarına dair sıfır bilgi alabildiğim gibi, üzerine isteksiz bir teşekkürle paylanmıştım.

"Peki," diye fısıldayıp oturduğum yerden usulca kalktım.

Dizlerimi ovaladım, belki uyanır diye birkaç saniye bekledim, oyalandım ama çıt yoktu. Sessizliğe gömülüşünün yedinci saniyesinde yanıt gelmeyeceğini kabullendim.

Babamın ardından arkadaşım tarafından da kovulmuştum, muazzam bir gün oluyordu.

"Uyuyayım ben de o zaman," diye geveleyip kapıdan çıktığımda tarif ettiği odayı bulmak çok zor olmadı.

Beni bekleyen yatağa kıvrılıp çantamı da yere atıverdim.

Sabah ne yapacağıma veya nerede olacağıma dair en ufak bir fikrim yoktu ancak beni son derece huzursuz eden bu evde, Evla'nın yoğun duygusal krizleri eşliğinde daha fazla vakit geçirebileceğimi hiç zannetmiyordum.

Belki buraya gelmem bile hataydı.

Bir şeyleri çok fena yanlış yapıyor gibi görünüyordum fakat henüz ne olduğunu tam anlamıyla çözebildiğim söylenemezdi.

Bu düşüncelerle uyuyakaldım.

9. BÖLÜM
KIRILMA NOKTASI

Uzun zaman sonra, hayatımın en kötü uyandığım cumartesi günlerinden birine gözlerimi açtığımda vakit neredeyse öğleni geçiyordu.

Ve odamda bazı tıkırtılar duyuluyordu.

Ne? Ne tıkırtısı?

Kıpırdandım, kollarımı uzatıp her zamanki gibi yastığımın altına doğru geçirdim. Tıkırtılar devam ediyordu. Güç bela göz kapaklarımı araladığımda nerede olduğumu anladım.

Evet, evimde değildim. Bu huzursuz uyku da kendi çatımın altında değildi...

Evla'nın buradaki boy aynasının hemen önünde, birkaç elbiseyi kendi üzerine tuttuğunu gördüm.

Sonradan fark ettim, uyumam için hazırlanmış bu oda onun giyinme odası olmalıydı. Etrafta önünde durduğuna benzeyen birçok ayna ve boyumu oldukça aşan devasa dolaplar vardı.

"Tünaydın," diye seslenirken bana bakmıyordu, uyandığımı fark etmişti.

Birkaç saniye yanıt vermeden onu inceledim, âdeta bir kuğu gibi zarif bir biçimde, dans edercesine hareket ediyordu. Bir başka elbiseyi üzerine tuttuğunda onu da beğenmediği asık suratından anlaşılıyordu.

Belli ki benim gibi o da iyi bir gece geçirmemişti.

Ağzımı kocaman açıp esnedim. "Günaydın."

Geç uyanmamla ilgili bir açıklama yapma isteğiyle doldum, bunu neden istediğimi bilmiyordum. Muhtemelen benden çok önce uyanmış olmaları ve bu saatte çoktan evden gitmemi beklediklerini hissettiğim içindi. Fakat âdeta kış uykusu uyuyan bir ayı misali öğlenin bir vakti uyanmıştım!

Saçımı kaşırken, "Şey, kusura bakma ya... Gece iyi bir uyku alamayınca..."

Lafı geveleyerek söze girdiğimde başını iki yana sallayıp düz saçlarını savurdu.

"Sorun yok, sporumu erteledim." Bana yandan bir bakış attı. "Zaten benim yüzümden iyi uyuyamadın."

Ah, işte o anda göz göze geldik ve kıpkırmızı olmuş göz altılarını gördüm. Bakıştığımız kısa anda, neye dikkat kesildiğimi fark etmiş olacak ki hemen önüne döndü ve elbiseleri seçmeye devam etti. Eşyalarını biraz hızlı savuruyordu.

"Sen iyi misin?" diye sorarken yatağa oturmuş, ayaklarımı sallandırıyordum.

"Evet."

Cevabı keskin ve itiraz kabul etmeyen bir tondaydı. Elindeki elbiseleri hemen sandalyeye attı ve makyaj masasının önündeki bir göz altı kapatıcısını alıp yüzüne boca ediverdi.

Bunu öyle telaşla yaptı ki iyi olmadığını görmek için âlim olmaya gerek yoktu.

"Evla," diye iç çekip ayaklandığımda yeniden sözümü kesti.

"Gerçekten gece hakkında konuşmak istemiyorum. Bok gibiydi. Her zamanki Güngör'dü. Güvenilmezdi. Kötüydü. Sarsıcıydı."

"O zaman neden her çağırdığında oradasın?" diye ikaz ettiğimde ayaklarımı sürükleyerek önünde durduğu boy aynasına gidiyordum.

Saçım başım dağılmış, onun aksine epey kötü görünüyordum.

Canavar gibi.

"Çünkü," diye mırıldanıp iç çekti. "Güngör işte..."

Omuzları biraz çöktü, aynada bir anlığına kendiyle bakıştı. Kendine de hatırlatmak istediği bir şeyin telaffuzuna ihtiyaç duymuş gibi tekrar etti. "Tanıdığım Güngör."

Tanıdığı Güngör. Hep böyle olan Güngör. Güvenilmez, sarsıcı, kötü olan Güngör. Evla'nın son yıllarını bir çöp gibi geçirmesine, peşinde koşturup durmasına sebep olan dengesiz Güngör.

Ağzıma gelen bir dolu lafı yutup Evla'yı incitmeden durumu anlatabilmenin bir yolunu düşündüm.

Tıpkı tüm lise hayatımda yapmaya devam ettiğim gibi.

"Onu böyle tanımış olman canını acıtmasına seyirci kalman gerektiğine çıkmaz," diye araya girdiğimde yanaklarım oflamaya hazır bir şişkinlikteydi. Evla ise bana aldırmadan makyajına devam etti.

Bu sessiz bir siktir edişti de denilebilirdi.

Kendi bildiğini okuyacaktı.

Güngör canı istediğinde onu çağıracak, Evla şans eseri cesaretliyse hayır diyecek, belki bizim önümüzde biraz tersleyecek -ki artık bundan da umudum kalmamıştı ancak eklemeye gerek yoktu- sonrasında ise bir şekilde o bok kafalı herifin yanında kendini bulacaktı.

İsyan etmemeye daha fazla katlanamadım.

"Şu çocuk gibi sevilseydim hayata on sıfır önde başlardım, ulan," diye öfkeyle sırtımı dönüp gece yere fırlattığım sırt çantamı aldım.

Rimelini sürdü ve bana yandan bir bakış attı.

"Onu boş ver," diye cılız sesiyle devam etti. "Babanla iyi olacak mısınız? Eğer istersen bir gün daha kalabilirsin..."

"Yok." Hızla reddettim. "Barışırız biz akşama."

Elbette eve gitmeyecektim ama özellikle annesi başta olmak üzere, babasıyla birlikte takındıkları tuhaf tavrın beni kötü etkilediğini ve buradan kaçmak istediğimi bilmesine gerek yoktu.

"Şarj aletini vereyim o zaman," diye kapıyı açtı ve başka bir ısrarda bulunmadı.

Eh, bu da misafirliğimin uzadığının diğer kanıtıydı, birlikte diğer odaya geçtik. Peşinden sürüklediğim isteksiz adımlarımla kafamda bir plan oluşturmaya çalışıyordum. Acaba yirmi dört saat açık olan kütüphanelere gitmek nasıl bir fikir olurdu?

"Şurada."

Ben kapı ağzında beklediğim sırada Evla eğildi ve sehpadaki şarj aletime uzandı, tam o anda hemen yanındaki tabağa gözüm takılıverdi.

Bu dün gece tıka basa dolu olan ve kesinlikle yememesi öğütlenen tabaktı.

Bomboştu. Tek bir kırıntı bile yoktu.

Bunların hepsini gece yediyse diyetine Fatiha okurduk, şayet kahvaltı niyetine yediyse bile şeker komasına girip kusması gerekirdi.

Yine de konuyla ilgili yorum yapmamam gerektiğini biliyordum.

"Alsana," diye uzattığında gördüğüm şeyi fark etmemiş gibi yaparak uzattığı kabloyu aldım.

"Teşekkürler, iyilik meleğim." Neşeyle arkama döndüğümde iyi taklidi yapıyordum.

Derdimi unutmak için geldiğim evde daha çok dert sahibi olup çıkmıştım, ben böyle kaderi yazan kalemin ucunu kırardım!

"Bir şey olursa gel yine de..."

Bu kez buraya neden geldiğimi anımsamış ve Güngör'ü biraz olsun unutmuş gibiydi, sesi öncekilere nazaran daha ilgiliydi. Merdivenlerden son basamağı inerken arkamdan gelen kıza boş ver dercesine el sallayıp gülümsedim.

"Gelirim, sağ ol. Dikkat et, pazartesi görüşürüz."

Beni yolcu etmesine müsaade edip aşağı kata indim, annesi Amerikan mutfağın salona bakan tarafında, yüksek bir taburedeydi. Beni görünce saçını kulağının arkasına attı ve büyük, altın renk küpesi açığa çıktı, tebessüm etti.

"Gidiyor musun, tatlım?"

Evet, bu hoş bir tebessüm ve nazik bir sesti ancak içimden bir ses yine arka planda farklı düşüncelerinin olduğunu fısıldıyordu. Bunun en büyük sebebi, dün benim gittiğimi zannettiği o anlardan hemen önce gözlerindeki parlaklığın yine böyle yansıyışıydı. Tıpkı o anki gibi görünen dikkatli bakışları, dün beni nasıl yargıladığını unutmama izin vermedi.

Nezaketimi kaybetmemeye çalışıp başımla selam verdim.

"Evet, kendinize iyi bakın."

"Keşke kahvaltı yapsaydın." Gösterdiği masaya baktığımda ortada kendi kahvesi dışında hiçbir kahvaltılığın olmadığını gördüm. Boş masaya baktığımı fark edip açıkladı. "Gerçi biz Evla ile en geç sabah yedide masaya oturuyoruz, en sağlıklısı erken yapılanı..."

Bu cümle hiç hoşuma gitmemişti, eğer dünkü tavrına şahit olmamış olsaydım belki masum bir yerden yakalayabilirdim. Fakat şu an hiç de öyle gelmiyordu. Üzerimde sebepsiz bir baskı hissediyordum.

"Eh, ben de öğle yemeğine artık," diye kıkırdadım. "Görüşürüz!"

Sahte tebessümüm suratımdan silindiğinde el sallayıp hemen arkamı döndüm. Evla kırmızı gözleri ve asık suratıyla beni kapıdan geçirdi, çok bir şey konuşmadık, ona sadece bir kez sarılmakla yetindim. Vedalaştık, o sırada yeniden buraya tekrar gelebileceğimle ilgili bir şeyler mırıldandığını duyar gibi olsam da kaçarcasına bahçeden çıktım.

Adımlarım aceleciydi, neden bunu yaptığımı bilmiyordum.

Sadece içimde kötü bir his vardı.

"Dokuz köyden kovulana deli mi derlerdi?" Kendi kendime konuşurken sırt çantamın kollarına asılmış, yeniden otobüs durağına yola çıkmıştım.

Cümlenin doğrusunu hatırlayamadım çünkü çalan telefonun sesi düşüncelerimi böldü. Kavin arıyordu.

"Hele şükür!" diye telefonu açtığımda karşıdan uykulu bir ses geldi.

"Uyumuşum."

Hayatımda, Kavin'in bu kadar uzun süre uyuduğunu duyduğum için sevindiğim başka bir an hatırlamıyordum.

O bendi, benim gibiydi.

"Canım dostum," diye fısıldadım. "Sensin işte. Bensin de aynı zamanda..."

"Kafana saksı mı düştü? Ne diyorsun sabah sabah?"

"Hiç iyi değilim," diye homurdandım. "Lütfen evde olduğunu söyle."

Evden kaçtığımı söylemek için erkendi, önce onu yokladım.

"Evdeyim ama annem bir kamp ayarlamış, çıkacağız."

Bu bir şaka mıydı?

"Ne kampı ya," diye homurdanırken alnımı kaşıyordum. "Günübirlik mi? Nereye? Sizinle mi gelsem?"

"Detayları hiç sormadım." İç çekti. "Bizimle gelebileceğini sanmıyorum, kişi sayısı önceden rezerve edilmiş. Pazartesi öğleden sonra dönecekmişiz, okulu da kaçırırsın."

Aslında devamsızlık hakkım vardı ancak Kavin annesiyle vakit geçirmemi istemiyor gibiydi, ne yazık ki bunu da çok iyi anlıyordum.

Kadın, kızını benim yanımda azarlayıp durmaktan hiç gocunmuyordu.

"Aranız iyi mi?" diye sorma gereği duyduğumda yeniden otobüs durağındaydım.

"Bok gibi."

Arkadaşım her zamanki gibi müthiş dürüsttü.

"Peki o zaman," diye geveledim. "Size iyi kamplar. Ateş böcekleri ve ırmaklar... Ne bileyim, her neyse."

"Aynen, ateş böcekleri... Psikoterapi kampı kızım, sınıf tekrarı yapacağım diye düşündüğü için dayanamayıp beni abuk sabuk şeylere kaydettirmiş. Bir de iş yerinden arkadaşlarım ve çocukları geliyor diye bahaneler sıraladı." Öfkeyle fısıldadı. "Sanki anlamıyorum, eminim hepsini kendisi organize etmiştir. Üşenmez."

"İyiliğini düşünmüş canım," diye yanıtlamak istediğimde ağzımın payını aldım.

"İyilik seven cennete gitsin, beni kimse ellemesin. Çok önemli bir şey yoksa kapatıyorum, başımın etini yiyecek."

"Yok yok," diye geçiştirdim. "Öyle uğrayacaktım, görüşürüz."

"Tamam, o aptal tiyatro oyunu için de kendini yorma. Olmazsa olmaz, uzatmaya gerek yok."

Sınıfta kalacağı gerçeğini çoktan kabullenmiş gibi görünse de ona aldırmadım ve telefonu kapattım.

Hayır, tabii ki ben bunu kabul etmiş değildim ve etmeyecektim de! Onca emeğim boşa mı gidecekti?

"Evden kovulmuş olabilirim ama bu tiyatro yazarı olmamı engelleyemez," diye hırsla söylendim.

Bu ne kadar mantıklıydı, tartışılırdı ancak tam cümlemin bitişinde denk gelen otobüs beni havaya soktu ve içeri atlayıverdim.

Yaklaşık yirmi dakikalık, hayatı sorgulatan ve aile nefretimi körükleyen cama baş yaslamalı bir yolculuğun sonunda kütüphane sokağında indim.

Şey, gerçekten evsiz kalmıştım.

"Burada sandviç veriyorlar mıydı?" diye anımsamaya çalıştığım sırada cebimde ne kadar kaldığını hesaplamakla meşguldüm.

Eve ne zaman döneceğim belli değildi, elbette bütçemi avantajlı kullanmak zorundaydım.

"Neyse, içeride sorarım artık..."

Düşük omuzlar, arkadaşlar tarafından paslanış, evden şutlanış derken tam bir yıkıktım. Bunda, biraz dramatik bir dönemde olmamın da etkisi olabilirdi.

"Şu dramatikliği oyun yazmaya da aktarabilsem..."

Derin bir iç çekerken evren sanki sesimi işitti ve hiç beklemediğim bir şey oldu.

"Bu o!" diye fısıldadım.

Burada görmeyi beklemediğim o sima, caddenin hemen karşı tarafında, bir restoranın önünde, elleri ceplerinde bekliyordu. Önce yanına gitmek istedim, sonrasında hemen vazgeçtim.

Acaba burada ne arıyordu?

Çok geçmeden cevabımı aldım, hemen önünde beklediği mekândan çıkan kızı ilk görüşte tanıdım. Bu dün, okul çıkışında onu birlikte gördüğüm kızdı.

Buğra Han kıza doğru döndüğünde sırtıyla bakışıyordum fakat kız tam olarak gözlerimin önünde duruyordu.

O utangaç gülümsemesi ve heyecanlı tavrıyla...

"Bunlar çıkıyor mu acaba?" Merakla gözlerimi kıstım, şu anda evsiz ve ipsiz sapsız olmamın hiçbir önemi kalmamış gibi dedikodu modumu açık unutmuştum.

Kız parmak uçlarında yaylandı, olduğu yerde biraz sallandı ve saçını kulağının arkasına sıkıştırıp bir şey söyledi.

Heyecanlanan her kız gibiydi işte...

"Bu hödük çocuğa da âşık olmazsın be kızım," diye iç çekerken ayaklarım olduğum yere çivilenmiş gibiydi.

Neden hareket etmiyordum yahu? Neden dönüp gitmiyordum?

Hemen sonra beklemediğim bir şey oldu ve hödük diye alay ettiğim Buğra Han, beklemediğim bir incelik göstererek kızın omzuna uzandı.

Kolundaki ağır görünen çantayı aldı, usulca kendi omzuna taktı ve birlikte yürümeye başladılar.

Kızın yüzündeki tebessümün büyüyüşünü izlerken şaşkınca kirpiklerimi kırpıştırıyordum.

"Gitsene işine kızım, sapık gibi izliyorsun!"

Kendi kendime homurdandıktan sonra onlara sırtımı dönüp kütüphanenin içinde bulunduğu parka girmek için yaya geçidine yürüdüm. Trafiğin içindeki araçlar vızır vızır hareket ederken yanaklarımı şişirip ofladım ve bir an evvel ışığın yanması için sabırsızca tempo tuttum.

Şey... Buğra Han ve kız bu tarafa geliyordu da...

"Hadi ya!" diye sitem ederken olduğum yere giderek yaklaşmışlardı.

Eğer göz ucuyla bu tarafa bakarlarsa beni rahatça görebilirlerdi ve bu hiç istediğimiz bir senaryo olmazdı.

"Bu egoist onu takip ettiğimi falan zanneder," diye söylenirken tekrar ışığı kontrol ettim.

Bir adım, bir adım daha, iki adım, üç adım... Hayır, orada dur, gelme.

"Başlarım böyle işe," diye isyan edip ışığın yanmasını beklemeden son gelen siyah arabanın arkasından koştuğumda doğru olanı yaptığımı zannediyordum.

Zaten hayatta başıma gelen her halt doğru olanı yaptığımı zannettiğimden geliyordu!

Arabanın peşinden geldiğini görmediğim, arkaya gizlenmiş hızlı bir bisikletli üzerime uçup beni yere yapıştırdığında çığlıklar kulağımı çınlattı. Hemen ardından büyük bir kamyon fren yaptı, arkasındakiler kornaya bastı.

Ben yerde boylu boyunca yatarken trafik tamamen durdu, yayaların geçmesi için yanan yeşil ışıkla bakışırken gökyüzünü seyrediyor, acıyan kalçama dokunmamak için zor duruyordum.

"Hassiktir ya," diye öfkeyle kalkmaya çalıştığımda baş ucumdaki bisikletli çocuk endişeyle üzerime eğilmişti.

"Hanımefendi, iyi misiniz? Hanımefendi!"

"Abiciğim, duyuyorum seni zaten ya." Ağlamaklı bir sesle sitem ettiğimde başımıza bir yığın insan toplanmıştı.

Hayır, hayır, lütfen öyle bir şey olmasın...

"Hanımefendi, bir yeriniz acıyor mu? Birden önüme çıkınca ben..."

"Abi tır çarpmadı, vallahi iyiyim!" diye telaşla kalkmaya çalıştığımda, trafiği neyin tıkadığını görmek isteyen sürücüler araçlarından inmiş, tepemize üşüşmüştü.

Zavallı çantacığım çarpışmanın şiddetli etkisiyle yolun öteki ucuna savrulmuş, içinden de fermuarın yarısını açık unuttuğumdan olsa gerek, ayıcıklı pijamamın ucu fırlayıvermişti.

"Hastaneye götürmemi ister misiniz?"

Orta yaşlı adama bakarken artık sabrım kalmamıştı. "Abi, ambulans helikopter de çağır istersen, için daha rahat etsin."

Sonrasında etrafımdaki insanlara seslenmek için hırçınca oraya döndüm, teyzeler bana eğilmişti, içlerinden biri üzerime su atıyordu.

"Teyzeciğim, sulama kanalı gibi suladın beni, yapma etme!"

Yüzümden şıpır şıpır akan suyu silerken o kötü his içime cuk diye oturuverdi.

Hayır, hayır kızım, sus, kalk ve defol git! Öyle bir şey olmayacak!

"Evladım senin yaşında kızım var, ona da tembihliyorum ama dinlemiyor! Sağınıza solunuza hiç bakmıyorsunuz..."

Onların serzenişleri esnasında arkalardan biri, insan güruhunu açarak bize ilerliyordu. Hâlâ yapışıp kaldığım asfaltta öylece dururken onunla göz göze geldik.

Ağlamaklı şekilde fısıldadım. "Hayır ya... Olmasın dedik!"

Buğra Han tam tepemde, trafiği tıkamış insan güruhunun arasında bana bakıyordu. Hemen arkasında, az evvel tatlı heyecanıyla ona gülümseyen kız da duruyordu.

"Bir dakika geçebilir miyim?"

Birisi ona seslendi. "Doktor musun oğlum?"

"Amca ne doktoru, Allah aşkına," diye laf yetiştirmekten geri kalmasam da Buğra Han bana aldırmadı.

"Arkadaşıyım, müsaade edin." Yanıma kadar geldi, başıma toplanmış insanları biraz uzaklaştırdı ve eğildi.

Şimdi tam anlamıyla dip dibeydik, gözleri gözlerime sabitlendi.

"Ne bakıyorsun?" diye dişlerimi sıkıp fısıldadığımda tam da ondan beklediğim bir şeyi yaptı.

Sırıttı. "Bisiklet düşmanı."

"Ben değil, o bana çarptı," diye açıklamaya girişiğimde beni boşvermiş, çoktan vücudumu inceliyordu.

"Canın acıyor mu?"

"Yok, çekil de kalkayım!"

Çocuk beni görmesin diye fırladığım yolun ortasında Adana asfaltında sıcaktan pişen yumurta misali yapışıp kalmıştım.

"Allah da beni bildiği gibi yapsın madem," diye oflarken rezaletime sövüyordum.

"Yapsın, Sadem."

Çocuğun dudaklarından dökülen telaffuz bir anlığına yeniden ona ters bir bakış atmama sebep olduğunda ismimin neden kulağa bir değişik geldiğini anlayamadım.

Kafamı mı çarpmıştım? Evet, belki biraz.

"Dur, ben kaldırayım."

"Hayır!" diye itiraz etmeye kalmadan uzun kollarını bacaklarımın altından geçirdi ve beni sırtımdan destekleyerek pat diye kaldırıverdi.

İnsanlar benim bir şeyim olmadığını görüp alanı açarken bisikletli abi hâlâ mahcubiyetle suratıma bakıyordu.

"Abi beni şunun elinden kurtar n'olur," diye yalvarsam da Buğra Han beni kucaklamış, çoktan onlardan uzaklaştırıyordu.

Bisikletli kaza başrolü kafası karışmış hâlde arkamızdan bakakaldı.

"Hastaneye..."

Ayaklarımı sallayıp Buğra Han'dan kurtulmaya çalıştım. "Hayır! İndirsene, iyiyim!"

Tam o anda, kucağında tepindiğim ve kendi kendime bağrıştığım sırada başka bir kız sesi duyuldu. "Dizin kanıyor sanırım."

Kaldırım kenarında durduk, Buğra Han beni taşımakta hiç zorlanmazken dizime doğru eğildi, hemen arkasındaysa onu iki defadır birlikte gördüğüm kız duruyordu.

"Selam," diye kıza tebessüm etmeye çalıştığımda düşmemek için Buğra Han'ın yakasına yapışmıştım.

"Omuzlarımdan tut, boğazımı sıkıyorsun! Boğu... boğuluyo..."

"İndirsene beni, rezil olduk," diye çıkışıp çırpınmaya devam ettiğimde belki benimle baş edemez ve yere fırlatır diye umuyordum.

Fakat öyle yapmadı, usulca yere çömeldi, dizlerini kırdı ve ben bacaklarının üzerinde otururken beni tutmayı bırakmadı.

Kaldırımda yürüyen insanlar yanımızdan geçip giderken, trafik on dakika öncesi gibi hızla akarken ve bir çocuk dondurmasını yalayıp merakla ne yaptığımızı anlamaya çalışırken Buğra Han bunların hiçbirinden rahatsız olmadı.

Eğildi, dikkatle yaraya baktı. "Dikiş lazım gibi."

Duyduğum şeyle irkildim ve kucağından fırladım. "Ben korkarım öyle şeylerden!"

Gerçekten de yalan söylemiyordum, ödüm patlıyordu.

"Hareket etme de bakalım," diyen kız gözlerini kısmış, yaramı inceliyordu.

Zaten ayağa kalkıp zıplamalı hoplamalı tuhaf hareketlerim yüzünden bacağımdan kalçama süzüldüğünü hissettiğim o korkunç sancı giderek artıyordu.

Dişlerimi sıkıp derin bir nefes verdim. "Bakacak... Bir şey... Yok ki..."

"O yüzden mi suratın domates gibi?"

Buğra Han beni tersleyip çömeldiği yerden bacağıma eğilerek kızla birlikte dikkatle yarayı incelediler. Dizimin biraz üstünde, bisikletin ön teker hizasına denk gelen yerdeydi. Biraz sürtünme kuvvetine maruz kalmıştım, derimin kalkmasına sebep olduğunu tahmin ediyordum.

"Bir taksi durdursana, eve bırakalım." Buğra Han yanındaki kıza yönelince hemen araya girdim.

"Kendim giderim, çok sağ olun."

Dünya üzerinde en alakam olmayan bu çiftin randevusunu ikinci kez mahvediyor oluşum beni yerin dibine sokuverdi.

Kıza gülümsedim. "Lütfen kusura bakma, ben de şey olsun istemedim..."

Kız başını iki yana sallarken gözleri dizimdeydi. "Sadem, bence de seni eve biz bırakalım."

Buğra Han onayı aldığı gibi yoldan geçen ilk taksiyi durdurdu, kız bizim için kapıyı açtığında oğlan da belime elini koydu ve zorluk çıkarmamam için bana kötü bir bakış attı.

Topallayarak taksiye bindim, kız yanıma oturdu ve kapıyı kapattı. Buğra Han ön koltuğa geçip taksiciye adresi tarif etti.

"Bu arada ben Yasemin."

Nazik bir biçimde tebessüm edip elini uzattığında parmaklarımı uzatıp elini tuttum.

"Memnun oldum, Sadem."

Kız kaşlarını kaldırıp beni incelediğinde bir şey düşünüyordu.

"Seni tanıyorum, geçen yıl bir dönem birlikte voleybol takımında eşleşmiştik." Hatırlatmak için ekledi. "Yedek oyuncumuz sakatlanmıştı, mayıs ayının ortası..."

"Evet evet," diye başımı sallarken neden bahsettiğini elbette biliyordum. İnsan, voleybolcu olmadığı hâlde abuk sabuk bir hızla kaç kez okul takımına alınırdı ki?

İşin aslı herhangi bir yeteneğim olduğundan değildi, beden eğitimi öğretmeni bir anda sınıfa gelip beni çağırmıştı.

"Okulda her taşın altından sen çıkıyorsun, iki gün çalışıp üçüncü gün kavrayabileceğin kolaylıkta bir görev. Zaten as kadrodan sana sıra gelmeyecek."

Beni yakamdan tutup müsabakalar için spor salonuna götürdüğünde arsızlığımın ve pişkinliğimin başıma açtığı işlerden sadece biriydi diyebilirdik.

Kıza sırıttım. "Ya aslında çok da oynamamıştım, asıl kadrodan birine bir şey olursa diye yedek eksilince..."

"Yok yok, çok kısa sürede çok iyi iş çıkarmıştın, ben hatırlıyorum."

Kız sarıya kaçan ela rengi gözleriyle, yüzüme koca bir tebessüm eşliğinde bakıyordu. Belli ki tatlı biriydi.

"Hatta tüm takım hâlâ seni konuşuyoruz, sadece bir set oyuna girip karşı takımın yarısını sakatlamıştın. Efsaneydi, kazanmıştık."

Dudaklarımdan bir çığlık kaçtı. "Ne?"

Buğra Han'ın ön taraftan bir kez daha hönkürmek ve püskürmek karışımı, atların çıkardığı sese benzer bir kahkahayı dudaklarından kaçırmak üzere olduğunu duyunca moralim bozuldu. Sesimi kıstım ve kıza doğru eğildim.

"Harbiden sakatlamış mıydım ya?"

Kız başını salladı. "Sen o heyecanla anlamıyordun, normaldir. Biz rakip takımın tüm detaylarını ezberlediğimiz için hepsi aklımızda. Blokunu aşamadığımız bir kızın kafasına top atmayı başarmıştın."

"Kısa biriyim aslında." Düşünceli bir biçimde boyu iki metreye yakın bu insanlarla nasıl mücadele ettiğimi anımsamaya çalışırken zorlanıyordum.

"Vuruşun kuvvetliydi," diyen Yasemin, beğeniyle dudağını büktü.

Bunu duyduğuma sevinmiştim.

"Vuruşumun tadına bakmak isteyen herkes nasibini alır," derken Buğra Han'a tehditkâr bir biçimde bakıyordum.

Dikiz aynasından göz göze geldik.

Tam bana laf atacağını düşündüğüm sırada bakışlarını hemen sağımdaki kıza çevirdi.

"Yasemin, seni de eve bırakayım mı?"

Kız kısa bir an bir şey düşünür gibi olsa da bu neredeyse fark edilmeyecek düzeydeydi, sakince başını salladı. "Olur."

Taksici kısa süre içinde yaklaştığımız bir kavşaktan Buğra Han'ın yönlendirmesiyle döndü ve kızın evinin sokağının başında durduk.

"Burada insem daha iyi," diye mırıldanan kız hızla çantasını koluna taktı ve bana bir baş selamı verdi. "Bir şey olursa arayabilirsin, numaram okul grubunda var. Kendine dikkat et."

Usulca Buğra Han'a döndü, o anda bakışlarındaki küçük parlamayı yakaladım. Ön koltuğu inceleyen göz bebekleri âdeta titriyordu, bir anlığına pembe dudakları aralansa da kekelemekten başka pek bir şey yapamadı.

"Şey, görüşürüz Buğra."

"Görüşürüz."

Buğra Han kibar bir baş hareketiyle selam verdiğinde dudağımı büktüm, bu çocuğun genlerinde centilmenlik var mıydı? Epey şaşırtıcıydı.

"Bir sorun olursa," diye söze girdiğinde kız burada konuşulmasından hoşlanmamış gibi hemen sözünü kesti.

"Tamam. Olur. Telefon ederim."

Sonra kaçarcasına taksiden indi, yolun sonundaki tek eve doğru hızla ilerlemeye başladı. Arada bir arkasına bakıyor, sanki kendini kolluyordu. Taksi uzaklaşmaya başladığında, tabiri caizse pembe panjurlu denilen, tatlı bir eve giriş yaptığını gördüm.

Eh, en azından insanların hâlâ giriş yapabildiği bir yerleri vardı demek.

"Şuradan devam edeceğiz."

Daldığım yerden ön koltuktaki oğlanın komutuyla uyanır gibi oldum, tarif ettiği yer benim sokağımdı.

"Hayır hayır!" diye telaşla ön koltuğa uzanan bu kez bendim.

Elim taksici abinin keltoşuna çarpar gibi olunca adam korkuyla sıçrayıp bana döndü. "Kaza yapacağız evladım, aman."

"Ay, pardon abi," diye geri çekildim. "O sokağa girme, burada ineyim."

Buğra Han ofladı. "Kazalara alışık o abi, bela bir tip." Bana laf yetiştirmekten de geri kalmadı. "Sana bu sokağı acısız yürüyebileceğine inandıran şey ne oldu? Parlak fikrini dinliyorum."

Koyu renk gözlerine bakan gözlerim öfkeyle parladı, dudaklarımı birbirine bastırıp çemkirdim. "Eve gitmeyeceğim çünkü budala! Sana beni eve getir diyen mi oldu?"

"Kızım sen bana teşekkür edeceğin her seferde hakaret ediyorsun, sistem eksik yükleniyor herhâlde!"

Onu dinlemeyip öfkeyle kapıya atıldım ve hemen taksiden çıkıverdim. Aksak adımlarıma rağmen beni bile şaşırtan bir hızla kaldırıma koştum ve az sonra evimin tam tersi istikametinde hızla ilerliyordum. Buğra Han şaşkınca kalakalmış olacak ki taksicinin parasını ödeyip peşimden seslendi.

"Dur! Dursana bir, nereye?"

"Cehennemin dibinin adresini bilseydim oraya!" diye soluduğumda canım çoktan acımaya başlamıştı.

Peşimden büyük adımlarıyla koştu ve hemen yetişti, koluma dokunduğunda bir anlık duraksadım.

"Neden eve gitmiyorsun?" diye sorarken kaşlarını çattı, bir yandan da göz ucuyla dizimi ve yarayı inceliyordu.

Bu çocuk neden bu kadar panikliyordu ki?

"Bugün dünyaya gelişimin ilk günü değil," diye yanaklarımı şişirip ofladım. "Beni bir salsan çok rahat ederiz."

"Senin kendi canına kastın mı var?"

Kaşlarımı çatıp içinde kaldığım durumla alay ettim. "Neden? Bisiklet çarpması sonucu diz kapağı sendromu mu geçireceğimden şüpheleniyoruz?"

Buğra Han tek kaşını kaldırıp dilini şaklattı. "Yok. Boş kafa sendromu sana daha uyumlu."

İşaret parmağımı kaldırıp şakağıma iki kez vurdum. "En azından boş da olsa var. Olmayanlar düşünsün."

Benimle aşık atılmayacağını öğrenmiş gibi bıkkınca iç çektiğinde nereye olduğunu bilmediğim yolun peşinden gitmeye devam ediyordum. Birkaç dakika yanımda sessizce yürüdükten sonra nihayet yeniden, daha sakin bir tonla sordu.

"Gerçekten söylüyorum, neden eve gitmiyorsun?"

"Gitmem gerekmediği için."

"O da ne demek?"

"Çok bir anlamı yok, eve gitmemek demek işte."

"Eve gitmemek için bir sebebin olmalı, değil mi?"

"Gitmek için bir sebebin kalmadığında anlarsın."

Sonrasında bir sessizlik oluştu.

Bu uzun süre sonra aramızda doğan en uzun sessizlik oldu, çocuğun şaşkınlığını bariz hissettim. Eh, resmî olarak evi terk ettiğimi bilen birkaç kişiden biriydi denebilirdi.

"Annenle ya da babanla falan kavga mı ettiniz?"

"Yok," diye kısa kestim.

Tam o anda bacağım sonraki hamleyi yapmakta benim kadar gönüllü olmadı ve hafifçe takılıverdi. Peşinden gelen sancıyla suratımı buruşturup kaldırımda öylece durdum.

Kalakaldım.

Buğra Han doğru cümleyi bulmaya çalışır gibi bekledi. "Arkadaşlarına falan gitmek ister misin?"

"İstedim. Birisi meşgul, diğeri de platoniğiyle uğraşıyor."

Sessizlik ikinci kez oluştuğunda çözüm arıyor oluşu nedensizce fena hâlde canımı sıkıverdi.

"Sen gitsene!" diye homurdanırken başımı kaldırıp ona ters bir bakış attım.

Oysa sadece ellerini cebine sokmuş, kaldırım taşlarını seyrediyordu.

"Otel falan da istemiyorsun belli ki," dedi.

"Ona para mı dayanır? O kadar zengin değilim. Ben bir yolunu bulurum."

Yeniden ondan uzağa yönelmiştim ki bu kez öncekilerden çok daha sert biçimde kolumu tuttu, bunun ısrarlı bir tutuş olduğu belliydi.

Bu defa şaşkınca ona döndüğümde ben tepki veremeden kolumdan çekiverdi.

"Sana hiç güvenmiyorum, tuhaf tuhaf huyların var. Biraz gözümün önünde dur, sonra salarım."

"Salarım ne ya? Ben bağına bağlayacağın hayvanım herhâlde!"

"Yok, arka bahçeme hapsedeceğim, Sadem delisisin."

Nedense o anda, adımı telaffuz ederkenki hafif güler ifadesi duraksamama ve anlık bir şaşkınlık yaşamama sebep oldu. Bazı hisleri neden hissettiğinize bazen anlam veremez de öfkelenirsiniz ya, işte ona benzer bir haltı işte!

"Kolumu bıraksana, tamam, geliyorum."

"Yok, bırakınca kaçıyorsun."

"Kaçmam."

"Kaçtığın yetmezmiş gibi bir de kaza yapıyorsun."

"Yapmam, bırak yahu..."

"Kazada yaralanan sen olduğun hâlde karşı tarafa ilginç şekilde daha çok zarar veriyorsun."

Bu tespitle ikimiz de bir anlığına durduk.

Buğra Han kendinden emin bir biçimde başını salladı. "Evet, evet öyle. Bisikletimle çarptığın ağaçtan sonra eğitim hayatımın kararması ihtimali doğmuşken, hemen sonrasında kendini trafiğin ortasına atıp başka bir sürücüye de hapsi boylatıyordun."

Yine sabrım taşınca bağırıverdim. "Üçüncü Dünya Savaşı'nı da ben çıkaracağım zaten! Abart!"

"Şüpheli."

Tek kelimelik yanıtından sonra kolumdan tutup evimin biraz ilerisindeki evinin bahçesine doğru beni zorla götürmeye devam etti. Aslında sürüklüyor da denebilirdi ancak bu sürüklenmenin ne kadar zorla olduğu tartışılırdı, ben de adım atıyordum nihayetinde...

Bunda gidecek çok bir yerimin kalmamış olması etkiliydi diyebilirdik.

"Nereye?" diye homurdansam da hem dizimdeki ince sızı hem de her yerden şutlanmış olmanın çaresizliğiyle çok itiraz etmedim. Birlikte onun evine doğru yürümeye devam ettik, etrafı çitle çevrili bahçe kapısını itip bizi içeri soktuğunda gözlerim bir anlığına villa tipi evlerine kaydı.

"Tülin Hanım..." diyecek gibi oldum.

"Evde kimse yok." Sesi her zamanki gibi olayları az umursayan o rahat tınısındaydı.

Ben eve gireceğimizi düşünsem de o beklemediğim bir şey yaptı ve arka bahçeye yönelene kadar kolumu bırakmadı. Sonra gözlerden uzak olan o çardağı işaret etti.

"İlk yardım çantasını alacağım, sen geç."

Kolumu usulca bıraktı, o âna dek sert gibi gelen dokunuşunun aslında yumuşak hissettirdiğini fark ettim. Bıraktığı yeri kendi elimle tutarken arkasından bakıyordum, önümden yürüdü. İncelemekten geri duramadım, bol tişörtü ve bol kot pantolonunun içinde pek de zayıf sayılmayacak vücudunu gizleyememişti. Büyük iki adımla evin verandasına geçtiğinde boyunun uzunluğunu yeniden fark ediyordum, hızla eve girdi ve kapı arkasından kapandı.

Sessiz sakin adımlarla arka bahçeye yönelip sarmaşıkların sakladığı çardağa doğru ilerledim. Bu sırada gayriihtiyari yukarı uzanan gözlerim, ağacın tepesindeki ahşap evi izliyordu. Nedensizce içimde oraya dair tatlı bir his barınıyor, bu manyak çocuğa çok belli edemesem de oraya çıkma fikri oldukça cazip geliyordu.

"Yine başımı ağrıtır, aman kalsın..."

İç çekip çardağa geçtim ve çantamı zavallı bir yıkık gibi masaya koyup başımı çantaya yasladım. Bu sırada dizimi ve mahvolmuş kıyafetimi inceledim, her yerim toz toprak içinde kalmıştı. Yerde epey can çekişmiş olmalıydım, gökyüzünü izlerken pek fark etmemiştim anlaşılan.

"Kızım, sadece bir geceliğine mi evi terk etmiş oldun sen şimdi ya?" diye homurdanırken elim telefonuma gitti, geri dönme fikri acayip canımı sıkıyordu. "İki kere aramış, sağ ol, baba. Ayıp olmasın demiş herhâlde."

Telefonu yeniden cebime atıp alnımı çantaya yasladım.

Yalnız hissediyordum.

Biraz mutsuz hissediyordum.

Verilen ödevleri bitirememiş, kalan kısıtlı zamanda sevdiği çocuğa ve kalan herkese rezil olmak üzere olan sefil gibi hissediyordum...

Düşünceler boğazıma birer ilmek geçirirken ot hışırtıları, birkaç adım sesi ve hemen sonrasında yanıma birinin oturduğunu belli eden küçük gıcırtı duyuldu.

Alnımı yasladığım çantadan kaldırmak üzereyken güçlü parmaklarını ayak bileğimde hissedip irkildim, nazikçe kaldırdığı ayağımı çardağın bankının hemen devamına uzattı.

Sonra dizimin altı yumuşak bir zeminle buluştu ve bacağımı bacağına doğru uzattı.

Şaşkınca başımı kaldırdığımda işine oldukça odaklanmış bir şekilde ecza çantasını açtığını, yara bantlarını ve yarayı temizleyeceği diğer eşyaları çıkardığını gördüm. Bunu yaparken son derece dikkatli, yavaş ve kendinden emindi. Gözlerini hafifçe kısmıştı, kirpikleri şimdi nedense çok daha uzun görünüyordu.

Belki de bu kirpikler hep bu kadar uzundu ama böyle yakından bakmamıştım.

Alnında ince bir çizgi vardı ve dudakları herhangi bir mimik yapmadığından düz duruyordu. Bir ara bandın ucunu açarken dudaklarını birbirine bastırınca onu sapık gibi dikizlediğimi fark ettim.

Elini saçlarından geçirip siyah tutamı geriye atarken bakışlarımı dizlerime çevirdim ve çekingen bir biçimde hareketlendim.

"Şuraya uzatırım."

Üst bacağındaki dizimi çekmeme müsaade etmeyip beni azarladı.

"Dur, oynatma."

Dikkatli bir biçimde dişiyle kopardığı bandı tek elinde tutarken ıslattığı pamukla yaranın etrafındaki kurumuş kanı temizledi. Canım pek tatlı değildi, o işini bitirene kadar sessizce bekledim. Kıpırdamama müsaade etmediği için yaptığı işi izliyordum.

Herhâlde uzun süredir birbirimize sataşmadan durduğumuz en uzun andı, yaklaşık on dakika sürdü.

Pamukla işi bitti ve çardağın masasına koydu. Gözleri usulca dizimi buldu, parmakları yeniden ayak bilcğimi kavrayıp bozulmuş duruşumu düzelttiğinde irkilerek geri çekildim.

Bir anlığına gözlerini dizimden kaldırdı ve bakıştık.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Yok bir şey," diye geçiştirdim.

İşini yapmaya devam etti, bu sırada kendimi kassam da ses çıkarmadım. Sanırım bu gergin hâlimi fark etmiş olacak ki herhangi bir konu açmaya çalıştı.

"Kitabı okudun mu?"

Kaşlarımı çattım. "Hı?"

Bu sırada gözlerim ellerinden ayrılmıyordu, şimdi dikkatle yarayı sarmaya başlamıştı.

"Tiyatro kitabını diyorum." Bir anlığına duraksadı, gülecek gibi olduğunu gördüm. "Ödevi de yapmamış gibisin."

"Yok," diye huysuzca yanıtladım. "Bitmedi."

"Herkesin başını yaktın desene."

Buna verecek bir yanıtım olduğunu sanmıyordum çünkü gidişat bunu gösteriyordu. O koskoca sahnede rezil olacaktım. Normalde ağzının payını verip cevabı yapıştıracak olsam da bu kez sessiz kalışım onun huylanmasına, işkillenerek bana dönmesine sebep oldu. Yarayla ilgilenmiş ve işinin tümünü bitirmişti. Dizimi yavaşça bacağından çektim, hâlâ ona yanıt vermiyor olmam çocuğu iyice kuşkulandırdı.

"Pişt," diye seslendi. "Niye çemkirmiyorsun?" Bir kez daha sessizliğimi koruduğumda elini kalbine götürdü. "Sen Sadem değilsin, bu başka biri."

"Eben," diye homurdandığımda dudaklarından büyük bir kahkaha kaçtı.

"Ha şöyle," dedi rahatlamayla. "Kendine geldin. Beynin hasar aldı zannetmiştim."

"Yok, birimizinkinin sağlam kalması gerekiyor."

Ben ona söylenerek çantama yeniden başımı koyarken Buğra Han hak vererek mırıldandı.

"Doğru. Bu görevi sana devredemem."

"Sussana sen!" diye yeniden söylenirken esniyordum.

Ağzımı kocaman açmış, Buğra Han'ın karşısında âdeta kış uykusundan yeni uyanmış gibi esniyordum. Bir süre ağzıma baktı, nedense pek bir şey söyleyemedi.

Bu kez sessizliği bozma kararı aldım ve dizimdeki yaranın müsaade ettiği kadarıyla rahat bir tavırla geriye yaslandım.

"Neden beni davet ettin? Ya katilsem? Ya seni arka bahçene gömüp kesersem? İzini kimse bulamaz diye korkmuyor musun? Voleybol takımına yaptıklarımı duydun. Kariyer bitiririm. Bence kork."

Gözlerim kapalı, çantama yatmışken sırıttım. Dayanamayıp tek gözümü açtım. Bir süre kirpiklerini kırpıştırarak bana baksa da bir kez daha benimle uğraşmamayı seçti. Sakince eşyaları ve sargı bezini yerlerine yerleştirdi, ecza çantasını kapattı ve beni kendi deliliğimle baş başa bıraktı. Birkaç dakikalığına kuş sesleri her zamankinden iyi hissettirdi.

Evden kaçmamışım, arkadaşımın sınıfta kalma problemi yok olmuş, sevdiğim insanlarla lunaparkta eğleniyormuşum gibi...

Her şey iyi ve sakinmiş gibi.

Kuşlar yeniden cıvıldadığında gözlerim kapalı hâlde tebessümüm büyüdü, bu arka bahçe büyülü falan olabilir miydi?

Yüzümü okşayan tatlı esintiyle hafif uyuklar gibi olsam da az sonra adım sesleri beni yeniden kendime getirdi. Çardağın ahşabı ikinci kez oturduğunda gıcırdar gibi oldu, başımı çantadan kaldırdım. Bu kez elinde başka bir kitapla dönmüştü.

"Al." Masaya bırakıp bana doğru itti. "Bunda da işe yarar bir şeyler var."

Getirdiği yeni bir tiyatro metinleri derlemesi kitabıydı, kaşlarım şaşkınca havalanırken bana uzattığı kitabı aldım. Bu, içimde ateşlenmeyi bekleyen bir fitile dokunmuş gibi hissettirdi.

Dünden beri uğraştığım Evla'nın gerilimi, Kavin'e ulaşamamak, babam ve Vilma'nın sorunları sanki aklımdan uçuverdi.

"Oha," dedim şaşkınlıkla. "Sende bu kadar iyi kitaplar nasıl bulunuyor?"

Sonra hiç vakit kaybetmeden çantamı açtım ve içinden onun bana daha önce verdiği kitabı çıkardım. Burada işaretlenmiş yerleri hatırlıyordum, kâğıt ve kalemimi hazırlarken aceleciydim.

"Ortak bir metin yaratılabilir aslında," derken dudağımı ısırmış, heyecanla iki kitabın sayfalarını yan yana koyup elimle şöyle bir düzeltmeye girişmiştim. "Yani asıl sorun buradan esinlenirken özgün bir şeyler üretmeye devam edebil..."

Bacağını çardağın bankının diğer yönüne uzatıp rahatça arkasına yaslanan çocuk sözümü kesti. "Ne arıyorsun?"

"Hı?"

"Ne arıyorsun?"

Kitaplardaki başımı ona çevirdim. "Nasıl? Metin işte, tiyatro metni, ne bileyim, herhangi bir yerden..."

Dilini şaklattı, beğenmemişti.

"Ne aradığını bilmiyorsun, nasıl bulacaksın ki?"

Yanaklarımı kocaman şişirip ofladığımda başını kaldırmış, tepedeki ağaç evi izliyordu. Bir anlığına nefessiz kaldığımı fark edince gözlerini bana kaydırdı ve yandan bir bakış attı.

"Dikkatini topla." Sesi toktu. "Yıl sonu gösterinde rezil olmak istemiyorsan, tatlı öğrenci."

"Öyle bir tatlıyımdır ki," diye alay ederken parmağımı dudaklarımda ıslatıp hemen sayfaları kurcalamaya başladım. "Maskot olmak istemiyorum, bence ne benden ne de o saçma ekipten komedi oyunu çıkar. Geriye dram kalıyor."

Bu kez o ofladı. "Yüzeysellik deyince sen."

"Derinlik arıyor olsam gider şair olurdum," diye alayla güldüm. Sonrasında ilk verdiği kitabın bir sayfasını daha çevirdim. "Şu... şu hoşuma gitmişti."

Daha önce işaret bıraktığım sayfaya bakıyordum, bu babamla tartışmadan hemen önce okuduğum kısımdı.

Buğra Han, nasıl olduğunu bilmesem de tam baktığım satırı gözleri kapalı mırıldandı.

"Arama boşuna bulunmak istemeyeni."

Şaşkınca bir kez daha kitabı kapatıp ona döndüm, nasıl tahmin etmişti ki?

"Benim de sevdiğim bir yer," diye iç çektikten sonra son bir kez daha tepedeki ağaç eve baktı ve oturduğu yerde toparlandı.

Yana döndü, bedenini tümüyle bana çevirdi ve önümdeki kalemi aldı. Kâğıdı kendine doğru çekip hızlı bir başlık attı.

"Ne yapıyorsun?" Merakla kâğıda bakarken bana yardımcı olması fikri biraz garip geliyordu.

"Bulunmak istemeyeni aramakta ısrarcısın. Yardım ediyorum." Daha az duyulan bir sesle ekledi. "Bakalım bulunca hoşuna gidecek mi?"

"Bana yardım ediyorsun yani," diye kocaman sırıttığımda heyecanla el çırptım. "Of, yoksa hepsini sen mi yazacaksın? Kral ya!"

Bana bakmadan not aldı. "Abartma."

"Adını eklerdik oyuna canım," diye şaklabanlık yaptım. "O kadar insafsız değiliz, sonuçta burada kaya gibi ben varım, Sadem. Uyanık Sadem."

"Lakabın her şeyi açıklıyor," dedikten sonra kendi hâlinde bir şeyler yazmaya devam etti ve bir süre sesi çıkmadı.

Eh, uyanık olmak bu devirde kötü bir meziyet sayılmazdı, gururla başımı dikleştirdim. Bir ara duraksayıp yazdığı şeye baktı.

"Sen şimdi Allah bilir oyunun başrolünü de gider o saçma herif..."

"Erdinç," dedim çabucak. "Öyle düşünüyorum."

Buğra Han sinirleri bozulmuş şekilde gülmeye başladı. "Sen de diğer başrol müsün yoksa?"

Otuz iki diş sırıttığımda yeterli cevabı aldı.

Tabii ki ben olacaktım, Erdinç'i bir başkasıyla partner yapacak hâlim yoktu!

Gözlerini devirip önüne döndü ve kâğıda bir şeyler karalamaya devam etti. Bense bu sırada kalemi güçlü biçimde tutan parmaklarını inceliyordum. Yazdığı oyuna bir gram bile katkım olduğu söylenemezdi.

"Senin tırnaklara fena manikür yapılır bu arada," derken kendi elimi de öne uzatıp şöyle bir inceledim.

Yanımdaki çocuk bir kez daha dayanamayıp güldüğünde âdeta ücretsiz bir *stand up* gösterisi sayesinde ödevimi beleşe getiriyordum.

"Bunun karşılığını alırım," dediğinde neredeyse korkuyla çığlık atacaktım.

"Yok artık! İyice zihin okumaya başladın sen."

"Yok, karşındakinin zararına ve kendi yararına bir hesaba girişince değişik mırıltılar çıkarmaya başlamandan anlıyorum."

Düşünceli bir şekilde başımı salladım. "Demek öyle, dikkatli olayım."

Kâğıda son bir şey daha yazıp bana uzattı. "Okusana."

Heyecanla, daha birkaç dakika önce bomboş olan beyaz kâğıdı aldım, şimdi birkaç paragraf yazıya ev sahipliği yapıyordu.

"Oyunun türü, dram. Başrol, haksızlıklara uğrayıp içe kapanmış bir karakterdir. Dönüm noktası olan gün, kendi gibi haksızlığa uğradığını düşündüğü diğer ana karakterle tanışmasıyla başlar. İkili, kimsenin beklemediği bir şekilde tanışır ve duygularını birbirleriyle paylaşmaya başlar. Fakat oyun ilerledikçe üçüncü kişiler ve saklanılan gerçekler ortaya çıkmaya başlar. Yan karakterler, oyun boyunca önemli rollerin sahibi olacaklardır."

Ağzım beş karış açık hâlde okurken çığlık atmak istiyordum.

"Olmamış mı?" diye sorarken sesi düzdü.

Kâğıdı elimden aldı ve gözlerini kısıp şöyle bir okudu. Yazdıklarının üstünden geçiyordu ancak anlamadığı şey bunun düşündüğümden çok daha iyi bir iskelet olduğuydu.

"Yuh!" diye haykırdım. "Aşırı iyi olmuş! Resmen ilk taşı attın, hadi bismillah!"

Kâğıdı tekrar ondan çekip okudum, bu sırada kendi kendime yüksek sesle, hatta bağırarak konuşuyordum.

"Öyle ihanetler olsun ki! Öyle piçlikler yazılsın ki bu oyuna, izleyen herkesin nutku tutulsun. Yan rollerden birini İlya'ya verip oyun boyu ona sövmelerini sağlamazsam... Bana da Sadem demesinler be!"

Buğra Han elimdeki kâğıdı nazikçe aldı ve masaya koydu.

"Fazla gaza geldin, sakin."

Kalemi alıp bir iki şey daha ekledi. Oysa benim içim içime sığmıyordu, kalbim hızla çarpmaya başlamıştı.

"Bu şiiri kullanmak çok akıllıca, iki başrolün arasındaki duyguları şiir üzerinden verirsem çok zorlanmam. Sonrası akar gider bence ya, Allah Kerim."

"Biraz didiklersin, bir şeyler çıkar işte buradan," diye mırıldanırken son bir not daha ekledi.

Ardından kâğıdı tekrar bana çevirdi, yaptığı işe saygı duyduğu her hâlinden belliydi. Dikkatli bir biçimde bana detayları gösterdi.

"Şimdilik rol dağıtma, herkesin yeteneği her rolde aynı olmaz. Birer harf tanımla ve ilk provaya birkaç sahne ekledikten sonra çık, herkes okuduktan sonra kendilerini en iyi yansıtacaklarını düşündükleri rolleri sor."

Gözleri gözlerimdeydi, nedendir bilinmez, hiç olmadığı kadar ciddiydi de.

"Kendine güven," diye tok bir sesle konuştu ve başını aşağı yukarı salladı. "Bu işi senden iyi yapabilecek az kişi vardır, merak etme. İstemediğin kişiye istemediğin rolü verip batırmasına müsaade etme, yönetmen sensin. Hikâyenin nereye gideceğini de az çok hissedersin."

Sonra kâğıdı alıp dikkatli bir biçimde çantama doğru yaklaştı, fermuarımı açmadı ama oraya koymamı ister gibi yavaşça yanına bıraktı.

Gözlerim heyecanla kocaman açılmıştı.

Buğra Han'a, bana uzak diyarlardan gönderilmiş bir melekmiş gibi sarılıverdim! Boynuna atlayıp bağırırken çocuğu orantısız gücümle neredeyse yıkıyordum.

"Sen var ya! Sen bundan sonra benim sağkolumsun! Ayağına taş değse haberim olacak, canını sıkanın canını sıkacağım! Belası olacağım, hayatı dar edeceğim, hele ki okulda biri sana yan gözle..."

Boynunu sıkan kollarımı gevşetmeye çalıştı. "Nefes alamıyorum, dur."

"Sen bundan sonra, bundan sonra var ya!" diye heyecanla haykırırken yüzünü iki elimle avuçlayıp tam karşımda tuttum.

Evet, evet, yüzünü avuçlamıştım. İlginç bir manzaraydık.

"Sen bundan sonra *arkamda dağ gibi arkadaşım Sadem var* diyeceksin, anlaşıldı mı?" diye gözlerimi kıstım.

Fısıltım, bahçedeki kuş seslerine karıştı.

Buğra Han birkaç kez kirpiklerini kırpıştırdı. Ne tepki vermesi gerektiğini bilemiyor gibiydi, yutkundu.

Sırıttım. Öyle çok sırıttım ki yanaklarım ağrıdı.

Dayanamayıp içimdeki sevgi kelebeğine tutunarak avuçlarımın içindeki yüzünü, zayıf yanaklarını sıktım.

"Artık bir numaralı arkadaşım sensin," derken şaka yapmıyordum.

Şaşkınca kaşlarını kaldırırken giderek daha da şoke oluyor, hatta hareket eden göz bebeklerine bakılırsa biraz da panikliyordu.

"Ne?" diye kıkırdadım. "İstemez misin? Öyle hiperaktif olduğuma bakma, çoğu zaman akıllıyımdır. Bu tiyatro olayı aceleye geldi, ödevlerinde ve üniversite hazırlık sürecinde de yardım ederim."

Normal bir şeyden bahsediyormuş gibi çantamı toplamaya başladım.

"İyi numara yaparım, ailene güvenle benim yanımda olduğunu söyleyerek yalana dolana bulaşabilirsin. Seni idare ederim."

Çocukcağız sanki şoke olmuştu.

"Biliyorum, biliyorum... Hayatımda bu kadar erken bir kademe yükselmesi, bu kadar iyi bir terfi alabileceğini beklemiyordun. Ama ben böyleyim işte canım, her an her şey beklenir."

Laf arasında benim için yazdığı tiyatro kâğıdına bir öpücük attım ve dikkatle çantama yerleştirdim. Çantayı da sırtıma atıp öylece bekleyen çocuğa el salladım.

"Hadi görüşürüz, canım arkadaşım Buğra Han."

Çardaktan kalkıp iki adım atmıştım ki aklıma bir evimin olmadığı, daha doğrusu bir süreliğine evsiz olduğum geldi.

Geri döndüm ve bankta beni seyreden çocuğa tatlı tatlı gülümseyerek başımı hafifçe omzuma yatırdım.

"Ya ben evden de kaçtım da... Zahmet olmazsa bana bir yatak ayarlar mısın? Kanepe de olur, vallahi hiç ses etmem. Televizyonlu bir odaya hayır demem ama... Bir de wifi şifreni rica edecektim."

Tek nefeste konuşmam üzerine âdeta nutku tutulurken bu uzun donukluğa son verdi ve oturduğu yerden kalktı. Çardaktan çıkarak önüme geçti.

Bahçede birlikte yürümeye başladık, evine giden yolu işaret ederken yan tarafıma geçti ve benim için uzun koluyla kapıyı tuttu.

Parfümü çok hoştu, resmen şanslı günümdeydim.

Gerçekten de evren, işe yaramaz ben ve sıkıcı hayatım yüzünden bana bir armağan mı göndermişti? Hâlime acımış mıydı?

Hâlâ tam anlamıyla çözemediğim gizemli bakışlı oğlanın evine pişkince yol aldım.

"Geç madem." Derin bir iç çekti, nedense gözlerime bakmaktan kaçınıyormuş gibi hissettim.

Eh, bu kadar arsızını daha önce görmemiş olabilirdi, şaşırmamak lazımdı.

Neyse, diye içimden ekledim. Benim biraz durulmaya, onunsa arsızlaşmaya ihtiyacı olabilirdi. Biz süper bir ikili olacak, arkadaşlığımızla herkesi çatlatacaktık!

"Sağ ol, canım arkadaşım," diye kocaman tebessüm edip evine giriverdim.

Bir süre sonra arkamdan manidar bir ses duyuldu, nedense bilmediğim bir şeye güldüğünü düşündüm.

"Rica ederim, canım arkadaşım."

10. BÖLÜM
ARKADAŞLIK SENDROMU

Buğra Han

Karşımda, bugün hiç yaralanmamış bir ceylan gibi keyifle sekerken tüm evi, pencereleri ve salonu dolandı. Buraya ilk gelişi olmamalıydı ancak yine de her şeyi ilk kez görüyormuş gibi meraklıydı.

Teyzemin yurt dışından getirdiği vazoyu eline alındı, biraz hunharca okşadı, inceleyip yerine bıraktı.

Ortada gezen kediyi gördü, dikkati bir anlığına dağıldı ve normalde temastan hiç hoşlanmayan Çikolata'yı avuçlarına alıp havaya kaldırdı. Henüz yavru bir kedi olan zavallı hayvan şaşkınca kıza baktı.

Sadem kedinin burnunu öpüp kıkırdadı. "Çok sıkıcı bir eve benziyor, sen sıkılmıyor musun, bal böcüğü?"

"Çikolata," dedim.

"Yok," diye homurdandı. "Pek tatlı düşkünü değilim."

"Adı Çikolata," derken duvara yaslanmış, ellerim göğsümde bağlanmış hâlde onu inceliyordum.

Kediyi yere bırakırken düşünceli bir biçimde başını sağa eğdi ve hayvanın koşarak kendinden kaçışını izledi.

"Garip, beyaz bir kedi."

"Teyzem gözlerinden dolayı öyle sesleniyor," diye açıkladığımda Sadem bir kez daha yanaklarını şişirip ofladı.

Sıkıldığını bu kadar açık belli eden başka bir insan daha tanımamıştım.

"Siz de her şeyi derin düşünüyorsunuz, canım. Herhâlde ailede genetik."

Aniden aklına gelen fikirle salonun ortasındaki koltuğa zıplayıp bağdaş kurdu. Yüzündeki heyecana bakılırsa yine başıma bir iş açacaktı.

"Sizinkiler ne zaman gelir? Evin boş olmasına bakılırsa daha yoklar. Birilerini davet edebilir miyiz?"

Misafir olduğu eve misafirliğinin üçüncü saniyesinde insan yığmaya çalışan utanmaz kızı inceledim.

Bağdaş kurduğu yerde kıpırdandı. "Yazdıklarımızı gösteririz diye düşündüm, yanlış anlama. Yoksa ne münasebet."

"Pazartesi gösterirsin," diye açıkladığımda başını iki yana salladı.

"Kimse okul sonu etkinliğine kalmak istemiyor ki... Herkesi toplayayım derken fena başım ağrıyor. Hem sonra söylenip duruyorlar, bu sefer Kavin dayanamayıp içlerinden birine çatıyor, o onlara çatınca karşı taraftaki biri yeniden..."

Araya girdim. "Tamam. Anladım."

Hemen çantasından bir şeyler çıkardı, telefona yapıştı. "Arıyorum o zaman." Beni beklemeden kendi kendine konuşmaya devam etti. "Hatta grup kurayım, herkes birbirine söylesin. Ben o mendebur suratlılarla hiç muhatap olmayayım, değil mi? Haklısın."

Aslında hiçbir şey söylememiştim ancak kendini çok kaptırdığı için birkaç dakika içinde tüm söylediklerini yaptı.

Tiyatro grubundakilere bir grup kurdu, gruba üyelerin tamamını ekledi. Muhatap olduklarından birine konum bilgisi verdi ve diğerlerine de yayılmasını sağladı.

Bunların hepsini yaparken kendi kendine konuştuğu için sürecin tamamına hâkimdim.

"Salak. Şunu da ekleyeyim. Şu çok aptal, profil fotoğrafına bak, Allah aşkına. Neyse. Şu çocuk çok pısırık, bunu hiç yalnız görmedim. Şunu da ekle. Dur, Erdinç'in gözlere bakar mısın? Yerim bu çocuğu ben. Neyse, ekle. Kim kaldı? Saçı gözümü kanatan diğer kız..."

"Beynimde boşa yer kaplıyorsun," diye homurdanıp mutfağa ilerledim.

Teyzem, bu kızın şansına olsa gerek, bu gece eşiyle birlikte bir yemeğe davetliydi. Çok geç geleceklerini söylemiş, günün ortasında şimdiden iyi geceler dilemişti.

Sadem'in bu kadarını bilmesine gerek var mıydı, emin değildim.

Bazı girişimleri beni korkutuyordu.

"Neyse, hepsi tamam. Bir saate burada olurlar. Ben de o sırada bir meyve suyu içip metni zenginleştireyim."

Monolog gösterisi bitince koltuktan kalktı ve mutfağa ilerledi, o sırada nezaketen bana seslendi. "Sen de ister misin canım arkadaşım?"

Bu kelimeyi kullandığı için az evvel yanaklarımı nasıl avuç içlerinde sıkıştırdığını hatırladım ve bir süre dondum.

Evet, dondum.

Ne bok düşünüyordum?

"Herhâlde içmiyorsun, peki."

Kendine koca bir bardak meyve suyu doldurup dolabı kapattı, doğruca koltuğa ilerledi ve metnin üzerinde çalışmaya başladı.

"Sen de olmasan ben bitmiştim," derken sırıtarak bana yandan bakışlar atıyordu. "Çok iyisin. Çok sağ ol."

"Rica ederim."

İç çektim, ağır adımlarla yanına ilerleyip koltuğun diğer ucuna geçtim. Metne doğru eğilip baktığımı görünce hemen bunu fırsat bildi.

"Şey ayıp olmazsa, yani asla senden çok faydalanmışım gibi hissetme ama... şuraya nasıl bir cümle gelebilir sence arkadaşım?"

Kaşlarımı çattım ve dibime girip gözlerini kocaman açan kıza baktım.

"Zaten hiçbir şey yazmamışsın, o son cümle benimdi."

"Biliyorum." Muzipçe gülümsedi. "Arkadaşlar böyle günler içindir, değil mi?"

"Sanmıyorum."

Oflayıp omuz silkti. "Bir tanecik kelime yahu..."

"İmkânsız aşktan sürdür," diye önerirken geriye yaslanıp başka bir şey söylemeyeceğimi belli ettim.

Sadem'in koca gözleri parladı, bu fikir içine sinmişe benziyordu. Kalemin ucunu ağzına alıp heyecanla birkaç hesap yaptı, cümle sırası planladı ve kâğıda saldırıverdi.

Öyle delice yazıyordu ki birkaç dakikalığına ses çıkaramadım.

"Kâğıt alev alacak, o kadar bastırma kalemi..."

"Sakın ilhamımı kaçırma, çok iyi bir şey buldum!"

"O benim ilhamımdı yalnız."

"Arkadaşının ilhamı senin ilhamındır."

"Uyanık Sadem'den seçmeler."

"Aşk olsun, imalı tonlama yapıyorsun."

İkimiz de kâğıda bakarak atışıyorduk, sonunda sustu.

"Aşk olsun," diye tekrar ettim.

Ancak bunu duymadı.

Üç Saat Sonra

"Arkadaşlar! Bakın son kez söylüyorum, vallahi kafanızı kıracağım. Herkes şunu bir düzgün okusun ya!"

Sadem avazı çıktığı kadar bağırırken bir yandan da salonumuzun ortasında elinde kâğıtlarla koşturuyordu.

Okuldakiler eve ilk girdiği an sakin tebessüm ve tatlı cümlelerle onları karşılayan kız, şimdi âdeta bir canavara dönüşmüştü.

Oturduğum minderden, salonun uzak köşesindeki pencere kenarından onları izliyordum.

"Hazır olun! Tekrar başlıyoruz."

Sadem herkesi susturdu ve orta sehpayı şöminenin köşesine itip tekrar sahne olarak kullanabileceği boş bir alan yarattı.

"Öhöm, ilk rol sahibimiz..."

Pembe saçlarını sıkıntıyla geriye iten İlya isimli kız bıkkın bir sesle araya girdi. "Ben başlıyorum."

Sadem tepesinde kâğıtlarla dikilirken komut verdi.

"Başla İlya."

"Başlıyorum dedim zaten," diyen kız Sadem'e kötü bir bakış attı, aralarında yoğun bir gerilim vardı.

Sadem ellerini beline koyup âdeta mahalle kavgasına hazır bir biçimde kaşlarını çattığında yanaklarımı şişirdim.

"Tamam, ben de başlamanı söyledim zaten."

İlya koltukta biraz dikleşirken kâğıtları, ayakta ellerini beline dayamış olan kızın suratına sallayıp sesini yükseltti.

"Sadem, bak çok oluyorsun! Aniden acil diye hepimizin planlarını iptal ettirip buraya topladın, şimdi de tepemizde cıyak cıyak bağırıyorsun."

Kızın arkadaşlarından ismini bilmediğim bir tanesi hak verdi. "Katılıyorum."

Sadem bu kez diğer kıza dönüp çemkirdi. "Meclis oylamasında mıyız? Sana fikrini soran olmadı! Kotoloyorom!"

Erkeklerden biri araya girdi. "Fikir belirtmek ve şu boktan oyunu prova etmek için de senden izin alacak değiliz, kızım."

Çevik bir hareketle minderden kalktım ve Sadem onlara yanıt veremeden hepsinin bir arada oturduğu büyük koltuğun önünde durdum.

Kumral oğlana baktım. "O senin kızın değil, bir. Ağzını topla, iki."

Çocuk ânında dikleşti ve cüretkâr bir tavırla lafa atıldı. "Sana ne oluyor, adını bile bilmediğim vasıfsız eleman?"

Sadem, bakışlarımdan hoşlanmamış olacak ki aniden küçük çığlığıyla araya girip ikimizi birbirimizden uzaklaştırdı.

"Hop! Arkadaşlar, lütfen durun. Çok daha önemli bir işimiz var, yetişmesi gereken koca bir oyun gibi!" Koltuktaki çocuğu azarladı. "Arkana yaslan, rolün gelene kadar sus."

Çocuk kaşlarını çattı. "Senin anlamanda sıkıntı mı var? Sana emir verilmesinden hoşlanmadığı..."

Sadem bir anda bağırıverdi. "Başka çaren yok! Arkadaşların ve sen puan yükseltmek istiyorsanız bu oyuna ve bana mecbursunuz! Anladın mı?"

Kısa bir sessizlik oluştuğunda Sadem'in onların hakkından gelebileceğini anlamanın verdiği keyifle mutfağa ilerledim. Amerikan mutfak olduğu için onlar salonda birbirlerini yerken ben hemen arka tarafta rahatça seyredebiliyordum.

"Sadem haklı."

Bu ses, uzun süredir sohbete katılmayan Erdinç'e aitti. Çocuk az konuşuyor, kendisine verilen role bakıyor ve işini yapıp geçiyordu. Diğerlerine kıyasla daha sakin bir herifti.

Yanındaki arkadaşını tekrar uyardı. "Sen de uzatma, şu ödevi halledip kurtulalım. Sadem organize ediyor, daha ne istiyorsunuz?"

Çocuğun cümlesinin bitmesiyle gözlerimi hâlâ ayakta dikilen Sadem'e çevirdim. Dudaklarındaki tebessümü bastırmaya, parmağının ucunu ağzına götürerek keyiflendiğini saklamaya çalıştı.

Ancak gözlerinin içini de saklayacak hâli yoktu...

Erdinç'e sevecen bir bakış atıp İlya'ya döndü. "Başlayalım istersen."

Sesindeki ani yumuşama herkesi bir anlığına şaşırtsa da İlya denilen kız hafifçe öksürdü ve role başladı.

"Sen..." Sesi titrer gibi olsa da hemen toparladı. "Sen kimsin ki benimle böyle konuşmaya cüret ediyorsun, şarlatan?"

Sadem koltuktaki çocuğa elini uzatınca, az evvel onunla zıtlaşan çocuk hızla role girdi.

"Asıl sen kimsin? İnsanların arka kapılarında dolanıp kendine bir yuva arayan güçsüz kadın."

Sadem araya girdi. "Burada bir aşağılama var, tekrar eder misin lütfen?"

Kızın suratındaki ciddiyet beni güldürürken önümdeki su bardağını dudaklarıma götürüyordum.

"Tamam." Çocuk öksürdü ve boğazını temizleyip repliğe baştan başladı. "Asıl sen kimsin? Hah!" diye bağırırken bu kez gerçekten de daha aşağılayıcı bir tavır takınmıştı. "İnsanların arka kapılarında dolanıp kendine bir yuva arayan, zavallı güçsüz kadın..."

Sadem heyecanla el çırptı. "Çok iyi, arada böyle doğaçlama kelimeler ekleyin, arkadaşlar."

Koltuktan bir başkası kıza seslendi. "Sadem bakar mısın? Ben şurayı okuyorum, değil mi?"

Sadem hemen kızın kâğıdını kontrol edip elindeki kırmızı kalemle gereken yerleri işaretledi. "Evet. Bu sensin. Okuduğunda içine sinmezse rolü değiştirebiliriz." Sonra İlya denilen kıza döndü. "Şey," diye isteksizce ekledi. "Sen de öyle, sen de beğenmediysen söylersin."

İlya, Sadem'in bu sakinliğine şaşırmış olacak ki her zamanki aksi tepkisini veremedi. "Tamam," diye mırıldandı. "Söylerim."

"Devam arkadaşlar!"

Sadem'in komutuyla bu kez Erdinç denilen çocuk sahneye ilerledi ve söze girdi.

"Ne oluyor burada? Sesiniz kaç kilometre öteden duyuluyor. Yine kavgaya mı tutuştunuz?"

İlya, Erdinç'e doğru döndü ve rolü sürdürdü. "Bir sen eksiktin! Gel, gel de kim kime tutuşmuş sana anlatayım."

İmalı sesiyle birlikte önceki çocuk söze girdi. "Sakın hakkımda yalan yanlış konuşmaya kalkma!"

İlya kibirle güldü. "Öyle mi? Ne yaparsın? Yoksa bana deli divane âşıkken seni reddettiğim için oluşan öfkeni..."

Çocuk rol gereği İlya'ya bir tokat attığında kız hemen yere düştü. Sadem yeniden araya girdi. "Kestik! Gayet iyi arkadaşlar." Beğeniyle onları inceledi. "Düşündüğümden daha iyi ilerliyoruz."

İlya düşmüş gibi yaptığı yerden kâğıtlarını okumaya devam ederken kafası karışmış gibiydi.

"Bir dakika, bu karakter bir sahne sonra, bir arbede sırasında kazayla ölüyor mu? Yanlış mı okuyorum?"

Sadem rahat bir tavırla omuz silkti. "Evet, öyle bir şeydi."

İlya homurdandı. "Tamam da neden? Koskoca oyunda iki sahnelik bir rolde..."

"Senaryo gereği öldürdük, canım."

Sadem'in yaramaz tavrı kızı öfkelendirdi, biraz bozulmuşa benziyordu. Düştüğü yerden kalktı ve koltuktaki arkadaşlarına baktı.

"Onlar bana göre daha öz güvensiz," derken arkadaş grubunu işaret ediyordu. "Onlardan biri hızlı ölsün."

Hep birlikte, grup olarak koltuktaki kızlara baktılar. Kızlar, arkadaşları İlya'nın bu tavrıyla şoka uğramış gibiydi.

Sesi daha cılız olan araya girdi. "Tamam da İlya..."

"İtiraz etme, Hayat. Neden siz varken ben erken öleyim ki?" İmalı bir biçimde arkadaşlarını inceledi. "Değil mi kızlar? Anladınız siz. Hanginiz bu rolü almak ister?"

Kızların ofladığını, isteksizce birbirlerine kaçamak bakışlar atıp seçim yapmak için zorlandıklarını gördüm. Kısa bir süre sonra bir tanesi ağzının içinde bir şeyler geveledi.

"Ben mi alayım o zaman rolü?"

Sadem hızla müdahale etti. "Hayır Neris, senin rolün sana çok yakışacak." Gözlerini kıstı. "Vahşi, biraz sıkıntılı bir tip. Seni rolden alamayız."

Övüyor mu sövüyor mu, her zamanki gibi belli değildi. Arkasında sabırsızca tempo tutan kız Sadem'i hafifçe itip parmağını koltuktaki diğer kıza doğru uzattı.

"Hayat alsın madem," diye ısrar ederken pembe saçlarını geriye atıyor, sıktığı dişlerinin arasından konuşuyordu. Aslında şu âna dek yakın arkadaşı olarak tanıttığı kişilere hiç de iyi niyetle bakmıyordu. Hayat isimli kız koltukta biraz küçüldü.

"Tamam, ben alayım rolü."

İşittiğinden memnun olan pembe saçlı, arkadaşının elindeki kâğıtları kapıverdi.

"Senin rolün neydi peki, tatlım?"

İlya, yeni rolünü okumaya koyulduğunda kimseden müdahale kabul etmiyordu. Ekibin geri kalanı şimdiden sıkılmış, bu ego çatışmasından bunalmıştı.

Sadem mecburen Hayat'ı sahneye davet etti. "Sen okumaya başla o zaman, ses tonunu zaten az önce duydun..." Çenesini dikleştirip rolü anlattı. "Bu bağıran, kavgacı bir tip. O yüzden senin de..."

O anlatırken Hayat denilen kız oflayarak dinliyor, uyum sağlamakta zorlanıyordu. Yine de arkadaşlarına tek kelime edemedi ve mecburen algılamaya çalıştı, rolü dinlerken ufak denemeler yapıyordu. Gözlerim koltuğun diğer ucunda bir grup hâlinde oturmuş oğlanlara kaydı, bunlar kızlara göre sessiz takılsalar da bir hareketlilik seziyordum. Tam o anda Erdinç denilen çocuğun yanındaki kumralın, Erdinç'i dürttüğünü fark ettim. Ekipteki çoğu kişi birbiriyle arkadaştı ancak tüm isimleri bilmiyordum.

Çocuk kaşlarını kaldırdığında Erdinç'e çenesinin ucuyla bir yeri işaret etti, Neris denilen kıza bakıyorlardı. Bu İlya'nın arkadaş grubundaki ikinci kızdı.

İşaret ettikleri yere bakarken gözlerimi kıstım, önce neyi gördüklerini anlamasam da birkaç saniye sonra fark ettim. Elindeki kâğıda dalmış hâlde okuma yapan kızın eteğinin ucunun hafifçe açıldığını, rahat oturuşundan dolayı kumaşın üst bacağından kalçasına doğru sıyrıldığını gördüm. Doğru anlayıp anlamadığımı teyit etmek için yeniden zibidilere döndüğümde kumral olanın sırıtarak izlemeye devam ettiğini, hatta yanındaki diğer herifi de dürttüğünü, adının Güngör olduğunu bildiğim çocuğun da duruma dâhil olduğunu gördüm. Kız onları fark etmediği içinse bu çirkin bakışlarını gizleme gereği duymuyorlardı. Erdinç tepkisiz bir şekilde yandan bir bakış atıp önüne döndü.

"Ya ama daha yüksek!" diyen Sadem elini sıkıntıyla saçlarından geçirip herkesin dikkatini dağıttı.

"Bak, bu tonlamayı müthiş yapabilirsin. Geçen yıl bir kavgada C şubesindeki kızın saçına yapışmıştın, ortalık ne biçim inlemişti, hatırlasana."

Hayat gözlerini kıstı. "Ha, evet! Yabancı protokolle gelen değişim öğrencisi Alis..."

"Aynen aynen, Alis mi kulis mi, bir şeyler canım. Bağır bakayım öyle!"

Hayat role girmek için büyük bir çığlık attığında herkes irkildi.

Sadem heyecanla alkışlarken zıplamaya başladı. "İşte bu! Aradığım ruh bu! Süper, sen yerine geçebilirsin. Diğerleri..."

Bu kızın ruh hâli o kadar hızlı değişiyor ve ses tonu öyle hızlı alçalıp yükseliyordu ki beyin hücrelerimiz ona yetişemiyordu. Fevri bir hareketle koltuğa doğru döndüğünde saçları omuzlarından şöyle bir savruluverdi.

Az önce pis pis kızı izleyen erkek grubunun başına dikildi, ellerini beline koyup içlerinden birine gözlerini dikti.

"Okudun mu rolünü, Soner?"

Soner denilen çocuk iç çekti. "Bakınıyordum işte..."

"En geriden gelen sensin, farkında mısın? Üstelik partnerin de Kavin olacak. Bugün burada olmamasına rağmen o çoktan ezberlerini yapıyor, mesajla gönderdim."

Soner kaşlarını kaldırdı. "Yani?"

"Yani repliğini şaşırıp Kavin'i de sahnede zor duruma düşürürsen seni çiğ çiğ yer. Hatta kibar olmayayım, sahne ortasında ağzına sıçar."

Herkes şaşkınca Sadem'e bakarken o tepesinde dikildiği çocuğu gömleğinin ucundan tuttu.

"Kalk kalk, oturma öyle boş teneke gibi. Sesli oku, duyalım."

"Ya bırak, bir çalışsaydım..."

"Hadi hadi!"

"Oyun zaten zor, Kavin ondan da zor! Ben rolümü Korkmaz'a devredeceğim."

Sadem cırladı. "Ne münasebet? Yönetmen benim!"

"Çok ısrar etti, alsın bu rolü tepe tepe kullansın. Kimse Kavin'e meraklı değil, kızım."

Aralarında yeni bir kavga başlamak üzereyken Erdinç beklenilmeyen bir anda araya girdi.

"Sadem'in dediği şekilde olacak abiciğim, uzatma."

Sadem, kendisinin iki katı uzunluğundaki herifi gömleğinin ucundan bir böceğe dokunur gibi tutmaya devam ederken geriye dönüp Erdinç'e baktı.

Birkaç saniye öylece beklediler, birbirlerine gülümser gibi olduklarını gördüm. Çocuk bir şey demek için dudaklarını araladı.

Tezgâhtaki bardağı parmak ucumla ittim ve yere düşüp gürültüyle parçalanmasına sebep oldum. Salondakiler çığlık atarak oturduğum yere döndü.

"Ay!" diye bağıran Sadem şaşkınca gözlerini büyütmüştü. "Buğra! İyi misin?"

Bana ilk kez hükümdar esprisi yapmadan Buğra diye sesleniyordu. Telaffuzu hoşuma gitmedi diyemezdim.

Dudaklarımı kıvırdım. "İyiyim, düştü sadece."

Bu kez benim de beklemediğim bir şey oldu ve elindeki kâğıtları, o çok önemsediği rolleri falan boş verip sehpaya doğru atıverdi.

Hızlı adımlarla yanıma koştu, bardağın kırıklarının olduğu yerde adımlarını durdurdu.

Olay yeri incelemesi bittiğinde başını kaldırdı ve hafif yuvarlak duran, ona sempatik hatlar katan yüzünde kocaman parlayan uzun kirpikli gözlerini gözlerime çevirdi.

"Elini tezgâhtan çek," derken hem tatlı hem emredici konuşuyordu.

"Çektim," dedim.

Diğerlerinin bizi izlemesini pek umursamadı, yanıma doğru geçip beni tezgâhın ve kırıkların olduğu taraftan uzaklaştırdı. Bileğime dokunup incelerken yine bilmiş bir tavırla gözlerini kısmıştı.

"Arkadaşlar!" diye içeriye seslendiğinde ne yaptığını anlamaya çalışıyordum. "Bu metnin asıl yaratıcısı ve oyun kurucumuz Buğra Han. İçinizde onunla tanışmayanlar varsa tam sırası. Rolleri yazan da bizzat kendisi."

Şaşkınca kaşlarımı kaldırdığımda kız bana değil, doğruca gruba bakıyordu. Yaklaşık on kişiden oluşan bu ekip gözlerini tümüyle bana çevirdiğinde ben de onları inceledim.

Hepsi okulun öne çıkan isimleri, tanıdık yüzleriydi.

Bense genelde arka sıralarda takılan o tiptim. Kimsenin adımı bildiğini de zannetmiyordum.

En azından Sadem'le tanıştığım zamana dek.

"Geç şöyle canım arkadaşım, sen oraya otur. Keyfine bak, ayaklarını uzat. Bizi değerlendir."

Beni salona doğru götürürken küçük elleriyle sırtımdan itiyordu. Bir ara durup önüme geçti ve kocaman sırıttı. "Ne de olsa bize bu gösteri gününe kadar çokça lazımsın."

Yanıt vermek için devreye giremeden tekrar ruh hâli değişti ve çirkef biçimde arkasındaki ekibe döndü.

"Buğra Han'ın beğenmediği oyundan şutlanır! Buğra Han'ın sevmediği replik oyundan silinir. Buğra Han'ın gözü birinizi tutmazsa..." Parmak ucuyla ayaktaki oğlanı, sahiden de gözümün hiç tutmadığı o sapık piçi işaret etti. "Belanız olur, sınav puan muan dinlemem, sizi şutlarım. Sonra ağlamayın."

Oğlan nedensizce gerilmişti, bana kötü bir bakış atıp Sadem'e döndü. "Tamam kızım, ne bakıyorsun katil gibi? Anladık." Sonra bana bir baş selamı vermek zorunda kaldı. "Selam birader."

Başımı sallayarak karşılık verdim, İlya araya girdi. "Selam, hangi sınıftaydın sen?"

Diğerleri peşinden soru yağmuruna başladı.

"Oyunu sen mi yazdın?"

"Puanların nasıl?"

"Seni okulda gördüğümü hatırlamıyorum."

Art arda gelen soruların hiçbirine yanıt vermeden izlediğimi gören Sadem kendini önüme siper edip kollarını iki yana açtı.

Ve haykırdı. "Ya çocuğu bir sıkmayın! Bir susun!"

Herkes sustuktan sonra bana dönüp kaşlarıyla arkamdaki tekli koltuğu işaret etti.

Kendimi oturmak zorunda hissettim, bu kız küçücük boyuyla nasıl bu kadar baskın olabiliyordu harbiden?

"Kendisinin beyni bize lazım. Çünkü hepinizin yerine düşünüyor. Onu yormayın. Soruları tek tek sorun. Canı isterse cevaplar. Böyle bir yeteneğe zarar vermeden, ürkütmeden sahiplenmemiz gerekiyor."

Halka hitabeti bittiğinde arkadaşlarına bakan gözlerini tekrar bana çevirdi ve kocaman gülümsedi.

Kocaman... Sahiden kocamandı, o kadar çok gülüyordu ki gözlerini göremiyordum.

"Suratın öyle kalacak, n'apıyorsun?" diye fısıldarken endişeliydim.

"Seni sosyalleştiriyorum," diye fısıldadı.

"İstemez."

"İster ister."

"Ben istersem zaten..." diyecek oldum, sözümü kesiverdi.

"Beni bunlarla bırakırsan hepsini doğrarım, cinayet saatinde de senin evinde olduğumu söyler, seni de yanıma tıktırırım. Hapiste de bisikletçilik oynarız artık."

Sustuğunda ona boş boş bakıyordum, arkasındaki ekip yeniden hareketlenmeye, içlerinden biri pizza sipariş ederken diğerleri role girme denemeleri ve okul dedikoduları arasında gelip gitmeye başlamıştı.

"Lavaboya gideceğim."

Bu, Sadem'in ikide bir gözlerinin kaçamakça buluştuğu herifti.

Erdinç'ti.

Ağır ağır lavabonun olduğu kata ilerledi, yanımdan geçerken göz ucuyla bana baktı ancak ses etmedi. Diğerleri gibi selam vermedi, tanışmadı, tenezzül etmiyormuş gibi davrandı.

Keyifle sırıttım.

"Harbiden keyifliymiş bu tiyatro işi, ben sevmeye başladım bak," dediğimde Sadem, Erdinç'in arkasından dalıp giden bakışlarını bana çevirdi.

"Değil mi ya?" derken iç çekti. "Yönet bizi yönetmenim."

Gülümsememi gizlerken gözden kaybolan o herifin itici suratını düşündüm, neden bir tane patlatasım gelmişti?

Hissettiğim gizli kibirden mi?

"Yönetirim," diye mırıldandım. "Seve seve."

11. BÖLÜM
DOĞRULUK VE CESARET

Vakit akşam üstüne yaklaşırken oyuna dair tüm çalışmalarımız bitmişti, doğrusu tüm ekibin bu kadar iyi çalışmış olmasına son derece şaşkın sayılırdım. Bağdaş kurup oturduğum koltuktan insanları incelemeye devam ederken onlarla olan içsel hesaplaşmamı da güdüyordum. Gözlerim tek tek herkesin üzerinde gezindi.

Koltuğun başındaki İlya; yanındaki arkadaş grubundan Hayat ve Neris'e bir şeyler anlatmaya devam ediyor, hararetli şekilde pizzasından kemiriyordu.

İlya Iraz... Ona şimdilik başdüşman diyor ve güzel suratındaki kindar bakışlara karşı sürekli dikkatli olmaya çalışıyordum. Kavin'le arasındaki husumetler sebebiyle en çok tetikte olduğum isimdi.

Aramızdaki sessiz gerilimse soyunma odasında onu hiç tehdit etmemişim gibi devam ediyordu. Bu artık ikimizin küçük sırrıydı.

Hemen yanındaki *Hayat Tunca*, elebaşının yanındaki sıradan kötü kızlardan biriydi işte. İlya genelde kendisinin ilgilenmediği işleri bu kıza yaptırırdı, ne kadar işine yararsa yarasın bu kızlardan hiçbirinin kendinin önüne geçmesine de müsaade etmezdi. Nasıl anlaşabildiklerini bir türlü anlamıyordum.

Hemen diğer tarafta saçının ucunu kıvırıp rolüne çalışmaya devam eden *Neris Seyyah*'tı. Diğer ikisine göre daha disiplinli, daha çalışkan ve hâliyle bana göre daha kurnaz olanıydı. Onunla iletişim kurmak diğerleri gibi zor olsa da frekansı tutturduğunda ve çıkar ilişkisini sağladığında fena sayılmazdı. Bu oyun için heveslendiğini gözden kaçırmamıştım, belki de ilk kez İlya'nın gölgesinde kalmayacağı bir alanı olacaktı.

Hemen yanında Baran vardı, *Baran Duman*. Henüz onun sınav kâğıdını çaldığım için burada olduğunu bilmeyen ve notunu yükseltmek için bu oyuna ihtiyacı olduğuna inandırdığımız zavallı çocuk.

Olsun, diye geçirdim içimden. Baran biraz araya kaynamış olsa da en az bu koltukta oturan herkes kadar şımarık sayılırdı, okula yeni gelen bir çocuğa zorbalık yaptığı dedikodusunu hatırlıyordum. Teyitli bir bilgi olmasa da en azından biraz akıllanması, hayattaki her şeye ticaretteki ünüyle bilinen babası sayesinde sahip olamayacağını öğrenmesi gerekirdi. Bu oyun sayesinde burnu sürtecekti.

Evet Sadem, sen de yüksek yargı hâkimiydin zaten kızım!

"Sen niye psikopat gibi bizi izliyorsun orada?"

Soruyu soran, Evla'nın takıntılısı Güngör'den başkası değildi. O da içinde bulunduğu erkek grubuyla beraber koltuğun öteki köşesindeydi.

Gözlerimi kıstım, ona yanıt vermeden iç sesimle muhakememe devam ettim.

Güngör Gürsal. Roza Kolejinin en havalı erkek grubunda takılan, nerede boy göstereceği bir durum olsa oraya koşan, model mi yoksa öğrenci mi olduğu belli olmayan züppenin teki. Aramızdaki en sessizimiz Evla'nın yıllardır aşkıyla yanıp tutuştuğu, defalarca affedilmeyi asla hak etmeyen boktan herif. Önceki gece bile kızı ne kadar büyük bir riske attığını yeniden görmüştüm, Evla'nın masum hâllerini hatırladığımda dişlerimi sıktım. Hayır, bu çocuğa ısınmam kesinlikle mümkün değildi.

"Sus sen," diye azarladım. "Düşüncelerimi bölme."

"Manyak bu," diye homurdanan, geç de olsa prova için aramıza katılmaya teşrif edebilen Tarık'tı.

Tarık Ardınç. İlya'nın biricik erkek arkadaşı, kıza değer vermediğine emin olmamıza rağmen okulun müthiş çiftiymiş gibi takılmaya devam ettikleri o tuhaf ilişkinin mimarı. Gerçekten de İlya'dan başkasıyla görülmüş değildi ancak içimden bir ses aralarındaki en şerefsizin o olduğunu söylediği için ondan hep uzak durmuştum. Ailesinin ünü sayesinde burnu havada gezen diğerlerinin bir kopyasıydı. İsimleri değişse de bu karakterlerin karaktersizlikleri bana göre bakiydi.

Gözlerim hemen yan tarafındaki Soner denilen oğlana döndü, onun hakkında neredeyse hiçbir bilgim yoktu. Bir şekilde bu oyuna dâhil olan sıradan bir isimdi. Es geçtim.

Eh, bu erkek grubuna dair son detay, benim için en önemli detaydı da denilebilirdi. Üstelik hepsinin burada olma sebebiydi: *Erdinç.*

Neredeyse hepsi, şu anda gözlerimin değdiği Erdinç'in yakın çevresiydi.

Erdinç Demir. Hemen hemen lise hayatımın yarısını kaplayan mavi gözleri, o tatlı, yumuşak görünen açık renk saç tutamları, hoş gülüşü, nazik sesi ve daha onlarca şey...

Onu izlediğimi fark etmiş gibi başını kaldırdığında yılların getirdiği pratiklikle hemen gözlerimi yan tarafa kaydırdım. Bu kez göz göze geldiğim kişi Eren oldu.

Benim yeri gelmedikçe konuşma zahmetine girmese de her zaman yanımda olduğunu hissettiren canım arkadaşım.

Eren Dinç, diğer erkeklerden biraz farklıydı. Farklı şubelerde olmamıza rağmen okul hayatımın çoğu onunla ve yakın arkadaşı Hanzade ile geçmişti. Zaten Eren'in samimi tavırları ve iletişim kabiliyeti sayesinde onların şubesindeki tatlı insanlarla tanışma fırsatı bulmuştuk. Sempatik hâlleri, yumuşak ses tonu, haylaz hareketleriyle bu tiyatro oyununda olduğu gibi, birçok anda kurtarıcımız, yardımcımızdı. Ona kocaman bir gülümseme yolladım. Güven ilişkisi denildiğinde aklıma gelen ilk insanlardandı, onunla çok iyi bir dostluğumuz vardı.

Hanzade Evgin. Hemen yanında, rolüne son derece odaklanmış bir biçimde replik çalışan kıvırcık arkadaşım. Gözleri kâğıdından başka kimseyi görmüyor, yanındakiler yüksek sesle konuşsa bile o aldırış etmeden tekrarlarını yapmaya devam ediyordu. Arkadaş grubumuzda olmasından mutluluk duyduğum, kendine has bir aurası ve iyi iletişim becerileri olan tatlı kızdı. Şey, bir de muhtemelen Eren'in platonik âşık olduğu ve bir türlü açılamadığı o şanslıydı...

Aralarındaki dinamiği ve arkadaşlığı bozmamak adına ikisi arasına girmemiş, asla müdahalede bulunmama konusunda kendime söz vermiştim. Çünkü arkadaşlık, bazen başka şeyler, mesela başka duygular, uğruna kaybedilmemesi gereken yegâne ayrıcalıktı. Eren de belli ki Hanzade'yi kaybetmek istemiyordu. Bu yüzden birçoğumuz gibi ben de bu durumu anlamamış gibi yapmaya devam ediyordum. Nihayetinde hepimiz kendi kararlarımızı alabilecek yaştaydık, eğer bana ihtiyaçları olursa nerede bulabileceklerini daima bilirlerdi.

Hanzade, Eren'e dönüp kendi bölümündeki bir repliği sesli okuduğunda bakışlarımı daha sola çevirdim.

Şimal Yıldız. Kız sırt çantasını tek omzuna atıp aceleci bir tavırla saatine baktı, sınıfta en az diyalog kurduğum insanlardan biriydi. Bu tiyatroya da Kavin'i kurtarmak için başvurduğum yol yüzünden kâğıdı kaybolarak dâhil olan bahtsız bir bedeviydi.

"Size iyi eğlenceler, benim gitmem gerekiyor." Gözlerini bana çevirdi. "Sonraki prova için bana mesaj atarsın."

Hızla başımı salladım. "Tamamdır, muhtemelen hafta içi okul çıkışı olur." Şimdiden oflamaya hazır biçimde bekleyen ergenlere kötü bakışlar attım. "Hiç homurdanmayın, ben de keyfimden bulaşmadım buna..."

İlya elbette susmadı. "Keyfinden bulaştın bu arada, kim sana Kavin'in puanını..."

Ona öyle kötü bir bakış attım ki çenesini kapattı. Aynı anda içeride tuhaf bir sessizlik baş gösterdi ve yeni bir gerilimin varlığını hissettik.

"Ben gideyim o zaman," diye ayaklanan Şimal söylediğini yaptı ve koşar adımlarla salondan kaçtı.

Geriye kalanlarla tuhaf bir bakışma yaşıyorduk.

"Dağılıyor muyuz o zaman?" Soruyu soran, rahat bir tavırla arkasına yaslanmış, bacak bacak üstüne atmış olan Tarık'tı.

Güngör pizzasından koca bir dilim ısırırken ağzı dolu konuştu. "Yok, şunu bitireyim."

"Evde de yersin oğlum, kalksana."

Tarık arkadaşını omzundan iteklerken onun umurunda bile değildi. Hayvan gibi iri vücutları olduğu için doymaları onlar için apayrı bir mevzu olmalıydı.

"Pardon, adın..." Neris suratını buruşturmuş, arkama bakıyordu. "Adın neydi? Limonata var mı?"

Arkamdaki tanıdık ses hissizce yanıtladı. "Yok."

"Taze sıkım portakal suyu?"

"Sıkacaksan mutfağa geçebilirsin."

Neris, Buğra Han'ın ters cevabıyla suratını buruşturdu. Sonrasında durumu kurtarmak için kıkırdadı. "En son ne zaman meyve sıktım hatırlamıyorum, tatlım. Malum, tırnaklarımı biraz uzun kullandığım için hassas davranıyorum."

Hayat başka bir soru yöneltti. "Evde yardımcı yok mu?"

Bir başkası araya girdi. "Tülin Hanım neyin oluyor? Şu ünlü mimar değil mi? Babam geçen yaz büyük bir inşaat projesinde kendisiyle çalışmıştı."

Göz ucuyla Buğra Han'a baktığımda Soner'e ters bakışlar attığını gördüm, o da diğer erkekler gibi rahat bir tavırla arkasına yaslanmış olmasına rağmen onlar gibi züppe görünmüyordu.

Sahi, Buğra Han'ın daha farklı durmasına sebep olan neydi? Tavırları mı? Herkes birbirine sataşma derdindeyken umursamaz hâlleri mi? Yarı bayık bakan bakışları mı? Çözemiyordum. Tam o esnada farklı bir ses düşüncelerimi böldü.

"Yeter bu kadar arkadaşlar." Oflayan Erdinç'ti. "Prova bitti, kalkalım." Gözlerini gözlerime çevirdi, oturduğu koltukta biraz dikleşirken dudaklarını yeniden aralayınca birkaç saniyeliğine soluğumu tuttum. "Teşekkür ederiz, Sadem," diye gülümsedi. "Sen olmasaydın puanlarımız berbat bir durumda kalacaktı, şimdi bir yol haritamız var."

Bunu söylerken elindeki replik kâğıtlarını gösterdi, gülümsemesi büyüdü.

Kalbim heyecanla çarparken uzun zaman sonra rahatlamış bir tebessüm dudaklarımda beliriverdi. *Bu gerçekten yaşanıyor muydu?*

Kocaman sırıtışımla geriye döndüm, Buğra Han'a bakarken gözlerimin içi gülüyordu. "Evet, hepsini ona borçluyuz," dedim.

Buğra Han'ın kaşları şaşkınca havalanırken Erdinç yanıt vermedi, bense hak edilmiş iltifatını ona takdim ederken neşeliydim. Nihayetinde beni bu kadar büyük bir yükten kurtaran kişi ta kendisiydi.

Şaşkınlığı yüzünden birkaç saniye yanıt veremese de sonrasında afallamış ifadesini toparladı ve oturduğu yerde biraz dikleşti.

"Pek bir şey yapmadım," diye mırıldanırken sesi az duyuluyordu.

Bu utangaç hâli beni bir anlığına keyiflendirdi, yanımdayken suratıma arsızca bağırıp çağıran, benimle alay etmekten hiç gocunmayan çocuk şimdi bir kedi yavrusu gibi görünüyordu.

Bir dakika? Kalabalıktan çekiniyor muydu?

"Başka bir şey eklemek ister misiniz Buğra Han Hazretleri?" diye pişmiş kelle gibi sırıttığımda gözlerime baktı.

Siyah saçları kaşlarına doğru düşmüş, ev hâlinin rahatlığı suratına da yansımıştı. Dudağını hafifçe kıvırdı.

Ne yaptığımı anlamış gibi meydan okudu.

"Yok." Sesi daha yüksek, daha tok çıktı. "Sahne sizin hanımefendi."

Beni tüm bu insanların önünde sıkıştırmak yerine tam tersini tercih etmiş, meydan okumamı mütevazı bir biçimde bana çevirmişti. Gülümsemem büyüdüğünde bakışlarım yeniden Buğra Han'ın eğlenen bakışlarından ayrılarak Erdinç'i buldu.

"Doğruluk cesaret oynamak isteyen var mı?" diye ortaya bir yem atarken bunun herkeste bir şok yaratacağını biliyordum.

Kısa bir sessizlik oluştu, Erdinç'le bakıştık.

Tabii ki uzun zaman sonra elime geçen bu fırsatı değerlendirmezsem kendime kızardım! Bir daha böyle bir ortamı, başımızda dikilen ebeveynler olmadan ve Erdinç'le bu kadar yakınken nasıl yakalayabilirdim ki?

"Nasıl?" Soruyu soran İlya şaşkındı, gözlerimi gözlerine çevirdiğimde ne yaptığımı anlamaya çalışıyordu.

"Sevmez misiniz?" diye tebessüm ettiğimde şimdi de onlara meydan okuyordum.

Erdinç huzursuzca kıpırdandı, Buğra Han arkamdan ağzının içinde bir şeyler mırıldandı. "Saat çok geç olduğunda..."

"Uzun sürmez, birkaç tur," diye hevesle ona dönüp göz kırptım.

Bu kez suratında pek de eğlendiğini söyleyemeyeceğim bir ifade vardı. Fakat benim bunu ne kadar istediğimi bilse, buna hiç itiraz etmezdi.

"Oynayalım!"

Güngör ilk el kaldıran kişi oldu, peşinden arkadaşı Tarık'a sertçe omuz atınca çocuk da kafasını salladı.

"Bana uyar."

İlya isteksizce iç çekti. "Olur."

Erkek arkadaşını bu oyunda yalnız bırakacak değildi, hemen sonrasında Hayat ve Neris, devamındaysa Erdinç'le diğerlerinin katıldığı bir akım oluştu. Ben bir su şişesini kapıp ortaya bağdaş kurarken diğerleri de minderlerini alıp yere çöktü.

Hanzade, Eren'den önce dibime girdi. "Emin misin?"

"Evet," diye sessizce mırıldandım. "Biraz eğlenmenin kime ne zararı var?"

Eren koltuktan bizi izliyordu, oyuna katılmak istemediğini anlayabiliyordum.

"Gelsene." Solumdaki mindere vurduğumda arkadaşım isteksizce başını iki yana salladı.

"Canım istemiyor. Birazdan kalkarım."

"Ne o? Yoksa saklayacağın çok önemli sırların mı var?" Tarık, oturduğu yerden çoğu zaman olduğu gibi muzip bir tavırla Eren'e sinsi bir bakış atsa da Eren yanıt vermeye tenezzül etmedi.

Fakat ben, onun hangi sırrı sakladığını ve doğruluk denk gelirse neden dürüst davranamayacağını tahmin ediyordum. Bu yüzden oyuna katılması için ısrar etmedim.

Hanzade ise çocuğun kendisine olan duygularıyla ilgili olan bu ânı, en ufak fikri olmadan geçirdi. Hevesle yanıma bağdaş kurduğunda şişeye bakıyordu.

"Kim başlıyor, gençler?"

"Bir dakika," diye Hanzade'nin sözünü kestim ve geriye döndüm. Arkamdaki tekli koltukta oturan Buğra Han'a bakıyordum. "Sen?"

Akşam olduğu için tepe lambaları yerine lambaderlerin loş ışıklarını yakmıştık, içerisi müthiş bir aydınlatmaya ev sahipliği yaparken ortam, sokaktan yansıyan sokak lambalarıyla daha da hoş bir hâl alıyordu.

Buğra Han, pencereden gözlerine vuran sarı ışıkla ona baktığım sırada usulca başını iki yana salladı ve teklifimi reddetti.

Bir eli çenesinde, bir şey düşünüyor gibiydi.

"Ne?" diye direttim. "Gelsene."

Kaşlarını kaldırıp beni yeniden reddettiğinde Erdinç'in sesini işittim. "Hadi, başlamıyor muyuz?"

Herkes toplanmıştı, her ne kadar aklım Buğra Han'da kalsa da önüme dönüp bu fırsatı değerlendirmekten de geri duramıyordum.

"Tamam," diye iç çekerken şişeyi ilk kimin çevireceğini seçiyorduk. "O zaman ilk başta..."

"Ben!" diye atılan İlya şişeyi elimden kapıverdi.

Uzun tırnaklarıyla pet şişeye birazcık baskı uyguladıktan sonra büyük bir heyecanla dudağını ısırdı. "Başlıyorum!"

Hanzade homurdandı. "Hayret, az önce hiç hevesli değildi..."

"Erkek arkadaşı katıldığı için," diye homurdandım. "Birbirine yapışıklar."

İlya söylenenleri umursamadan şişeyi çevirdi, kapağın ucu birkaç tur döndükten sonra tam erkek arkadaşı Tarık'ı gösterecek şekilde durdu.

"Yes be!" diye sırıtırken erkek arkadaşına göz kırpıyordu.

Çocuk öz güvenli bir biçimde tek kaşını kaldırdı. "Sor bakalım, bebek."

"Doğruluk mu cesaret mi tatlım?"

Çocuk sırıttı. "Cesaret."

Kız hiç beklemedi. "Herkesin içinde beni öpmeni..."

"Hop!" diye bağırırken ellerimi iki yana açıp araya girdim. "Orada durun, aile var!"

Hepsi sessizleşti ve bana baktı. Hemen baş ucumuzdaki kanepenin dibine pusmuş bizi izleyen kediyi işaret ettim. "Kedi. Çikolata. Küçük biri."

"Gözünü kapatsın o zaman," diyen Tarık eğlenen bir sırıtışla ileri uzandı.

Biz daha ne olduğunu anlayamadan kız arkadaşının ensesinden tuttu ve kızı uzunca bir süre öptü. Şaşkınca onlara bakarken nasıl bu kadar azgın olduklarını düşünüyordum.

"Tamam," diye homurdandım. "Yeter bu kadar. Çekilin."

İkisini de omuzlarından itip birbirinden ayırdığımda İlya bana kötü bakışlar atarken, Tarık dudağını yalıyordu. Çocuk şişeye uzandı ve uzun parmaklarıyla tek hamlede çevirdi.

Şişenin bir ucu Hanzade'de, diğer ucu Hayat'ta durdu.

Kızlar birbirine bakarken Hanzade sessizliği bozdu. "Seç."

Kız düşünmedi bile. "Doğruluk."

Ah evet, cesur olmakla ilgili biraz sorunları olduğuna inanıyordum.

Hanzade biraz düşündü. "Tamamen dürüst olacağından emin olmasam da bunu soracağım. İlya'ya bizim kadar gıcık olmuyor musun gerçekten?"

Kızın yanakları bir anda kızarıverince İlya homurdandı. Eh, böylece kendi cevabımızı almış olduk.

"Neden gıcık olacağım ki?" derken buna kendi bile inanmıyor gibi görünüyordu. "O benim en yakın arkadaşım."

Hanzade iç çekti. "Eminim öyledir. Her neyse, çevir bakalım."

Hayat ona ters bir bakış atıp şişeyi çevirirken İlya'nın konuşulanları biraz bile umursamadan Tarık'la kıkırdaştığını, gerçekten de çevresindeki insanların fikirleri konusunda umursamaz bir bencil olduğunu gördüm.

Hayat'ın çevirdiği şişenin bir ucu bende, diğeri ise Güngör'de durdu. Dudaklarımı ıslattım, bu belki de uzun süredir beklediğim bir fırsattı.

"Sen," diye meydan okudum. "Doğruluk mu cesaret mi?"

"Senin manyaklığınla uğraşamayacağım, o yüzden doğruluk."

Çocuk çarpık bir gülüşle bana baktığında onu çiğ çiğ yemek istiyordum. Evla ile arasında olan tüm olumsuzluklardan birincil etkilenen şahıslar olarak buna hakkımız vardı.

"Söyle bakalım," diye iç çektim. "Dün gece neredeydin?"

Çocuk sorduğum soruyla şaşırdı, kaşları havalanırken neden buna değindiğimi anlamaya çalıştı. Birkaç kişi sorumun anlamsızlığı hakkında mırıldansa da ben onlar gibi düşünmüyordum.

"Evet," diye gülümsedim. "Cevap?"

İlya, Güngör'den önce olayı devraldı. "Tarık'la birlikteydi."

Güngör olumlu anlamda başını salladı. "Evet."

Kaşlarım çatıldı, bu heriflerde yalanın bini bir paraydı ama yine de alenen böyle yapmalarını beklemiyordum.

"Yalancı," diye karşı çıktım.

Güngör kaşlarını çattı. "Ne yalanı, kızım?" Sarı saçlarını şöyle bir geriye atıp Tarık'a baktı. "Söylesene."

"Evet." Tarık da en az onun kadar kendinden emindi. "Tüm gece benimleydi."

"Demek birlikte uyudunuz, çifte kumrular." Soner denilen çocuk onlara laf atınca ikisi aynı anda çocuğa saldırdı. Bu sırada ben, zihnimdeki eksik taşları yerine oturtmaya çalışıyordum.

Muhtemelen bu ikisi bir olmuş, İlya'yı kandırıyordu. Güngör gecenin bir yarısı sarhoş olup Evla'nın kapısına dayandığına göre ikisi de bir yerlerde içmişti. Eh, Tarık durumu kıza açıklayamayacağı için birlikte oldukları yalanını ortaya atıyorlardı.

Ucunun Evla'ya dokunacağını gördüğüm için susmayı tercih ettim.

"Devam edin."

Güngör bana ters bir bakış atıp şişeyi çevirdi. "Deli midir nedir? Sorduğu soruya bak."

Ona kötü bakışlarımı diksem de dudaklarımı birbirine bastırıp yanıt vermemek için sustum.

İlya, erkek arkadaşıyla kavga edip Evla'ya ulaşır, gece nerede olduklarıyla ilgili bilgi almaya çalışırdı. Bu yüzden şimdilik bu aptalların kovanına çomak sokmayacaktım.

Avucumun içi fena hâlde kaşınsa bile.

Şişenin bir ucu Neris'te, diğeri Erdinç'te durdu. Şaşkınca kirpiklerimi kırpıştırırken istediğim fırsatın bu kıza denk gelmiş olmasına çok bozulmuştum, Erdinç'e doğruca ben soru sormak istemiştim.

Tüm planım buna yönelikti.

"Doğruluk mu cesaret mi?"

Kız gözlerini kısıp ona baktığında Erdinç ensesini kaşıdı. "Size cesaret konusunda güvenmiyorum, rezillik diz boyu." Tatlı bir biçimde güldü. "Doğruluk."

Tarık ofladı. "Oğlum çok sıkıcısınız siz lan!"

İlya da ona hak verip mızmızlanırken Neris kurnazca gülümsedi, kızın aklına gelen şey belli ki normal bir şey değildi.

"Buradan birine âşık mısın?"

Tükürüğüm boğazıma kaçınca öksürmeye başladım, suratım kıpkırmızı olurken yanımdan biri sırtıma birkaç kez vurdu. Bense şok içinde gözlerimi belertmiş, Neris denilen kızın zekice parlayan gözlerine bakıyordum.

"Ne?" diye sırıtırken çok keyifliydi. Açık bıraktığı dalgalı saçlarını şöyle bir geriye savurunca kulağındaki onlarca küpe sallandı, resmen tüm kulağı delikti. "Ortamı biraz hararetlendireyim dedim, fena mı?"

İlya derin bir iç çekti. "Çok hoş oldu, canım. Evet, Erdinç Bey. Dürüstlük timsali etik ahlak öncümüz, söz sizde."

Kızlar, bildikleri bir şey varmış gibi hep birlikte güldü. Buradan ne anlam çıkarılması gerektiğini, içlerinden biriyle Erdinç'in gönül bağı kurup kurmadığını anlayamıyordum.

Canım çok sıkılsa da bunu belli etmeden sabit bir suratla bekledim.

Erdinç kaçamak bir bakışla şişeye döndü, neden utanıyordu anlayamasam da konuştuğunda her şey yerine oturdu.

"Evet."

İlya büyük bir çığlık attığında, Neris ve Hayat birbirine bakıyor, gülüyordu. Erdinç bizim olduğumuz tarafa baktı, göz göze geldik. Kalbim duracak gibi oldu.

Hayır, Sadem, hayır. Oraya girme. Oradan çık. Orası normal değil.

"Adını da sorsak ayıp olur mu?" Neris işi iyice abartmıştı, neden olduğunu bilmediğim bir şekilde hızla şişeye uzandım.

"Tek soru," diye tersledim. "Çevirin."

Kızlar bana bakarken üçünün de gözleri kısılmıştı, bu birini eleştirecekleri zaman yaptıkları klasik bir hareketleriydi.

"Sana ne oluyor be?" diyen İlya, dilini dudaklarında gezdirdi. "Ayda yılda bir konuşan çocuğun ağzından laf alıyorduk."

Arkamda bir hareketlilik sezdiğimde Buğra Han'ın koltuktan kalktığını, mutfağa doğru ilerleyerek tezgâhtaki sürahiyi aldığını gördüm. Erdinç boğazını temizlemek için öksürdüğünde dikkatim yeniden dağıldı ve oyuna döndüm.

"Devam edelim, arkadaşlar," dedi ve sonra sustu.

Gerçekten sustu. İnanılmazdı. Bu bilgiyle ne halt edecektim? Boyumun ölçüsünü almış mıydım?

Potansiyel rakiplerim şu anda burada benimleydiler. Ve hangi Allah'ın belasının Erdinç'in aşkı olduğunu bilmiyordum.

Hayat mıydı? O tatlı gözleri, hızla kızaran yanakları, buna rağmen inatçılığını kolayca bırakmayan ve İlya ile takılmaktan sivrileşmiş bazı özellikleri...

Neris miydi? Yoksa bunu bilerek mi sormuştu? Erdinç'le gizli bir ilişkisi vardı ve bunu açığa çıkarmak mı istiyordu?

İlya? Tarık'a bu kadar âşık görünürken Erdinç böyle bir saçmalık yapar mıydı? Ona karşı bir his duyar mıydı?

Gözlerim, omuzlarımızın birbirine değdiği kıza, Hanzade'ye çevrildi. Böyle bir şey olsa mutlaka bana söylerdi. Yine de aklımın ucundan geçen o ihtimal hiç hoşuma gitmedi. Oldukça rahatsız ediciydi.

Bunu hemen boş verdim.

"Ben!"

Erdinç'in çevirdiği şişe İlya ve benim aramda durdu. Şey, bu biraz sıkıntılı bir durumdu. Kız keyifle kıkırdadı.

"Doğruluk mu cesaret mi Sademciğim?"

Son heceyi bastırma şekli hiç hoşuma gitmemişti. "Cesaret," diye homurdandım.

Arkamdan Buğra Han'ın güldüğünü işitince mutfak tezgâhına yaslanmış bir biçimde bizi izlemeye devam ettiğini gördüm. Bana göz kırptı.

Bu içimde sebepsiz bir güven hissi yarattı.

"O zaman... Şöyle seni biraz zorlayacak bir şeyler yapalım, ne dersin?"

İlya'nın gıcık tavrı kaşlarımı çatmama sebep oldu.

"Sen yine de dikkatli ol," dediğimde yüzü hemen asıldı.

İkimizin bazı küçük sırları vardı ve eminim aramızda kalmasının devam etmesini tercih ederdi.

İlya pembe saçlarını geriye atıp yüksek sesle konuştu. "Yirmi saniye içinde odadaki herhangi birinin telefon rehberindeki son kişiyi ara ve onu çok sevdiğini söyle." Sırıttı. "Eğer başaramazsan sokağa çık ve *bir aptalım* diye bağır."

"Abartma," diye homurdandığımda süremin başladığını gösterecek şekilde saatini gösterdi. Hızla Hanzade'ye döndüm. "Çabuk telefonunu ver."

Hanzade irkilip bağırdı. "Babamı aradım ben! Onu çok sevdiğini falan söyleyemezsin, kızım."

Erkeklerin ağzından hayvani kahkahalar kaçarken onları umursamayıp Eren'e koştum.

"Telefonunu çıkar hadi! Çabuk çabuk."

Eren telaşla cebindeki telefonu çıkarırken rehberine giriyorduk.

"Son on iki, on bir, on..."

İlya'ya çemkirdim. "Bir sus ya! Bakıyoruz!"

Eren'in rehberindeki son isimle bakışıyorduk.

"Yuh ama Eren!"

"Kızım ben nereden bileyim okul müdürünü arayıp *seni seviyorum* demek zorunda kalacağını? Okul başkanlığıyla ilgili bir değişiklikten söz ediyorduk."

"Ne kadar ineksin sen ya," diye ağlarken çözüm yolu arıyordum.

Bir anlığına Buğra Han'la bakışlarımız kesişti.

"Sekiz, yedi, altı, beş..."

Hemen mutfak tezgâhına koştum. "Sen! İmdat! Yardım!"

Buğra Han net bir biçimde başını iki yana salladı. "Olmaz."

"Buğra Han," diye fısıldarken dişlerimi sıkıyordum. "Sokağa çıkıp aptalım diye bağırırsam çok yüksek ihtimalle ya babam duyar ya da birileri beni tanıyıp ona haber uçurur... Ver şu telefonu." Onun reddetmesine olanak tanımadan hemen telefonuna sarıldım.

"Kim? Yasemin mi?"

İsim bir yerden tanıdık gelirken Buğra Han oflayarak söylendi.

"Bugün tanıştınız ya..."

Kızı hemen hatırladım, oldukça tatlı ve kendi hâlinde görünen biriydi.

"Doğru." Heyecanla başımı salladım. "Yalan değil, sevdim onu bence ben ya. Hadi ara."

Odadaki herkes gülüyor, benim bunu başaramayacağıma emin oldukları için alay ediyorlardı.

Tam son saniyelerde Yasemin denilen kızın sesi kulağımı okşadı. "Alo? Buğra?"

Heyecanla atıldım. "Seni seviyorum!"

Tüm odada çığlık çığlığa kahkahalar ve benden utandıklarını söyleyen bağırışlar duyuldu. Eren oflayarak rezil olduğum bu durum karşısında kanepeye gömülüyor, Hanzade bana acıyarak bakıyordu.

Buğra Han... Şey, o biraz kızgın görünüyordu.

"Pardon, kimsiniz?"

Yasemin'in sesini duyan çocuk, telefonu elimden aldı ve hoparlörü kapattı. Telefonu kulağına götürdü ve benden uzaklaştı.

Bahçeye gitti.

"Of! Çifte kumrulların arasını bozdun galiba..."

İlya keyifle sırıtırken Neris meraklıydı. "O kimdi ki?"

Hayat gözlerini kıstı. "Voleybolcu olan değil mi?"

Güngör, hiç beklemediğim bir anda lafa daldı. "Hangi kız bu? Yoksa şu bacak boyu..."

Hanzade elindeki yastığı Güngör'ün suratına fırlattı. "Saygısız piç!"

Hepimiz, Evla'nın ne kadar kötü bir seçim yaptığına bir kez daha şahit oluyorduk. Heyecandan kızarmış yanaklarımla, Güngör'e bir küfür de ben savurup yeniden yere bağdaş kurup çöktüm.

"Evet. Devam edebilirsiniz. Rezil oldum."

"Süperdin," diyen Soner pişmiş kelle gibi sırıtıyordu.

"Sırıtma mal mal, devam," diye çıkıştım.

Erdinç gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdı. "Sıra sende zaten, sen çevireceksin."

Heyecanıma yenik düşüp sıranın bana geçtiğini unutunca çocuğa mahcup bir bakış atıp parlak gözlerinden kaçtım. Şişeyi dikkatli bir biçimde çevirdiğimde artık bana gelmemesini istediğime karar vermiştim.

Sahi, bu boktan oyunu nereden çıkarmıştım ki?

Şişenin bir ucu Erdinç'te, diğeri bende durdu. "Hassiktir ya," diye fısıldarken alnımdan terler damlıyordu.

Ben bu aptal oyuna ne diye girmiştim ki? Ne kadar şanssız biri olduğumu ne çabuk unutmuştum böyle?

"Doğruluk mu cesaret mi?"

Bu kez diğer seçeneğe kesinlikle güvenemezdim. "Doğruluk," derken sesim titredi.

Herkes merakla ikimize bakarken Erdinç'in zor bir şey sormamasını umuyordum. Eğer işler biraz daha kötüye giderse...

"Tamam o zaman, sana haber veririm. Tekrar kusura bakma." Buğra Han, kapıyı kapatıp bahçeden içeri girdiğinde yutkunmakla meşguldüm. Telefondaki kıza nazik bir dille durumu izah etmişe benziyordu.

Erdinç gözlerimin içine bakıp sordu. "En son ne zaman birini öptün?"

Pancar moruyla kırmızısı arasında gidip gelen suratım, bu sorunun beni gafil avladığını ele verdi. Nutkum tutulmuş bir biçimde kirpiklerimi kırpıştırırken İlya bağırdı.

"Mızıkçılık yok! Hızlı ol."

"Du... dudak mı?" derken utançla sordum.

Tarık kahkahayı bastı. "Alnından."

Erdinç onlara aldırmadan bana bakarak başını salladığında neyi ima ettiğini ikimiz de biliyorduk.

Sessizce, "Hatırlamıyorum," dedim.

Odada bir sessizlik oluşurken Güngör, tüm patavatsızlığıyla konuşma gereksinimi duydu. "Abiciğim bana sorsaydın sana bu kızın ne kadar sap olduğunu zaten söylerdim!"

"O sapı senin bir yerine sokmadan önce susmaya ne dersin?" diye dişlerimi sıktığımda herkes tekrar bana gülmeye başladı.

Of, deli gibi utanıyordum. Bu aptal çocuk neden böyle bir şey sormuştu ki? Gözümde her zaman özel bir yeri olan, inceliğiyle, kibar tavırlarıyla başımı döndüren Erdinç resmen hayal kırıklığına uğramama sebep olmak üzereydi.

Gözlerime baktı ve uzun uzun orada kaldı. Yeniden konuşurken kalbimin sesi kulaklarıma kadar duyuldu, iyi hissetmiyordum.

"Ondan duymak istedim," derken sesi yumuşaktı.

Olamaz, bunu ben uydurmuyordum, değil mi? Bu an, şu anda yaşanıyordu? Şu anda, en son ne zaman biriyle öpüştüğümü soruyor ve erkek arkadaşım olmadığını teyit etmeye çalışıyordu?

Birisinin "ooo" sesi çıkardığını ve neler olduğunu anlamaya çalıştığını işittim. Ancak beyin hücrelerim çoktan işlevselliğini kaybetmişti.

Kendimi hiç iyi hissetmiyordum...

"Sıradaki..."

Tarık'ın sesi Erdinç'le bakışmamızı bölse de bir başka ses uyarıcı bir tonla onu susturdu. "Gitmeniz gerekiyor, bugünlük bu kadar. Ev müsait değil."

Buğra Han'ın sert sesini duyan İlya, ona laf atmaktan geri durmadı. "Ne oldu? Yoksa Yasemin'i mi eve atıyorsun?"

Şaşkınca dudağımı ısırdım, bu kızın gerçekten hiç sınırı yoktu. Bu üslup elbette Buğra Han'ın hiç hoşuna gitmemişti, doğruca dış kapıyı açtı ve korkunç bakışlarla tüm gruba gözlerini dikti.

"Çıkın."

"Yemedik yahu." Neris homurdanarak ayağa kalkınca diğerleri de onu takip etti.

Muhtemelen bir anlığına içeriye yüklenen gerilim dolu sessizlik yüzünden sadece birkaç dakika sonra herkes çantasını ve ceketini almış, ayaklanmıştı. Buğra Han hiçbirine nazik davranma gereği duymadan tek tek yolcu etti. Bu, *bir an önce çıkın ve uzun bir süre gelmeyin* demek gibiydi. Çantamı almakla almamak arasında gidip geldiğim o anlarda, bu kalabalık yüzünden nedense beni de istemeyeceğini düşündüğüm o tuhaf ânı yaşamak zorunda kaldım.

Fakat gözlerini gözlerime çevirip olduğum yerde kalmama sebep oldu. Son kişiyi de dışarı çıkarırken gözlerini benden ayırmadan başını salladı.

"Sen gitmiyorsun."

Ah, evet! İşte bu, evden kovulmuş bir zavallının duyabileceği en güzel şeydi, minnet dolu bir tebessüm dudaklarımda belirdi. Tüm arsızlığımla ona neşe saçtım ve koltuğa zıplamak için koştum.

"Teşekkürler, efendim."

Hanzade ve Eren bahçeden bana seslendi. "Sadem, hadi!"

Buğra Han beklemediğim bir şey yaptı ve normalde bundan hoşlanmasam da benim yerime yanıt verdi. Başını kapıya doğru uzattı ve kısa kesti.

"Bulaşıkları birinin yıkaması lazım. İyi geceler."

Başka tek bir şey söylemeden kapıyı suratlarına kapattı. Ben şaşkınca kirpiklerimi kırpıştırırken kapanan kapının ardından bana döndü, birkaç saniye bakıştık. Kovulduğum bilgisini daha fazla kişiyle paylaşmak istemediğimi hissetmiş gibi bakıyordu.

"Detay vermek istemeyeceğini düşündüm."

"Çok teşekkürler," diye tekrar edip şirinlik yapmaya çalışırken Buğra Han bundan pek memnun olmuşa benzemiyordu.

"Gördüğün gibi ortalığın içine sıçtılar. Ellerinden öper."

Merdivenlere ilerledi ve ağır adımlarla yukarı çıktı, şaşkınca bol siyah tişörtünün arkasındaki baskıyla bakıştım. Gözden kaybolduğunda hâlâ arkasından zavallıca bakıyordum.

"Ben..." diye gevelerken elbette bu pisliğin bana kalacağını tahmin etmemiş olmanın çilesini çekiyordum.

Buğra Han üst kattan seslendi. "Uyuyacağım, sessiz temizle, köle."

Sonra sesi kesildi. Gözden kayboldu.

Pasaklı salonla ve eğer yanlış anlamadıysam az evvel kaderimi etkilediğine inandığım su şişesiyle bakıştım.

Kimi öptüğüm onu neden ilgilendirmişti ki? Ayrıca bu odada bulunan birinden hoşlanıyor musun sorusu...

"Bardakları önce yıka, yemeklerin kokusu ona sinmesin."

"Ya lütfen bir susar mısın? Bir şey hayal ediyorum şurada!" diye çığlık attığımda koltuktaki yastığa sarılmıştım ve ısırmaya çalışıyordum.

"Hayal karın doyurmaz."

"Ama insanı mutlu eder! Uyusana!" diye bağırdım.

Sonrasında büyük salon yeniden sessizliğe gömüldü.

12. BÖLÜM
KÂBUSUN ÖTESİ

İnsan çocukken kendinden büyük olan herkesi çok farklı görüyordu. Mesela daha güzel, daha mutlu, daha başarılı... Daha, daha, daha! Fakat dönüp baktığımda ben, kendi çocukluğumla ilgili, özellikle belli bir yerden sonra neredeyse hiçbir şey hatırlamıyordum, her şey yarı silikti.

Mesela en sevdiğim kurdeleli yeşil ayakkabılarımı yıllar önce annemin aldığını ve ben hevesle etrafında zıplarken gülümseyerek seyrettiğini hatırlıyordum, ya sonrası?

Sonrası, babamla küçücük ayakkabı için birbirlerine girdikleri o akşama çıkıyordu. Birbirine bağıran bu insanlara bakarken kavganın gereksizliğini, ayakkabıları elime alıp böylesi şiddetli bir kavga için ne kadar küçük olduklarını düşündüğümü yarım yamalak anımsıyordum.

Öyle ya, insan yedi yaşındaki çocuğun kurdeleli yeşil ayakkabıları için kavga eder miydi?

Birisi, "Ben beğendim, sana sormak zorunda değilim!" diye bağırıyordu.

Diğeri, "Eşek gibi soracaksın, dediklerimi yapacaksın!" diyordu.

Bense şaşkınca, ikisiyle de ayrı ayrı vakit geçirirken son derece mutlu olduğum ancak yan yana olduklarında hayatımı cehenneme çeviren bu ikiliye bakıyordum.

Biri omzumu dürttü, suratımı buruşturdum.

Babam annemi ittiği için bana çarpıyor olabilir miydi? Hayır hayır, sanki bu anıda annem babamı itiyordu.

İşte, işte bundan söz ediyordum! Yine bulanıktı, küçükken büyüklerin müthiş ışıltılıymış gibi gelen, gözüme kocaman görünen o

güzel hayatları, konu ben olduğumda silikleşiyordu! Basbayağı hafıza kaybı yaşıyordum.

"İtme, anne," diye homurdandığımda omzumdan iteklenmeye devam ettim. "İtme dedim sana!" Bağırıp gözlerimi açtığımda...

Huh, bir dakika. Gözlerimi mi açtım?

Evet, gözlerimi açtım. Tepemde bir çift endişeli göz vardı.

"Bu... Buğra Han," diye nefeslendiğimde alnımda biriken teri, suratımın ne kadar kızardığını hissettim, soluk soluğaydım.

"Bağırıyordun," derken üzerime eğildiği için saçlarının bir tutamı aşağı sarkıyordu.

Yutkundum ve karanlıkta onunla bakıştım. Koyu renk gözleriyle.

Uyuyor muydum?

Ama annem? Annemin aldığı kurdeleli yeşil ayakkabılar? Babamın onu itişi...

Parmaklarım gayriihtiyari usul usul omzuma uzandı. Buğra Han'ın göz bebekleri, bu hareketimle birlikte omzuma kaydı.

"Acıdı," diye fısıldarken rüyama ağlayacak kadar öfkelenmiş hissediyordum.

Çocuk afalladı. "Ben dokunmadım. Yani sadece sayıkladığın için, şey..."

"Rüyamda acıdı herhâlde," diye fısıldarken gözlerimi kaçırdım. "Uyumuşum bu koltukta ya..."

Saatin kaç olduğundan haberim yoktu, homurdanarak koltukta doğruldum ve oturur pozisyona geçtim. Bir yandan aptalca karanlık salonu inceliyor, bir yandan kafamı kaşıyordum. Üzerimde ince bir battaniye vardı, belli ki Buğra Han ben uyuyakalınca getirmişti.

"Sizinkiler gelmedi mi?" diye irkildiğimde aniden Tülin Hanım'a rezil olmak istemediğimi, bugün burada kalmanın hiç iyi bir fikir olmadığını fark ettim. Yani en azından ulu orta bir biçimde salonda olmadığım herhangi bir ihtimal daha iyi görünürdü.

Buğra Han tepemde ayakta dikilmeye devam ediyordu, onun da gözleri uykuluydu.

Acaba uykuda sesim çok mu yüksek çıkmıştı?

"Yok." Sesi yatıştırıcıydı. "Gelmeyecekler."

"Ama sen gelecekler dememiş mi..."

Büyük ve ani bir esneme sözümü kestiğinde çocuk kocaman açtığım ağzıma şöyle bir bakıp söylendi.

"Onu aptal arkadaş grubun gitsin diye söyledim."

Aniden esnemeyi kestim. "Tövbe de! Onlar arkadaşım değil!"

"Her neyse." Ağır adımlarla sol tarafıma geçti ve pencere önündeki abajura uzandı, etraf loş ışıkla doldu. Ona son derece bol geldiğini gördüğüm siyah pijamaları ve siyah terliğiyle ayaklarını sürükleyerek mutfak tezgâhına ilerledi. Sürahiden doldurduğu bir bardak suyu eline aldı ve bana doğru yaklaştı.

Bense duvardaki saatle bakışıyordum, sabahın beşi olmak üzereydi.

"İki saat sonra okul mu var?"

Buğra Han bardağı bana uzatırken boş bir bakış attı. "Hayır, bugün pazar."

Kısa bir an bekledik, gerçekten de kafam güzelmiş gibi davranıyordum. Bardağı elinden aldım ve suyu tek dikişte bitirdim, kahrolası vakit asla geçmiyordu. Hafta sonu boyunca oradan oraya sürüklenmiştim ve şimdi de hiç ait olmadığım yerlerden birinde, sabahın beşinde, dağınık saçlarım ve şişmiş gözlerimle bir haftadır tanıdığım bir çocuğa bakıyordum. Mantığım, en azından Kavin'i görüp birkaç gün onlarda kalmak istediğimi söylemem gerektiğini savunsa da bu şu an mümkün değildi.

Acaba annesinin onu zorla götürdüğü o kamp zırvalığından dönmüş müydü?

"Ne düşünüyorsun öyle suratını ekşitip?"

"Bahçende uyumayı," derken yeniden kocaman esnedim ve battaniyeyi kucağıma çektim.

Yastığıma da sarıldıktan sonra bahçeye giden kapıya doğru paytak paytak yürümeye başladım.

"Orası soğuk olur şimdi..." Buğra Han'ın sesi *nereden çıktı bu kız başıma* der gibi sıkıntılı duyuluyordu.

"Yok ya, ben arada balkonumda da yatıyordum."

Kapıyı açtım ve gördüğüm terlikleri ayağıma geçirip doğruca arka bahçeye ilerledim. Battaniye yere değmesin diye üstün bir çaba sarf ediyor, bir yandan koca yastığı da kucağımda sıkı sıkı tutuyordum.

Çardağa geldiğimde yeni yatağımla bakıştım, rüzgâr hafifçe saçlarımı savurdu ve ensemi okşadı. Bir anlığına uyku beni yeniden kendine çekti.

"Oh," diye fısıldadım. "Çok güzel görünüyor valla."

Yastığı çardağın oturma bölümüne yerleştirip bir güzel uzandım, battaniyeyi üzerime örttükten sonra gün doğumuyla birlikte cıvıldamaya başlayan kuşları dinledim.

Yapraklar hışırdadı, devamında adım sesleri duyuldu, tebessümle uykuya dalmaya hazırlandım. Soğuk, beni battaniyeme daha çok yapışmaya itti.

"Sahiden burada mı uyuyacaksın?"

"Güvenli değil mi?" diye iç çekerken gözlerim kapalıydı, şu an onunla laf yarıştıracak havamda değildim.

Cevap vermedi, buradan kalkmaya hiç niyetim olmadığı için battaniyeme iyice sarıldım.

"Neyse, zaten sen varsın."

İç çekip gülümsedim, dudaklarımdaki tebessüm yerini uykulu mırıltılara bıraktı. Birkaç saniye hareketsizce bekleyen oğlanın, çardağın baş ucumdaki tarafına oturduğunu işittim.

Nasıl yani? Neden gitmesindi ki? Burada beni yaban hayvanlarının kaçıracağı yoktu herhâlde, şehrin en güvenli ve nezih bölgesindeki tatlı evlerden birinin arka bahçesindeydim.

Bu çocuğun tam olarak kim olduğunu bilmediğimi es geçersek tabii...

"Sen de mi uyu..."

Cümlem yarıda kaldı çünkü uyku yeniden çok daha ağır biçimde beni sarmaladı, tekrar esnerken ne söylemek istediğimi de unutuverdim.

Hayır, kâbus görmezdim. Burası, kuş sesleri, koltuktan daha sert olsa da daha huzurlu hissettiren bu çardak... Her şey, beni hoş bir uykunun tatlı ninnisine çağırır gibi yumuşacıktı.

Rüzgâr tekrar esti, tepemdeki ağacın dalına konan kuş tekrar cıvıldadı, omzuma yeniden bir el değdi ancak bu kez kimse beni itmedi.

El usulca battaniyeyi örttü, bu tebessümümü büyüttü ve hâlimden memnun bir mırıltı çıkardım.

Kâbussuz bir uykuya daldım.

Ertesi sabah Kavin'in evine yürürken telaşla mesajlaşmaya çalışıyordum.

Kavin: "Sen ciddi olamazsın, Sadem. Bu kadar önemli bir şey oluyor ve bana yeni mi söylüyorsun kızım?"

Sadem: "Ben nereden bileyim, Kavin? Kamp falan dediğin için ses çıkaramadım, sonra da bunlar gelişti işte..."

Kavin: "Hayır, o Buğra Han dediğin çocuk da hırlı mı hırsız mı? Biz nereden bileceğiz? Gidip herifin evinde uyumuşsun! Aklını peynir ekmekle yedin iyice sen. Dayak istiyorsun."

Sırt çantamı biraz daha çekiştirip ayaklarımı kaldırıma sürüklerken Kavin'e mesaj yazıyordum.

Sadem: "Yok, öyle biri değil. Çok kendi hâlinde bir çocuk, gerçekten."

Bir anlığına durdum ve düşündüm. Bu çocuğa bu kadar erkenden güvenmeli miydim?

"Yani... Okuldaki diğer erkolar gibi değil," diye ekleme gereği duydum.

Kavin: "Ya Sadem, sana da erkona da erkeklerin tümüne del Evla birdi, sen iki oldun. Abuk sabuk konuşup bir de sen çıkma başıma. İnsan burada kaç yıllık dostu dururken başkasına mı gider yahu? Neyse, ben anneme bir şeyler uydurdum, erken dönüyoruz. Bekle beni, başka kimsenin evine gitme, tamam mı?"

Biricik arkadaşımın bu hâlleri gözlerimi yaşartacaktı, *ana gibi yâr olmaz* dedikleri benim için tam anlamıyla Kavin'di. Her ne kadar bazen aile krizleri yüzünden bu gibi kopukluklar yaşıyor olsak da...

Sadem: "Tamam. Bekliyorum kraliçem, kızma."

Kavin: "Uzun sürmez."

Kararan mesaj ekranıyla bakışırken Kavin'e daha fazla durumumu anlatmazsam hayati tehlike yaşayacağımı biliyordum. Gece gördüğüm kâbuslar da hiç hayra alamet değildi, sabaha karşı çardakta uyandığımda Buğra Han'ın evinde daha fazla kalmak istememiştim.

Tabii çocukcağızın baş ucumda uyuyakalmış hâlini zihnimden silebilsem iyi olacaktı. Uyandığım ilk anda kafamı onun dizlerine doğru yaslanmış hâlde, battaniyemin yarısını da onunla bölüşmüş şekilde bulmuştum.

Sonrası hızlı bir kaçıştan ibaretti, neyse ki uyanmamıştı.

"Çocukla daha garip maceralarınız oldu ama sen bundan utanıyorsun, aferin Sadem. Aferin, topukla böyle."

Kendi kendime kızarken Kavin'in evine giden yola sapmıştım, Evla'ya nazaran o bize biraz daha yakın bir yerde ikamet ediyor sayılırdı. Zaten bu sebeple Kavin'le ister istemez daha sık görüşüyorduk, tabii bunda bizim harçlıklarımızın erken bitmesi ve Evla'nın bütçemizi aşan yerlerde vakit geçirmekten hoşlanması da etkiliydi.

"O ne yaptı acaba?" diye iç çekip yeniden mesaj listesine girdiğimde telefonum yeni bir aramayla elimde titredi.

Babam arıyordu.

Bir süre ismine baktım, ikimizin fotoğrafını eklediğim arama ekranı kötü bir şaka gibiydi.

"Üç gündür sadece üç kez aradın," diye homurdanırken sövmek istiyordum. "Yok öyle dünya."

Aramayı reddettim ve yeniden çalmaya başladığında duymamış gibi yaparak kot pantolonumun cebine sıkıştırdım. Bugün Kavin'de temiz bir duş almak, onun bana biraz büyük gelen temiz tişörtlerinin içinde biraz rahatlamak ve bir süre öylece dinlenmek istiyordum.

"Hop! Yavaş!"

Dinlenebileceğim güzel anların hayaliyle tam köşeyi dönerken benimle aynı anda sokağı dönen biriyle çarpıştık, bağırıverdim. Sendeleyerek geriye çekildiğimde adam telaşla ters yönüme koştu.

"Çekilsene be!"

"İnsan bir özür diler," diye arkasından bağırsam da bu adamın umurunda bile olmadı.

Sokağın sonundan gördüğü ilk apartmana girdiğini görünce kaşlarımı çattım, peşinden alacaklısı varmış gibi kaçıyordu.

"Ya tutun şu iti!"

Evet, işte şimdi manzaradaki eksiklik tamamlanmıştı. Klasik bir Sadem, belalılarını muhakkak burnunun dibine çekerdi!

"Gün doğmadı yahu daha!" diye bağırıp hemen hemen benim yaşlarımda görünen kızın peşinden koşmaya başladığımda adamı neden kovaladığımız hakkında en ufak bir fikrim yoktu.

"Hayır, ben neden koşuyorum acaba şu an?" diye çığlık atıp kızı takip ederken kız bir anlığına geriye dönüp haykırdı.

"Telefonumu çaldı bu köpek!"

Boğazım acıyacak kadar çığırdım. "Ne? Vay yavşak!" Var gücümle koşarken yeniden bağırdım. "Yine de köpeklere hakaret bu, sen buna hayvan ismi kullanma, dümdüz söv!"

Kızla beraber koşarken zavallı, bana yanıt veremiyordu, acaba kaç dakikadır nefes nefese koşuyordu? Adamın hangi binaya girdiğini gördüğüm için parmağımla işaret ettim.

"Şu taraftan şu taraftan! Koş!"

Kızcağız son gücüyle kendini binaya attığında ben de onun gibi nefes nefese kalmış, önceki gün yaşadığım aptal kaza yüzünden baldırıma doğru saplanan sancı ile mücadele etmeye çalışıyordum.

"Bu bina mı?" diye gözlerini kocaman açıp üst kata doğru baktığında ben suratımı buruşturmuş, başımı sallıyordum.

"Evet," dedim karnımı tutarken. "Eminim, buraya girdi."

Kız beni beklemeden üst kata fırladığında şaşkınca kirpiklerimi kırpıştırdım, en az beş katını saydığım bir apartmandı.

"Orası değil," diye fısıldadığımda kız çoktan üst kata kaçmıştı. Gözlerim usulca alt kata, yani karanlık kömürlüğe giden merdivenlere çevrildi. "Nereden biliyorsun diye sormayın..."

Çaresizce kaçan biri üst kat yerine elbette ilk olarak buraya kaçardı, temkinli adımlarla aşağı inmeye başladığımda başıma gelecekleden korksam da bir yanım deli cesaretine bürünmüştü.

"O ahlak yoksununu yakalayıp telefonu..."

Son basamağı inmiştim ki sensör beni algıladı ve lamba yandı.

Beyaz ışık, karşımdaki orman kaçkını kılıklı adamla yüz yüze durduğumu fark etmemi sağladı.

Boğazım acıyana kadar bağırdım. "Şerefsiz herif burada!"

Yukarı kattaki kızın çığlıklarla aşağı koştuğunu işittiğim sırada, adam bana saldırmaya fırsat bulamadan ben saldırdım.

Onun dört basamak yukarısında durduğum yerden üzerine uzun atlama gerçekleştirdim ve biraz daha korkması için suratına doğru bağırdım.

"Ver ulan kızın telefonunu! Şeref yoksunu!"

Adam yere düştüğü anda benimle boğuşmaya başladı, elbette benden daha güçlüydü ancak zekâmı kullanmanın tam sırasıydı.

"Bıçağım var, götüne saplarım!" diye bağırıp beni yumruklamaya çalıştığı elini ısırıverdim.

Adam acıyla haykırırken bocaladı ve gözleri telaşla bende bir bıçak olup olmadığını teyit etmeye çalıştı, zaten istediğim de buydu.

Hızla bu vakit kaybından faydalanıp gözlerine parmaklarımı sokuverdim!

"Yandım! Ah!"

Adam çığlıkla kıvranmaya başladığı sırada, ben elinde sımsıkı tuttuğu telefonu çekip alıverdim. İşte bu kadardı. Adam yerde kıvranırken ben hızla merdivenlere zıplayıp geldiğim yönde koşmaya başladım.

"Geri zekâlı seni! Bıçağım olsa *bıçağım var* diye önceden haber mi veririm? Şimdi polis çağıracağım, aptal!"

Ona küfürler edip üst kata koşarken az evvel üst kata kaçan kız tüm bina sakinlerinin ziline basıyor, kapıyı açanlara da aşağıda bir hırsız olduğunu bağırıyordu.

"Yardım edin! Şu kız onu kömürlükte sıkıştırdı, bize zarar verebilir!"

Giriş katta, kapısını usulca aralamış ve olayı anlamaya çalışan yaşlı bir amca, eline büyük bir sopa alıp aşağı doğru baktı. O esnada kapı daha çok aralandı ve uykulu gözlerle daha genç bir adamın da konuşmaya dâhil olduğunu gördüm.

"Ne oluyor, baba?"

"Kömürlükte hırsız varmış."

Üst kattan sesler yükseldi. "Ne oluyor, Himmet Bey? Gelelim mi?"

Adam sopayla aşağı yönelirken yukarı katlara seslendi. "Kızcağızlar hırsızı enselemiş, polisi arayın. Aşağı gelin de tutalım!"

Apartmandaki hareketlilikle birlikte karşımda titreyen zavallı kız derin bir nefes verdi. Elimdeki telefonu ona uzattım, maviş gözlerini gözlerime çevirdi.

"Almışsın," diye heyecanla telefona sarıldığında başımı salladım.

"Aldım tabii! Gözlerini bile oydum!"

Kız mahcubiyetle bana sarıldı. "Çok teşekkür ederim, tek başıma hayatta yakalayamazdım."

Bina sakinleri kömürlüğe toplanırken az evvel gözlerine parmaklarımı geçirdiğim adamın can havliyle bağırdığını, hâlâ kıvrandığını işittik. Karşımdaki kız, kıpkırmızı olmuş suratı ve endişeli ifadesiyle aşağı doğru bakıyordu.

Elimi sırtına koyup hafifçe sıvazladım. "Gel hadi, biz dışarı çıkalım. Çok korktun sen."

Kız ürkek adımlarla benimle birlikte dışarı çıkarken çaktırmadan kömürlüğe bakıyordum. Eh, ben de fena korkmamıştım tabii. Fakat şimdi bunu çaktırmanın hiç sırası değildi.

Kız telefonun kilidini açmaya çalışırken elleri titriyordu, kapının önünde onun kendine gelmesini bekleyip sonra Kavin'e gitmeye karar verdim.

"Sakin ol, ellerin titrediği için açamıyorsun."

"Evet ya, biraz kötüleştim..."

Masmavi gözleri olan, sarışın bir kızdı. Uzun parmakları telefon ekranında gezinirken onu inceleme fırsatı yakaladım. İnce bir bedeni, hoş bir suratı ve şaşkın mimikleri vardı.

"Hallettim," derken hâlâ biraz panikti. "Rehber açılıyor."

Kuşkucu bakışlarımı kömürlüğe çevirip kıza mırıldandım.

"Nasıl çaldı bu senin telefonunu?"

"Şey," dedi kekeleyerek. "Bir mekândan çıkıyordum, o da orada sabahlamış mıdır nedir, anlamadım. Bence beni sarhoş sandı, kapıdan çıktığım an sinsice yaklaşıp telefonumu..."

"Anladım."

Daha fazla bir şey sormadım çünkü anlatırken de epey paniklıyordu, biraz daha devam ederse her an buraya yığılacak gibiydi.

"Seni evine bırakmamı falan ister misin?" diye merakla sorduğumda bu konuda samimiydim. Zor durumda kalmış birini öylece ortada bırakacak hâlim yoktu.

Kızın dudaklarında belli belirsiz bir tebessüm oluştu.

"Yok," diye mırıldandı. "Sağ ol, çok bile yardım ettin."

"Bu şeref yoksununu polise teslim edecek miyiz? İfade vereceksen seninle gelebilirim."

Kömürlüğü işaret ettiğimi gördüğünde hızla başını salladı, yeniden telaşlandı.

"Apartmandakiler halleder," diye fısıldadı. "Ben polise falan gidemem. Bizimkiler merak etmiştir, gideyim."

Sırt çantasına sıkı sıkı tutunup karşı kaldırıma geçmek için yola yöneldi, bense sadece birkaç dakika içinde yaşanıp biten bu manzaraya akıl erdirmeye çalışıyordum.

"İyisin, değil mi?"

Arkasından tereddütle seslendiğimde bana pek bakmadan elini kaldırıp veda edercesine salladı.

"Sağ ol," dedi eli hâlâ havadayken. "Bu iyiliğini unutmam."

"Adın ne senin?" dedim son anda aklıma gelen şeyle.

Bu şehrin sokakları hep tanıdığım yerlere, tanıdığım insanlara çıkardı. Bu kızı yaşadığım muhitte ilk kez görüyordum.

"Zaman," dediğini duyar gibi oldum.

"Hı?" Uzaklaştı. "Ne dedin?" diye bağırdım, bir kez daha arkasına baktı.

Mavi gözleri aramızdaki mesafeye rağmen parladı.

"İsmim Zaman!" diye seslendi.

Sonra gitti, hızlı, telaşlı, koşar adımlarla. Son bir kez geriye dönmeden.

"Zaman," diye mırıldanırken kaşlarımı çatmıştım.

İlk kez böyle bir isim duyuyordum, içeriden gürültünün yükseldiği apartman kömürlüğünü boş verip buraya girmeden önceki yoluma devam ettim.

"Zaman," diye yineledim. "Ailesi kıza hangi kafayla bu ismi koymuş acaba? Komikmiş."

Ninova

13. BÖLÜM
HAYATA TEPETAKLAK DALMAK

İnsan çoğu zaman kendine iyi gelen tek bir insanla sıcak bir kahve eşliğinde sohbet etmenin ne kadar iyileştirici olduğunu unutsa da bazı küçük anlar bunu yeniden hatırlatıyordu.

Aramızda karanlığı en çok seven Kavin'di, odası da tıpkı kendisi gibi parlamaktan çok karanlığa sığınmaktan yanaydı. Loş ışıkları, gece lambasının aydınlattığı tül perdesindeki ledli küçük yıldızları, tek kişilik bazası ve küçükken sokaktan sahiplendiği köpeği Uyku'nun küçük yatağıyla birlikte burası ona has bir hava veriyordu.

Gecenin bir vakti onun yatağında bağdaş kurmuş otururken yudumladığım kahve ise olması gerekenden daha iyi hissettirmişti, bunun en büyük sebebi bizim birbirimizin en büyük sırdaşı olmamız da olabilirdi. Sabahın erken saatlerinde buraya geldiğim andan beri ona anlatmayı ihmal ettiğim detayları anlatıyordum. Buluşmamızın üzerinden neredeyse on iki saat geçmişti ve ben yine de unuttuğum bir sürü şeyi hatırlıyordum.

"Sonra ne dese beğenirsin? Bana baktı, tamam mı? Aynen şöyle durdu, bak. Yüzüme bak."

Kavin yatağın diğer ucunda, siyah ojelerini sürmeye ara verip bana düz bir bakış attığında omuzlarımı dikleştirip çenemi de kaldırarak canlandırma yaptım.

"Göz kontağını kurdu," diye fısıldadım. "Ve sonra dedi ki: En son ne zaman birini öptün?"

Kavin dudak büktü. "Saçmalama, bunu sormuş olamaz."

Heyecanla kucağımdaki yastığı fırlattım. "Kavin, yemin ederim sordu. Öylece kalakaldım, kızım!"

Kendimi yatağa bırakıp gözlerimi kapattım. Dün akşam, âdeta bir film şeridi gibi tekrar tekrar zihnimde kendini oynatıyordu.

"İnanabiliyor musun?" diye fısıldadım. "Kimi öptüğümü merak etti."

"Ya da sadece egosunu tatmin etti."

Gözlerimi açtım, Kavin ojesini sürmeye devam ederken sesi ve mimikleri stabildi.

"Bu da ne demek?" diye homurdandığımda bana aptalmışım gibi hissettiren o meşhur bakışını attı.

"Bu soru sana mantıklı gelmemiştir umarım, Sadem. Aranda bir şey olmayan birine neden en son kimi öptüğünü falan zırvalarsın ki? Ya sana karşı bir şey hissediyor olmalı ki bu ihtimali şimdilik geçelim."

"Neden geçiyoruz ya?" Yüksek sesle itiraz ettiğimde Kavin bunalmış gibi iç çekti.

Elini öne uzattı, siyah ojeli parmaklarını incelerken mırıldandı.

"Çünkü korkak erkekler uzak durulması gerekenlerin başında gelir, kimsenin cesaret perisi olamayız, kızım. Kendine gel, tüm dengeyi tek kişinin kurduğu hiçbir ilişki yürümez."

Sonra bakıştık. "Yani, eğer duygusu varsa belli etmesi gerekirdi ki bunu bu sebeple geçiyorum, diğer ihtimal ise senin hislerinin farkına varmış olması. Bu da yüksek bir ihtimal sayılmasa da egosunu tatmin etmiş olabilirsin."

"Nereden anlasın, Kavin?" diye huysuzlandım.

Bir yandan da içim içimi yiyordu, Erdinç gerçekten hislerimi fark etmiş olabilir miydi?

Peki ya beni umutsuz bir vaka olarak görmüş olabilir miydi?

"Ego tatmini falan hissetmedim ben," dedim giderek kısılan sesimle. "Öyle olsa anlardım herhâlde, henüz o kadar aptal hissetmiyorum."

Kavin buna yanıt vermedi, sessizliği benim için bir cevap mıydı, bilmiyordum ama yerimde duramadığım için kıpırdandım. Yatakta yeniden bağdaş kurarken arkadaşıma doğru yanaştım ve tatlı bir sesle sordum.

"Şşt," diye takıldım. "Odadaki birine âşık olması konusuna ne diyorsun? Sence bunun ben olma ihtimali yüzde kaç?"

Kavin ojesinin kapağını kapattı ve takı kutusunu kaldırdı. Bu sırada birkaç saniye öylece yanıt bekledim. Aradan geçen saniyeler yıllar gibi geldi, Kavin işlerini bitirip bana döndüğünde bol gri

pijamalarının içinde, dağınıkça topladığı saçları ve bayık bakan gözleriyle son derece umarsız duruyordu.

"Erkeklerin bizi sevip sevmediği konusunda yüzdelik hesabı yapmak bana acınası geliyor."

"Abartma!" diye çıkıştım. "Odadaki kızlar arasından şansımı..."

"Ne şansı?" diye sözümü kesip yatağındaki pikeyi açtı. "Asıl sen yıllardır o çocuğa bir şeyler beslediğin için o şanslı sayılır. Ne özelliği var ki Sadem? Gerçekten, düşündüğünden daha sıradan biri. Güven bana."

"Erdinç'ten hiç hoşlanmıyorsun," diye iç çektiğimde arkadaşım tebessüm etti.

"Ben kimseden hoşlanmam. Özellikle bana ve çevreme zarar verme potansiyeli yüksek olanlardan hiç."

"Neyse madem." Konuyu kapatmaya karar vermiştim. Belli ki Kavin, istediğim yanıtları alabileceğim o kişi değildi. "Hanzade ile daha iyi dedikodu yapılır," diye mırıldandım. "Bence bu olanlara o da çok heyecanlandı ama diğerleri yüzünden o an çaktıramadık. Acaba o ne düşünüyor? Bak yine gerildim, Erdinç'in bana olan bakışını görmüş müdür? Umarım görmüştür ya. Bir fikrimiz olur. Yarın okulda sıkıştırayım onu bir."

"Metni bu kitaptan mı buldun sen?"

Kavin, kendi kendime konuşup durduğum deli saçmalıklarıyla hiç ilgilenmiyordu, bunu belli edercesine sırt çantamın üzerinde duran kitaba uzandı.

Buğra Han'ın bana verdiği kitaba.

"Evet."

Nedense başka bir şey söyleyemedim.

Neden sevgili Sadem? Kavin'e tüm kısımları anlatıp sabahın kör vakti çocuğun dizinde uyandığın o tatlı bahçe esintisi es geçilmiş gibi mesela...

"Diğerleri rollerine çalıştı diyorsun yani?"

Hızla başımı salladım. "Çoğu kişi çalıştı, evet. Seninle birlikte en az birkaç prova alırız." Ekledim. "Yanlış hatırlamıyorsam bir de seninle flört eden şu çocuk gelmedi..."

Kavin bana kötü bir bakış attı. "Saçma sapan tanımlar kullanma."

"Ne? Sana uçan mı deseydim? Koşan? Yürüyen?" Sırıttım. "Ya da sadece Korkmaz mı desem?"

"Sus, Sadem yoksa sen benden korkmak zorunda kalacaksın."

Suratımı buruşturup heceledim. "Ha-ha. Kaç bakalım."

Bana yanıt vermek yerine kitabı incelemeye başladı, yine de sanki yüzü biraz kızarmış gibime geliyordu. Tabii bunu uyduruyor da olabilirdim çünkü odanın aydınlık olduğu söylenemezdi.

Yine de içimden bir ses Kavin'in bir sebepten çekindiğini söylüyordu.

"Güzelmiş bu kitap." Kısık sesle mırıldandı ve bir başka sayfasını açtı. Ona teslim ettiğim ve dikkatle işaretlediğim notlar rolüne ait olan metinlerdi, gözleri satırlarda dikkatle geziniyordu.

"*Arama boşuna bulunmak istemeyeni.*"

Dudaklarından dökülen cümle göz ucuyla ona bakmama sebep oldu. Gözlerini kısmış, dikkatinin tümünü o sayfaya vermişti.

"Şiir mi bu?" Düşünceli bir sesle konuşurken kitabı incelemeye devam ediyordu.

Huzursuz hissettim, neden bu kadar kurcalamıştı ki?

"Çok önemli bir şey değil, versene diğer sayfalara da bakayım. Belki başka şeyler de bulurum."

Umursamaz tavrım dikkatini çekmediği için kitabı sakince bana uzattı, her ne kadar özellikle işaretlenen satırları fark etmiş ve gözleri uzun süre orada takılı kalmış olsa da bunun üstünde durmadı.

Neden Buğra Han'la ilgili diğer aptal detayları da anlatmamak için direniyorsun ki, Sadem delisi? Söyle işte!

"Metne o çocuk mu yardımcı oldu?"

"Kim?"

"Adını unuttum."

Kavin bu kez kendi rol kâğıtlarını incelerken kaçındığım o konuyu cımbızla seçer gibi sormuştu.

Yutkundum, biraz sıcak basmıştı. Sanki suratıma baktığında gerekli gereksiz birçok detaya hâkim olacakmış gibi hissettiğimden çabucak, "Adı," diye geveledim. "Şeyi mi diyorsun, evinde prova yaptığımız..."

"Anlattın ya işte, doğruluk cesaret falan oynamışsınız. Metni yazmana da o mu yardımcı oldu?"

Olamaz, korktuğum şüphelenme anlarına giriş yapıyorduk.

Kitaba başımı gömüp bakışlarından kaçtım. "Sayılır."

Kavin'den bir süre ses çıkmadı.

Bu hiç hayra alamet sayılmazdı. Kitabı yüzüme tutuyordum ancak sabırsızlığım yüzünden kıpırdandım, kapağı azıcık indirip üstünden ona baktım.

Bunu yapmamı bekliyormuş gibi güldü.

"Pek hayırsever bir çocukmuş," derken hem gülmeye devam ediyordu hem de sesinde garip bir ima vardı.

"Ne bileyim? İlgili herhâlde."

"Neye?"

"Neye olacak, Kavin? Tiyatroya."

"İyi bakalım, sadece hayırseverse bir şey olmaz." Kıkırdadı, işte o an yaklaşıyordu, ne söyleyeceğini duymak istemediğime emindim. "Sadem sever olmasın da."

"Saçmalama," diye çıkışıp elimdeki kitapla omzundan itekledim. "Dümdüz bir çocuk işte. Başıma açılan işlere şahit oldu ve yardım ediyor, hepsi bu."

"Bir bakıyorum evi terk etmişsin, bir bakıyorum sabah bir telefon hırsızı yakalamışsın. Bir bakıyorum sınıfta kaldığım için bir tiyatro metni yazıp oyun organize ediyorsun, yetmezmiş gibi milleti tanımadığımız bir çocuğun evine toplayıp doğruluk cesaret..."

"Yoruldum!"

Kaçarcasına yatağın diğer ucuna yöneldim ve pikenin altına girdim, Kavin susmak zorunda kaldı.

"Dön bakalım kıçını, sabah olup okula gidince göreceğim ben seni."

"Sen sadece rolüne çalış," diye esnedim.

"Babanla tekrar konuştun mu?"

"Hiç konuşmadım," derken sesim düzdü.

"Konuşmayı düşünüyor musun?"

"Babam beni gerçek anlamda merak ettiğinde evet."

"Elbette merak ediyordur."

Bu tamamen beni rahatlatmak ve üzülmemem adına kurduğu bir cümleydi. Bunu ikimiz de bilsek de sessiz kaldım.

"Evla ile görüştün mü?" diye sorarken o da esnemeye başladı, yatağın diğer ucuna da kendisi yatmak için harekete geçti.

"Evet, hafta sonu onunla da takıldım. Pek takılmak denmese de..."

Kavin cümlemi bitirmeme fırsat vermeden telaşla tamamladı.

"Onu ihmal etmememiz gerekiyor, Güngör aptalına geri dönecek diye korkuyorum."

Işığı kapattığında bir kez daha kısa bir sessizlik oluştu. Bir ara aşağıdan tıkırtılar duyar gibi olduk, buzdolabının sesi olmalıydı. Kavin'in annesi henüz uyumamıştı.

"Sadem?" diye yeniden mırıldandı.

"Hımm?"

"Umarım barışmamışlardır."

Ağzımdan laf almaya çalışsa da Evla'ya ihanet edip Kavin'i onun üzerine salamazdım, burada en etik olan şey ikisinin birlikte bu konu üzerine konuşması olurdu.

"Bilmem ki," diye yapmacık şekilde yeniden esnedim. "Çok uykum var."

"Sabah sorarım artık." Sesi biraz tedirgindi. "O çocuktan hiç hazzetmiyorum, Evla'ya zarar verecek gibi hissediyorum."

Yatakta biraz kıpırdanıp yerime iyice yerleştim, yüzümün soğuk çarşafa değen kısmı iyi hissettiriyordu, uykuya dalmak istiyordum.

"Bir şey olmaz," diye güven verdim. "Biz yanındayız."

Kavin derin bir nefes verdi. "Fiziksel olmak zorunda değil, hissel olarak da..."

Genellikle daha sert tepkiler veren arkadaşımın, gecenin bir vakti yumuşacık ses tonuyla mırıldandığı bu itiraflar kalbimi ısıtsa da bu sohbet için zihnim fazlaca yorgundu.

Yine de her şeye rağmen biz birbirimizin birçok şeyiydik, bunu biliyordum. Hayatımızda önemli yer kapladığımız aşikârdı.

Gece yarısı sohbetlerinde birbirimizin duygu durumlarını kafaya takıp hayatımız tepetaklak giderken kendimizi değil, karşıdakini düşünecek kadar...

"Kamp nasıl geçti?" diye yarı uykulu mırıldandım.

Oraya zorla götürüldüğünü biliyordum.

"Konuşmak istemediğimi söyledim ya."

Işık kapalıydı ancak karanlıkta Kavin'in yüz ifadesini hayal etmekte zorlanmadım, aksilik yapmayı severdi.

"Sonra anlatacak mısın?" dedim.

"Belki."

"Anlamayacağımı düşünüyorsan..."

"Bazen duygularımı nasıl tanımlayacağımı bilmiyorum, iyi hissedince anlatacağım." Cümleyi bitirirken onun da sesi mayışmış duyuldu. "Söz."

Elbette onu zorlamayacaktım, nihayetinde babamla ilgili konuda pek detay vermediğim hâlde o da tek kelime etmeden bana evini açmıştı ve şimdi yatağını benimle paylaşıyordu.

Söz, diye geçirdim içimden.

Kavin bir şeyi anlatmak istemediği müddetçe ondan hiçbir şey alamazdınız.

Fakat anlatmak isterse mi?

İşte o zaman susturulamazdı. Bunun neye yol açacağını henüz bilmiyordum.

Okul sabahı Kavin'in annesinin arabasında yolculuk ediyorduk. Birazdan son köşeyi dönecek ve Roza Kolejinin sokağına girecektik. Sokağın başından itibaren yalnızca kolejimizin büyük binası değil, aynı zamanda kolej bünyesine dâhil olan kız ve erkek öğrenci yurtları, yemekhane binaları, öğretmen evleri ve yönetici blokları bulunuyordu. Kolejin büyük kampüsünün bir kısmı inşaat hâlindeydi, bunun sebebi üniversiteyi de kendi bünyelerine katarak lise ile birleştirme fikirleriydi. Geçen yıl bahsedilen bu proje bizi pek heyecanlandırmamıştı çünkü birçoğumuz bir şekilde bu kolejde eğitim görmüş olsak da nihayetinde hayallerimiz birbirinden oldukça farklıydı. Hiçbirimizin daha fazla bu şehirde kalmaya niyeti yoktu.

"Sen sınava çalışıyor musun, Sadem?" Annesi Şükran teyzenin sesi beni daldığım yerden kopardı.

"Efendim?"

Kadın gözlerini yoldan ayırmadan arka koltuktaki bana seslendi.

"Üniversite sınavı diyorum, canım." Direksiyonu çevirirken ekledi, sesindeki gurur barizdi. "Biz de Kavin'le birlikte yeni planlar yaptık, biliyorsun, sınırlı süreniz kaldı. Hızlandırılmış bir kampa girecek."

Kavin bundan bahsetmemişti ancak yüzünü görmesem de ön koltukta huzursuzca kıpırdandığını fark ediyordum.

"Evet," diye gülümsemeye çalıştım. "Ben de yeni planlar yapmayı düşünüyorum, eğitim koçumuzla randevulaşacağım."

"Bir an önce yapsan iyi olur."

Kavin'in iç çekişi annesinin tavrından ne kadar rahatsız olduğunu belli etse de kadın kızının huzursuzluğunun farkında değildi. Bunu, hâlâ aynı tonda konuşmasından anlayabiliyordum.

"Nihayetinde mezuna bırakmak artık iyi bir tercih değil, biliyorsun ki her yıl sınava giren öğrenci sayısı artıyor. Lütfen yanlış anlama, senin için de en iyisi olsun isterim." Dikiz aynasından tebessüm ettiğini gördüm. "Sen de benim kızım sayılırsın."

"Teşekkür ederim, Şükran teyze," dedim.

Fakat ne Kavin ne de ben, onun bir kişinin daha annelik vazifesini üstlenebilecek psikolojide olmadığını biliyorduk. Çünkü daha şimdiden çok gergin, stresli ve Kavin'le ilgili bazı süreçleri zor yönetebilen bir hâldeydi. Üstelik eşiyle ilgili yaşadığı ayrılık süreci hâlâ taze sayılırdı, tüm bunlar kadını kısa süre içinde feci hâlde yıpratmıştı.

Bu öfke, çoğu zaman farklı kanallar aracılığıyla bir şekilde Kavin'e ulaşıyordu. Üstelik annesi bunu belli ki hiç istemeden yapıyordu.

"İnelim mi?"

Kavin çantasını alıp arka koltuktaki bana seslendiğinde bir kez daha daldığım yerden uzaklaştım.

"Geldim."

Kavin ön kapıyı kapattı, çantayı sırtına astı ve ilerledi. Tam inmek ve peşinden gitmek üzereydim ki Şükran teyzenin sesi beni bir kez daha durdurdu.

"Sadem."

Kapıyı kapatmadan önce şoför koltuğundaki kadına baktım. Siyah küt saçları ve siyah takım elbisesiyle müthiş bir uyum içindeydi. Tabii içimi görecek kadar derin bakan siyah gözleri de...

"Senden bir ricam var," diye fısıldadı. "Kavin'e bu zor süreçte biraz destek olsan olur mu?"

Şaşkınca kirpiklerimi kırpıştırdım. "Tabii, elimden geleni yapıyorum."

"Tiyatro oyunundan Kavin'i çıkarır mısın, kızım?"

Şaşkınlığım daha büyük bir hâl aldığı için öylece bakakaldım. Kadın, kızının bizi fark etmeyeceği kadar hızlı bir hareketle arkaya döndü.

Bana baktı. "Biliyorsun, bu tarz şeylere heveslenmeniz şu an üniversite sınav puanlarınızı etkiler."

Ona, Kavin'in annesine tüm bu saçmalığa Kavin için bulaştığımı nasıl söyleyebilirdim ki?

"Bu Kavin'in tercihi," diye yutkunduğumda kadın ısrarla bana baktı.

Bu baskı, bir anlığına bana kendimi çok kötü hissettirdi.

"Ben öğretmenleriyle geçemediği ders için konuşacağım, Sadem. Gerekirse daha önceden bize miras kalan bir yeri satacağım, eğer okul yönetimine bu yeterli olursa..." Dehşet içindeydim, annesi alenen rüşvet vereceğini söylüyordu. "Tek istediğim iyi bir geleceği olması." Sesi titrer gibi oldu. "Senden ricam bu konuda Kavin'i destekle."

Onu ne zaman desteklemediğimi hatırlamaya çalışırken kadın âdeta bakışlarımdan anlamış gibi ekledi. "Onun vaktini boş şeylerle çalma."

Boş şeyler.

Kavin'in değerli vaktini çalan boş şeyler.

Annesinin gözündeki konumum.

Saçma bir tiyatro oyunu, önemli bir sınav.

Sahiden Kavin'i boşu boşuna bunu sürüklediğimi mi düşünmüştü?

Kendi sınav notlarımı ve eğitimimi riske atarken ne büyük bir şeye bulaştığımdan haberi yoktu!

"Sadem! Hadi!"

Kavin yokluğumu fark edip bize doğru tuhaf bir bakış attığında şüphelenmemesi için hızla kapıyı kapattım.

Kapatmadan önce kadına fısıldadım. "Anladım."

Yürümeye başladım.

Birçoğumuzun travmalarına ev sahipliği yaptığına emin olduğum bu saçma okula, bize çoğu zaman sınav notlarından ve başarı sıralamasından başka hiçbir şeyden bahsetmeyen o duvarların arasına.

Kavin'e yürüdüm.

"Ne oldu? Annem bir şey mi dedi?"

Yanında durduğum kız oldukça zekiydi, görünüşe bakılırsa aramızdaki en düşük puanlara sahip olması onun zekâsını ölçen herhangi bir etken değildi.

"Yok," diye konuyu kapattım. "Cüzdanımı arabaya düşürünce oyalandım, gidelim."

Kavin hızlı söylenen bu yalanımın üzerinde durmadı, belki de durmak istemedi. Zaten çok stresli görünüyordu.

"İyi ki dün akşam seni öyle fazla görmedi. Kampta bana dayattıkları o saçma programları anlatarak kendilerinin ve bizim için kurdukları gelecek planının ne kadar kusursuz olduğundan bahsedip sana da kendini eksik hissettirecekti."

Yanında yürürken sessizce mırıldandım. "Neden eksik hissedeyim?"

Kavin sabahın bu saatine rağmen bitkin görünüyordu, cümlesi de bunu doğruladı.

"Bilmem, ben öyle hissediyorum."

Cevap veremedim.

Çünkü bu eksikliği tamamlayabilecek kişi muhtemelen ben değildim.

Beşinci dersin sonunda okul çıkışına yaklaşık iki saat kalmışken ikinci uzun teneffüsteydik. Bu yarım saat süren ve genelde akşamüstü çalışma gruplarına kalacak kişiler için yemek molası olarak da kullanılan aralıktı. Elbette ben yemek yiyecek ya da saçımı kaşıyacak vakte sahip değildim.

"Hocam, bu kısımda sizin gözünüze batan tam olarak hangi bölüm?"

Elimdeki kitap ve notlarla Bige Hoca'nın peşinden koşarken kadın bir yandan saatine bakıyor, bir yandan müdür yardımcısı olduğu için kendisine tahsis edilmiş geniş ve ferah odasına ilerliyordu.

"Sadem," diye iç çektiğinde hızlı adımlarına yetişemiyordum. "Bu ödevden kaç puan alacağını üstünkörü öğrenmek istiyorsun ama hayır canım, bu tiyatroyu sahnede görmeden önce hiçbir değerlendirme yapmayacağım."

"Ya hocam küçücük bir ipucu," diye yalvarırken odasının önüne gelmiştik. Notları heyecanla ona uzattım. "Lütfen hangi kısmı okurken o mimiği yaptığınızı söyleyin. Yani anlamadım, nasıl anlayacağım ki zaten? Değil mi? Siz söylerseniz bilebilirim ancak! Dudak büktünüz resmen! Beğenmediğiniz kısmı derhâl düzenleyebilir ya da revizesi için hızla..."

Bige Hoca zarif şekilde elini kaldırdığında beyaz ojeli küt tırnaklarıyla bakıştık, durmamı işaret ediyordu.

"Oyunu görmek için sabırsızlanıyorum." Kocaman gülümserken nezaketini kaybetmiyordu. "Ben tepkisel bir insanımdır, dudak büktüğüme bakma. Bu belki de çok beğendiğimin işaretidir, kim bilir?"

"Ama hocam..." Yalvarırken bu kaçamak cevabından daha fazlasına ihtiyacım olduğunu anlaması için gözlerine bakıyordum.

Oysaki kendisi son derece netti.

"İçeride bir öğrencimin velisi bekliyor," diye fısıldadı. "Aramızda kalsın, çok problemli bir tip. Daha fazla bekletmesem okulumuz için iyi olur, Sademciğim."

Uzandı ve kapısını açtı, gerçekten de içeride takım elbiseli bir adam ve şık giyimli bir kadın onu bekliyordu. Kimin velileri olduklarını bilmiyordum ancak sabırsız göründüklerini hemen fark ettim.

Bige Hoca kapısını yüzüme kapatmadan önce nazikçe tebessüm etti. "Bu oyun benim değerlendirmemden daha fazlasına ihtiyaç duyacak çünkü size okul yönetim kurulundan birkaç öğretmenimiz daha puan verecek. Bir jüri oluşturuldu. İyi şanslar."

Şaşkınca kaşlarımı kaldırdım. "N... ne?"

Kapı usulca suratıma kapandığında tam anlamıyla dehşete düşmüştüm.

"Ne jürisi ya? Nasıl? Sadece edebiyat branşı hocası puan vermeliydi..."

Ellerimde kâğıtlar, çaresiz bakışlarım ve panikatağımla birlikte kapının önünden ayrıldık.

Sonra ne mi yaptım?

Sadece birkaç hafta gibi aptal bir zamanımın kaldığı bu oyunla sahnede rezil olmamak için koşmaya başladım. Kelimenin tam anlamıyla oradan topukladım.

"Olamaz ya! Bu kadarı da olamaz!"

Konferans salonuna inen merdivenleri koşup kendimi tiyatro provalarını aldığımız bölüme atarken hızlı düşünmeye çalışıyordum.

"Müdür puan verirse sıçtık, çok zor beğeniyor. Grupta İlya var diye bize biraz torpil geçebilir. Diğer müdür yardımcısı jüride olursa torpil falan dinlemez, sahnede kekeleyen herkesten puan kırar."

Bir anlığına merdivenlerin ortasında nefes nefese durdum.

"Nasıl olacak ki? Hepsi kekeliyor!"

Tekrar koşmaya başladım çünkü bu oyunu yetiştirebileceğime olan inancım giderek azalıyordu.

"Hadi kızım, hadi! Yaparsın sen."

Telefonum çalmaya başladığında ekranda beliren isim Kavin'di. Henüz kulağıma yaklaştırmadan ne kadar bağırdığını duyabiliyordum.

"Sadem. Ben. Katil. Olacağım!"

"Sakin sakin," diye panikle salona giden merdivenlere koştum. "Geldim."

"Ya bu mallar oyunla resmen dalga geçiyor. Ben bunların hiçbiriyle çalışmam!"

Yanındakilere laf yetiştirdiğini duyuyordum. "Sensin o asi ergen." Karşı tarafı dinledi ve devam etti. "Ağzının ortasına yumruğumu geçirirsem kim ergenmiş gösteririm!"

Telefonu kapatıp her an yere kapaklanacakmışım gibi bir hızla sahnenin merdivenlerine atladım. Kavin yumruğunu kaldırmış, nefret ettiği arkadaş grubunun üzerine yürüyordu ancak onunla kimin konuştuğunu duymuyordum.

Acaba bu kez içlerinden hangisine kafayı takmıştı?

"Sakin ol, Kavin," diye hemen araya atladığımda bana korkunç bir bakış attı.

"Çekil Sadem, çok netim. Ben bu aptallarla oynamam. Ciddi değiller, amaçları tiyatro falan da değil! Sen de vaktini harcama."

İlya kollarını göğsünde bağlayıp pembe saçlarını geriye savurarak bağırdı. "Biz seninle oynamaya bayılıyoruz çünkü! Çok istiyorsan hafta sonu provalara gelecektin kızım, kıt mısın sen?" Öfkeyle bana döndü. "Sen neden arkadaşına ayrımcılık yapıyorsun?"

"Neden söz ediyorsun?" dedim Kavin'le onların arasına girmeye çalıştığım sırada telaşla.

"Hafta sonu hepimizi ne olursa olsun geleceksiniz diye darlamayı biliyordun!" Kız öfkeyle Kavin'i işaret etti. "Bak, belli oluyor!"

"Hayır," diye açıklamaya çalıştım. "Öyle bir durum yok, herkesi çağırdım ben. Kavin şehir dışındaydı sadece."

İlya öfke püskürüyordu. "Hadi canım, ne hikmetse sadece o..."

Tok bir ses onu böldü. "Ben de provada yoktum."

Tartışma bir anlığına durdu, hepimiz yavaşça arka tarafa döndüğümüzde seyirci koltuklarında rahat bir tavırla bacak bacak üstüne atarak oturmuş çocuğa döndük.

Korkmaz el kaldırmıştı. "Sadece o değildi, ben de yoktum."

İkinci tekrarıyla birlikte İlya'nın ve çevresindekiler sesi bir anda kesiliverdi, kız şok içinde arkadaşına bakıyordu. Bu çocuğu arada bir onlarla görsem de ne kadar yakın oldukları hakkında bir fikrim yoktu.

İlya gevelcdi. "Nasıl?"

"Aldın mı cevabını, torpil miymiş, pembe domuz?"

Kavin'in hakaretiyle birlikte ağzım kocaman açıldığında, sahnenin diğer tarafında olan, Erdinç'in hemen yanında duran çocuklardan biri araya atladı. Bu laf cambazlığıyla tanıdığım Soner'di.

"Bak pelerinli kahramanın da buradaymış! Yoksa beyaz atlı prens mi demeliydim?"

İşte bu noktadan sonra olacaklara kimse müdahale edemezdi. Ben bile.

Ki zaten edemedim de!

Kavin, kendisini Korkmaz üzerinden alaya alan imalı cümleyi duyduğu an iki büyük adımda oraya koştu ve Soner'in suratına hiçbirimizin beklemediği koca bir yumruk attı.

Çocuk sendeleyip arkasındaki arkadaşına çarptı, dengeyi sağlayamadı ve ikisi birlikte yere düştü. Kavin üzerine atladı ve vurmaya devam etti.

Büyük bir çığlık koparıp şoku atlattığım an onlara koştum. Fakat nafile, Kavin çocuğun karnının üzerine oturmuş ve yüzünü tırmalıyordu.

"Ne diyorsun sen, muşmula suratlı? Ne diyorsun sen, dangalak? Söyle ulan, söyle de o ağzına tüküre..."

İlya çığlıklar atsa da arkadaşına yardım edemiyordu çünkü bunun bir benzeri daha önce kendisinin başrol olduğu şekilde meydana gelmişti. Kavin'den yediği o dayağı ve sonrasındaki disiplin zincirini hiçbirimiz unutamazdık.

Soner tüm gücüyle Kavin'i itiyor, Kavin'in patlamaya hazır bomba olduğunu ve dokunana saldıracağını gören hiç kimse ona müdahale edemiyor, işler giderek korkunç bir hâl alıyordu. Omuzlarından tuttuğum arkadaşımı tek başıma çekiştiriyordum.

Bir anda arkadan bir el uzandı ve benim kollarımı yok sayıp Kavin'in omuzlarını tuttu. Tüm gücüyle kızı geriye çekti, bu Korkmaz'dı.

Kavin nefes nefese Soner'in üzerinden kaldırılırken Soner'in suratı tırnak izleriyle dolmuştu, çocuk kıpkırmızıydı.

"Ben..." dedi savunmasızca. "Ben bir şey yapamadım..."

"Nasıl yapacaksın?" diye çemkirdim. "Onun savunma sanatları eğitimi var, dua et ki sadece bu pozisyonla kaldı. İstese nefesini bile keserdi!"

Kavin, Korkmaz tarafından çekiştirilirken arkadaşları da Soner'i kaldırıyordu, çocuk rezil olmuş hissettiğinden olsa gerek dokunsak ağlayacaktı. Elleriyle yüzünü tutuyordu.

"Konuşsana lan yavşak! Büzsene o ağzını bir daha, adımı an hadi! Seni buraya gömmezsem adım Kavin değil."

"Kavin!" diye bağırıp ona döndüğümde saçlarım savruldu. "Yeter, sus."

"Karışma bana!" Boynundaki damarlar ortaya çıkacak kadar yüksek sesle bağırdı.

O da kıpkırmızıydı fakat Soner'den tek farkı çocuk gibi değil, ürkütücü görünmesiydi.

"Tamam tamam." Sesimi alçaltıp mırıldandım. "Sakinleş bir."

"Sadem sana şunları sahneden at derken şaka yapmıyordum, ben bunun gibi şerefsiz heriflerle oynamam." Omuzlarını tutmaya devam eden Korkmaz'ın ellerini itti ve ondan kurtulmaya çalıştı. "Çekil sen de bir ya!"

"Kırk beygir gücündesin, maşallah." Korkmaz dudağını kıvırıp onun dağılmış saçlarını incelerken Kavin daha çok öfkeleniyordu.

"Elimin tersindesin, sen de nasipleneceksin şimdi."

"Çekici gelmedi desem yalan olur."

Sıradaki kurbanın bu patavatsız çocuk olduğunu Kavin'in bakışlarından anladığım için araya girdim.

"Yeter! Lütfen." Hızla, sadece birkaç dakika içinde birbirine girmiş olan sahnenin ortasına geçip haykırdım.

"Bu Allah'ın belası oyunda oynamayacak olan herkes şimdi defolup gidebilir!" Kapıyı işaret ederken başıma ağrılar girmişti, çenem titredi, sesim neredeyse ağlamaklı çıkıyordu. "Çünkü sadece birkaç hafta gibi saçma bir zamanımız kaldı, anladınız mı? Senaryo net değil, kostümler yok!" Hepsine tek tek baktım. "Üstelik roller bile tam olarak dağıtılmadı!"

İlya ve arkadaş grubundaki kızlar, hemen yanındaki Erdinç, yüzü tırmıklanmış olan Soner ve yanında olaylardan bağımsız gibi bireysel takılan Güngör, sınıf arkadaşlarımdan bu ödevi yapmaya zorunlu tutulan puansız kalmış diğerleri ve kendi arkadaşlarım...

Sahnedeki herkes bana bakıyordu.

"Gidiyorsanız gidin." Sesim giderek kısıldı. "Birbirinizi yiyeceğiniz yer burası değil, burası sahne. İçimizdekilerin yarısının sınıf tekrarı yapmaması ya da aptal bir muameleye tabi olmaması için bu oyunu sergilemek zorundayız. Hepsi bu."

Sahnede derin bir sessizlik başladı, bağırmaktan nefes nefese kalmıştım. Usulca Kavin'e döndüm, hâlâ çok agresif görünüyordu.

"Senin için de geçerli," dedim ciddiyetle. "Bana yardımcı olmak zorundasın. Anladın mı?"

Annesinin her ne kadar bu oyundan onu çıkarmama yönelik talebi olsa da Kavin'in bu işi parayla çözmeyecek bir kız olduğunu çok iyi biliyordum. Annesi okul yönetimine ekstra ödeme yaptığında her şey daha çok boka saracaktı.

"Anlaşılmayan bir yer?" Herkese tek tek bakıp göz temasını kesmediğimde çoğu başlarını sallamakla yetindi. İlya ofladı ve sahneye sırtını döndü, kızlar ona bir şeyler mırıldandı.

İlk söze girense Erdinç oldu.

"Bence her şey gayet net. Sınav kâğıtlarımız kayboldu ve ortada öylece kaldık." Arkadaşlarına döndü. "Sizi zorla getirmedim, kişi sayısı eksikti ve yardımcı oldunuz. Lütfen buna göre davranın."

Bu cümle gitmesi gereken yere ulaşmış olacak ki Erdinç'e mahcubiyetle bakmaktan başka bir şey yapamadılar.

Bu durum o kadar hoşuma gitti ki ilk kez oyunun yetişeceğine olan inancım arttı. Erdinç kısa bir anlığına bana baktı, gözlerimizin birbirine değdiği saniyeler içime umut kırıntıları serpiştirdi.

Gülümsemem büyüdü, heyecanla insanlara baktım.

"Herkes rolünü tekrar okusun!" diye el çırptığımda karınca sürüsü gibi etrafa dağıldılar.

Bazıları sırt çantalarının fermuarlarını açarken bazıları ellerindeki dosyalardan kâğıtlarını çıkardı, Kavin ayaklarını sürükleyerek sahnedeki yerini aldı ve tam arkamda durdu.

Birkaç dakika sonra, provaya hazır ve mum edilmiş bir ekibim vardı.

"Müthiş," diye fısıldadım. "Hadi kızım, hadi!"

14. BÖLÜM
GERÇEKLER DİYARINA İLK AD

Tiyatro oyunumuzun ikinci büyük provası bitmişti.

Heyecanla salondan çıkarken Kavin'in somurtmasına rağmen mutlu kalmaya çalışıyordum.

"Süper oldu kızım, süper! Muma çevirdik herkesi. Demek ki bunlar dayaktan anlıyormuş."

"Sadem bir sus..."

"Rolleri nasıl iyi yaptılar, gördün mü? Gülmemek için zor durdum. Müthişti, eğer bu çalışma stratejisini bozmazsak sahnede replik unutacaklarını falan da hiç sanmıyorum. Efsane olacak."

"Hiç merak etmiyorum, biliyor musun?" diye ofladı. Sırt çantasına biraz daha asıldı ve yorgunca iç çekti. "Bugün okul çıkışı annem bir özel ders ayarlamış, ona katılmamı istiyordu."

Annesinin sabah beynime çivi gibi kazıdığı cümleleri unutmuş değildim, ona daha kötü hissettirmemek için ses etmedim.

"Allah'ın belası iki dersi yapamıyoruz diye üniversite sınavı denen aptal bir yerde hayallerimize veda ediyoruz. Böyle bir şey olabilir mi? Nerede yetenek? Nerede hedeflerimiz, hayallerimiz? Anlamıyorum."

"Milli eğitim bakanı olursam müthiş yenilikçi ve öğrenci dostu olacağıma söz veriyorum, canım arkadaşım."

Kavin bana alaycı bir bakış attı. "Senden olsa olsa dolandırıcılıkla mücadele birimi gibi bir şey olur, Sadem."

Merdivenleri çıkarken kaşlarımı kaldırıp ona döndüm. "Neden ki?"

"Kendin çok iyi bir dolandırıcı olduğun için diğer dolandırıcıları da gözünden tanırsın. Ülkede hepsinin kökünü kurutursun."

Sırıttım. "Çok haklısın, bu açıdan düşünmemiştim."

Merdivenlerin sonuna gelip okul binasının çıkış kapısına ulaştığımızda gevezelik etmeye devam ediyordum. "Ama şöyle bir şey var,

eğer ben dolandırıcıları gözünden tanıyorsam, e sen de benim en yakın arkadaşımsan ve..."

Bir çift göz üzerimdeydi, okulun çıkış kapısında bana bakıyordu.

Ah, fazla tanıdıktı. Sustum.

"Ne oldu?"

Kavin baktığım tarafa gözlerini çevirdiğinde onunla göz göze geldi, bu yanından apar topar kaçtığım çocuktu.

Buğra Han'dı işte, padişahımız çok yaşa falan, neden aptal gibi dikilmek zorunda hissediyordum yahu?

"Aa, selam hükümdar!" diye elimi kaldırıp titrekçe sallayıverdim.

Çocuk ne yaptığımı anlamaya çalışır gibi beni izledi.

Kavin hemen yanımda uzun boyuyla dikilirken iç çekti. "Niye mala döndün, kızım?"

"Şey bu!" dedim ona doğru yürürken gereksiz yükselen sesimle. "Şey! Buğra Han!"

Buğra Han kaşlarını çattı. "Herkes bize bakıyor."

Umursamaz görünmeye çalışarak omuz silktim. "Aman canım, ne olacak? Kavin gel, bu sana söz ettiğim yetenekli tiyatro yazarı, hükümdar arkadaşım."

Kavin, Buğra Han'ı şöyle bir süzerken bana suratını ekşitiyordu. "Nerenin hükümdarı?"

Arkadan bir ses duyuldu, tizdi ve bağırıyordu. "Sadem'in kalbinin!"

Aman Allah'ım, bu aptal ne diyordu böyle? Dehşetle kızarırken arkamı döndüm ve az önce öylesine örüverdiğim saç örgüm o tarafa savruluverdi, içimde bir güç doğdu.

Bu güç, merdivende iki basamak altımda duran İlya'ya doğru uçmamı söylüyordu!

"Ne diyorsun sen be?" diye sesimi yükselttiğimde kız bana göz kırpıp sakızını patlattı.

"Dün onun evinde kalmadın mı? Bilmem, bana öyle gelmiş de olabilir. Herkes çıktığında sen içerdeydin." Buğra Han'a sırıttı. "Ben de kalbinin hükümdarı diye düşündüm."

Kavin bu kez ne söylemesi gerektiği konusunda kararsızdı, sadece dişlerini sıktığını gördüm ancak durum bu kez *vahimdi.*

Sinirlenmeye başlayan bendim, deli yürek Sadem!

"Size yediğiniz dayak az geliyor herhâlde, sen benim nerede yattığımın çetelesini mi tutuyorsun?"

Tam üzerine doğru hamle yapacakken Kavin kolumu sıkıca tuttu ve beni engelledi.

"Aaa! Ben yattın dememiştim, bir de orada mı yattın?"

İnanamıyordum, yattın kelimesini öyle bastırarak kullanıyordu ki bu tonu duyan kimsenin aklından masum bir şey geçmezdi.

İlya böyle gülerken imkânsızdı!

Felaketler bu ânı beklermiş gibi art arda gerçekleşti ve provadan ayrılan diğerleri yanımızdan geçip gitti.

Elbette biri, hiç olmaması gereken o kişiydi.

Erdinç'ti.

"Hayır," diye dehşetle fısıldadım. "Hayır, hayır, hayır..."

"Sadem, sakinleş."

"Kavin bırak şu kolumu!"

İlya'nın saatler önceki bu sürtüşmenin intikamını almayacağını nasıl düşünebilmiştim ki? Peki bunu, hemen arkasında bizi duyabilecek mesafede durduğunu bildiği Erdinç üzerinden yapması...

Bir şeyleri bildiğini mi gösteriyordu? Suratım daha çok kızardı, öfke ve utancı aynı anda hissediyordum.

"İnsanların nerede sabahladığıyla ilgileniyorsan önce kendinden başlamalısın."

Bu tok bir sesti, hemen gerimde, omzumun bir adım arkasındaymış gibi geliyordu. Duraksadım.

İlya'nın yüzü bozguna uğradığını belli eder gibiydi, gözleri arkama kaydı. "Ne saçmalıyorsun?"

"Bu kalabalıkta bahsetmemi istemezsin."

Başka bir şey söylemesine gerek kalmadı çünkü onlar bakışırken aralarında sessiz bir şeyler gelişti, bu biraz kötü bir ima olmalıydı ki İlya dudaklarını ısırdı.

"Öyle mi?" diye gülmeye çalıştı İlya.

Usulca arkamı döndüm ve ona baktım, Buğra Han gülmüyordu. "Öyle."

Kavin beni ikisinin arasından çekiştirdi.

"Gidiyoruz, hadi." Sonra hiç beklemediğim bir şey yaptı ve ilk kez bir yabancıya bize eşlik etmesi için davette bulundu. "Sen de imparator."

"Hükümdar," diye gayriihtiyari düzelttim.

Kavin sabır diler gibi göz devirip beni çekiştirirken Buğra Han'ın ağır adımlarla bizi takip ettiğini işittim. Etrafımızda bizi seyreden kalabalık biraz dağılmış, insanlar yeniden okul çıkış kapısına akın etmeye başlamıştı.

Dedikodu meraklıları olmaları normaldi, nihayetinde bu okulun sakin bir günü yoktu.

"Sen derse gitmiyor muydun?" diye mırıldanırken Kavin'e bakmıyordum, sanki kafamı kaldırırsam Buğra Han'la da konuşmak zorunda kalacaktım.

Bu beni neden huzursuz ediyordu?

Kafayı yemek üzereydim.

"Gideceğim, siz ikinizin başınıza bir bela almadığınızdan emin olmak istedim. Çıkışa kadar gözümün önünde durun." Ben daha fırsat bulamadan benden erken davrandı ve Buğra Han'a döndü, dudakları bizim bilmediğimiz bir espriye güler gibi biraz kıvrıldı.

"Selam, yeni çocuk," derken ona elini uzattı.

Adımlarım yavaşladı ve Kavin'in âdeta barış timsali olan uzattığı eline baktım. Birkaç saniye sonra Buğra Han'ın uzun parmakları kadrajıma girdi ve Kavin'in elini sıktı.

Bu, sanki geleceğimle ilgili alınmış yeni bir karar gibi hissettirdi.

Suratsız, yabani ve insan sevmez arkadaşım aramıza yeni birini mi davet ediyordu?

Bu nasıl olmuştu?

"Selam," dedi Buğra Han sakince. "Yeni sayılmam, uzun süredir bu okuldayım."

Kavin güldü. "Okulu kastetmedim, bizim için yenisin." Çocuktan ses gelmedi, bunun ne anlama geldiğini çözmeye çalışıyor gibiydi. "Sadem'in seni uğraştırdığını ve buna rağmen delirmediğini duydum. Güzel haber."

"Saçmalama," diye çıkıştım. "Niye öyle diyorsun? O da beni uğraştırdı!"

Buğra Han ve Kavin bana aynı anda tuhaf bir bakış attı, sanki bu pek muhtemel değilmiş gibi. Yeniden birbirlerine döndüler.

"Memnun oldum," dedi Kavin. "Aramıza hoş geldin."

"Hoş buldum."

"Nasıl ya?" diye şaşkınca onlara baktım. "Neyin arası? Hangi aramız?"

"Sadem'in delirttikleri kulübü üyelerinin arasına."

"Öyle bir kulüp mü var?"

Yanıtlayan Evla oldu. "Bir de bilmiyormuş gibi yapıyor."

Aniden yanımızda belirdiği için damağımı yukarı kaldırdım ve kendime iki tokat attım.

"Her şey çok hızlı gelişiyor, biraz sakinleşin, millet."

"Selam," dedi Evla, Kavin'e doğru her zamanki muazzam sakinliği ve melodik hoş tınılı sesiyle. Buğra Han'a döndü, onun burada bizimle olmasını hiç garipsememiş gibi bir hâli vardı. "Selam, yeni çocuk."

Buğra Han yeniden kaşlarını çatar gibi oldu, herkesten aynı şeyleri duyuyor olması dışarıdan bakıldığında tuhaf ve komikti.

"Yeni değilim." Bir kez daha açıklamaya çalışırken eli ensesine doğru gitti, saçını kaşıdı.

"Aramızda yenisin demek istedim."

Kavin'in sırıtışı büyüdü. "Ben de öyle söyledim."

Çocukcağız daha şimdiden nasıl bir grubun içine düştüğüne şaşırmış gibiydi, üç çatlak kız görüyordu ve üçünün de ciddi anlamda psikolojik sıkıntıları olduğu belliydi.

En azından benim sorunlarımdan emindik.

"Bu gruba katılmak için herhangi bir belge imzalamam gerekiyor mu?"

Buğra Han bizimle beraber yürümeye başlarken gülmemek için dudaklarını birbirine bastırmıştı, üzerindeki şaşkınlığı biraz atmaya başlıyordu.

"Aptal olmaman yeterli, görünüşe göre değilsin." Kavin'in cümlesi netti, Buğra Han ona yandan bir bakış attığında *nereden anladın* der gibi gözlerini kısmıştı.

Kavin parmağının ucuyla önümüzden yürüyen grubu işaret etti. "Seni hiç şunlarla yürürken görmedim mesela, bu benim en büyük kriterim diyebiliriz."

Gösterdiği grupta İlya, erkek arkadaşı Tarık, onun zevzek erkek arkadaşları ve yakın oldukları kız grubu vardı. Erdinç'in orada olup olmadığını kalabalık yüzünden tam olarak göremedim, sonra bunun fark edileceğini düşünüp hemen başımı eğdim.

"Mesela Sadem bu kriteri aşmak üzere olduğundan onu gruptan atmayı düşünüyoruz."

"Evla!" diye itiraz ederken Kavin'e bakıyordum. "Orada Güngör de var, Evla da atılsın o zaman!"

Ani bir sessizlik oluştu.

Birkaç dakika olduğundan daha ağır işler gibi oldu.

Evla'nın titrekçe iç çektiğini, Kavin'in gözlerini kıstığını gördüm.

Buğra Han... Oysa sessizce durumu algılamaya çalışıyordu.

Kavin konuştuğunda sesi biraz soğuktu. "Evla ve Güngör görüşmüyor ki. Ne saçmalıyorsun, Sadem?"

Evla'nın yüzü bembeyaz kesilirken ne kadar büyük bir pot kırdığımı ancak fark edebilmiştim. Renk vermedim ve yüz ifademi sabit tutmaya çalıştım.

"E... evet, ondan demedim. Yani sonuçta takıldılar. Hem de uzun bir süre."

Kavin bunu yeterli bulmadı ve tatmin olmadı, hemen arkadaşına döndü. "Evla," derken sesi huzursuzdu. "Görüşmüyorsun artık, değil mi?"

Evla hiç duraksamadı. "Yok."

Ortamın gerilimi aynı hızda azalırken yutkundum ve sırt çantamın kol kısmını tuttum. Buğra Han'a kaçamak bir bakış atıp ona doğru ilerledim.

Şey, kaçtım da denilebilirdi.

"N'aber?" diye sıvıtmaya çalıştım. "Eve mi?"

Buğra Han neyden kaçtığımı çok iyi anlamış gibi gözlerime baksa da bozuntuya vermedi.

"Yok," dedi. "Biraz işim var. Sen..."

"Ben de eve geçmiyorum," diye geveledim.

Bu sırada bir adım gerimizden yürüyen Evla ve Kavin'in konuşmalarını dinliyordum.

"Sana ulaşmaya çalıştı mı?"

"Yani, biraz."

"Cevap verdin mi?"

"Baskı altında hissediyorum, Kavin, öyle bakma."

"Tamam, gözlerimi kapatıp soracağım." Gerçekten de gözlerini kapatmış olmalı ki sorusunu yineledi. "Güngör'e cevap verdin mi?"

"Vermedim, of!" Evla'nın sesi kötü çıkıyordu.

Sıkılmış, bunalmış, her an birimize patlamak üzere. Ya da ağlamak! Olamaz, bu feci olurdu.

"Bir şeyler mi yesek?" diye konuyu dağıtmaya çalıştığımda Evla bunu havada yakaladı.

"Çok açım, ben gelirim."

Kavin özel derse gideceği için ses çıkarmadı, zaten okul bahçesinden çıkmıştık. Bize sadece el sallamakla yetindi.

"Yarın haberleşiriz, uslu durun, tamam mı?"

"Tamam, kaptan!"

Buğra Han da ona el salladı. "Görüşürüz."

Kavin saçlarını şöyle bir geriye attı, ciddi yüz ifadesi ve şüpheli bakışlarıyla bize veda edip yanımızdan ayrılmak üzere ayaklarını sürükledi. Sonrasında mırıldandı. "Görüşürüz, imparator."

Buğra Han'ın da bunu duyduğuna emin olsam da yanıt vermek yerine iç çekti. Biz kaldırıma ilerleyip yürümeye devam ederken çocuk koyu gözlerini gözlerime sabitlemeye çalışıyordu.

Kaçtığım için pek başarılı olamıyordu.

"Bana taktığın lakaptan memnun musun?"

"Fena değil," diye şebeklik yapsam da gülmediler.

Evla yemek kısmına fazlaca tav olmuşa benziyordu. "Ne yiyoruz? Kebap mı gömsek?"

Tekmelemeye çalıştığım taşlar yüzünden yere eğdiğim başımı irkilerek kaldırdım. "Ne? En son ne zaman kebap yedin sen?"

Evla biraz düşündü. "Altı ay olmuştur."

Her zaman kibar olan Buğra Han'ın dudaklarından kaba bir inilti çıktı. "Yuh, çok fazla."

"Kıyamam," derken Evla'nın masum suratına bakıyordum. "Gel yiyelim, özlemişsindir."

Kız içli içli konuşurken ağzı sulanmış gibiydi. "Adana'ya bile giderim, hiç iyi durumda değilim."

Yarım saat sonra Buğra Han'ın tavsiyesi üzerine oturduğumuz bir kebapçıda açık ayranımı höpürdeterek içiyordum. Ayranın dudaklarımın üzerinde bir bıyık çizdiğini Buğra Han'ın gözlerini kısıp beni dikizleyişinden anladım.

"Prenses gibi mi yemek zorundayım? Ne bakıyorsun?" Koca bir lokmayı ağzıma atarken Evla'yı işaret ettim. "Bu masada biri prenses olacaksa hemen yanımda oturuyor, ona bak."

İkimiz aynı anda hemen yan tarafımızdaki kıza döndük, iştahlı mırıltılar duyuluyordu.

Fakat o da ne? Burada bir fark vardı, bu sahiden Evla mıydı?

Herkese nazik, nahif, kibar ve prenses olarak anlattığım arkadaşım?

Kendimi hayvan gibi yemek yiyor olarak tanımlasam da ilk kez bu konuda biri beni geçmiş gibi görünüyordu. Evla koca bir tabağı sadece birkaç dakika içinde silip süpürmüştü.

Kebabın son parçasını en az üçe bölebilecek olsa da bunu tercih etmedi ve hepsini lavaşın arasına koydu. Çatal kullanmaya tenezzül etmedi ve közlenmiş domatesi de eliyle alıp lavaşa sardı.

Yemin ederim ki ağzından çok daha büyük olan o lavaşı bir saniye içinde yiyip yuttu, dehşetle gözlerimi pörtlettim.

"Evla!" dedim panikle. "Hayatında hiç bu kadar büyük bir lokma çiğnedin mi sen? Yavaş!"

Cevap verebilecek hâlde değildi, sadece ağzı değil, tüm yanakları da doluydu. Normalde küçücük olan suratı büyümüştü!

"Ay tövbe tövbe, bu kıza ne oldu?" diye fısıldadığım sırada Buğra Han da arkadaşımı seyrediyordu.

"Bir şey yok, yemek yiyor işte." Mırıldandı. "Belli ki prenses olmakla da pek ilgilenmiyor."

Bu kesinlikle doğru bir tespitti, Evla daha ağzındakini yutmadan benim tabağımdaki ete uzandı. "Şu parçoyu alıyorom, Sadom," derken ağzı doluydu.

"Ağzında yemek varken konuşmasana," diye suratımı buruşturduğumda başını salladı ancak eti almaktan da geri durmadı.

Bir önceki lokmayı yeni yutmuşken benim tabağımdan aldığı parçayı da ağzına tıktı. Ayranından büyük bir yudum aldı ve elini kaldırıp biraz ilerideki mutfak tarafında bekleyen garsona seslendi.

"Pardon, bir yarım daha rica ediyoruz."

"Ne yarımı?" derken şaşkınca kirpiklerimi kırpıştırdım.

"Et şiş."

Parmaklarımı aralanan dudaklarımı kapatmak için ağzıma götürdüm ve şaşkınca ona baktım. Evet, bu birçok kişi için normal sayılabilecek bir durumdu ancak kuş kadar beslenip doyduğunu söyleyen çıtkırıldım arkadaşım Evla için kesinlikle korkunçtu. Bu kızın midesinde tüm bunları alacak yer var mıydı, onu bile bilmiyordum.

Ben şaşkınca seyrederken havada uçan şişler Evla'nın tabağına indi ve kebapçı abi şişleri tabağına sıyırdı.

"Sevdiniz mi?" diye keyifle gülümserken Evla hevesle başını salladı. Parlak, sarı tonların parladığı kumral saçlarını heyecanla geriye attı ve hemen yemeğine devam etti.

"Bayıldım, bundan sonra müdaviminizim ben."

"Afiyetle yiyin, bekleriz, efendim."

Adam boş şişleri alıp uzaklaşırken Buğra Han da tabağını bitirmiş, telefonuyla ilgileniyordu. Birine mesaj attığını fark ettim.

"Ben doydum," diyerek Evla'ya yandan bir bakış attım. "Sen buradan eve mi geçeceksin?"

"Annem alacakmış, şimdi mesaj attı."

"Tamam." Başımı sallayıp onayladım. "O zaman biz otobüs durağının oraya ilerlerken sen de buradan..."

"Yok," dedi Evla çabucak lokmasını yutup ayranını tek dikişte bitirirken. "Ben de sizinle kalkacağım, sizin olduğunuz yerin konumunu göndereceğim."

Buğra Han telefonundaki gözlerini Evla'ya çevirdi, çantamı toplarken ben de durumu anlayamadığım için başımı kaldırmış, hafifçe ona dönmüştüm.

"Annem," dedi Evla hızlı bir hareketle aldığı peçeteyle dudaklarını temizlerken. Etrafa aceleci bir bakış attı. "Beni buradan almasın, hoşuna gitmez de."

İkimiz de sessiz kaldık ancak Evla bunu fark etmeyecek kadar aceleciydi, hemen toparlandı. Konunun üzerinde pek durmadı ve çantasından çıkardığı birkaç yüzlük kâğıdı hesap kutusunun içine bıraktı.

"Dur," diye engel olmak istedim. "Ben kendiminkini..."

Cüzdanıma giden elimi tuttu, bu haftanın harçlığını almadığımı, babamla görüşmediğimi biliyordu.

"Bir şey yemediniz zaten, hepsini ben gömdüm, kızım," diye geçiştirirken bana kötü hissettirmemek istediğini biliyordum. "Bu seferlik ben ısmarlamış olayım, hadi."

Buğra Han cüzdanını çıkardı ve kutuya bir miktar bahşiş bıraktı. Rahat bir tavırla ellerini cebine sokup Evla'ya döndü. "Kesene bereket, prenses görünümlü prenses olmayan. Sonrakinde bendensiniz."

Hesap ödenmesi konusunda rahat davrandığını gördüğümde hissettiğim kötü duygu biraz azaldı. Çantamı sırtıma aldım ve onlara uyum sağlamaktan başka şansım olmadığı için sessizce peşlerine takıldım. Çıkmadan önce bizimle ilgilenen restoran sahibine teşekkür ettik ve mekândan ayrıldık.

Otobüs durağına ilerleyen yolun kaldırımında ilerlemeye başladığımız an Evla elini çantasına attı ve bir şey aramaya başladı. Bu kısa ancak haşin bir mücadeleydi, nihayetinde aradığı şeyi buldu.

Naneli bir sakızdı. Onu seyrettim.

"İster misiniz?" diye sorarken bir tanesini çoktan ağzına atıp çiğnemeye başlamıştı.

Yanından birileri geçip gitti: öğrenciler, öğretmenler, insanlar, arabalar... Evla'yı seyre daldım. Bebeksi yüzü, açık teni ve göz kamaştırıcı güzelliğinin ardında bir şey görmek ister gibiydim.

Gerçekten de aradığım şeyi bulduğumu fark ettim, kısa bir an adımlarım yavaşladı. O anda, annesinin onda yarattığı baskı ve kontrolcülüğü konusundaki katı tutum hafızamı yokladı. Sanki birçok parça usulca yerine oturdu, bu sahiden derin bir konuydu.

Kendimi neden böyle tuhaf hissediyordum?

Öksürdüm, boğazımı temizleyip söze girmeye çalıştım. "Evla," diye yumuşak bir ses tonuyla mırıldanırken ona bir adım daha yaklaşmıştım, bunu özel konuşabileceğimiz bir alan yaratmam gerekiyordu.

Fakat onun kafasında bambaşka bir şey varmış gibi aniden bana döndü, biraz gergindi.

"Sadem," diye heyecanla sözümü kesti. "Sen eve gidecek misin?"

Kocaman açtığı gözleri gözlerimdeydi, sonra daha kısık sesle mırıldandı. "Eğer eve gitmeyeceksen bu gece bana gel, boş oda var, biliyorsun. Ben orayı hazırlatırım."

"Onu demeyeceğim," diye sözünü kestim. "Sana şey soracaktım, eğer kendini şey hissedersen... Yani şey demek istiyorum, eğer annenle..."

Cümleyi nasıl kuracağımı bilmediğim için gevelerken annesine çamur atmadan Evla'ya nasıl iyi yaklaşabilirimin derdine düşmüştüm. Onun kendini kötü hissetmediği herhangi bir ihtimal söz konusu muydu?

Zaten evrenin bir mesajıymışçasına adını andığımız an annesi yanımızda bitti, cümlem dudaklarımda asılı kaldı.

Son model, gösterişli bir araba yanımızda yavaşlayıp kaldırım kenarına park etti.

"Aaa! Geldi, kaçtım ben, konuşuruz."

Evla bana sarılıp veda ettikten sonra kaldırım kenarındaki otomobile koşturdu, telaşlı ve paniklemiş görünüyordu. Biz arkasından bakarken ön koltuğun camı yavaş yavaş indi, annesi Cevher Hanım'ın yüzü göründü. Önce bana, sonra yanımda bekleyen Buğra Han'a baktı. Yine son derece bakımlı, hoş ve asil görünüyordu. Sarı saçları her zamanki kadar parlaktı, yüzünde büyük duran bir güneş gözlüğü vardı. Şoför kapısı açıldı ve şoför arabadan indi, Evla'nın beklediği yöne koştu.

Arkadaşıma baktım, şoförün kendi kapısını açması için öylece bekliyordu, üstelik otobüs durağının hemen arkasında koca bir trafik olmasına rağmen! Bu konuda daha önceden uyarıldığını, kapıya dokunmaması gerektiğini düşündüm. Prosedüre uyan şoför hemen kapıyı açtı, kız buna son derece alışmış olarak arabaya geçti ve kapı kendisi için kapandı. Aramıza bir bariyer konmuş gibi hissettiren kapı kapanmadan hemen önce Evla bize tebessümle el salladı.

Annesi de kızına benzer nazik bir baş selamıyla veda ettikten sonra camını kapattı. Birkaç saniye içinde lüks araba hızla yanımızdan uzaklaştı. Şimdi kaldırımın ortasında Buğra Han'la baş başa kalmıştık.

"Şey," diye geveledim. "Normalde bizi de bırakmak isterdi de annesinden biraz çekiniyor. Yani aralarında biraz yargılayıcı..."

Tam olarak cümlemi bitirmeden Buğra Han kafasını salladı. "Belli oluyor, takılmadım. Umarım kız iyidir."

Elleri cebinde arabanın arkasından tuhaf bir bakış attığında bu cümlesi kafamı karıştırdı.

Evet, ailelerimizin ya da insanların sebep olduğu birçok sorunla mücadele ederken yoruluyorduk ve eminim Evla da öyleydi ama...

"Umarım iyidir," diye tekrar ederken düşündüm. Bunun üzerinde yeteri kadar duruyor muydum?

Araba uzaklaştı ve kayboldu, cümle Buğra Han'ın sesiyle bir süre daha zihnimde yankılandı.

Arabanın gittiği yolu seyrederken büyük bir otobüs yanımızda dursa da ben hâlâ cümlede takılı kalmıştım. Sanki farklı bir pencereden, daha evvel görmediğim bir ışık yansıması görüyorum gibi hissettim.

Yoksa bu bir aydınlanma mıydı?

"Bu otobüs eve gidiyor ama sen eve gidiyor musun diye sormayacağım." Buğra Han'ın sesiyle irkildim, odaklandığım şeyi dağıttı. Bakışlarımı ona çevirdim, dalgındım. "Gitmek için bir sebebin olup olmadığını da sormayacağım," diye ekledi.

Gözleri gözlerimdeydi, elleri hâlâ cebinde, rahat bir biçimde bana bakıyor gibi görünse de bir şeyler göründüğünden farklıymış gibi hissettirdi.

Çenesinin ucuyla yolun devamını işaret etti. "Şuradaki koleksiyoncuya uğrayacağım, bana eşlik etmek ister misin?"

İnanılmaz bir andı. Tüm bunları nasıl hatırlıyordu? *Eve gitmek için bir sebebin kalmadığında anlarsın*, demiştim ve şimdi gözlerimdeki gözleri bunu unutmadığını belli edecek bir samimiyetle bakıyordu. Sıcak bir şey içimde yayıldı ve aynı hızla dağıldı. Cebimdeki parmak uçlarımın bile ısındığını hissettim, bu kesinlikle hava durumundan bağımsızdı.

Cümlelerine hazırlıksız yakalanmam yetmemiş gibi yumuşak sesinin mırıldandığı teklif de cezbediciydi, yutkunup bir süre bakışmamıza sebep oldum.

Dilimi mi yutmuştum?

Gözlerim yine kocaman açılmış olacak ki dudağı kıvrılır gibi oldu.

Fakat nasıl şaşkın olmayacaktım ki?

Söylediğim hiçbir şeyi unutmamışa benziyordu ve bu...

Bu içimde tomurcuklanan küçük çiçeklerin doğuşu gibiydi.

Bahçesinde uyukladığım o sabaha karşı filizlenen tuhaf hisler yetmezmiş gibi şimdi de bu...

Hayır hayır, hisler yoktu. His falan yoktu!

Olmamalı Sadem, ne saçmalıyorsun?

Bir şey söylemedim ancak yavaşça başımı aşağı yukarı salladım. Bu onun hoşuna gitmiş gibi gülümsedi ve elini nazikçe öne uzatıp geçmemi istedi.

Sonra plak dükkânına yürümeye başladık.

Duzenleme
Ny.ozlem

Ninova

15. BÖLÜM
NOSTALJİK HİSLER

"Bu film 1980 yapımı. O dönemin sosyopolitik olaylarından etkilenerek yapılmış, senaryosunu yazan kişiyi araştırmıştım. Sanırım ailesinde biri, dedesi olabilir, İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra anlattığı anılarla senariste ilham olmuş, sonrasında da..."

Buğra Han son derece eskimiş görünen bir film kasetini bana gösterirken gözlerimi kısmış, tüm dikkatimi ona vermiştim.

"Vay be," diye fısıldadım. "Bu kadar şeyi bilmen acayip havalı geliyor şu an."

Gülmeye başladı, hatta kendini tutamayıp biraz yüksek sesle güldüğü için dükkân sahibi, başını eğip gözlüğünün üstünden bize bir bakış attı. İçeride birkaç müşteri daha vardı.

Buğra Han hemen sustu. "Güldürmesene."

"Bana ne canım, sen gülüyorsun."

"Şaşkın ördek gibi baktığın için gülüyorum."

"Nasıl bakıyormuşum?"

Gözlerimi ona çevirip bilerek kocaman açtığımda Buğra Han ufak bir şok yaşayıp yeniden gülmeye başladı fakat bu defa sesi kısık, hafif boğuktu. Eliyle dudaklarını kapattığında bu sebepsizce çok hoşuma gitti.

"Manyak mısın, kızım? Şaşı olacaksın."

"Yok, sık sık atıyorum bu bakışı, bir şey olmuyor. Neyse, şu kaset hakkındaki bilgilerini paylaşmak ister misin?"

Buğra, tuttuğum film kasetine baktı, içeri girdiğimiz andan itibaren âdeta bir rehber gibi tüm kasetler hakkında bilgi veriyordu.

"İlgini mi çekti? Hiç öyle durmuyor."

Dudağımı büzdüm. "İnsan sarrafısın sen cidden, yalan söyleyemeyeceğim, hiç ilgimi çekmiyor." Küçük dükkâna hızlı bir bakış attım. "Yanlış anlama, film zevkin fena değil. Genel anlamıyla bu eski his..."

"Popüler kültür kölesisin sen."

Benimle alay edip ona gösterdiğim kaseti aldı. Biraz gevşek tuttuğumdan kaset parmaklarımdan kayınca düşecek sanıp iki elimle sarılınca Buğra Han'ın parmaklarını tutuverdim.

Aynı anda donakaldık.

Kaset, kaseti tutan o, onu tutan ben.

"Şey," dedim telaşla elimi çekerken. "Dükkân sahibi çok kötü bakıyor, düşecek diye korktum. Kafamızı kırar bu adam."

Fısıltıma karşılık Buğra Han nazikçe kaseti benden aldı ve gülümsemesini bastırmak için dudaklarını birbirine kenetledi. Bir süre suratına alık alık baktım.

"Bunu mu merak ettin?" derken kaseti inceledi.

"Yani şey, bir bakarım belki. Fikrin var mı?"

Başını iki yana sallarken deri ceketinin cebinden cep telefonunu çıkardı ve arama ekranına filmin adını yazdı.

"Yok, duymadım ben bu filmi ama bir bakalım..."

"Neyse ya, aman." Kaseti çabucak ondan alıp başka bir rafa döndüm. "Peki bu plakları çalabileceğin bir şey..."

"Pikap."

Olduğum rafa yaklaştı ve yine son derece nostaljik olan eserlerde gözlerini gezdirdi.

"Pikabın var mı?" diye hayretle fısıldadım. "Vay be. Bu filmler için de..."

"Onlar için kasetçalarlar oluyor."

Son derece cahil hissetsem de diğer raf beni biraz olsun rahatlatmıştı. "Şunları biliyorum, DVD filmler. Eskiden bizde de vardı."

Gözlerimi kıstım ve filmlerden birine şaşkınca çığlık attım. "Hih! Bak şunu küçükken izledim ben, annem açmıştı. Hatırlıyorum. Konusunu anımsamıyorum gerçi, çok küçüktüm..."

Uzandığım filme giden elim bir anlık duraksamam sonucu havada kaldı, sesimi çok yükseltmiştim.

Ve annemden söz etmiştim.

Elimi geri çekerken Buğra Han dikkatle beni izliyordu. "Biraz bağırdım, beni kovacaklar." Filmden güç bela çekebildiğim gözlerimi ona çevirdim. "Ben şu tiyatro metnine baksam iyi olacak, bugün prova aldık da bazı revizeler çıktı. Onları düzenleyip..."

Gergin bir şekilde mırıldanırken Buğra Han'ın sıcak gözleri anlayışla bakıyordu, sözümü kesmeden bekledi. Nihayet sustuğumda yavaşça başını salladı.

"Tamam, çıkalım."

"Sen geç, bir oyun gördüm de onu sorup geliyorum."

Çabuk adımlarla dükkân sahibinin olduğu rafa doğru ilerledim ve kır saçlı adamın dibinde durdum. Diğer müşterileri rahatsız etmemek için kısık sesle konuştum.

"Pardon, şunu satın alabilir miyim?"

Adam elimdeki film kasetine yandan bir bakış attı. "O biraz pahalı küçük hanım. Diğer raftakilere bakarsanız daha uy..."

"Yok yok," diye fısıldadım. "Ben bunu alacağım, biraz çabuk olabilir misiniz?" Arkamı dönüp dışarı şutladığım Buğra Han'ı gözetledim, neyse ki çıkmıştı. "Şu çocuk cin gibi, hiç sormayın. Şimdi merak ederse içeri girer, hemen şunu paketleyin lütfen."

Adam Buğra Han'a kısa bir bakış atıp bana döndü, elindeki işleri bıraktı ve satın almak istediğim filmi paketledi. Hızla cüzdanımda kalan son harçlıklarımı çıkardım.

"Ne kadardı?"

"Ne kadarın var?"

Adam cüzdanımdaki bozukluklarla bakışıyordu, utansam da yapacak bir şey yoktu.

"Valla abiciğim, yanlış anlamazsan babamla aram bozuk, şimdilik şu var. Eğer idare etmez diyorsan ben haftaya üstünü bırakırım." Elimle yolu işaret ettim. "Hemen şu ileride okuyorum ben, okulum buraya çok yakın. Belki gidip gelirken görüyorsundur, yani yolumun üstüsün. Borç yazamam dersen de..."

Adam poşeti bana uzattı ve gözlüğünün üzerinden bana bakarken tebessüm eder gibi oldu.

"Al şunu bakalım, borcun yok. Umarım arkadaşın sevinir."

Kocaman gülümsedim. "Pek meymenetsiz bir şey ama bakalım sevecek mi? Göreceğiz. Hayırlı işler, bol kazançlar!" Kapıya ilerlerken tekrar geriye dönüp el salladım. "Daimî müşterinim artık!"

Adam keyifle başını salladı. "Babanla aranız düzelsin de gelirsin, kızım."

Söylediği şey biraz canımı sıkacak gibi olsa da indirim yaptığı için ses etmedim. Kaseti çantama saklayıp dışarı koşturdum. Buğra Han aynı yerde bekliyor, telefonuyla ilgileniyordu.

"Bok gibi kasetler var ya," diye yalan söyledim. "O oyunların hiçbirini bilmiyorum, aman. Almasam da olur."

Şaşkınca bana döndü, önce dükkâna sonra yeniden yüzüme baktı.

"Bok gibi mi?"

"Hiç sorma, sevmedim. Neyse yürü gidelim. Acaba bugün nereye göçsem? Biliyorsun bir süredir göçebeyim."

Konuyu dağıtmaya çalışarak hızlı hızlı konuşuyor ve bir yandan onunla yürüyordum. Adımları daha büyük olduğu için yetişmek biraz zordu.

"Ayrıca İlya'nın bize attığı lafa ne diyorsun? Saçmaladı bu kız iyice, yok sende kalmışım da bilmem ne de! Elimin tersinde iki tane çarpacaktım aslında biliyor musun? Okul sınırları içinde disiplin suçu bu tabii."

Buğra Han buna sessiz kaldı.

"Peki sen ona neden öyle söyledin? Oradaki cümleni unuttum sanma. Kendin nerede kaldığına bak falan... Kesin sakladığın bir şey var, yoksa onun bir sırrını..."

"Sadem."

"Hım?"

"Nefes almadan konuşmak nasıl bir duygu?"

"Güzel, enerji veriyor."

"Çünkü benim enerjimi vakumluyorsun."

"Yalan söyleme, enerjisini vakumluyormuşum! O yüzden mi meraklı bakışlarını suratımdan ayırmıyorsun?"

Onun taklidini yaptım ve parmak uçlarımda yükselip yüzüne yaklaşarak iyice dibine girdim.

Çocukcağız kaskatı kesilince sırıttım ve yeniden yola döndüm. Derin bir nefes verdi, yoksa benden hemen bıkmış mıydı? Bir süre sonra kendi kendine mırıldandı. "Bugün kalacak yerin var mı?"

"Henüz yok," diye iç çektim. Yan yana yürümeye devam ediyorduk. "Kütüphane 7/24 açık aslında, orayı denemek istiyordum. Tabii o gün kaza geçirince kaldı o da."

Aynı anda birbirimize baktığımızda trafiği karıştırdığım günü hatırladık.

İlk ben gülmeye başladığımda Buğra Han'dan da büyük bir kahkaha kaçtı, belli ki kendini şu âna kadar zor tutmuştu. Nasıl da yere yapışmıştım harbiden o gün!

"Yemin ederim canavar gibisin," derken eliyle utanmış gibi yüzünü kapatıyordu. "İnsan yola öyle atlar mı ya?"

"Çok rezil oldum değil mi hükümdarım ya? Of of!"

Omuzlarım sarsılarak gülerken yere yapışıp kaldığım o anı düşünüyordum, herkes nasıl da başıma toplanmıştı...

"Nasıl hayatta kaldığına şaşırıyorum."

"Bu kafayla mı?" diye sorarken yanaklarım ağrıdığı için gülüşümü durdurmaya çalışıyordum.

"Yok, bu hiperaktiflikle."

"Bu sakin hâlim."

"Eyvah."

"Korkma, sevdiklerime zarar vermem."

Cümle dudaklarımdan çıktığı gibi önümdeki taşa takılıp tökezleyiverdim, ayakkabımın ucu bana ihanet etti ve birkaç adım ileri fırladım.

Kolunu bir anda belime sardığında yerle aramda sadece birkaç santim kalmıştı. Beni geri çekti, düşmeden hemen önceki gibi yanında durdum.

Göz hizamda olan boynuna baktım.

Buğra Han başını eğip bana baktı.

Boynuna bakmaya devam ettim.

"Az önce ne dedin?" diye sorarken sesi biraz boğuk ve şaşkın çıkıyordu.

Kulağımı okşayan o tonun neyi merak ettiğini biliyordum. Söylediğim şeye inanamıyordum, ne demiştim ben?

"Şey dedim," diye fısıldarken heyecanla nefeslendim. "Sen bana yardım ettin ya. Tiyatroda. Yani ben gerçekten yapamayacağımı düşündüğüm bir anda..."

"*Sevdiklerime zarar vermem* dedin."

Buğra Han'ın sesinde keyifli bir tını vardı, bu aptal kalbim neden böyle çarpıyordu? Bu ne saçmalıktı böyle?

"Öyle mi dedim?" Başımı yere eğerken nasıl toparlarım diye düşünüyordum. "Senden neden nefret edeceğim ki? Sonuçta biz seninle barış imzaladık, değil mi? Sen..."

Başımı kaldırdım, nihayet cesaretimi topladım ve...

Ona baktım, koyu gözlerine.

Hiç olmadığı kadar sıcak bakıyordu.

"Sen arkadaşımsın ne de olsa," diye mırıldanırken beceriksizce gülümsedim.

Kaşları havalandı, ne duyduğunu anlamaya çalışır gibi gözlerini kıstı ve beni izledi.

Beni izlemesinden nefret ediyordum çünkü sanki her an bilmesini istemediğim, gizlediğim bir şeyi bulacakmış gibi geliyordu.

"Bak!" dedim panikle çantamı kurcalarken. Evet, dünyadaki ikinci en kötü şey paniklemiş hâlimdi.

Birincisini söylememe gerek yoktu, geveze bir boşboğaz oluşumdu!

"Bunu sana aldım," dedim telaşla.

Az evvel dükkândan satın aldığım film kasetini bir çırpıda çantamdan çıkardım ve ona uzattım. Gözlerimde oyalanan gözleri bu kez usulca aşağı kaydı, film kasetinin paketine bakıyordu.

"Çok yardımcı oldun, işte! Hediyen! Arkadaş olduğumuz için." Sonra düzelttim. "Yani, en azından sen iyi bir arkadaş gibisin."

Suratım kıpkırmızı olmuştu çünkü yanıyordum! Ellerimin tersiyle yanaklarımı tuttum, paketi açmasını beklemeden sırt çantama asıldım ve koşmaya başladım.

"Görüşürüz!"

Bir şeyler söyledi mi bilmiyordum ancak duyamayacak kadar hızlı koştuğumu biliyordum. Evlerimiz birbirine çok yakın olsa da her ne kadar aynı istikamette gitsek de artık onunla yürüyemezdim.

Yürüyemezdim işte! Bu lanet olası iç sesim ve rezil hâlimle nasıl yürünürdü ki?

"Kavin," diye fısıldadım. "Dersi bitmiştir, Kavin bana güzel bir sopa atsın en iyisi."

Nefes nefese durdum ve yanımdaki binanın duvarına yaslandım, göğsüm hızla inip kalkıyordu.

Sakin giden hayatını bok yoluna sürükleme yarışmasında rakiplerim kim olurdu, bilmiyordum ancak kazananın ben olacağımı biliyordum.

"Evet evet, dövsün beni. Anca kendime gelirim."

Telefonum çalıyordu, bakmadım. Kavin'in evine giden yola saptım.

16. BÖLÜM
TEMASSIZ ÖPÜCÜK

Kaçmıştım. Hem de ne biçim!

Ben, Buğra Han'a arkadaş nidaları çığırıp ondan kaçmıştım.

Ne? Neden? Neden bunu yapmıştım sahiden? Ben kafayı yemiş falan mıydım? Hızlı adımlarım beni nefes nefese bırakmıştı, nihayet yeterince uzağa kaçtığımı kabul edince derin bir nefes verdim.

"Dur kızım, dur!"

Ellerimle ağrıyan böbreklerimi tuttum, ulaşmam gereken yere varmıştım. Kavin'in evine bakarken bahçe kapısını sessiz olmaya dikkat ederek açtım. Nedenini bilmediğim bir şekilde gereğinden fazla heyecanlı hissediyor, sanırım yarım saatlik yolu on dakikada koşarak geldiğim için kalbim göğüs kafesime sığmıyordu.

"Of, Sadem!" diye kızdım kendime. "İyi halt yedin, neden böyle bir şey yaptın ki kızım? Hayır, sonuçta..."

Kendi kendime kızdığım sırada cümlem yarım kaldı, Kavin'in evine giden verandada bazı sesler duyuyordum. Genellikle tam bu noktada annesinin ve onun bağırışları son derece tanıdık bir biçimde kulağımı okşa da bu seferki ses bundan ibaret değildi.

Bir adam vardı, o da bağırıyordu.

"Babam bu," diye şaşkınca fısıldadığımda merdivenleri çıkmış, kapılarının önüne kadar gelmiştim.

Kulağımı kapıya yaklaştırdım ve nefesimi tuttum, içeriyi dinlemeye başladım. Sesler öyle yüksekti ki duymamak mümkün değildi.

"Çıldıracağım!"

Babamın ardından kadın konuştu.

"Ne demek haberim yok? Kızım, arkadaşın günlerdir evine gitmiyormuş. İyi düşünsene, illaki duymuşsundur, belki bir tanıdık..."

"Bilmiyorum anne, Sadem pek bir şeyden bahsetmedi." Kavin'in sesi mutsuz çıkıyordu, sanırım beni korumak için pek detay vermemeye çalışıyordu.

Eh, bunun sebebi ortadaydı. Eğer biraz daha kafam atarsa evden tamamen kaçacağımı söylemiştim ve beni biraz azarlamıştı.

"Nereye gider bu kız? Ben de her zamanki gibi buraya gelmiştir diye..." Babamın sesi çaresiz bir tınıya büründü. "Peki madem. Ben tekrar okula sorayım, bugün kaçta çıktığını öğrenmeye çalışacağım. İlk geleceği yer burası olur diye düşündüğümden sizi rahatsız ettim."

Kavin'in annesi, babama karşı mahcubiyetle konuştu. "İnanın bu durumdan haberimiz yoktu, eğer eve gelmeme gibi bir çabası olduğunu bilseydim ben mutlaka karşıma alır, bir konuşmayı dener ve..."

"Peki, siz neden günlerdir daha fazla aramadınız?" Kavin'in sesi bu defa daha sert çıkıyordu, şaşkınca dudaklarımı araladım. Bir süre sessizlik oluşsa da babam öksürüp boğazını temizledi.

"Biraz yalnız kalsın istedim," diye açıkladı. "Ama bu kadar uzun süre eve gelmeyeceğini elbette düşünmemiştim. Aramalarımı da açmadı."

"Eve gelmediği her gün başına bir şey gelebilecek kadar riskte de olabilirdi, bunu biliyorsunuz. Bence arkadaşlarını sorgulamaktan önce bir baba olarak siz nelerden sorumlu olduğunuzu yeniden hatırlamalısınız." Hiç beklemediğim bir şey söyledi, âdeta donakaldım. "Nihayetinde Sadem'in abisi de bu şekilde hayatınızdan çıktı, değil mi? Bir şekilde uzaklaşmayı seçti. Belki de sorun her zaman çocukların davranışları değildir."

Ellerimle ağzımı kapatırken arkadaşımın acımasız cümlelerinin babama bir tokat gibi çarpışını anbean dinledim, soluğumu tuttum ve bırakamadım. İnanamıyordum.

Bunu söylemiş miydi? Kavin neredeyse tüm hayatı boyunca beni korumakla kafayı bozmuştu. Bunu bir kez daha sert dille yapıyordu.

Ve evet, tümüyle haklıydı...

"Kavin!" diye sesini yükselten Şükran teyze kızını azarlamaya hazırdı. "Ne söylediğini kulağın duysun, çok ayıp."

"Neden? Babalar hakkında yeterince deneyim sahibi olduğumu düşünüyordum. Yanıldığımı söyleyemezsin, anne."

İçeride ikinci bir sessizlik patlak verdiğinde durum korkunçtu, şimdi de kendi babasını laf dalaşının içine çekmişti. Kalbim hızlandı,

doğruca sırtımı döndüm ve kapıdan uzaklaştım. Adımlarım aceleci, nefesim kesikti.

Burada kalamazdım, Kavin patlamaya hazır bir bombayı ortaya bırakmıştı. Üstelik parçaları kendi ailesine, annesine bile sekecek kadar şiddetli sıçrayacaktı, olacakları tahmin bile edemiyordum.

"İnanamıyorum sana, baba," diye küfredercesine mırıldanırken verandadan ayrılıp koşmaya başladım.

Acaba Evla'ya gitmiş miydi? Oraya da gelir miydi? Fakat başka kimsem yoktu.

Üstelik şu an istesem de Buğra Han'ın arka bahçesine saklanamazdım, her şey manyak bir hızla gelişmişken olmazdı, orası farklı bir konuydu.

"Ne yapsam?" diye telaşla telefonumu çıkarıp Evla'yı aramaya koyuldum.

İlk çalışta açtığı için rahat bir nefes aldım.

"Evde misin?" diye nefes nefese sordum.

"Evet, geliyor musun?"

"Babam..." diye mırıldandım. "Babam sana da geldi mi?"

"Hayır."

"O zaman oraya da gelir," diye mırıldandım. "Nasıl yapsam?"

"Annemle babam acil bir toplantı için çıktılar, akşama kadar yoklar. Baban gelse bile burada olduğunu söylemeyip yollarım." Kararsızca ekledi. "Yani sen öyle olmasını istiyorsan diye..."

"Olur," dedim heyecanla adımlarımı yeniden hızlandırıp koşarken.

Tüm gücümle Kavin'in evinden uzaklaştım, şimdi rüzgâr gibi esiyordum. Uzaklaştım, uzaklaştım, uzaklaştım. Babamın mahcup sesinden, Kavin'in iğneleyici cümlelerinden, hak edilmiş, çoktan söylenmesi gereken o acımasız kelimelerden... Bu gidişle tüm şehri bir kaçış uğruna turlayacaktım.

"Şoförü seni alması için göndereyim mi?" Evla'nın telefonu kapatmadığını sesini duyunca fark ettim. Durdum ve dizlerimi tutarken nefeslendim.

"Yok," dedim soluk soluğa. "Birazdan oradayım, durağın önünde bekliyorum. Otobüs gelmek üzeredir."

Evla her zamanki gibi sakindi.

"Tamam, o zaman."

Telefonu kapatıp biraz ilerideki durağa yanaşan otobüse yetiştim, bu ani plan değişikliği resmen dengemi sarsmıştı.

"Kavin babana ağzının payını vermiş."

Evla'nın bembeyaz eşyalarla donatılmış odasında karşılıklı otururken diken üstündeydim.

"Evla," diye fısıldadım telaşla. "Annenlerin erken gelmeyeceğinden emin misin? Eğer babamla karşılaşırlarsa..."

Törpüsünü kenara bıraktı ve ojesine son bir kez göz attı. "Gelmeyecekler dedim ya, hem gelseler ne olur ki? Baban kendi hatalarını gözden geçirmeli, Sadem. Seni zorla kolundan tutup götürecek değil."

Babamın odamda bana son bağırışları aklıma geldiğinde kötü hissettim.

"Orası öyle." İç çektim. "Yine de bazen değişik tepkiler veriyor, karşılaşmak istemiyorum işte. Anladın mı?"

Evla bir süre sessizce tırnaklarını seyretti, tam bu konunun dağılacağını düşündüğüm noktada hiç beklemediğim bir şey sordu. "Baban sana bağırdı mı?"

Gözlerim büyüdü, şaşkınca ona baktım. Sessizliğim bu kez onun için yeterli bir yanıt oluşturmuş gibi görünüyordu. Dudaklarını birbirine bastırdı ve güzel gözleri bu defa bir süre halıya takılıp gitti.

O anda sormam gereken soruyu kendiliğinden anladım, dudaklarım aralanıverdi.

"Sana da mı bağırıyorlar?"

Hissizce mırıldandı. "Biraz fazla."

Birbirimizi bu yaradan tanımış olmak canımı acıttı, Evla'nın kusursuz görünen hayatının arka planında neler döndüğünü artık daha net görmeye başlıyordum.

Dudaklarım aralandı, Evla'ya bir soru daha sormak istedim ancak robotik bir ses sözümü kesti.

"Çalışma saati. Fransızca. Yirmi dakika."

Evla'nın masasının üzerinde, ikinci bir ekran olarak sistemi kurulmuş düzeneğe baktığımda daha önce bana anlattığı programlayıcısı olduğunu anımsadım. Ses devam etti. "On dakika mola, ardından yemek vakti. Bugünkü menü brokoli çorbası ve bonfile."

Evla halıyı izlemeye devam ederken ben ekrana bakıyordum.

"Alınması gereken kalori miktarı beş yüz elli, aşım uygulandığında gece spora gidilmeli. Tüketim miktarını akıllı saatten işaretle."

Evla'ya döndüm, gözüm önce kolundaki saate, sonra yüzüne çıktı.

"Spora gitmen gerekiyorsa," diye gevelerken bu aptal sesin ne kadar baskı altında hissettirdiğini boş vermeye çalıştım.

"Yok," diye omuz silkerken keyfi yoktu. "Geç giderim, bir şey olmaz. Zaten iştahım yok, bu kötü menüyü fazla yiyemem."

Kulağa iyi geldiği söylenemezdi ancak ses çıkarmadım. Ekrandan gelen komutlar sustuğunda Evla'nın suratında ilk kez bir ifade belirdi.

"Bilerek yapıyor," dedi aksi bir şekilde yataktan kalkarken. "Evde yokken kendi kendime takılmayayım, kafama eseni yapmayayım diye bu programları artırıyor, yoğunlaştırıyor."

Nihayet dayanamadım ve isyan ettim. "Yapmasan ne olur ki?"

Hiç düşünmedi bile. "Ceza alırım."

Yeni bir sessizlik baş gösterdiğinde bileğimdeki bileklikle oynuyor gibi yaptım, son zamanlarda Evla'nın hayatından biraz fazla uzaklaştığımı düşünmeye başlamıştım.

"Sizinle et şiş falan yedik ya... Eğer öğrenseydi keserdi beni."

"Annen mi?"

Başını sallarken monitörüne yaklaştı ve fişini çekti, programlayıcısı şimdi çalışmıyordu.

"Neyse ki yanımda naneli sakız falan vardı. Geçen şu tabakta biraz fazla abur cubur kaldı ve yedim diye..." Kötü bir şey hatırlamış gibi suratını buruşturdu ve sustu. "Neyse, boş ver."

"Anlatmak istersen," diye araya girmeyi denediğimde yeniden ifadesizliğine bürünmüştü.

"Ne anlatayım ki? Seninkinden farksız değil işte, Sadem. Ebeveynler bir garipler." Benim için odasının kapısını açtı. "Hadi gel, aşağı inelim. Belli ki kimse gelmeyecek."

"Belki akşama doğru gelir babam." Kendi kendime söylenirken nereye gitmiş olabileceğini hesaplıyordum. Kavin'den başka aklıma gelen kimse yoktu, beni orada bulamadığı için daha çok telaşlanmış mıydı acaba?

"Sen de çorba içiyor musun?"

"Yok, ben tokum."

Evla mutfak masasının etrafından dolandıktan sonra bir kâse çıkarıp çorba koydu, ben içeceğini zannederek onu izlerken o tam

tersini yaptı. Bir kâse çorbayı dikkatle doldurduktan sonra ölçüsünü hesaplayarak yavaşça lavabonun içine döktü.

"N'apıyorsun?" derken şaşkındım.

"Annem anlamasın diye tam bir kâse içmişim gibi yapıyorum," dedi ve artık bulaşık olan kâseyi dikkatle tezgâha bıraktı.

Sonra bir yaprak peçete kopardı ve ağzını silmiş gibi buruşturup kâsenin içine attı. Yanına da bir kaşık bıraktı, gerçekten de birisi bunları içmiş gibi bir görüntü vardı.

"Çok yedik seninle zaten," diye açıklarken sesinde gizli bir mahcubiyet sezdim. "Şimdi tekrar yersem kusarım."

Evet, annesinden gizlediği için kadın onun öğünlerini henüz yapmadığını düşünmüş ve bu tuhaf kokulu çorbaları diyet listesi gibi programlamıştı. Evla'yı izlerken bunu ilk kez yapmadığını anladım, son derece alışmış gibi görünüyordu.

"Sen yemeyeceğine emin misin?"

Sanki bende iştah kalmıştı! Buğra Han'la yaşadıklarımdan sonra Kavin'e gittiğimde babam, Evla'ya geldiğimde ise bu olanlar tüm tadımı kaçırmıştı. Bir kız nasıl olur da annesinden ne yediğini gizlemek zorunda kalırdı ki?

Gizlediği tek şey bu mu sorusu zihnime doğduğunda gerildiğimi hissettim, sormak istiyordum.

"Güngör yeniden ısrar etti mi? Görüşüyor musun?"

Televizyonun karşısındaki koltuğa doğru ilerlerken başını aşağı yukarı salladı. "Kavin'e yakalanacağım diye ödüm koptu ama evet, birkaç kez daha aradı."

"Ne istiyormuş?"

"İçip bir şeyler anlatmak istemiştir..."

"Neden buna izin veriyorsun?" Sorum yargılayıcı olsa da sesim yumuşaktı.

Evla kumandayı alıp kanalları kurcalarken bağdaş kurmuştu, ev hâliyle olmasına rağmen hâlâ bir peri kızı gibi görünüyordu.

"Çünkü sevgili Sadem, bizim gibi büyüyen çocuklar ailelerinden alamadıkları her ne varsa dışarıda ararlar. Mesela kendisiyle dertleşen aptal erkekleri falan, ne dersin? Psikolojiye giriş dersim."

Kendiyle alay etmesine rağmen bu cümleyi kurarken ne kadar üzüldüğünü anlayabilmiştim, içimden gelen tek şey o anda ona

sarılmaktı. İkimizin de birbirinden farklı sevinçleri, hüzünleri vardı ancak nihayetinde bir aradaydık işte, en yakın arkadaşlardık.

"Bizim daha sık görüşmemiz gerekiyor," diye iç çekip koltukta yanına kaydığımda sakince bana baktı.

Ona kocaman sarıldım, öyle sıkı bir sarılmaydı ki bir anlığına yaşadıklarımızı unutturdu sandım. Kollarını bana doladı ve hiç konuşmadan birkaç dakika öylece kaldık. Artık ona, Güngör gibi bir aptala katlandığı için kızamıyordum bile çünkü görünen o ki bir şekilde buna ihtiyacı oluyordu. Önemli olan benim, onu seven bizlerin nasıl destek olabileceği ve değişim için ne yapmamız gerektiğiydi.

"Bazı şeyler çok normaldir," diye mırıldandım gözlerim kendiliğinden kapanırken. Ona daha sıkı sarıldım.

"Neler?" diye fısıldadı o da bana sarılırken.

"Duygularını ifade etmekte zorlanmak... Aileyle iletişim kuramamak. Mutsuz hissetmek. Yalnız kalmak. Biraz mola vermeyi arzulamak... Sonra..."

"Sonra," diye sürdürürken sesi kısıktı. "Nasıl yaşamak istediğini kendin seçmek."

"Evet," diye onayladım. "Mesela tabakta kalan abur cuburları yemen gibi."

Evla'nın gülecek gibi olduğunu, omuzlarının biraz sarsıldığını hissettim.

"Okul çıkışında çöp şiş yemek ve bunu saklamak da dâhil mi?"

"Dâhil," derken kıkırdıyordum.

Tam o esnada hiç istenmeyen bir şey oldu, salonun kapısının önünde bir hareketlilik sezdik. Gıcırtıyla beraber aynı anda irkilip sarılmayı bıraktığımızda kapıya dönmüştük.

Evla'nın annesi Cevher Hanım şaşkınca bize bakıyordu. Güzel bir takım elbise ve şık bir çantası vardı, öylece kapıda dikiliyordu. Evla'nın korkuyla nefesini tuttuğunu fark ettim.

Kadının hemen yanında babam duruyordu, o anda buraya gelmesini bekleyerek hata ettiğimi, onun çoktan Evla'nın annesine ulaştığını anladım.

"Anne?" diyen Evla yutkundu.

"Çöp şiş yiyip saklamak mı?" Kadın gözlerini kıstı, sesi o kadar aşağılayıcıydı ki bunu duymuş olduğuna neredeyse ağlayacaktım.

Evla korktuğunun başına geldiğini anladığında kıpırdayamadı, şimdi ben de nefesimi tutmuştum.

"Öyle mi Sademciğim?" derken hesap soran parlak gözlerini suratıma çevirdi.

O anda bu büyük baskıyı ben bile delice hissettim, cevapsızlıktan başka bir seçeneğim kalmamıştı.

"Kızınız buradaymış," dedi kadın babamın geçebilmesi için bir adım sola kayarken. "Buyurun."

Eliyle âdeta sevimsiz bir yaratığı işaret eder gibi beni gösterdiğinde babamla gözlerimiz kesişti, hangi duyguyu hissetmem gerektiğinden emin değildim.

"Alabilirsiniz." Cevher Hanım imalı bir sesle ekledi. "Biz de Evla ile biraz konuşalım."

Kulağa o kadar kötü geliyordu ki Evla'yı sarıp sarmalamak istedim, kadın resmen takıntılı görünüyordu. Babam başını salladı ve bir adım öne çıktı.

"Kızım." Sesi yumuşaktı. "Hadi, çıkalım."

Evla'ya son bir bakış attım, babamla gitmek cehennemse onu annesiyle bırakmak iki kat cehennemdi. Kız, burada kalamayacağımı bildiği için sadece başını salladı.

"Sen git, okulda görüşürüz."

Telaşla koltuktan kalktığımda bir yol arıyor ancak bulamıyordum, acaba kadına yalan söylesem anlar mıydı? Fakat ya restorana gidip yalanımızı ortaya çıkarmak gibi bir...

"Teşekkür ederiz, Cevher."

Babam kadına minnetle başını salladıktan sonra önünden yürümem için sağa çekildi, ikisinin arasından suçlu adımlarla yürüdüm.

Aslında hiçbir şey yapmış değildim, neden ben suçlu hissediyordum? Onlar bize istediği her şeyi söylüyor, yapıyor ve biz bir şekilde kötü hissediyorduk. Öfke içimde yükselirken babama kötü bir bakış atmaktan geri duramadım.

"Sen neden buraya geldin?" dedim sanki Evla'nın yediği yemeğin yakalanmasının problemi oymuş gibi.

Yalan da sayılmazdı.

"Günlerdir seni arıyorum çünkü," diyen babam bununla yetindi, öfkeli olduğumu gördüğü için sadece kapıyı açtı ve başka bir şey söylemedi.

Yapabilecek pek bir şeyim yoktu, mecburen dışarı doğru bir adım attım.

"Görüşmek istesem kendim gelirdim. Unuttun mu, beni kovdun sen?"

"Kovmadım," diyen babam kaşlarını çatmıştı. "Sen kendin fazla alınganlık yapıp..."

"Ne alınganlığı, baba? Hayır bir de bu kadar fazla şey yapıp üste çıkmanız yok mu? Ya biz sizin yüzünüzden hiç nefes alamayacak mıyız, anlamıyorum? Sen beni kaç kere aradın ki hesap sorabiliyorsun?" Parmağımı ona salladım. "Ayrıca dikkatini çekerim, ben on sekiz olmak üzereyim. Artık hayatım hakkında o kadar da söz sahibi olduğunu sanıyorsan..."

"Sadem."

Babam verandadan inerken araya girmek istese de tepem atmıştı. Kavin'in haklı olduğunu söylemek istiyordum, abimi de böyle kaybettiğini ve kaç tane evlat sahibi olursa olsun bu kafayla onları zor zapt edeceğini...

Dudaklarımı araladığım an bir tabağın kırılma sesi duyuldu, sıçradım.

"O ne?"

Şaşkınca geriye döndüğümde babam da benimle beraber eve bakıyordu, mutfak penceresi açıktı, sesler olduğu gibi dışarı geliyordu.

"Bir de yemedim diyorsun! Yemişsin işte, kendi kulaklarımla duydum. Üzerine bu çorbayı da mı içtin gerçekten? Afiyet olsun, kızım!"

Annesi öyle yüksek sesle bağırıyordu ki kalp atışım hızlandı, içimdeki gerilim ve öfke had safhaya ulaşmıştı.

"Ne düşünüyorsun? Programları kapat, yatağın içine gir, hareketsiz kal, kötü beslen... Neyi amaçlıyorsun sen? Mesela daha otuz yaşına gelmeden iğrenç bir bedenle bir sürü hastalıkla sınanmayı! Değil mi?"

Dehşete düşmüştüm, ellerimle şaşkınca dudaklarımı kapatırken babam stresli bir nefes verdi. "Gel," dedi yumuşak bir tonla. "Biz gidelim."

Biz gidelim.

Bunları duyup nasıl gidilirdi ki?

Hışımla fısıldadım. "Sen git." Geriye döndüm ve henüz birkaç basamak uzaklaştığım eve koştum, kapıyı hızla çalarken burnumdan

soluyordum. İçerideki bağırışları, Evla'nın suçlu duyulan sesini işitmek beni daha da parçalıyordu.

"Yeter!" diye bağırdığını duyar gibi oldum. "Dayanamıyorum, yeter anne."

Kapıyı tekrar yumrukladığımda sesler kısa bir an kesilir gibi oldu. Babam hareket etmiyor, öylece geride bekliyordu. Eğer şu an bana dokunursa iyi şeyler olmayacağını bilecek kadar kızını tanıyordu.

Cevher Hanım kapıyı açtığında parlak gözleri yapabilseydi alev püskürürdü.

"Bir şey mi unuttun, Sadem?" derken kaşları çatık, suratı buz gibiydi.

"Evet!" diye hiddetle konuştum. "Evla'yı çok tehlikeli bir yerde unuttuğumu fark ettim!"

Kadından müsaade istemeden içeri daldığımda gözleri kocaman açıldı, şoka uğramıştı. Bundan faydalanıp hızlı adımlarla içeri girdim ve salonda bıraktığım Evla'ya ulaştım.

Küçülmüş, olduğu koltukta iyice büzüşmüş, ağlıyordu. Sadece iki dakikada saçları dağılmış, gözleri kıpkırmızı olmuştu.

"Kalk," diye fısıldarken onu kucakladım. "Gidelim."

Gözyaşlarını sildi, kirpikleri ıslanmıştı. "Sa... Sadem?"

"Ben geldim, seni burada bırakmıyorum. Kalk Evla. Bence annen çıldırmış."

Kız kırmızı gözlerini silerken korkuyla fısıldadı. "Nereye?"

"Buluruz bir yer."

"Sadem!" Cevher Hanım otoriter bir sesle bana yükseldiğinde hışımla ona döndüm.

"O ses tonunuz bana sökmez, düzeltmenizi rica edeceğim. Ayrıca hiçbir sebep, sizin doğurmuş olmanız bile Evla'ya psikolojik şiddet göstermenizi haklı göstermez!'"

Kadının suratı bembeyaz kesildi. "Sen... Sen ne saçmalıyorsun?"

"Asıl saçmalayan, kendi bakımı altında diye bir çocuğu bu kadar kısıtlayan ve kötü hissettiren sizsiniz. Şimdi önümüzden çekilin çünkü arkadaşımla arama girerseniz hiç iyi şeyler olmaz."

Sesim o kadar ürkütücü duyuluyordu ki kimse bir şey söyleyemedi, her zaman nazik ve uysal tavırlara alışık olan kadın şoka uğramıştı.

Evla'nın bileğini sımsıkı tuttum, âdeta koluna yapıştım ve onu sürükleyerek evden çıkardım.

"Dur," diye fısıldadı. "Daha kötü olur."

"En kötülerinden birini yaşıyorsun, emin ol." Sözlerimin doğruluğu tartışılmazdı, kız hiçbir şey söyleyemeden tökezleyerek beni takip etti. Kapıya çıktığımızda spor ayakkabılarını aldım. Önünde diz çöktüm ve ayağına geçirdim. "Giy hadi."

Annesi şoka uğramış hâlde bir çuval gibi oradan oraya götürdüğüm kızına bakıyordu.

"Eğer gidersen," dediğini duyar gibi oldum.

Evla gözlerini kapattı, korku dolu bir nefes verdi. Bense annesini daha fazla duymaması için kadına son bir kötü bakış atıp doğruca kapıyı suratına çarptım.

Geriye döndüğümüzde babam da en az kadın kadar şaşkındı.

"Sen hiç konuşma zaten," dedim öfkem alevlenmesin diye kendimi tutarken. "Kendini affettireceğin yerde işleri daha da batırdın, baba."

"Ne yaptım?" diye isyan ederken bir çocuk gibi savunmasız bir hâle bürünmüştü.

Evla'nın elini bırakmadan babama arkamızdaki evi gösterdim. "Şu insanlara ulaşmayı denediğin kadar her akşam yan odanda uyuyan kızına, bana ulaşmayı deneseydin bugün bir şeylerin kopma noktasında olmazdık, baba."

Cümlem taş gibi ağırdı, babam sadece suratıma bakabildi. Ona sırtımı döndüm ve yanımda bir eşya kadar hareketsiz duran Evla'yı çekiştirerek yola çıktım. Bir anlığına annesi Cevher Hanım'ın öfkeli gözlerle penceresinden bizi izlediğini görsem de aldırmadım. Yolda gördüğüm ilk taksiyi durdurdum.

"Kızım, bekle. Ben sizi..."

"Bizi eve değil, kendi hâlimize bırak, baba."

Son sözümü söyledikten sonra hızla yanımıza yaklaşan taksiye elimi kaldırdım, Evla'yı arka koltuğa bindirip ben de yanına geçtiğimde kız hâlâ içli içli ağlıyordu.

Dudaklarımdan çıkan tek şey Buğra Han'ın adresi oldu.

Büyümek... güzel derlerdi. O hâlde neden hiç de öyle görünmüyordu? Büyümek sadece sorunlarımın da benimle beraber büyümesini beraberinde getirmişti. Bunun dışında bana fayda sağladığını gördüğüm neredeyse hiçbir şey yoktu.

Hava kararıyordu, arka bahçeye giderken önümü tam olarak görememeye başlamıştım. Bir yandan Evla'nın kolunu omzuma atıp yürüdüğüm için tökezleyerek ilerlemeye çabalıyordum.

"Biraz yürü," diye homurdandığımda sesi çok az çıktı.

"Dizlerim titriyor, Sadem, iyi hissetmiyorum."

"Ben sana soğuk bir şeyler getireceğim, biraz hava alınca da iyi gelecek." Onu kendi çabamla çardağın bankına oturttum. Biraz eğildim, önünde diz çöktüm ve suratını ellerimle tuttum. "Tamam mı? Bekle sadece."

Güçsüzce başını sallarken yeniden ağlamaya başladı. Dudakları titriyor, güzel gözleri hüzünle aralanıyor ve arada bir hıçkırıyordu.

"Beni sevmiyor olmalı," diye iç çekti ağlarken. "İnsan kendi çocuğuna neden böyle davranır ki?"

Çok iyi hissetmediğini gördüğüm için ses çıkarmadım. Amacım ona soğuk bir su bulmak, bir şekilde Buğra Han'a ulaşmak ve arkadaşımı sakinleştirebilmekti.

"Canım çekmiş olamaz mı hem?" diye fısıldadığında kalbimden binlerce parça kopar gibi oldu. Kız, karanlığa tekrar sordu. "Ben de diğerleri gibi umursamaz davranmak istemiş olamaz mıyım? Hakkım yok mu, Sadem?"

Uzanıp saçlarına bir öpücük kondurduktan sonra gözyaşlarını sildim. Ne diyebileceğimi bilmiyor, olaylar bu raddeye gelmeden önce bir şeyleri öngöremediğim için kendime de kızıyordum.

"Sen bekle," diye fısıldadım. "Hastalanacaksın. Bir şeyler bulup geleceğim."

Eğer kendi evime götürseydim babamın ve Vilma'nın üzerimizdeki gerilimi artıracağını biliyordum, bu yüzden buna hiç girişmemiştim. Doğruca arka bahçeden çıkıp ön tarafa giderken Buğra Han'ı aradım. Telefonuna ulaşılamıyordu.

"Umarım evdesindir," diye dudağımı dişlerken gergindim. "Kavin'e de gidemeyiz ki annesinin babamdan farkı yok. Evla panik olur."

Kapıyı tıklatırken Buğra Han'ı tekrar aradım, şanssız bir günümde olmalıyım ki ne kapıyı açan oldu ne de telefonu. Ailesi hâlâ gelmemiş olabilir miydi? Evde en azından birilerini bulabileceğimi ummuştum.

"Ağaç ev," dedim aniden aklıma gelen şeyle. "Acaba orada mı?"

Koşarak arka bahçeye döndüğümde Evla üşüyormuş gibi kollarını bedenine sarmıştı, ağlamaya devam edip etmediğini görmedim. Hızla ağaca tırmanmaya başlarken arkadaşıma seslendim.

"Burada mutlaka bir şeyler vardır, hem üzerine battaniye bulurum hem de su getiririm. Eğer iyi hissedersen seni buraya çıkarırım, bekle Evla."

Çabucak yukarı tırmandığımda nefes nefese kalmıştım.

"Buğra Han bir şey demez," diye kendimi rahatlatmaya çalıştım.

Bir defasında buraya çıkmamam konusunda kızmış olsa da böyle önemli bir durumda laf edecek bir insan değildi, kızacağını hiç sanmıyordum. Ağacın en tepesine çıkıp ahşap evin kapısı olarak boş bırakılmış alana ulaştığımda eğildim ve sürünerek eve girdim. Bu minicik bir odaya benziyordu, bir kişi ancak içine sığabilirdi. Başınızı tamamen kaldıramıyor, etrafı rahatça göremiyordunuz. Bahçede yukarıya uzattığı elektrik kablolarıyla içeri bir lamba çektiğini gördüm, uzandım ve düğmesine bastım.

Karanlık ağaç ev aydınlandı.

Sonra fotoğraflar bir anda bana baktı. Bir değil, bir sürüydü. Gözlerim şaşkınca büyürken donakaldım.

Kapının girişinden başlıyor, duvar boyu devam ediyor, ince bir ip üzerine asılmış hâlde diğer duvarı dolanıyor ve nihayetinde arkamda bitiyordu. Bunların birçoğu manzara fotoğrafıydı, bazılarında ise belli belirsiz bir silüet vardı. Hepsi özenle asılmış, süslenmiş ve yerleştirilmişti. Yerde küçük bir yatak, onun yanında ise birçok şiir kitabı ve başka kâğıtlar vardı.

"Bunlar da ne böyle?" diye şaşkınca fısıldarken büyülenmiş gibi hissediyordum.

Biliyordum, yapmamam gerektiğini biliyordum ancak âdeta *bana dokun* diye bağırıyorlardı!

"Ne yapmış bu çocuk böyle?"

Uzandım ve fotoğraflardan birini aldım, bu bir manzara fotoğrafıydı. Hemen tanıdım, okulumuzun arka bahçesinde tekli bir bankın

gördüğü vadi manzarasıydı. O kadar güzel bir gün batımı yakalanmış ve fotoğraf kaydedilmişti ki hayretle inceledim.

Arkasını çevirdiğimde el yazısıyla bir şeyler karalanmıştı:

Her şey burada başladı. Ama sen...

Arama boşuna bulunmak istemeyeni.

Bu kadardı. Bu cümle ise fotoğraftan daha tanıdıktı, bana verdiği şiir kitabında özellikle işaretlediği alıntıydı.

Bu da ne demekti?

Kirpiklerim yavaşça kalktı, bir sonraki fotoğrafa baktım. Evla aşağıda beni bekliyor, akşamın karanlığı üzerimize çöküyor ve ben delice bir heyecanla burada böylece duruyordum.

Diğer fotoğrafa dokundum.

Bu, bugün Buğra Han'la önünde durduğumuz koleksiyoncunun bulunduğu sokaktı. Yine akşam vakti, çok güzel bir pozlamayla fotoğrafı çekilmişti. Yolda pek kimse görünmüyordu, neyi ifade ettiğini anlamaya çalışsam da kafam karıştığı için arkasını çevirdim.

Bugünün tarihi yazıyordu. Altında ise yine el yazısı ile bir not.

Üç yıl sonra. İlk defa. Bugün beni öptün ama farkında değilsin. Çünkü dudaklardan önce gözler öper birbirini, bakışlar okşar kalbini.

Bu sıradan bir temasa ihtiyaç duymayacak kadar derindi.

İlk temassız öpücüğündü, şaşkın bakan gözlerinin ta içiydi.

17. BÖLÜM
ARAMA BOŞUNA BULUNMAK İSTEMEYENİ

Donakalmıştım. Fotoğraflar, elimde tuttuğum not, küçük ağaç evin büyüleyici ışıkları ve karanlığın içinden işittiğim Evla'nın hıçkırıkları...

"Allah'ım," diye fısıldadım korkuyla. "Ne oluyor böyle?"

Gözlerim daha fazlasını görmek, mantığım tümünü anlamak istedi ancak kafam almıyordu. Bir günde yaşadığım bunca olayın içinde sanki beynim durmuştu, algılayamıyordum.

"Sadem, üşüyorum."

Evla'nın titrek sesi beni kendime getiren şey oldu, korkuyla elimdekini aldığım yere bıraktım ve ahşap zemine yerleştirilmiş minderlerin üzerinden aldığım bir battaniyeyi çekiştiriverdim. Pek sıcak tutmayabilirdi ama idare ederdi.

"Geliyorum," dedim panikle aşağı seslenirken.

Hızla geldiğim şekilde inmeye çalıştım, ellerim titrediği ve görmemem gereken bir şeyi gördüğümü hissettiğim için kötü hissediyordum. Ağaca tutunarak iniyor olsam da başıma neyin geleceğini seziyordum.

"Hih!"

Heyecandan titreyen elim tahmin ettiğim gibi tutunduğum yerden kaydı ve merdivene son birkaç basamak kala aşağı düştüm. Yaprakların ve otların üzerine çakıldım. Kalçam acıdığı için inlemeye başlarken biraz ilerideki çardaktan Evla'nın seslenmeye devam ettiğini işittim.

"İyi misin? Sadem, düştün mü?"

Kız hıçkırıklarını susturmaya çalışırken titrek sesiyle bana sesleniyordu, hızla ayağa kalktım ve üzerimi çırpıp battaniye ile beraber ona doğru aksayarak yürüdüm.

"Yok yok," dedim çabucak battaniyedeki kuru dalları çırparken. "İyiyim, geldim."

Bir yandan gizli operasyonumu ona duyurmamaya çalışıyor, bir yandan da battaniyeyi küçük vücudunun etrafına sarıyordum.

"Ya buraya gelirlerse?" Yaşlı gözleriyle sorduğunda yanına oturdum, kalçam sızlamaya devam etse de belli etmiyordum.

"Burayı öyle kolay bulamazlar, merak etme." Omzunu okşadım ve üşümesi geçsin diye ona sarıldım, yukarıda gördüklerimi unutmaya çalışıyordum. "Biraz sabret, sonra belki bizim eve geçeriz."

"Annem daha çok kızacak, hem söylediğin şeyler için hem de..."

Sözünü kestim, bakışlarım keskindi, karanlıkta arkadaşımla göz göze geldim. "Bak." Sesim kararlıydı. "Eğer onlara gerektiğinde haddini bildirmezsen hep istedikleri gibi davranmaya devam ederler. Bu yüzden arada bir kalplerine indirmek iyidir, bana güven."

Evla bir süre masum gözlerle suratıma baktıktan sonra dayanamadı ve gülmeye başladı. Bense cebimden çıkardığım buruşmuş peçeteyi ona uzatıyordum.

"Salya sümük oldun," diye homurdandım. "Silelim."

"Teşekkür ederim."

"Her zaman çevremde birileri ağlar diye peçete taşırım, canım."

"Hayır, yaptıkların için teşekkür ederim. Yanımda olduğun için." İnce sesi giderek alçaldığında gülsün diye şebeklik yapıyordum.

"Şu an romantik bir kitabın ana karakterleri gibiyiz. Seni her şeyden koruyacağım, masum kız, hiç şüphen olmasın."

Sözlerimle dayanamadı ve tekrar güldü. Bu öncekine göre daha az çekingen ve daha keyifli bir gülüştü. Battaniyeyle ısındığını ve olaylar yaşanırken ilk anda patlak veren şok etkisini atlattığını fark ettim. Omzunu güven verici dokunuşlarla okşamaya devam ederken bundan sonra ne yapacağımızı tartıyordum. Babamın peşimizi bırakmayacağını telefonuma art arda gelen bildirimlerden biliyordum, burada istesek da daha fazla kalamazdık çünkü Buğra Han yoktu.

"Niye soluğunu tutuyorsun sen?"

Evla'nın karanlıkta duyulan sesi düşüncelerimin içine usul usul süzüldü, hepsini dağıttı.

Buğra Han, dedi iç sesim. Birine...

Birine âşıktı. İnanamıyordum, resmen çocuğun alanına gizlice girmiştim ve görmememem gereken bir şey görmüştüm.

"Hu hu," diye elini yüzüme sallayan Evla, artık odağını tamamen bana çevirmişti. "Sana diyorum..."

"Şey," dedim telefonumu yeniden çıkarırken. "Bir şey düşünüyordum, acaba buradan nereye şey yapsak? Hani şey olmazsa sonradan şey de yanımıza gelip..."

Evla soğuktan ve ağlamaktan kızarmış burnunu çekti. "Kimin evi burası?" Başını kaldırmış, ağaç evin olduğu tarafa bakıyordu. "Güzelmiş. Yoksa şu çocuğun mu?" Gözlerini kıstı, ismini hatırlamaya çalışıyordu. Dudaklarımı birbirine sımsıkı bastırmış, çıt çıkarmıyordum. "Buğra Han," dedi Evla sonunda.

Bakışlarındaki şüphe arttı, bu kadar susmamdan bir haltlar yediğimi anlamaya başladı. Bense delice heyecanlandığım için suspus olmuştum.

"Hiç yabancı gelmedi sana," diye mırıldanırken beni incelemeye devam etti. "Kırk yıldır buraya geliyormuş gibi rahatsın. Yoksa daha önce çok kez ziyaret etmiş olabilir misin?"

"Ettim," dedim rahat görünmeye çalışarak yüzüne bakarken.

"Kaşını öyle kaldırma, bir tuhaf oluyorsun."

"Nasıl?" derken mimiklerimi kontrol etmeye çalıştım.

"Tekini kaldırıyorsun işte, genelde hocalara yalan söylerken yaptığın bir şey..." Battaniyesine biraz daha sarılıp arkasına yaslandı, bankta bağdaş kurmuştu. "Ya da önemli şeyler saklarken."

"Ne saklaması? Ben mi? Hadi oradan canım."

"Konuşman da hızlanıyor..."

"Ne zaman?"

"Yalan söylediğinde."

"Ne alaka?"

"Ve fazla soru sormaya başlıyorsun, şu anki gibi."

Bana yandan bir bakış attığında yutkundum, acaba ağaç eve çıktığımı görmüş müydü? Görmediyse bile düştüğümü duymuştu, eğer şans eseri bunu bir yerde söylerse... Biterdim!

"Evla, diyorum ki Kavin'e gidelim, kendimizi onun odasına kilitleyelim. Herhangi birimizin ailesi gelirse de kendimizi balkona zincirleyelim, mahalleye rezil oluruz diye bize dokunamazlar."

Evla gözlerini kocaman büyüttü. "Ne?"

"Nasıl fikir?" dedim konuyu dağıtmış olmanın verdiği huzurla arkama yaslanırken.

"Sabaha manşetlerdeyiz!"

Ellerimi havaya kaldırıp iki yana doğru uzatarak görünmez bir manşet başlığı açar gibi yaptım.

"Şok şok şok! Ulusoy ailesinin biricik kızı Evla Ulusoy, annesi Cevher Lale Ulusoy'la kavga ettikten sonra kendini balkona zincirlemiş hâlde bulundu. Ünlü iş insanı Rauf Ulusoy, konu hakkında suskunluğunu koruyor. Kızlarının yanında kimliği belirlenemeyen iki kişi daha görüldüğü bildirildi."

Evla boş boş suratıma bakarken açıklama yaptım. "Ben ve Kavin."

Sinirlerimiz bozulmuş şekilde gülmeye başladık, Evla'nın modunun yerine gelmesinden mutluydum.

"Kimliğiniz niye belirlenememiş?" derken kıkırdamaktan konuşamıyordu.

"Suratımıza maske takmışız. Annenle baban bizi sınır dışı etmesin diye."

Evla gülmekten yaşaran gözlerini silerken nahifliği ve güzelliği ahenk içindeydi, her hareketi birbirini tamamlıyordu. Gülmenin ona ne kadar yakıştığını düşündüm.

"Of, Sadem," dedi hâlâ gülerken. "Aniden aptal saptal şeyler anlatıp beni böyle güldüremezsin... İki dakika dertlendirmedin."

Tam o esnada telefonum çalmaya başladı, başta Kavin'den gelen bir arama sanıp ümitlensem de ekrandaki ismi görünce elim ayağım buz kesti.

O arıyordu. "Buğra Han?"

Telefonu kulağıma götürürken damağım kurudu, ben bu çocuğu ne için aramıştım?

"Sadem."

"Buğra Han?"

"Sadem."

"Buğ..."

"Sadem Rüya?"

"Bu..."

"Ne? Ne oldu?"

Telefonu kulağımdan uzaklaştırıp Evla'ya döndüm. "Ne oldu? Ne diyecektim?"

Evla suratıma aptalmışım gibi bir bakış attıktan sonra söyleyeceğim cümleyi aktardı.

"Annem çöp şiş yediğim için beni azarladı. Tabaklar havada uçuştu. Sen de o sırada babandan kaçmak için bana gelmiştin. Kendi derdin yetmezmiş gibi benimkini de üstlenip Buğra Han'ın arka bahçesine getirdin." Gülümsedi. "Kaçırdın beni."

"Evet evet," dedim telaşla başımı sallarken. "Onu diyecektim."

"Alo?"

Buğra Han sessizce açıklamamı bekliyordu, yutkundum ve karanlıkta, arka bahçenin çardağında beraber oturduğum kız beni izlerken açıklama yapmayı denedim.

"Şöyle oldu ki... Olay çöp şişten patladı. Yani şiş bi' tarafımıza girdi desem yeridir. Evla'yı evden kaçırmak zorunda kaldım. Sebep sonuç ilişkisi biraz uzun, onu sonra anlatırım."

"Sen de evden kaçmıştın. Şimdi de kızı mı kaçırdın?"

"Ben kaçtım ama bugün dönüyordum," diye açıklamaya çalıştım. "İşte o sırada Evla'yı da kaçırmam gerekince biz tam organize olamadık. Yani bence olmuştuk bu arada, babam çomak soktu. Ben duruma bakacaktım ama annesi eve erken gelip..."

"Sadem bir halt anladıysam ne olayım..."

"İşte eve gidemiyoruz!"

Bir süre sessizlik oluştu, Evla başını uzatmış kulağıma dayadığı telefondan sesleri duymaya çalışıyordu.

"Onun arka bahçesine kaçtığımızı söylesene," diye fısıldarken beni dürttü.

"Bir de şu an senin arka bahçendeyiz."

Buğra sesli bir nefes verdi. "Baştan söylesene şunu."

Konunun ağaç evle hiçbir ilgisi olmamasına rağmen panikle atıldım. "Evine girmedim. Yani hiçbir şekilde hiçbir yeri kurcalama gibi bir şey..."

"Kilitli zaten, Sadem. Evde yokum ya hani, ondan."

"Tamam be," diye azarladım. "İyi ki bir işimiz düştü!"

"Sana laf yetiştirmeyeceğim. Bekleyin orada, geliyorum."

Telefonu kapattığında içim içimi yemeye başlamıştı. Acaba çok geç olmadan ona itiraf etmeli miydim? Fakat ne diyecektim ki?

"Ben bir bok yedim ve senin bana yasakladığını bildiğim yere girdim, görmemem gerektiğini tahmin ettiğim bir şeyi gördüm ve şimdi cezamı keseceksen..."

"Ne mırıldanıyorsun ağzının içinde?"

Evla esnerken bana tuhaf olduğumu ima eden bakışlar atmaya devam ediyordu, sanırım çok ağladığı için yorulmuş ve uykusu gelmişti. Bu evrede sıcak bir yatağa girip saatlerce çıkmamak en iyi yoldu fakat bilin bakalım kimlerin sıcak bir yatağı yoktu? Üstelik sert banka değen kalçam hâlâ sızlıyordu, dişlerimi sıktım.

"Buğra geliyormuş," dedim, itiraf cümlesi alıştırmalarıma bir son verip. "Belki acır ve bizi evine alır."

"Almazsa da yalvaracak değiliz," diye homurdandı Evla battaniyeye iyice sarılırken. "Kredi kartım cebimdeymiş, otel buluruz."

"On sekizini doldurmadın."

"Güngör'ü ararım, onun yaşı tutuyor."

Nasıl da rahat olduğunu görünce tepem attı, inanamıyordum. Hâlâ bu çocuğa nasıl bu kadar güvenebiliyordu ki?

"Hayatta olmaz," diye homurdandım ondan hayır gelmeyeceğini çok iyi bildiğim için. "Hem merak etme, sizinkiler senin kartlarını çoktan iptal etmiştir."

Evla'nın gözleri kocaman oldu, ıslak kirpikleri artık kurumuştu. "Ne?"

"Ne bileyim? Bozuşunca öyle yapıyordu benimkiler..."

Evla telaşla telefonunu çıkarıp internet bankacılığını kurcalarken bahçe kapısında bir hareketlilik olur gibi oldu. Kuru otların çıtırtısı birinin bize doğru geldiğini belli ediyordu.

"Annem gerçekten de kartlarımı iptal etmiş, inanamıyorum."

Evla dudaklarını öfkeyle birbirine bastırdı ve burnundan soludu. Şimdi arkasına yaslanmak yerine oturduğu yerde dikleşmiş bir pozisyona geçmişti. Gördüklerine inanamıyor gibi bir hâli vardı, ekranda hızla kaydırdığı parmakları bu sonucu kabullenmek istemiyor gibiydi. Nafile, çaresizce telefonu cebine atarken yapacak hiçbir şeyi kalmamıştı.

"Demek öyle," diye başını salladı uzun, düz saçlarını hışımla geriye attı. "Görür o! Param bitsin de döneyim diye bekliyorsa boşa."

"Paran bitince dönmek zorunda kalıyorsun bu arada," diye iç çekerken gelecekten bir fragman sunuyordum.

Bakıştık, ne de olsa aileyle zıtlaşıp evi terk etme konusunda artık ondan daha deneyimli sayılırdım. Üstelik eğer biraz da kafadan çatlak gibi davranırsanız sahiden kimse size elleyemiyordu, deneyip onaylanmıştı. Babam bugün suratıma bakakalmış, pek bir şey söyleyememişti.

"Bu aileler neden böyle?" dedi Evla artık üzüntüsünü atlatıp öfkeli bir sorgu evresine geçerken. Aniden beklemediğim bir şey yaptı. "Yedim! Evet o kebabı yedim çünkü benim canım sıfır beden olmak istemiyor. Sağlıklı olmak da istemiyor. Hiçbir şey olmak istemiyor."

"Ya kebap gerçekten sağlıksız mı bu arada?" dedim şüpheyle gözlerimi kısarken. "O kadar lezzetli bir şeyde mutlaka işe yarar bir şeyler de vardır diye umuyorum, sen takma bence."

Yeni bir şey söylemek için dudaklarını araladı ancak bizi bölen şey onun sesi oldu. Arka bahçede artık üç kişi olduğumuzu anladığımda söyleyeceğim her şeyi unutuverdim.

"Geldim."

Buğra Han kendi bahçesinde, tam karşımızdaydı. Biraz hızlı davranmış olacak ki göğsü hızla inip kalkıyordu. Siyah bol bir kapüşonlu, yine siyah bir pantolon giymişti. Koyu kahve tutamların yer yer ışıldadığı saçları dağınıktı, onu görmemin üzerinden henüz çok uzun bir zaman geçmemiş olsa da sanki öyleymiş gibi hissettim. Teninde bir sokak lambasının sarı ışığını görüyordum, gözleri bir ayna gibi ışığı bana yansıtıyordu.

Bu ışığın bana böyle sıcak hissettirmesiyse katlanılmazdı.

"Hoş geldin," dedim sesimi bulabildiğimde.

Evet, nihayet bunu başarabilmiştim.

Buğra Han gözlerini gözlerimden ayırdığında baktığı kişi Evla oldu, kızın yanımda ne kadar titrediğini ancak fark edebildim.

"Se... selam," derken üşüdüğü için sesi titriyordu, elini belli belirsiz kaldırıp Buğra Han'a selam verdi.

Çocuk ensesini kaşırken ne olduğunun üzerinde durmadı, nihayetinde bir şeylerin yolunda olmadığı ortadaydı. Anahtarlarını havaya kaldırdı ve salladı, başıyla arka taraftaki evi işaret etti.

"İçeri geçelim."

Pek bir şey konuşmadan harekete geçmek işime gelirdi çünkü ne kendime ne de çeneme güvenebiliyordum. Henüz az önce gördüğüm o manzaranın da ne anlama geldiğini bilmediğimden çıtımı çıkarmak gibi bir niyetim yoktu. Evla'nın koluna girdim ve eve gidene kadar ona destek oldum, veranda merdivenlerini çıktık ve kenara çekilip bizim için kapıyı açmasını bekledik. Buğra Han bir adım ötemizde, anahtarı kapı deliğine sokmuş açmayı denerken sebepsizce gözlerimi ondan kaçırasım geliyordu. Evet evet, belki birkaç makul sebebim olabilirdi

ancak bunu düşünmenin sırası değildi. Ne yaptığımı fark edecek diye ödüm kopuyordu.

"Sadem, belimi sıkıyorsun ya," diye mızmızlanan Evla, ona destek olmak için uzattığım elime bakıyordu.

"Ay," diye şaşkınca fısıldadım. "Pardon, fark etmedim."

Kapıyı açan Buğra Han usulca bize doğru döndü, Evla hiç beklemeden doğruca içeri yürürken ben hareket edemedim. Tek eliyle kapı tokmağını tutmuş, içeri geçmemi bekleyen çocuk başını hafifçe eğmiş ve gözlerini gözlerime kenetlemişti.

"Ne?" diye mırıldandım ancak sesim içime kaçıyordu.

Gözlerini daha şüpheli bir tavırla kıstı, ondan bir şey sakladığıma neredeyse emindi. Dudağımı dişledim ve gergince nefesimi tuttum. Hareket etmiyor, çıtımı çıkarmıyor, ben de ona bakıyordum. Verandanın sarı ışığı saç tellerine değiyor, değmek bile değil, sanki okşuyordu. Bu tam nasıl anlatılırdı bilemiyordum ancak gözlerine doğru dökülen tutamlardaki renk geçişleri yutkunmama sebep olacak kadar estetik bir görüntü vadediyordu. Siyah gözleri şimdi bu ışıkla beraber daha açık bir tona bürünmüştü, kirpiklerinin gölgesi dikkatimi dağıtıyordu.

Of, sahi, Buğra Han'ın kirpikleri neden bu kadar uzundu sanki?

"Tek derdim bu olsaydı keşke," dedim öksürüp ağzımın içinde gevelerken. "Geç Sadem, geç."

"Yine zihninde hangi savaşın mağlubiyetini yaşıyorsun diye merak etmiyor değilim."

"Hiç."

Önünden geçtim ve eve girdim, burnuma dolan güzel koku beni saatler öncesine götürdü. Sokağın ortasında ona söylediğim şey, beraber girdiğimiz küçük dükkânda tam anlamıyla ne yaşadığımı anlayamadığım ve tarif edemediğim o tuhaf hisler, bakışmalarımız, Evla ile sorun yaşadığımızda aklıma yine onun güven verici bakışları ve arka bahçesinin gelişi... Parçalar birleştiğinde oluşan manzara hiç hayra alamet gibi durmuyordu.

"Sadem, bana içecek soğuk bir şey verir misin?"

Evla yavru bir kedi gibi koltuğun kenarına sinmiş, sanki küçülmek istercesine büzüşmüştü. Rahat adımlarla buzdolabına ilerlerken Buğra Han'dan izin isteme gereği duymadım, burayı biraz fazla sahiplenmişim gibi duruyordu.

"Vişne suyu? Limonata? Kakaolu süt?"

Evla beni şaşırtmadı. "Süt."

Buzdolabını kapatırken Buğra Han hemen arkamda dikiliyordu, ona yandan bir bakış attım.

"Tipine bakınca hiç kakaolu süt içermişsin gibi bir hava vermiyorsun."

Bendeki garipliği fark etmesin diye laf kalabalığı yapıyordum. Gizlice onun özel alanına girdiğimi öğrenmemeliydi.

"Sen içersin diye aldım."

Evla'ya bir adım kala dondum, kızcağız gözlerini kocaman açtı. Elimi öne uzatmış, sütü vermek isterken beyin fonksiyonlarımı yitirdiğimi düşündüm. Neden hareket etmiyordu bu aptal el?

Bana süt almış. Hem de kakaolu. Kalbim hızlanıverdi.

"Her süt alana da düşme," diye fısıldadı Evla ama bir yandan sırıtıyordu.

Buğra Han duymasın diye hemen ağzını kapatmaya çalıştım ve yanına oturdum, elim ateşe değmiş gibi süte dokunmuyordum.

Bir süre sessizce bekledik ancak yeniden konuşan o oldu. "Siz iyi misiniz? Tam olarak ne yaşandı?"

"Uzun hikâye." İç çeken Evla artık ağlamıyordu, sesi ise onu buraya getirdiğim ilk âna göre daha iyi çıkıyordu.

"O da ailesiyle tartıştı," dedim halıyı izlerken. "Gezegenler mi birbiriyle çarpıştı? Şu söz edilen retrolar falan mı var? Bu nasıl bir ay, hiç bilmiyorum. Neyse, sonra Evla'yı alıp evden çıkardım."

Evla sütü içerken küçük bir çocuk gibi başını salladı. "Evet, öyle yaptı."

"Neden tartıştınız?"

Sorusu bir anlığına sessizleşmemize sebep oldu, derin bir iç çektim ve bu konu hakkında ne söylemem gerektiğinden emin olamayarak Evla'ya baktım. Gözlerini kaçırıp sütünü içmeyi kesti.

"Öyle," dedi kısık bir sesle. "Her evde olan şeyler."

Aslında ikimiz de bunun her evde olan şeyler olmadığını biliyorduk ancak ses çıkarmadım. Bazen yaşadığımız acıları paylaştığımız daha çok insan var gibi düşündüğümüzde acımız kısmen hafifliyordu. Bu da öyle bir şeydi işte, anlıyordum.

"Bu gece burada kalabilir miyiz? Tülin Hanım sorun etmezse..."

Buğra Han hiç duraksamadı. "Kalabilirsiniz. Misafir odasını temizlememi beklerseniz hazırlarım, salonda rahat etmezsiniz."

İçim pek rahat etmediği için çekinerek ona döndüm ve fısıldadım. "Teyzeni bir arasana, izinsiz kalmak..."

"Ben gelmeden önce hallettim onu," dedi üst katı işaret ederken. "Hemen toparlarım."

Evla hâlsizce yanıma geldiğinde Buğra'ya yorgun bakışlarla bakıyordu. "Temizlemene gerek yok, kenara kıvrılır uyurum."

Ne kadar hâlsiz düştüğünü suratından anlıyordum, çabucak koluna girdim ve merdivenlere ilerlerken yanından ayrılmadım. Bıraksam düşecek gibiydi, arka bahçede biraz sakinleşmiş gibi görünse de hâlâ bedeni titriyordu. Muhtemelen zihninde annesiyle olan tartışması dönüp duruyordu, böyle olduğu için de bir türlü tam anlamıyla iyi hissedemiyordu. Merdivenler bittiğinde Buğra'nın bizim için kapısını araladığı odaya girdik. Evla'yı doğruca yatağına yatırırken ışığı açmaktan vazgeçtim.

Buğra Han bir pike verdikten sonra bir şey söylemeden sessizce odadan ayrıldı. Evla ise uzandığı yatakta uyuyakalmak üzere sırtını bana döndü, duvara baktı.

"Sadem," diye seslendi. "Bir şey soracağım."

Yatağa geçmeden baş ucunda bekliyordum. "Sor."

"Sen babanla tartıştığında o da böyle mi yaptı?"

"Nasıl?" dedim tedirgince.

"Umursamadı mı?"

"Annen seni umursuyor," dedim istemsizce. "Neden öyle söylüyorsun?"

Sanırım bu ikimizin de bildiği bir yalandı.

Evla sessiz kalırken sadece nefesini titrekçe bıraktı. Bir yandan yanında olmak bir yandan gitmek istiyordum. Bencil bir tarafım, onun yaşadıklarını bunca zaman duymadığım ya da göremediğim için kendini suçluyor, fazlasını dinlemenin beni üzeceğini söylüyordu. Elbette o uyuyana kadar burada kalacaktım, belli ki o bencil tarafım beni bunca zaman zaten yeterince kötü bir arkadaş yapmıştı.

"Sürekli neden *Güngör'le takılıyorsun* diye soruyorsunuz ya... Kavin bana sövüp duruyor, ağzına geleni söylüyor. Gurursuzluğumdan tut, ne yaparsa yapsın onunla barışmama kadar. Gördü çünkü beni Sadem, her şeye rağmen beni gören oydu."

Bu cümlenin ağırlığı altında ezildiğimi hissederken okşadığım saçlarından usulca elimi çektim. Suçlu hissetmeye başladığım yetmemişti, bu his beni korkunç bir azap duygusuna itmek üzereydi de.

"Hiçbirinize anlatamadığım zamanlarda bile her şeye en yakından tanık olan oydu. Evet, piçin teki, belki beni sevmiyordur da. Dinliyor Sadem, insan sadece dinliyor diye kendini birine teslim eder mi dersin? Ruhunu, duygularını, tüm varlığını... Annem kızacak diye ödüm koptuğu için yediğim her şeyi kusmaya çalıştığım akşamlarda Güngör saçlarımı tutuyordu."

Ağlamaya başladığını titreyen sesi ve omuzlarından anladım.

"Bar tuvaletlerinde," diye fısıldadı utanarak. "Restoranda ağız tadıyla yemeye çalışıp yine dayanamayarak on dakika sonra kustuğum şık lavabolarda, bazen okul kantininden koşarak kızlar tuvaletine gittiğimde... Çoğunuz beni hep hastayım sanıyordunuz ama Güngör biliyordu. Saçlarımı tutarken akşam anneme ne hesap vereceğimi düşündüğümü biliyordu."

Daha çok ağladı, ellerimi tamamen saçlarından çektim. Artık ona dokunmak eskisi kadar iyi hissettirmiyordu, koca bir kara deliğe çekilmeye başlamış gibiydim. İçinde Evla'nın kırgınlıkları vardı, sanki tüm odayı sarmıştı.

"Söyleyemedim işte." Gözyaşlarını silip yastığa iyice sarılırken iç çekti. Duvar dibine doğru iyice büzüştü. "Biraz utandım sanırım. Hiçbirinizin yaşadıkları benimkine benzemiyordu... Herhâlde yargılarsınız sandım. Böyle öğreneceğini hiç düşünmemiştim."

"Seni neden yargılayalım?" diye fısıldarken utanıyordum. O bunu yaşarken nasıl olur da hiçbirimiz durumun ciddiyetini idrak edememiştik? "Ben özür dilerim." Sesim o kadar kısıktı ki duyup duymadığından emin değildim.

"Güçsüzdüm çünkü," dedi hissizleşen bir sesle. "Güçsüz insanları kimse sevmez."

Öyle değil, diyecektim. Bir şeyler daha söyleyecektim. Saçlarını biraz daha okşayıp arkadaşıma sarılacaktım ama yapamadım. Onun elinden tutup annesinin psikolojik şiddetinden kaçırdığım an bilmeden ne büyük bir yaranın üzerine bastığımı anladım. Bu fark ediş donakalmama sebep oldu, Evla daha fazla ses etmeyince uyuyakaldığını anladım.

On dakika sonra yavaşça yataktan kalktım, ağlayarak uyuyakalan kızın düzenli nefesleri dışında ses yoktu. Zaten duyamazdı ama yine de sessiz adımlar attım, odadan çıkıp kapıyı kapatırken allak bullaktım. Evla'ya dair birçok anı zihnime üşüştü, kapıdan uzaklaşıp salonun olduğu alana yürürken adımlarım sarsaklaştı.

Evla hep bizden ayrı takılıyordu, Güngör'den başka kimseyle randevuya çıkmazdı. Arada bir bizimle takılsa da en fazla kalorisi az olan bir kahveyi içer, sonra çabucak kalkardı. Sahiden de belki de yıllar sonra bizimle doyasıya yemek yediğini gördüğüm ilk an kebapçıya geldiği zamandı. Orada ne kadar iştahlı ve boğulacak gibi yediğini hatırladım. Okul kantininde hiçbir zaman bizim yediğimiz yağlı tostlara eli uzanmazdı, biri kraker uzattığında önce içindekilere bakardı. Hepimiz, ben dâhil birçoğumuz bunu keyfi yapıyor zanneder ve hatta...

"Hatta bazen alay ederdik," dedim dehşetle duvara yaslanırken.

Sanki dünyam başıma yıkıldı. Onu anlamadığımız yetmezmiş gibi bir de yaptığı şeyi fazla hassasiyet olarak görüp biraz fazla yerse ölmeyeceğine dair saçma şeyler söylerdik. Belki bunu sıklıkla yapmazdık ama her yediğini kusan biri için o bir defalık şaka belki de hayatına bedeldi.

"Olamaz," dedim dehşetle alnımı tutarken. "Bu kadarı olamaz ya."

Hava almak için hızlı adımlarla kendimi dışarı attım. Bu bahçeye girdiğimde başıma gelen şeyleri çoktan unutuvermiştim, artık derdim kendim değildi. Zaten ben de kendimde değildim.

Gecenin sessizliğini onun sesi bozdu. "İyi misin?"

Buğra Han, verandanın merdivenlerine, hemen dibime oturdu. Ona bakamadım, dizlerimi kendime çekmiş, az önce işittiğim şeyleri kendi kendime tekrar ediyor, döngüye alıyordum.

"Hiç," dedim istemsizce. "Biraz canım sıkıldı, o kadar."

Ona bile anlatamayacağımı fark ettim, bu hikâyede kötü bir roldeydim. İyi bir arkadaş olmadığım kesindi.

"Neden?" Sesinde şüphe vardı, neler olduğundan tam anlamıyla haberi olmadığı için boşlukları kendi dolduruyordu.

"Evla'yı biraz yalnız bırakmışız," dedim üstü kapalı. "İçim rahat etmedi, keşke daha erken müdahale edebilseydik. Olanlar..." Sesim giderek kısıldı. "Kötü oldu işte."

Duraksadım, bu kötü his nasıl yok olurdu? İçime çöreklenmiş, giderek yayılıyordu.

"Anlatmadı ki," dedim çaresizce. "Nereden bilebilirdik? Ben aynaya bakmak için o kadar sık tuvalete çıkıyor sanmıştım. Güngör'ün onu dinlediği falan da aklımın ucundan geçmedi, dümdüz âşık diye düşünmüştüm. Çocuğun tipi iyi, yaşıtımız kızlar ondan hoşlanıyor, Evla güzel, iyi görünüyorlar... öyle işte, bu kadar. Durumun ne kadar ciddi olduğunu anlayabileceğimiz bir konuşma geçmedi ki aramızda!"

Sesim kısıldı. "Geçmeliydi, evet, farkındayım. Çünkü sormadık. Sormalıydık. Allah kahretsin ya... Biliyorum, hatalı olan biziz, gözümüzün önünde olan şeyleri yanlış yorumlayan biziz. Yine de kabul edemiyorum, bu kadar düşüncesiz bir aptal olduğumu kabul edemiyorum!"

Sustum, soluklarım hızlanmış, kendime olan öfkem delice artmıştı. Buğra Han sessizdi, bir süre sadece düşündü. Her şeyi yarım yamalak anlattığımı bilsem de başka bir şey söylemedim. Önümüzdeki ağacın dalına konan bir serçeyi seyrediyordum. Karanlık bahçe gözüme hiç görünmediği kadar kederli geliyordu, fazla duygusal hissettiğimden miydi?

"Bazen bir kişi her şeyi düzeltemez, Sadem."

Sessizliği bozduğu cümlesi buydu. Evet, anlamlıydı, doğruydu. Farkındaydım. O hâlde neden kötü his yok olmuyordu? Dudağımı dişledim.

"Bir kişi her şeyi düzeltemez ama çok şeyi değiştirebilir."

Buna inanıyordum. Bu inanç bir anlığına tüm bedenimi ve kontrol mekanizmamı ele geçirdi, bir şeyler yapma isteğiyle dolup taştım. Suçluluk hissi beni terk etmiyordu, bununla yaşamak istemiyordum.

"Yapabileceğim bir şey var mı?" diye sordu, sesindeki yumuşaklık ve merhamet ona sarılma isteğimi körükledi.

Kendimi tuttum, o bir süper kahraman değildi, kendime gelmeliydim.

"Evla uyanmaz," dedim aniden ayağa kalkarken. "Ben annesiyle konuşmaya gideceğim."

Bunu beklemeyen çocuk benimle beraber ayağa kalktı ve yüzüme baktı. Neden söz ettiğimi tam olarak bilmiyordu ancak yine de yanımdaydı.

"Tek gitme." Karanlıkta gözlerime baktı. "Seninle geleyim."

"Yok," dedim, saçlarımı telaşla geriye atıp açık havadaki oksijen bile bana yetmiyormuş gibi hissederken. "Ben hemen gider gelirim, sen burada kal." Bir anlık geriye döndüm ve ekledim. "Ama teşekkür ederim."

Biraz daha ısrar ederse hüznümü gizleyemeyeceğimden koşar adımlarla bahçeden çıktım. Bir yandan otobüs durağına ilerliyor, bir yandan da annesiyle ne konuşabileceğimi düşünüyordum.

Evet, ben Sadem. Her şeyi konuşarak çözebileceğine inanan o kız.

Ya da mahvedebileceğine.

Buğra Han

Arkasından bir süre izlemekle yetindim. Karanlıkta ufak bedeniyle koştu ve sonra kayboldu. Her zamanki gibiydi, bir gelip bir gidiyor, ne düşünmem gerektiği konusunda kafamı karıştırıyordu.

"Sadem," diye iç çektim.

Sadem Rüya Yalın. Bildiğim hâliyle darmadağın ve şaşkın.

Telefonum çaldığında bir süre cevaplamadım ancak onun kaybolduğu yolu daha fazla izleyemeyeceğimin farkındaydım.

"Efendim, teyze?"

"Buğra, merak ettim, oğlum. Arkadaşların gelmiş mi?"

"Gelmişler," dedim merdivenden inerken. "Siz bu gece uğramasanız daha rahat hissederler. Kusura bakma."

"Sorun yok ama endişelendik, aileleriyle bir problem..."

"Ben de pek bilmiyorum," dedim sıkıntılı bir sesle. Bir yandan bisikletime ilerliyordum. "Yarın öğrenebilirsem açıklarım."

"Ne düşündüğümü biliyorsun, özellikle Sadem son zamanlarda çok sık..." Sustu, doğru cümleyi bulmaya çalıştı. "Ailesiyle çok sık sorun yaşıyor gibi görünüyor."

"Bugün sorun yaşayan Sadem değil." Sesim ifadesizdi. "Dün de değildi, önceki gün de. Ne olduğunu merak ediyorsan babasına sorarsın, kızı evden kovdu."

Bir şey daha söyleyeceğini anladığımda sözünü kestim.

"Yarın başka bir eve geçerim teyze, sıkıntı yok. Bu gece idare ettiğin için sağ ol, kapatıyorum."

Telaşla araya girdi. "Hayır, hayır! O yüzden demedim. Sen neden gidesin çocuğum? Sadece endişemi dile getirmeye çalışıyordum. İstediğin kadar kalabileceğini biliyorsun."

"Tamam."

Telefonu kapattım, bu ayrımcı tutumu canımı sıksa da burada kalmaya devam ettiğim müddetçe ileri gitmemek zorundaydım. Üzerime gelirse gideceğimi ve bir süre kayıplara karışacağımı biliyordu, o yüzden uzun bir süre tekrar bu konuyu açmayacaktı. Bisikletime atladım ve bahçeden çıktım, pedalları çevirirken sokağın diğer ucundaki otobüsün yeni kalktığını biliyordum. Saate baktım, Sadem gideli tam on üç dakika geçmiş olmalıydı.

"İşte orada."

Bisikletimle sokağın sonunda kaybolan otobüsü takip etmeye başladım, beni görürse sorun çıkaracağını bildiğim için temkinli bir şekilde belli mesafeden takip ediyordum. Dört durak geçtik, beşinci durakta otobüsten inen kızı Sadem'e benzettiğim için ben de durdum.

"O değil."

Saçları daha kısa, yüzü daha zayıftı. Sadem'in otobüste devam ettiğini anladığımda pedallara yüklendim, bir süre sonra otobüse çok daha yakın bir noktaya gelmiştim. On dakika sonra otobüs son durağa yaklaştığında Sadem indi. Bu kez çok yolcu kalmadığı ve heyecanlı adımları hemen kendini belli ettiği için onu bulmak kolay oldu. İner inmez hızla yürümeye başladı, ilerideki güzel villaların olduğu sokağa giriş yaptı. Üç bina geçti, dördüncünün bahçesinde durdu. Bir şey düşündü, ne olduğunu bilmek isterdim. Burası Evla'nın evi olmalıydı, hissettiği kaygıyı saklandığım köşebaşından bile hissettim. Sonra kararını verdi ve içeri girdi, bahçede gözden kayboldu.

Bisikletle eve yaklaştım ve kaldırım kenarına park ettim, duvara doğru yasladığım bisikletten uzaklaşıp girdiği eve baktım. Kapıyı çalıyordu, bir yandan stresle olduğu yerde sallanıyor, bir yandan da kapının açılmasını bekliyordu. Tam o esnada lüks bir araba bulunduğum evin otoparkına yaklaştı, beni görmemesi için geriye doğru bir adım atıp bisikletle ilgileniyor gibi yaptım. Yanımdan geçip gitti. Yeniden başımı uzattığımda Sadem'in artık aynı yerde beklemediğini, içeri alındığını gördüm. Bir kadın kapıyı kapattı. Asık suratlı, zayıf ve somurtkandı.

"Ne yapıyorsun be kızım?" dedim iç çekip beklemeye başlarken.

İçim rahat etmese de daha fazla yaklaşıp onu huzursuz etmemeye karar vermiştim. Bir süre olduğum yerde dakikaları saydım ancak içeriden ses gelmiyordu. Ne konuşuyor, ne yaşanıyor, neler oluyor, bilmiyordum. Hiçbir fikrim olmadan bekleme düşüncesi giderek canımı sıktığı için sessiz sokakta ayağımı yere sürterek birkaç adım attım.

Sonra dayanamadım.

"Kızarsan kız..."

Bahçeye girdim, etrafta kimse yoktu. Villanın şık merdivenlerine doğru ilerlerken bahçe ışıklandırması her yeri aydınlatıyordu. Kapıya yaklaştıkça içerideki sesleri daha net duyabilmeye başlamıştım.

"Böyle bir hakkınız yok!"

Sadem'di, heyecanlı sesinden tanıyordum.

"Haklarımı senden öğrenmeyeceğim, küçük hanım. Şimdi git ve arkadaşına söyle, annesini çiğneyip geçmesinin bazı bedelleri olacak. Ya sabah olmadan eve döner ya da sonuçlarına katlanır."

"Ne yapacaksınız? Kızınızı evlatlıktan mı reddedeceksiniz?" Sadem'in sesi giderek yükseldi. "Size kızınızın stres bozukluğu yaşadığını, kaygıları yüzünden sürekli kustuğunu öğrendiğimi söylüyorum. Bu ölümcül noktaya gidebilecek bir hastalık, farkında mısınız? Olanların riskini anlamıyor musunuz?"

"Sesini alçalt," diyen kadın öfkeliydi. "Annesi olarak hastaysa bile ben ilgilenir, durumu nasıl düzeltebileceğime bakarım. Seni alakadar etmiyor."

"Ya düzelmezse?" Sadem resmen meydan okuyordu. "Ya geri dönülemez bir noktaya itiyorsanız ne olacak? Hesabını nasıl vereceksiniz?"

"Arkadaşınla çok ilgileniyorsan daha çok sohbet etseydin." Kadının acımasız sesi bardağı taşıran son nokta oldu. "Çık şimdi evimden, kızımın aklını da saçma sapan şeylerle yıkama. Kendi düşüncelerini kendi ufak aklında sakla, Sademciğim. Bizim gibi ailelerde tam olarak nasıl yaşandığını bilmemen çok normal."

Kapıyı yumrukladım.

"Sizin gibi aileler..." dedi Sadem. "Öyle mi?"

Kapıyı bir adam açtı, Evla'nın babası olmalıydı.

"Sen kimsin?"

"Sadem'i almaya geldim."

Adam hiçbir şey anlamadan suratıma baktığında Sadem'in yüzündeki hayal kırıklığına tanık oldum, öylece karşısındaki kadına bakıyordu.

"Bir ailem olmadığı için anlayamayacağımı söylüyorsunuz sanırım. Evla'nın bu kadar gaddar bir kadın yüzünden böylesine hasta olmasına şaşırmamalı."

Geldiğimi fark etmeyen Sadem hiddetle kadına yanıt verdiğinde kadın şoka uğradı. İşlerin gideceğini önceden tahmin ettiğim noktaya vardı.

Elini kaldırdı. "Seni terbiyesiz!"

İçeri iki büyük adımda koşup kadının bileğini sıkıca tutmam bir saniyemi aldı.

"Orada dur."

Sadem önce kadının havadaki eline, sonra suratıma baktı. Kapıdaki adam daha büyük bir şoka uğramıştı, karısının elini tuttuğumu gördüğü için içeri koştu.

"Sen!" diye bağırdı. "Haydut kılıklı! Kim oluyorsun da evime dalıyorsun?"

Kadının ince bileğini iterek bıraktığımda o da eşi gibi dehşet içindeydi, Sadem'e döndüm ve kapıyı işaret ettim.

"Düş önüme." Sadem itiraz etmek için dudaklarını araladığında sesimi yükselttim. "Gidiyoruz, Sadem. Bu manyaklarla kalmana izin vermem."

"Sen..." dedi kadın dudaklarını öfkeyle birbirine bastırıp.

"Kızınıza çok yazık," derken tükürürcesine konuştum. Sonra döndüm, Sadem'in elini tuttum ve kapıya doğru çekiştirdim. Önce anlam veremedi fakat sonra uyum sağladı, hızlı adımlarla bana yetişti.

"Buğra Han," diye fısıldadı telaşla. "Neden geldin?"

"Başına böyle bir iş açacağını bildiğim için."

"Açmadım iş," dedi sesi titrerken.

Kapıdan çıktık, tokmağı tuttum ve kapıyı gürültüyle kapattım. Kadın küçük bir çığlık attı. Hız kesmeden Sadem'i bahçeden çıkardım ve bisikletimin olduğu kaldırıma götürdüm. Arkadaki oturağa geçmesi için elini bıraktım ve bekledim.

"Bana ne dediğini duydun mu?" Dudaklarını birbirine bastırıp titreyen çenesiyle gözlerime baktı. "Evla'ya acıyorum. Ne vicdansız..." Sustu, devamını getiremedi çünkü ağlamak istiyordu.

"Bir şey söylemene gerek yok," derken sesim sinirden buz gibi çıkıyordu.

"Ben..." dedi yeniden dolu dolu gözleriyle başını dikleştirmeye çalışırken. "Benimle böyle konuşamaz!"

"Aptal insanların karşısına dikilirsen seninle her şekilde konuşurlar. Geç hadi, gidelim."

Gözünden bir damla yaşın süzüldüğünü, öylece bisikletime baktığını gördüğümde dayanamadım. Daha fazla başaramayacaktım.

"Gel buraya."

İki kelime dudağımdan döküldüğü an ona uzandım ve göğsüme çektim, kollarım küçük bedenini sardığında titriyordu.

Sımsıkı sarıldım.

Hıçkırdı.

Gözlerimi kapattım.

Yeniden hıçkırdı, gözyaşı göğsümü ıslattı.

"Eve gitsek olur mu?" diye fısıldarken utandığını anlıyordum.

Geri çekilmeden önce öylece biraz kaldım, sırtını okşadım, saçlarında parmaklarımı gezdirdim ve sakinleşmesini bekledim. Muhtemelen ağaç evimden inerken düştüğü için toz olan sırtındaki birkaç ufak yaprak parçasını o fark etmeden alıp attım.

Sonra bisikleti önüne hizaladım. "Gel."

18. BÖLÜM
YOL AYRIMI MANZARALARI

Ailemle ilgili hatırladığım çoğu şey çok karmaşıktı. Belli bir yaşa kadar, en azından her çocuğun biraz hissetmesi gerektiğine inandığım o sevgi kırıntılarını bir şekilde bulabilmiştim. Bu kimi zaman annemin bana okuduğu bir masalda -herhâlde en fazla beş yaşındayken- kötülükleri defeden ve canavarlardan kaçan bir prensesin büyülü dünyasında rastladığım, kimi zamansa babamla annemi yemek masasında bir arada gülüşürken gördüğüm herhangi bir akşam oyuncağımı alıp onları izlediğimde kalbimde doğuveren sıcacık anlardaki şefkatti. İlk çocukluk dönemime ait hatırladığım nadir güzel anılar beni bugün tebessümlerime bağlayan yegâne umutlardı. Ancak sonrası biraz boşluktu, bu konuda yalan söyleyemeyecektim.

Annesi bir anda hayatından çıkan Sadem.

Babası ve annesi bağını kopardığında, annesi tarafından unutulduğunu anlayan Sadem.

İlk fırsatta bu aileden kaçan bir abinin kardeşi olan Sadem.

Babasıyla kaldıkları yalnızlık kokan evlerine, yabancı bir kadının, adına üvey anne denilerek dâhil oluşu ve kalbi kırık Sadem.

Annemi hiç aramamıştım. Abimi hiç aramamıştım. Sadece onları değil, terk edildiğim ve unutulduğum hiçbir yerde mutluluğu aramamıştım. Belki de ben içimde sessiz bir fırtınayla bazı şeylere geç kalındığını çok küçük yaşta anlamıştım.

Öyleyse bu hâlâ neyin yasıydı? Çaresizce sevilme isteğinin, bir annede kaybettiğim şefkati başkasında bulmanın yası mı?

Bilmiyordum. Fakat bildiğim bir başka şey vardı: Onun bedenimi sıkıca saran elleri. Ürkütmeyecek kadar hafif dokunuşu...

Buğra Han bana sarılıyordu. Hem de sıkıca. Hem de saçlarımı okşayarak. Tüy gibi hafif ama şefkatli dokunuşlarla, sessiz ama beni

çok iyi duyduğunu anlatan soluklarla. Orada kaldım. Onunla kaldım. Gözyaşım akıp giderken, bir yanım Evla için savaşmaya devam edip annesine haykırmak istediğim tüm cümleleri zihnimde tekrar döndürürken ve bir yanım annesinin âciz sözleri yüzünden burkulup bir çiçek gibi solarken... Beni ailemden vurmuştu. Annem gittiği için hiçbir zaman gerçek bir aileye sahip olamadığımı ima ediyor, beni yaralamaya çalışıyordu.

Birkaç dakika sonra sessizce Buğra Han'ın bisikletine binmiş, oturduğum demir oturakta kollarımı ona bağlamıştım. Başım usulca sırtına doğru düşmüştü, düşünceler ağır geliyordu. Fakat *bir şey yapmalıyım* diye düşünüyordum, Evla'yı bu acımasız kadına teslim edecek hâlim yoktu. Rüzgâr saçlarımı savurdu, düşünceler de benimle beraber savruldu, zihnimde şimşekler çakarken her şey bir anda yerine oturdu.

O kadını şikâyet edecektim. Gününü görecekti. Eminim o küstah suratı hiçbir zaman mahcubiyetle şekilden şekle girmemişti, Evla'ya yaptığı şeyi katiyen yanına bırakamazdım. Her şeye dair duyduğum onca öfke tek bir vücuda bürünüp bu kadının silüetine dönüşmüştü.

"Neden sessizleştin?"

Oysa zihnim hiç olmadığı kadar gürültülüydü, sadece henüz duyulmuyordu. Onun şüpheli sesinin içimi okur gibi zihnime süzülmesine müsaade ettim.

"Hiç."

"Sen hiç dediğine göre kesin bir şeyler..."

Buğra Han devamını getirmeyip sadece iç çekti, ben de cümlesini tamamlamadım. Hatta öylesine suskundum ki eve ulaşıp Evla'nın yattığı yatakta yanına kıvrılana kadar hiçbir şey söylemedim. Buğra Han beni odaya dek bırakıp kapıyı ardından kapatırken üstüme gelmedi, hâlsizliğimin savaş verdiğim onca şey yüzünden olduğunu çok iyi anlamış gibiydi.

Uyumayı seçtim. Uyku, tüm acıları ve öfkeyi kısa bir an için bile olsa dindirirdi.

Eğer kâbus görmeyen şanslı biriyseniz...

İki Hafta Sonra

"Notlar girilmiş, sistem yarın kapanıyormuş."

Kavin telefondan kontrol ettiği sayfadan gözlerini ayırmıyordu, bense bir şey söylemek yerine defterimi karalamaya devam ettim.

"Sen neden bugün bu kadar sessizsin?" Sonra Evla'ya doğru şüpheci bir bakış attı. "Sen de öyle."

Aradan geçen süre boyunca Evla'nın eve dönmek zorunda olmasından daha kötü olan şey benim de eve dönmek zorunda kalmış olmamdı. Kavin'e bu durumdan söz etmesek de Evla ile ikimiz âdeta sessiz bir yas içindeydik. Onun eve gidişinden sonra çok az konuşmuştuk, birkaç kez arasam da telefonlarıma hemen dönmemişti. Kendi içinde bir depresyona girmiş olabileceğini düşünüyordum çünkü annesinin onu evde de rahat bıraktığını sanmıyordum. Birkaç kez sorma girişiminde bulunsam da hepsini geçiştirmişti.

Bense en son annesinin yüzüme savurduğu hırçın cümlelere karşı savunmasız kaldığım o anları âdeta yeniden ve yeniden yaşıyordum. *Daha fazla sohbet etseydin ve dertlerini öğrenseydin* dediği arkadaşım şimdi eskisinden bile daha sessizdi. Yanaklarımı şişirip ofladım.

"Çıkışta üçümüz bir şeyler mi yapsak?" dedim göz ucuyla Evla'ya bakıp.

Kavin durumdan haberi olmadığı için homurdandı. "Hiç canım istemiyor, zaten annem sınav yaklaştığı için başıma üç özel hoca daha dikti. En fazla yarım saat takılabilirim. Hem bugün son tiyatro provası yok mu? İptal mi edeceksin?"

Aklına takılan şey suratını asmasına sebep oldu. "Notlar girilip sistem kapanmadan önceki son şansımız."

"Orası öyle," diye mırıldandım ve kalemimi elimde çevirip Evla'dan sessizce yanıt bekledim.

"Uykum var," diye esnedi. "Ben gider uyurum."

İlgisizdi, mutsuzdu, enerjisi yoktu. Elbette tüm bunlar ondan beklediğim şeylerdi.

"Belki biraz açılırsın, bir şeyler yapmak değişiklik olurdu," diye araya girdim.

"Siz ödevinizi halledin, ben de dinleneyim." Başını sıraya koydu ve uyuklamaya devam etti, bir kez daha çabam sonuçsuz kalmıştı. Tam başka bir plan yapmak için kafa yorarken Korkmaz bir anda sınıfın kapısından kafasını uzatıp sesleniverdi.

"Koç bizi *çıkışta antrenman var* diye inletiyor, biz de *Sadem bizi keser* diye inliyoruz! Prova iptal değildir umarım, kaptan."

Üç kız aynı anda çocuğa baktık, herhâlde maçtan yeni çıkmış olacak ki nefes nefeseydi. Kafasını deve kuşu misali uzattığı için birkaç tel saçı alnına düşüyordu, yutkundum ve kızlara çekingen bir bakış attım.

"Yaparız, Korkmaz," dedim iç çekip. "Prova iptal değil."

Evla bu cevabımla sessizce eşyalarını toparladı ve masadan kalktı, gitmeden önce son bir kez sormaya yeltendim. "Bizim tiyatroyu bir dış göz olarak izlemek ister misin?"

Kavin fısıltımı duymadı bile, Evla ise sadece omuz silkti. "Gerek yok ya, sonra takılırız, Sadem."

Yanımızdan küçük adımlarla uzaklaşarak gitti, omuzlarımı düşürüp hâlâ kapı ağzında bilgi almak için bekleyen Korkmaz'a baktım. Ben ağzımı açıp konuşamadan Kavin kaşlarını çattı.

"İnsanların konuşmalarını hep böyle ahıra dalar gibi dalıp böler misin sen?"

"Ahır deme, ayıp oluyor. Melek gibi kızsın, burası sadece cennet olabilir." Sırıtarak Kavin'e flörtöz bir bakış attığında Kavin ukalaca çenesini dikleştirdi.

"Sen girince ahıra döndü gibi gelmişti bana da o yüzden."

"Benden hoşlandığını çok belli ediyorsun."

Kavin bu cümleyle ayağa kalktı, korkunç görünüyordu. "Öyle mi? Başka neler görüyorsun mesela suratımda?"

"Dişilik. Seksepalite. Aura. Çekicilik. Biraz da vahşet."

"Ya Korkmaz senin ağzının yayını..." derken çoktan Kavin'in koluna yapışmıştım. "Dur, tamam, sana demedi anneciğim, dur."

"Sadem bırak şu kolumu, suratımda gördüğü vahşetin tadına baktırayım."

Korkmaz canına susamış gibi dudaklarını ıslatıp Kavin'e istekli bir bakış atınca başımdan aşağı kaynar sular döküldü.

"Ya gitsene oğlum!" Önümüzden çekilmesi için omuzlarından ittiğimde çocuk birkaç adım geriye sendeleyip birine çarptı.

"Yavaş."

Erdinç'ti.

Göz göze geldiğimizde nefesimi tuttum. "Pardon, seni görmedim."

Korkmaz, Erdinç'e çarpmasına rağmen hâlâ gevşek bir sırıtışla Kavin'in suratına odaklanmış, gözlerini ayırmıyordu. Bense bir yandan arkadaşımı sıkıca tutuyor, bir yandan karşımdaki çocuğun gözlerinden gözlerimi çekemiyordum.

"Selam." Bana sıcacık bir gülümseme bahşettiğinde onun da maçtan çıktığını anlamama sebep olacak terli alnını elinin tersiyle sildi, saçlarını geriye attı. Pencereden vuran ışık saçlarının yine yer yer parlamasına, renkli gözlerinin bir cam gibi pürüzsüz görünmesine neden oluyordu. Ne zaman bu kadar yakınımda dursa dünya bir anlığına duruyor, ne diyeceğimi, önceki ve sonraki cümlemi unuttuğumu düşünüyordum.

"Provayı mı konuşuyordunuz? Çıkışta sahnedeyiz galiba." Gülümsemesi büyüdü. "Değil mi, Sadem Hocam?"

Tuttuğum nefesi bıraktım. "Evet, öyleyiz."

Başımı sallarken saçlarımı telaşla kulağımın arkasına sıkıştırdım. "Sahnedeyiz, evet."

"Sadem canımı sıkıyorsun, bir yürü gidelim ya..."

Kavin beni kabaca omzumdan ittirdi ve Korkmaz'ın yanından geçerken kısık sesli bir küfür savurup ikimizi de bu garip ortamdan çekip aldı. Hızlı adımlarla koridorda yürürken yanaklarım çoktan kızarmıştı.

"Çantalar sınıfta kaldı," dedim utancımdan geriye dönüp bakamazken.

"Aklın da orada kaldı ama kafana takmıyor gibisin."

"Sussana, Kavin."

"Yürü, Sadem."

"Çanta..."

"Provadan sonra alırız. Şu saçmalık bir bitseydi."

"Son sahne böyle başlamıyordu, arkadaşlar. Öndeki grup iki adım geriye gidecek, sonrasında Kavin ve Korkmaz ileri çıkacaklar, ev dekorunun arkasında pencereye doğru aynı anda bakıyorlar ve o sırada sen..."

Kavin araya girdi. "Pencereden çıkan kız benim ezberimde daha sonra geliyordu."

Pencere dekorunun ardındaki İlya suratını buruşturdu. "Benim adım var!"

"Pardon, arada unutuyorum."

"Kavin," diye tersledim. Kâğıtları burnunun dibine soktum. "Odaklan bir ya... Şu kısımdan söz ediyorum ben, önce İlya sonra sen varsın."

Korkmaz ondan beklemediğim bir ciddiyetle Kavin'e doğru başını eğdi. "Eğer o kısmı unutuyorsan benim hareketlerimi takip edebilirsin, parmağımın ucuyla hafifçe işaret yaparım, seyirci fark etmez."

Kavin beklemediği bu teklifle afallar gibi olsa da çok kısa bir zamanımız kaldığı için çaresizdi, ezber konusunda çok yetenekli değildi ve bazı ipuçlarına mecburdu.

"Olur." Sesi biraz kısık ve mahcuptu. "Öyle yapalım."

Korkmaz, Kavin'e gülümsediğinde şüpheci bakışlarımı onların üzerinden ayırıp sahnenin arka tarafında kendi ezberlerine son kez göz atan ekibe diktim. Elimdeki kâğıtları havaya kaldırmış, herkesin kendi konumunu bulmasına yardımcı olmak için etrafta at gibi koşturuyordum.

"Şu noktaya gelen oyuncumuz..." İşaret parmağım perdenin dibindeki bir çift gözü buldu. "Sen, Güngör. Tam şuradan seslenecek-sin." Sonra yanındakine baktım. "Neris senin Hayat'la beraber daha ileride durup daha yüksek perdeden sesle seslenmen gerekiyor. Sizi duymazlarsa sıradaki replik geç gelir, siz çok dikkatli olacaksınız arkadaşlar."

Kâğıtlara bakarken dudağımı kemiriyordum. "Sıradaki replik ise..." Başımı kaldırdığımda çok yakınıma gelen çocukla göz göze geldik. "Senin," dedim Erdinç'e ifadesiz tutmaya çalıştığım yüzümle. "Evet, sen devam ediyorsun."

"Tamamdır, hocam," derken yüzündeki tatlı tebessüm yerini almıştı, tam gözlerimin içine bakıyordu.

Arkadan İlya'nın, erkek arkadaşı Tarık'ın ve Güngör'ün bir şeyler geveledığini, hatta güler gibi olduklarını işitsem de ses çıkarmadım.

"Şurada seyirciye doğru seslenirsen bu oyunun can alıcı noktasını yakalamış olacağız." Sesim titremesin diye kendimi zorluyordum. "Gerisi tamamdır, sonra benim repliğim giriyor. Başlıyoruz arkadaşlar, son kez tekrar edelim."

"Bitsin artık," dedi İlya pencere dekorunun üstünde bıkkınca oflarken.

"Az kaldı!" Yerlerine geçmeleri için alkışladım. "Hadi!"

Herkes eski konumuna döndü, oyun başladı, sahnesi olan oyuncular söylediğim konumlara geldi ve ben gözlerimi kısıp her birini teker teker incelemeye başladım.

"Yüzüncü prova resmen," diye fısıldadım derin bir iç çekişle. "Sona geldik, hadi kızım."

Gerçekten de herkesin pili bitmişti, oyun bir süre daha sergilenmezse kimsede bir istek kalmayacaktı. İki haftadır sıklaştırdığımız provalarla birbirimizi sıkça görmüş, arada bir atışmış ancak sonradan bir şekilde düzenimizi sağlamayı da başarmıştık. İşte şimdi, oyunun sergilenmesine yirmi dört saatten belki de daha az kalmışken hep beraber gergin bir biçimde son tekrarı alıyorduk. Fakat bu kez bir şeyi fark ediyordum, o da şuydu ki gerçekten herkes rolünü benimsemişti. Bir kuğu gibi sahnede süzülürken hiçbiri diğerine değmiyor, düzeni bozmuyordu. Bu durum bir anlığına içimde çiçekler açtırır gibi oldu, sanırım gerçekten kurtuluyorduk.

Kavin kendi sırası geldiğinde sahneye doğru iki adım attı. "İstemez," dedi tıpkı gerçekteki karakteri gibi biraz aksi bir tavırla. "Senden gelecek hiçbir şeye razı olmayacağım."

"Öyle mi, sevgili Kırlangıç?"

"Sonuna dek öyle."

"Ya silip attığın geçmiş ne olacak? Geçmişimiz ne olacak?"

Korkmaz, Kavin'in kolunu tuttu ve kendine çekmek istedi. Tam o anda pencere dekorundan ince bir ses yükseldi.

"Bana anlattığın aşk masallarının bir nefeste uçup gideceğini söyleseydin bu zavallı kızın da sana inanmasına asla müsaade etmezdim. Demek şimdi sokağımda, bir başka aşkın kollarındasın." İlya sesini daha da yükseltti. "Defol kapımdan aşağılık!"

Korkmaz bocalayarak geriye döndü, Kavin ve İlya arasında telaşlı bir bakışma ânı yaşadı.

"Hayır hayır," dedi tok sesiyle. "Öyle değil, bekle!"

"Bundan sonra ne seni ne senden geleni beklerim, alçak!"

İlya pencere dekorundan geriye çekildi, arkasına saklanmış olan dekor ekibi gürültülü bir çarpma sesi çıkardı ve kızın sahnesi bitti.

Kavin ve Korkmaz'ın birbirine tehlikeli bakışlar attığı anda Güngör koşarak önlerine atladı.

"Bu," dedi ikisini işaret ederken. "Bunun bir anlamı olduğunu söyleyin."

Kavin bağırdı. "Karşındakine sor! Aynı anda binlerce kalp kırmayı başarmak büyük maharet ister!"

"Sen!" diye bağıran Güngör, Korkmaz'ın yakasına yapıştı. "Sen kız kardeşime zarar mı verdin? Söyle, adi herif!"

Dudaklarımı dişlerken fısıldadım. "Şimdi. Hadi."

Korkmaz cebinden çıkardığı bıçağı tüm gücüyle kendi kalbine saplarken haykırdı. "En büyük zararı kendime verdim, endişe etme."

Kavin'in çığlıkları, Güngör'ün dehşet dolu haykırışı, Korkmaz'ın acı iniltisi, sahneye koşan Neris ve Hayat'ın sesleri birbirine karıştı. Kısa süreli kaos tam istediğimiz heyecanı verdi ve Neris'in haykırışından sonra Erdinç sahneye ilerledi.

"O nerede? Onu bulun!"

Kız tüm gücüyle bağırdı ve herkes sustu.

Erdinç repliğini söyledi. "Hep buradaydım."

Perde kapandı, üç saniyelik bir koşturmayla dekorlar değişti. Pencere dekoru kulise götürüleceği için onlarla birlikte koştum ve provanın ruhunu öldürmeden, âdeta gerçek gösteri gecemizdeymişiz gibi aceleyle dekoru taşıdım. Birine çarpar gibi olunca başımı kaldırdım, Erdinç'le dip dibeydik.

"Yardım edeceğim," diye yumuşak sesiyle mırıldanıp tutunduğum kısma uzandı. Parmakları parmak uçlarıma değdi, dekoru benden daha güçlü bir biçimde tuttu ve tüm bu kaosun içinde sadece bir saniye sürmesine rağmen yakınlığı başımı döndürmeyi başardı. Bu kadar dibimde olması hiç hayra alamet değildi, kendimi hızla geri çektim.

"Burası iyi, arkadaşlar," dedim çabucak. "Dekor tamamdır, geri çekilin. Sıradaki oyuncular hazırlansın." Erdinç hâlâ çok yakındaydı, kaçamak bir bakış savurdum. "Şu tarafa geçsene, perde açılacak."

Yalnızca gülümsedi, ona pek bakamadığımın farkındaydı ancak bunu düşünecek hâlde değildim. Perde yeniden açılırken Erdinç yerini aldı ve oyunumuzun finaline sadece birkaç cümle kaldı. Heyecanla terleyen avuçlarımı pantolonuma sildim, rolü bitenler kulise ve seyirci koltuklarına geçtiği için artık sahnede tek kişi vardı, mezar

taşı dekorunun başında Erdinç yalnız başına dikiliyordu. Birkaç hafta önce yazdığım repliğini okumaya başladı.

"*Arama boşuna bulunmak istemeyeni*, demiştin. Öyle yaptım. Seni aramadım ama aradığımda zaten yoktun, bulamadım. Şimdi her şeyin bittiği yerde, yeniden benimlesin. Biraz korkuyorum çünkü aslında her yerdesin, her zerremdesin."

Sahneye iki küçük adım atarken gözlerim seyirci kısmına değdi, onu gördüm. Kapıdan ne zaman girmişti, bilmiyordum ancak duvara yaslanmış, salonun en gerisinde, karanlığın içinde bizi seyrediyordu. Gözlerini göremesem de onu duruşundan tanıdım, biraz umursamazca kollarını göğsünde bağlasa da gövdesi tümüyle bana dönüktü. İlgisi sahnedeydi, eminim büyük bir dikkatle beni izliyordu. El sallamak istedim ama vakit yoktu, önüme dönmek ve repliğime odaklanmak üzereyken yanında biri daha belirdi.

Bu silüet yabancı değildi, Buğra Han'ın yanında daha önce birkaç kez daha gördüğüm kızdı, Yasemin. Uzun saçlarını savurarak bir kuğu gibi Buğra Han'ın yanına ilişti, kulağına eğilir gibi olduğunu ve bir şey söylediğini gördüm. Buğra'nın bendeki dikkati tümüyle dağılmış olacak ki kıza yöneldi.

Erdinç, "Belki bir gün!" diye bağırdığında sıramın geldiğini anladım ve kafa karışıklığımı yüzüme yansıtmamaya çalışıp sahneye koştum. Tüm provalarda yaptığım gibi yine duygusal bir ifadeye bürünüp yere diz çöktüm, Erdinç'le beraber mezarın önüne oturdum.

"Geldim." Sesim ağlamaklıydı. "Seninleyim, ben de hiç gitmedim."

Erdinç gözlerime baktı, rol dağıtımında bu kısmı kendime vermiş olmam manidardı, acaba neden olduğunu anlamış mıydı?

Kavin'in, *"Sağır sultan duydu, en aptalı bile anladı, o mu anlamayacak sence?"* diye defalarca kez beni ikaz edişi bir kez daha zihnimde yankılanır gibi oldu.

Erdinç yumuşacık bakışlarıyla gözlerimi okşadı. "Geldin," diye fısıldayıp yüzümü avuçlarının içine aldı.

Aman Allah'ım, tam o anda berbat bir şey oldu. Görünmez bir lanet ikimizi sardı ve kapana kıstırdı.

"Bu saçma his de ne?" diye iç sesim öfkeyle solurken göğsüm zihnimdeki uğultularla sıkıştı. Okul hayatımın yarısından çoğunu bu ânın hayaliyle geçirmiştim, Erdinç'le fazladan sohbet edebileceğim

herhangi bir fırsat kollamış, *parmak uçları parmak uçlarıma değse neler hissederim* diye kafayı tırlatmıştım! İşte şimdi, oyun gereği bile olsa, henüz beş dakika önce kuliste parmak uçları parmak uçlarıma değmişken, tam karşımda, aynı saat dilimi içinde elleri yüzümü okşarken dünyaların benim olması gerekiyordu. Uzun zaman önce rolleri ilk dağıttığım anda bu sahneyi yazmayı denediğimde kalbimde duyduğum tek şey sabırsızlıktı, bu kadar yakından nasıl birbirimize bakıp sahneyi bitireceğimizi düşünmüştüm.

Evet, berbat bir şey oldu, pişman oldum. Ellerim titrer gibi oldu ancak tüm prova bu kadar müthiş gidiyorken mahvedemezdim. Herkes çok bunalmıştı ve bitirmem gerekiyordu. Küçük bir mide bulantısı karnımdan yemek boruma doğru yükselince suratım bembeyaz oldu, Erdinç hâlâ yüzümü tutuyor ve repliğimi söylememi bekliyordu.

"Limanda kimsesiz beklediğim günler gibi," derken güç bela sahneyi tamamladım ve gözlerimi kapattım. "Burada ve seninim."

Erdinç iyice yaklaştı ve alnını alnıma dayadı. Nefesini yüzümde hissederken onu izlediğim, gizlice ruh hâlini anlamaya çalıştığım, o bilmeden peşinden koştuğum ve rastlantı zannettiği ancak benim tarafımdan planlanmış olan binlerce denk gelişimizi düşündüm. Saçlarındaki ışık yansımalarının başımı döndürme hızını, gözlerinin kalp ritmimi değiştirdiği anları...

Yoktu, boşluktu, sanki hepsi usulca kayıp gitmişti. Delirecek gibi olunca gözlerimi açtım.

"Hayır," diye bağırmak, kendime kızmak istedim. Ne demek bu sahneyi yazdığım için pişmandım?

Ne demek bunca zaman benimle olan hisler bir anda kaybolmuştu?

Erdinç dudağımın kenarına çok yakın bir kısmı öptü. Evet, beni öptü. Provalarda ilk kez bu kadar ilerlemiştik ve nihayet o sahnedeydik.

Kalbim gümbürdedi. Ellerim terledi. Nefesimi tuttum. Anılarımdan bir sürü şey fırladı, bunları tutamıyordum, birbirleriyle çarpıştılar.

Erdinç'i ilk kez görüyordum, sınıfa havalı adımlarla giriyor, saçlarını savuruyor, çantasını herhangi bir yere yerleştiriyordu. Etrafında birçok kız öğrenci vardı, yanında olmayanlarsa zaten uzaktan bile ona bakıp kıkırdıyordu.

Anı silindi, sıradakinde o ve ben vardık. Bir ödev kontrolü için masasının tam önünde duruyor, uzun parmaklarıyla defterini açmasını seyrediyordum. Bu anıda dişlerimi sıkıyor ve hissettiğim çaresiz, aptal duyguyu anlamasın diye vücudumu kasıyordum. Yumuşak sesiyle bana saçlarımın doğal dalgalı olup olmadığını soruyordu, o anda uzun bir saç tutamımın onun defterine doğru düştüğünü fark edip telaşla geri çekilerek saçlarımı topluyordum.

Başka bir anıda onu tüm gün boyunca izliyordum ve yanımdan öylece geçip gidiyordu, o gün bir kez bile gözlerimiz kesişmiyordu. Sonraki yıla atlıyorduk, okulun büyük bir yemeğinde, veli toplantısındaydık. En az kendisi kadar dikkat çekici olan babası ve annesiyle beraber kendilerine ayrılan bölüme oturmalarını izlerken babamın yanında gergince kıpırdanıyordum. O gün bir kez göz göze geldiğimizi anımsıyordum. Yarım yamalak birbirimize gülümsüyorduk, sonra yanındaki aile üyelerine ve arkadaşlarının seslerine kulak veriyor, dikkati her zamanki gibi çabucak dağılıyordu. Gün boyu o toplantıda ne konuşulduğunu anımsamıyordum çünkü yine onu seyretmiştim.

Beni görmesi için binlerce düşüncemle çarpıştığım çocuk tam şu an beni öpüyordu. Bu sahneye benim için gelmiş, yardımcı olmak istediğini söylemiş, önemli bir rolü almış, ezberlemiş ve desteğini esirgememişti. İşler hangi anda bu noktaya evrilmişti, fikrim yoktu ancak içimde kopan fırtına bir şeylerin yanlış olduğunu fısıldıyordu.

Dudakları geri çekilirken çok büyük bir alkış koptu, provadaki herkes sahnenin ve onun sesinin büyüleyiciliğinden etkilenmiş olmalıydı. Fakat göz kapaklarımın ardında bir başka silüet beliriyordu, buna tutundum, tutunmak zorunda kaldım. Gözlerimi açmadan hemen önce onun kim olduğunu çok iyi tanıdım.

Ağaç evinde, berabermişiz gibi gördüğüm kısacık bir hayaldi. Telaşla gözlerimi açmama sebep olan yüz beni Erdinç'le ilgili tüm anılardan çekip aldı. Gözlerimi açtım ancak donakalmıştım. Oyun bitmişti, bense hareketsizce bekliyor, içimde ılık bir meltem gibi başlayıp lodosa dönen bu şeye ad koymaya, neler olduğunu anlamlandırmaya çalışıyordum.

Kendime geldiğim ilk an hızla geri çekildim ve saçlarımı savuracak bir telaşla soluma baktım, oraya, tam seyircilerin arasına.

Buğra Han'a.

Bu kez onun tarafındaki ışıklar da yanmıştı, oyun bittiği için yalnızca sahne ışığı yoktu. Böylece göz göze geldik.

Gitmemişti, buradaydı ve izliyordu, yetmiyor, güçlü bir biçimde alkışlıyordu. Korkunç panik vücudumu terk ederken tüm bedenim terlemişti, yaşadığım bu tuhaf duygu seli Buğra Han'ın koyu bakışlarında sönümlendi ve usulca bitti.

Ona kocaman gülümsedim, dudaklarım öyle bir kıvrıldı ki sanki göğsüme bahar geldi. İçimde ışıklar açtı, tam da sahnedeyken bir peri masalında sadece ikimiz kalmışız gibi hissettim.

O senin peri masalına ait değil, diyen iç sesim hafızamın karanlık noktalarını yokladı ve sonra ekledi. *Senin peri masalın tam karşında.*

Düşüncelerimi duyduğundan korkmaya başladığım Erdinç tam yüzüme, müthiş bir sempatiyle bakıyordu. Öyle ki bana şu âna dek baktığı tüm anları toplasam şu anki yoğunluğun yarısı etmezdi.

"Çok güzeldik," diye mırıldanırken sesi biraz pürüzlüydü. "Tebrik ederim."

Kekeledim. "Ö... öyleydik, evet. Öyleydik."

Çömeldiği mezar dekorunun yanından yavaşça kalktı ve dönüp gitmedi, bana elini uzattı. Göz hizama gelen parmaklarına baktım, kalbim yeniden tekler gibi oldu.

Oyun bitmişti fakat benim sahnem devam ediyordu.

"Kalkmayacak mısın?" Gülümsediğinde muhtemelen bu şaşkınlığımı ondan etkilenmek olarak tanımlıyordu, bundan öylesine korktum ki telaşla elini tutuverdim.

"Teşekkürler," dedim alelacele karşısına dikilip kıyafetimi düzeltirken. "Çok iyi iş çıkardık, ben de seni tebrik ederim." Saçımı kaşıdım, söylemem gereken birkaç şey varmış gibi suratıma bakıyordu. "Umarım yarın da bu enerjide oluruz, hepimizin tam puan alacağına şüphem yok. Çok güzel olacak, epey emek verdik."

"Sadem." Sesi beni böldü, susmak zorunda kaldım ve yüzüne baktım. Mavi gözleri bir an bile suratımdan ayrılmıyordu. "Çıkışta benimle bir kahve içer misin?" diye sordu.

Dünyamın durduğunu zannettim. Sadece birkaç dakika önce hissettiğim o karmaşık duygu yumağı beni yeniden kendine çekip içine hapsetmek istedi ancak bu kez teslim olamazdım.

Çünkü...

Çünkü ne hissettiğimi sanırım anlamaya başlamıştım.

"Çok üzgünüm," diye fısıldarken panik olmamaya çalışıyordum. "Birkaç acil işim var, kusura bakma."

Erdinç'in gülüşü usulca yok oldu. Bense aylarca, hatta yıllarca beklediğim bu teklifi nasıl böylesi bir hızla reddedebildiğimi anlamaya çalışıyordum. Kendime inanamıyordum.

"Belki daha sonra," diye yarım yamalak gülümsemeye çalıştığında ona ilerisi için bir söz vermek istemedim.

Çünkü kalbim, zihnim, her zerrem sadece hızlı bir biçimde sol tarafıma, kuvvetle çekildiğim yöne bakmayı arzu ediyordu. Kendimi güç bela tuttum ve Erdinç'e nazikçe başımı salladım.

"Sonra görüşürüz, yarın için başarılar."

Sırtımı döndüm ve kulise koşarken sadece bir saniyeliğine soluma baktım, gözlerimin Buğra Han'ın gözleriyle buluşmaya delice ihtiyacı vardı. Koltukta oturduğunu, hâlâ birkaç seyirci öğrencinin arasından beni izlemeye devam ettiğini gördüm. Fakat bir yandan da yanındaki kızı dinliyor, ona kısa cevaplar veriyordu, dikkati artık tamamen Yasemin'de değildi.

Terleyen avuç içlerimi üzerimdeki kumaşa sildim ve gümbürdeyen kalbimle kendimi kulise attım.

"Suratın niye bembeyaz?"

"Na... nasıl?" derken kostümünü çıkaran Kavin'i duymazdan geldim.

Eşyalarımı topladım, sırt çantamı hazırladım ve kontrol defterimi çıkarıp dekorların eksik olup olmadığını not ettim. Öyle telaşlı hareket ediyordum ki arkadaşım bendeki garipliği elbette hızlıca fark etti.

"Bir şey olmuş," diye mırıldanırken yanından geçen öğrencilerin eşyalarını alıp çıkmalarını bekledim.

İlya, Hayat ve Neris bir şeyler konuşarak kulisten ayrıldı, peşlerinden Baran çantasını aramak için içeri girdi. Hemen ardından Yusuf ve Ela birkaç dekoru içeri bıraktı, yardımcı oyuncu eksiği yaşadığımız kısımda hazır dublörler olarak bekleyeceklerdi. Baran'la beraber onlar da kulisten ayrıldı, gitmeden önce kız bize bir baş selamı verdi.

"Siz çıkmıyor musunuz?"

Ela'ya el salladım. "Eşya kontrolü yapıyorum, yarın için son hazırlık..." Yalandı, iç sesimden kaçıyordum.

"Görüşürüz o zaman."

Tam dibimden geçerken hiç olmayacak bir şey yaptı ve kulağıma eğilip fısıldadı.

"Ya Sadem, söylemeyeyim diyorum da... Erdinç'le bu kadar yakışmanız şaka herhâlde, son sahne müthişti."

Sonra kıkırdadı ve benim ne yaşadığımdan habersizce kulisi terk etti. Kavin kıyafetiyle mücadele ettiği için bunu duymadı ancak benim her hücrem yalnızca bu cümleye odaklanmıştı.

"Neler oluyor ya?" diye isyan ederken eksik olmayan tüm eşyalara tik attım.

Kabarık etekli kostümüyle mücadelesini bitirip spor kıyafetlerine dönmeyi başaran Kavin uzun boyuyla önümde durdu, elimdeki deftere uzandı ve daha fazla karalamama izin vermedi.

"Bir dursana sen," diye homurdandı. "Delirmiş gibi görünüyorsun. Ne olduğunu anlat."

"Çok kötü bir şey oldu," diye fısıldarken dudağımı ısırdım.

Kostümlerle dolu kulisin yarım yamalak aydınlatan ampul ışığı altında Kavin'in siyah gözlerine baktım; keskin, şüpheci ve savunmacıydı.

"Sadece iki dakika yalnız kaldın," derken tek kaşını kaldırdı. "Neyi başardın acaba?"

"Belki de en büyük başarısızlığım," dedim titreyen sesimle. "Şey oldu..."

Yutkunduğumda omuzlarımı tuttu ve beni hep yaptığı gibi sarstı. Mavi saç tutamları siyah tellerle karışmış hâlde yüzüne düşüyordu.

"Söylesene artık, çatlatma!"

"Erdinç bana çıkma teklifi etti, Kavin." Derin bir sessizlik oldu, titreyen ellerimle ağzımı kapattım. Öyle büyük bir haberdi ki Kavin bile şoka uğradı, gözleri irice açılırken duyduğu şeye inanamıyormuş gibi suratıma baktı. "Kahve içelim dedi. Bana. Az önce."

Fısıltım kızı daha da şoke etmeye devam ediyordu.

"Şimdi mi?" İşaret parmağıyla sahne tarafını gösterdi. "Kaşla göz arasında? Yoksa seni öptüğü için etkilendi mi?"

"Sus," diye telaşla ağzını kapattım, elimi dudaklarına bastırırken soğuk soğuk terliyordum. "Dahası var, ben..."

Kavin şaşkınca yüzüme bakıyordu.

"Kavin, ben Erdinç'i reddettim."

Ağzındaki elimi itti ve daha büyük bir şok yaşadı. "NE?"

Sesi yükseldiği için stresli bir biçimde dudağımı ısırdım ve ne yapmam gerektiğini düşündüm. Terleyen ensemin hava alması için saçlarımı geriye iterken kendi kendime konuşuyordum.

"Bakışları hiç hayra alamet değildi. Bunun sıradan bir kahve teklifi olmadığına adım gibi emindim. Zaten öptükten sonra olması da... Bilmiyorum. Tamam, şimdi diyeceksin ki neden o rolü kendine yazdın? Evet, yaptığım saçmalığın farkındayım. Madem bu yakınlığı kurdum, o hâlde neden reddediyorum, değil mi? Çok fena bir şey oldu, Kavin. Ben tam o beni öperken..."

"Abi şaka gibi," diyen Kavin olayı anlamaya çalışıyordu. "Yıllardır başımızın etini yiyip bitirdiğin platoniğin sana çıkma teklifi etti ve reddettin. Duvara çöp sokacağım. Olacak iş değil, başına bir şey mi düştü? Hasta falan değilsin, değil mi?"

"Kavin." Çaresizce gözlerimi kapattım. "Fena bir şey oldu diyorum, o beni öperken benim aklıma şey geldi..."

"Onu ne kadar uzun süredir beklediğin mi?"

"Hayır hayır," dedim tırnaklarımı kemirirken. Buğra Han'ın adını telaffuz ettiğim an yaşanacakları düşündüm, korkum cesaretimi yenmek üzereydi ama direndim. "Tam bana yaklaştığı sırada..."

"Erdinç?"

İrkilerek geriye sıçradım, Kavin'in sesi âdeta yeni bir kâbusun başlangıcı gibiydi. Onun baktığı tarafa bakarken kulisin hemen girişinde, sahne perdesinin dibinde uzun boyuyla duran çocuğu gördüm. Mavi gözleriyle bir kez daha göz göze geldiğimde yerin ayaklarımın altından kaydığını hissettim.

"Olamaz," diye fısıldadım, göğsüm sıkışıyordu.

Adı aşk olan aptal duygu, az önce beni bir ömür boyu unutamayacağım kadar rezil mi etmişti?

"Oha." Kavin giderek daha da büyük bir şoka sürükleniyordu. "Sen perdenin dibinde ne yapıyorsun?" Gözlerini kıstı, suratında kötücül bir ifade belirdi. "Duydun. Dinliyordun."

Erdinç de en az onun kadar şaşkın görünüyordu, kafasını kaşırken içeri doğru iki adım attı ve göz göze geldik. O anda yerin dibi olsaydı, oraya gömülmek ve bir daha çıkmamak isterdim.

Bu aptal provada tam olarak ne bok yaşanıyordu?

"Erdinç," dedim sesimi bulabildiğim ilk anda. "Öyle değil, yanlış duydun. Açıklayayım."

Kavin, "Hiçbir şey açıklamak zorunda değilsin," derken bir adım önüme geçti ve Erdinç'le aramda bir duvar ördü. Artık onun mavi gözlerini değil, Kavin'in sırtını görüyordum.

"Kavin," diye fısıldadım. "Dur."

"Ne dur? Bizi dinlemiş, çok terbiyesizce."

Onun sesi çok daha yumuşaktı. "Sesli konuşuyordunuz, kostümü çıkarmak için gelmiştim."

"Bizi duyduğunda gidebilirdin!" Kavin kötü hissetmemem için ördüğü duvarı yıkmıyor, aramızdan çekilmiyordu.

Şakaklarımı tuttum ve ağlamamak için dudaklarımı birbirine bastırdım. Okulun bitmesine neredeyse bir hafta vardı, bunca gün onun yüzüne nasıl bakacaktım? Belki de bu okulda son günümdü.

"Gidebilirdim," diyen Erdinç'in sesi toktu. Öyle bir şey söyledi ki nefesim durdu. "Gitmek istemedim."

Kavin sessizleşti, çıtını çıkarmadı. Bense öylece şakaklarımı tutuyordum, gözlerim kocaman açılmış, önümdeki arkadaşımın omzunun üzerinden bir şekilde onun mavilerini görmeye çalışıyordum.

"Bu sadece beni ve Sadem'i ilgilendiriyor diye düşünüyorum."

Sesi giderek daha kararlı bir tona bürünüyordu, sağa doğru bir adım attı ve arkadaşımın arkasındaki vücudumu buldu, gözleri doğruca gözlerime odaklandı. Bana hiç bakmadığı gibi baktı, uzun uzun, tam göz bebeklerimin içine.

Eğer birkaç ay önce olsaydı beni mahvedecek güzellikte...

Bu hiç hayra alamet bir bakış değildi.

"Bence bir kahveyi hak ettim," diye yinelediğinde ısrarcıydı, gözlerini gözlerimden bir an bile ayırmadı. Kavin araya girecek gibi olduğunda Erdinç sesini yükseltti. "Lütfen, Sadem."

Tüm savunma kalkanlarım yıkıldı. Onu bir kez reddedebilir, ikinciye bir kulp bulabilir ancak üçüncü ve son cümlesinde öylece kalıverirdim işte. Ne olursa olsun içimde bir parça, bir veda konuşması bile olacaksa bunu hak ettiğimizi söylüyordu.

İç sesim alayla ekledi: *Vedalar bizimle olanlar içindir, Erdinç hiç seninle olmadı, Sadem.*

"Olur," diye fısıldarken utancım yerini bir başka karmaşık duyguya bırakmaya başladı. Kavin'e bakmadan Erdinç'in olduğu tarafa geçtim. "Sen özel derse git, Kavin."

"Emin misin?"

Ses tonu şüpheciydi, biraz daha kalırsam korkuyla arkasına saklanacaktım ancak içimden bir ses bugün Erdinç'le bu konuşmayı yapmam gerektiğini söylüyordu.

"Eminim."

Erdinç'in derin bir nefes verdiğini, geçmem için önden elini uzattığını gördüm. Çantamı aldım, ceketimi telaşla sandalyenin kenarından çekiverdim ve hızlı adımlarla kulisten ayrılıp sahneye çıktım. Merdivenlere yöneldiğimde bariz bir telaşım vardı.

"Dikkatli in, düşme."

Erdinç'in aniden fazla ilgili olan tavırları daha çok sessizleşmeme, içimde kopan bu dehşet duyguyu tanımlayamama sebep oluyordu.

Beklemediğim bir şey yaptı ve merdivendeki son adımımda elini hafifçe belime koydu, aslında düşmeyecektim ancak o sanki düşecekmişim gibi tuttu.

"Gerek yok, teşekkürler," diye ağzımın içinde gevelerken saç tutamlarımın arasından bir silüeti görür gibi oldum.

Seyirci koltukları boştu, konferans salonu sessizdi ancak biri yeni ayrılıyordu. Onu tanımak için göz göze gelmeme gerek yoktu.

"Buğra Han," diye fısıldasam da sakin adımlarıyla konferans salonundan çıktığını görmekten başka bir şey yapamadım. Sırtını izledim, bir süre sonra tamamen kayboldu.

"Teklifimi kabul ettiğin için teşekkür ederim." Erdinç'in sesi arkadan duyuluyor, kulağıma eski bir melodi gibi çalınıyordu. "Sanırım konuşacak çok şeyimiz var, Sadem."

19. BÖLÜM
ACITAN VE BÜYÜTEN YARALAR

Erdinç'le bir masada, iki kahve bardağı eşliğinde karşı karşıya oturuyorduk. Şu anda hayatıma neler olduğuyla ilgili en ufak bir fikrim olduğu söylenemezdi, son bir saatin hızı sanki birkaç yıla bedeldi.

"Ee," derken söze bir yerden başlamak için gergindi, derin bir nefes verdi. "Anlatacak mısın?"

Dudaklarımdan hiç beklemediğim bir hızla kelimeler çıkıverdi.

"Ne anlatmamı istiyorsun?"

Sahiden bunca zaman bana kör olup şimdi de karşıma oturmuştu, inanılır gibi değildi. Dudaklarımı birbirine bastırdım ve yanlış bir şey söylememek için kendimi tuttum.

Kahvesinden rahatça bir yudum aldı. "Ben seni dinlemek istiyorum, Sadem. Duyduğum şeyleri."

Kahve fincanını yeniden masaya bırakırken bilerek ona bakmıyordum. Benim aksime o gayet rahat görünüyordu. Zaten neden rahat olmayacaktı ki? Burada bir şeylerin stresini yaşayan ve içinde birikmişlikleri olan bendim. Erdinç sadece bir dinleyiciydi. Kahvesini içecek, benimle biraz oturacak, sonra kalkıp gidecek, hayatına devam edecekti. Bense kafenin bir açılıp bir kapanan kapısını izlerken birçok şeyi düşünüyordum. Bugün beni öpüşünü, provadaki hislerimi, bundan öncesini, bundan çok daha öncesini... Bana hissettirdiği her şeyi. Onu uzaktan izlemenin benim için ne kadar büyülü olduğunu ve bir süre sonra ne büyük bir iç sıkıntısına, utanca dönüştüğünü. Şimdi benden hepsini anlatmamı bekliyordu. Bu fazla küstahçaydı, kafenin kapısından gözlerimi ayırdım ve aniden ona baktım.

"Seni sevdiğimi mi duymak istiyorsun?"

Sesim düzdü, bunu bu kadar net söylememi beklemiyor olacak ki dudakları bir anlığına aralandı. Yüzü, okuldaki birçok kişinin ona

âşık olmasını haklı çıkaracak kadar yakışıklı bir yüzdü. Başarılı olması, iyi bir aileden gelmesi, çekici hareketleri, sporcu vücudu, karizmatik arkadaş grubu ve daha birçok şey onu diğerlerinden öne çıkarıyordu. Acaba ben birkaç yıl önce tam olarak hangisine tutulmuştum?

"Ben seni duymak istiyorum, Sadem." Sesi şefkatli çıkıyordu. "Senden duymak istiyorum. Bir kez daha."

Kuliste işittiği şeyleri teyit edecekti. Peki ya sonra? Ne olacaktı? İçime kara bulutlar çöktü.

"Erdinç," diye fısıldarken başımı eğdim ve bunu nasıl yapmam gerektiğini düşündüm. "Bunu böyle öğrenmen gerekiyor muydu, bilmiyorum. Hiçbir şeyden emin değilim. Sadece ben..."

Evet, söylemek zorundaydım.

"Ben bilmeni istiyorum ki insanlar değişiyor."

Tüm gücümü topladım, ileride pişman olmaktan korkmadan bu adımı atmak istiyordum. Madem bir şeylerin başını duymuştu, sonunu da duymalıydı.

"Ben de değiştim," dedim güçsüz bir sesle. "Hem de biraz fazla... Nasıl oldu, hiç bilmiyorum çünkü sanırım bir yerden sonra kendi hislerime ben bile yetişemedim. Tam olarak iplerin nerede koptuğunu hatırlamıyorum."

Hadi kızım, devam et. Değiştiğini ve artık eskisi gibi onun mavi gözlerini görmek için can atmadığını söyle. Yap bunu, yapabilirsin, Sadem.

"O yüzden sözüm o ki..."

Erdinç masanın üzerinden uzandı ve bir anda hareketsizce duran elimi tutuverdi. Elektrik çarpmış gibi başımı kaldırdığımda içimi delen gözleri tam yüzümdeydi.

"Sadem," diye fısıldadı. Rüyadayım zannettim. Bu sahneyi rüyalarımda bile görmemiştim. "Ben de seni seviyorum."

Dünya durdu.

Kalbim de öyle.

Zihnim de.

Birçok şey, aynı anda, dehşet içinde... Hepsi durdu. Hayat dondu. Kirpiklerimi kırpıştırarak suratına bakarken doğru duyup duymadığımdan emin olmaya çalışıyordum.

"Buraya seni bu yüzden ısrarla çağırdım." Sesi pürüzlü ve kısıktı, o da söylediklerinden emin değildi, benim gibiydi.

İnanamıyordum, utanmış görünüyordu.

"Tam olarak nasıl ifade etmem gerektiğini bilmediğimden... Olmadı işte, yapamadım. Madem artık olanlar oldu, ben de içimdekileri dökeceğim. Seni seviyorum, Sadem."

Elimi sıkıca tuttu, parmakları parmaklarımı kavradı.

"Senden çok hoşlanıyorum," derken gözlerimin tam içine baktı. Tuttuğum nefesi yavaşça bıraktım. "Doğruluk mu cesaret mi oynadığımız günde, *odada âşık olduğum biri var* demiştim. Sendin Sadem."

Göz kapaklarım usulca kapandı, o gün nasıl da heyecanlandığımı hatırladım. Kalbim delice çarpmış, odadaki tüm kızları hesaplamıştım. Hangisi olabilirdi? Bana âşık olmadığı kesindi, acaba kimden hoşlanmıştı? Şimdi duyduklarım ise bambaşkaydı.

"Öyle mi?" diye sorarken gözlerine bakamadım.

"Çok daha erken söylemeliydim. Sanırım ben de yapamadım, o gücü kendimde bulamadım." Elimi daha çok sıktı ve melodik sesiyle mırıldandı. "Bana geç kalmadığımı söyle çünkü senin gözlerin de benimkiler gibi bakıyor. Sen de benden hoşlanıyorsun, yanına geldiğim her an bunu hissedebiliyorum."

Son cümlesiyle beraber içimdeki yangına kömür atmak yerine su döktüm. Elimi yavaşça parmaklarının arasından çektim.

"Erdinç." Boşta kalan eline baktı, kaşları şaşkınca havalanırken göz göze gelmemeye çalışıyordum. "Kahve teklifin için teşekkürler," diye fısıldadım ve güç bela cümlemi tamamladım. "Fakat bir yanlış anlaşılma olduğunu düşünüyorum. Kavin kuliste geçmişten söz ediyordu." Başımı kaldırdım ve mavi gözlerine baktım. "Bugünden değil."

Yüzünde bozguna uğramış bir ifade, beklenmedik bir şaşkınlık doğdu. Önce ne söyleyeceğini bilemedi, sonra masada boşta kalan elini yavaşça geri çekti. Bunu yaparken çok gergin görünüyordu, kötü hissettirmek istememiştim ancak biraz daha sessiz kalırsam işler istemediğim bir yere evrilecekti.

"Ben çok üzgünüm," diye fısıldadım bir anda rollerimizin nasıl değiştiğini anlamazken. "Hislerine saygı duyuyorum. Gerçekten. Fakat yalan söyleyemem, eğer şu anda senden eskisi gibi hoşlandığımı söylersem..." Başımı aşağı eğdim ve kucağımda birleştirdiğim ellerime baktım. "Yalan söylemiş olurum."

Derin bir sessizlik aramızda hızla büyüdü, bunu o kadar çok beklemiyordu ki uzun süre konuşamadı. Dakikalar birbirini kovalarken geldiğimiz bu aşamaya inanamıyor, olayların nasıl böyle ilerlediğini algılayamıyordum.

"Anladım."

Söylediği tek şey bu olacak sandım ancak daha kötüsü geldi. Kafenin kapısının gıcırtısına sandalye sesi eklendi, Erdinç kendini geriye itip yavaşça masadan kalktı.

"Belki de herkese gülücükler saçıyordun. Ben benimkileri yanlış anlamış olmalıyım."

Başımı kaldırdım ve yüzüne baktım, nasıl olur da tam da şimdi onun boynuna atlayıp teklifini kabul etmezdim? Ben gerçekten kafayı mı yemiştim?

"Çok üzgünüm," dedim bir kez daha sesimi bulabildiğimde. "Ben hislerimde samimiydim. Sadece... Sadece bir süre önce..." Zihnimdeki koyu renk gözleri kabullenmek güç geldi. "Bir süre önce hiç beklemediğim şeyler oldu."

Buğra Han bisikletiyle önümde duruyordu, beni yerden kaldırıyor, notları çalabilmem için hocanın arabasına yetiştiriyordu. Sonra kaçıyorduk, anneannesinin kömürlüğüne saklanıyorduk.

Zaman akıyordu, beni ilk kez arka bahçesiyle tanıştırıyordu. Oradaki banka oturuyor ve uzunca kendimi dinliyordum. Öyle ki sanki o arka bahçeye gidene dek kendimi hiç duymadığımı sanıyordum.

Zaman biraz daha akıyordu, annemle babamı gördüğüm kâbustan Buğra Han'ın sesiyle, onun koltuğunda uyanıyordum. Üzerime bir battaniye örtüyordu ve dizlerinde uyuyakalıyordum. Sonra kalabalık artıyordu, etrafta öğrenciler beliriyordu, elimde tiyatro kâğıtlarıyla bir şeylerden yakınıyordum. Yine yanımda o vardı, bana nereden başlamam gerektiğini gösteriyordu. Dikkatle, ilgiyle bana bakıyor, neyi nasıl yapacağımı anlatıyordu. Provalarda arada bir yüzünü görüyor, beni alkışladığını fark ettikçe kendime güvenim geliyor, daha hırslı hazırlanıyordum.

Başım sıkışınca elim telefona gidiyor, ilk tuşladığım ad onun adı oluyordu. Beraber yürüyorduk, koleksiyoncuya giriyor, aynı anda bir film kasetini inceliyorduk. Bisikletindeydik, başımı sırtına yaslıyordum. Gözyaşlarımın akmak için direndiği bir anda, kaldırım kenarında, gecenin bir vakti peşimden gelmiş olan Buğra Han, düşersem diye yanımda bekliyordu. İnsanlar beni incitecek cümleler kurduğunda bile oradaydı.

Ona sarılıyordum. Hepsi birkaç saniye içinde zihnimde olup bitiyordu, dahası vardı ama hangi birini hatırlayacaktım? Zaten her yer onun cümleleriyle doluydu. Cesaret veren, elimden tutan, yapabileceğimi söyleyen. Ve daha nicesi.

"Benim gitmem gerekiyor," dedim bir anda masadan kalkarak. Şimdi az evvel elimi tutmasına izin verdiğim çocuğa bakarken burada olduğum için bile pişmanlık duyuyordum. "Seninle ilgili değil, bunu bilmen yeterli."

Son sözümden sonra hiçbir şey söylemeden koşarak kafeden çıktım, telefonumdaki aramalar yirmi dakikadır olduğu gibi Kavin'e aitti, bu yüzden açmadım. Ne yapacağımı bilmediğim boş sokakta öylece koştum ve kafeden uzaklaştım. Adımlarım bir süre sonra yavaşladığında nefes sesim zihnimdekileri bastırmaya yetmedi.

"Neler oluyor, kızım?" dedim sırtımı duvara yaslayıp göğe bakarken.

Her şeyi düşündüm.

Olan her şeyi.

Başıma gelmesini beklediğim ve beklemediğim tümünü, bunların nasıl meydana geldiğini.

"Sen nasıl başıma geldin, Buğra?" diye fısıldarken gözlerimi kapattım.

Gece yarısı odamda yalnızdım.

"Bir şeyler yemeyecek misin?"

Odamın kapısından kafasını uzatan babam, bir süre önce beni tam orada durup evden kovmuştu. Normalde bu anı gereğinden fazla canımı yakardı ancak sabahtan beri yaşadığım tüm aptal gelişmeler dengemi sarsmış, olaylara farklı bir yerden bakmama sebep olmuştu.

Eğer babam beni kovmasaydı Buğra Han'ın yanında kalmazdım. Eğer onunla kalmasaydım onunla birçok anım da olmazdı. Eğer bu anılar olmasaydı bugün ben Erdinç'le... Sahi acaba şu an Buğra Han ne yapıyordu? Konferans salonundan ayrılırken son görüşüm zihnime yansıdı ve içim sıkıntıyla doluverdi.

"Kızım?"

İrkildim. "Hı?"

Düşüncelerimden uyanışım biraz sancılı oldu, babam hâlâ kapımdaydı ve gitmiyordu. Kendini affettirmek istediği, iki haftadır ona karşı soğuk davranıyor olsam da benimle ilgilenmek için sürekli ısrarı dikkatimden kaçmıyordu.

"İştahım yok," diye mırıldanırken sırtımı yatak başlığına yaslamış, telefonumun ekranını inceliyordum. Arama ekranımda Kavin'den birçok cevapsız çağrı ve mesaj bildirimleri vardı.

"Bir şey mi oldu?"

"Yok, baba," dedim gitmesi için ona ters bir bakış atıp. "Uyuyacağım zaten az sonra."

Bir şey söylemek istediği belliydi, bir süre kapı ağzında dikilmeye devam etti ve bakışlarını odanın içinde gezdirdi. Gitmesini söylemek yerine söylemek istediği şeyi duymayı bekledim.

"Bizimle biraz salona gelebilir misin?"

"Neden?"

Bakışlarını tekrar kaçırır gibi oldu. "Önemli bir konu."

Yataktan kalktım, kucağımdaki pofuduk yastığı kenara bıraktım ve terliklerimi giyip ayağa kalktım. Ayaklarımı sürükleyerek babamın peşinden giderken ikimiz de konuşmuyorduk, sessizce merdiven basamaklarını tamamladık. Salona geçtiğimizde yemek masası hâlâ son derece düzenli bir biçimde bizi bekliyordu. Oysa saat çoktan gece yarısına gelmişti.

Vilma masadan kalktı. "Sizin için bir şeyler hazırlamak istedim, pasta yapmıştım." Gözlerini gözlerime çevirirken o da babam gibi tedirgin görünüyordu. "Kurabiye de var. Çok yemek yemediğin için tuzlu şeyler de ekledim."

Masada mumlar vardı, son derece zarif ve özenli bir biçimde hazırlanmıştı. Baş başa yemek yediklerinde de bu kadar düzenli olduklarını bildiğimden bunun bana özel olmadığını ayırt edebilecek kapasiteye sahiptim. Fakat yine de masanın dışında konu bambaşka bir şey olmalıydı, bu tedirgin ifadelerinin başka bir açıklaması olamazdı.

"Ben pek aç değilim." Sandalyenin başında bekleyip onlara göz attığımda babam çoktan yerleşmiş, bana elini uzatıyordu.

"Şöyle geç, Sadem. Bizimle oturmam rica ediyorum."

Bu ses tonu reddedilmeyi kabul etmeyen bir tondu, kafamda bambaşka düşünceler olduğu için daha fazla ses çıkarmadım ve doğruca onlara en uzak olan sandalyeye oturdum. Buradan ayrıldığım ve

birkaç günü dışarıda geçirdiğim süreçten beri neredeyse hiç konuşmamıştık.

"Sizi dinliyorum."

Vilma ensesinde hoş bir topuz yaptığı saçını kaşırken gerginliği azalmadığı gibi artıyordu, sarıya çalan ela renk gözlerini babama çevirdi ve konuşmayı onun başlatmasını istercesine baktı.

"Yarın tiyatro gösterin var, heyecanlı mısın?"

Babam bir dilim pasta alırken konuya yumuşak bir yerden girmek istemiş olmalıydı. Nazik bir tebessümle yüzüme baktı ve yanıtımı bekledi. Bense çatal ve bıçağa dokunmadan karşımda oturan ikisini izliyordum. Salonun sarı renk aydınlatmaları içerideki loşluğu kırıyor, masamızın üzerini ışıtıyordu. Geri kalan her yer Vilma'nın minimal tarzına hitap edecek dekorasyon ve renklere sahip olacak şekilde dizayn edilmişti. Perdelerimizdeki minik ledler ve çoğu zaman açık bıraktıkları klasik müzik sesi içeriye yumuşak bir hava katıyordu.

Yumuşak olmayan tek şey sanırım bendim. "Pek heyecanlı değilim."

"İzlemeye geleceğiz." Vilma gerçekten heyecanlı görünüyordu, bıçağı bıraktı ve bir anda tüm ilgisini bana yöneltti. "Senin de önemli bir rol aldığını duydum. Oyunu yönettiğinden de haberim var, öğretmeninle görüştüm."

Evet, bazen canları istediğinde müthiş ilgili ebeveynlere dönüştükleri yalan değildi.

"Ben de tüm toplantılarımı ileri tarihlere erteledim," diyen babam tebrik bekler gibi suratıma baktı.

Belki de nihayet ne kadar hakkımı yediklerini anlamışlardı ama içimden bir ses bunun için geç kaldıklarını söylüyordu.

"Teşekkürler," demekle yetindim. "Sizi orada görmek güzel olacaktır."

Başka bir şey söylemedim ve yapmacık bir nezaketle sarf ettiğim konuşmayı bitirdim. İçerisi yeniden sessizleştiğinde keman sesi ruhumuzu okşayan tınılarla yükselmeye devam ediyordu.

"Pastadan ister misin?"

"Bir dilim alırım."

Vilma'nın uzattığı tabağı alırken odama daha erken dönmek, bu sahte ilgi seansı ve vicdani sorumluluk zırvalıklarının sonlanmasını istiyordum. Fazla uzatmadan tabağımdaki pastaya gömüldüm ve

gerçekten de tadı damağımda kalan lezzete eşlik ederken bir anlığına kafamdaki saçma düşünceler yok olur gibi oldu.

"Çok geç gelmeyin yine de yarın," dedim kendi kendime. "Oyun başladıktan sonra kimse içeri alınmayacak. Notlarımızı etkilediği için çok önem veriyorlar, giriş çıkışta da yine..."

Tabağıma baktığım sırada görüş alanıma bir şey girdi. Küçük, beyaz bir kâğıt parçası. Babamın parmakları kâğıdı tabağımın yanına bıraktıktan sonra kendi tarafına uzandı.

Kaşlarım çatıldı. "Bu ne?"

Vilma derin bir nefes verdi, babam bir şey söylemedi. Bıraktığı ufak kâğıdı aldığımda bunun bir ultrason görüntüsü olduğunu anladım, karın bölgesiydi. Tanıdık geldi. Filmlerden, dizilerden, kitaplardan... Bu sahneyi kesinlikle bir yerlerden hatırlıyordum.

"Kardeşin olacak, Sadem."

Başımı kaldırdım, elimde ultrason görüntüsünün olduğu kâğıt dururken Vilma ile göz göze geldim. Parmakları masadan ayrıldı ve karnına gitti. Dolu dolu olmuş gözleriyle önce bana, sonra babama baktı. Bakışlarım babama kaydı, şok içindeydim. Vilma genç olabilirdi ancak babam için aynısını söyleyemeyecektim, bu yaşta yeniden baba olmak ve bir çocuğun hayatı boyunca onun yanında olabilmek için bence biraz geç kalmıştı.

"Baba?" diye sorarken sesim istediğimden daha şaşkın duyuldu.

Ultrason kâğıdını şaşkınca masaya bıraktım, artık tüm odağım onlardaydı. Babam gömleğinin yakasını biraz gevşettikten sonra bakışlarını benden kaçırdı ve Vilma'ya döndü. Masanın üzerinden uzandı ve onun ellerini tutmaya çalıştı. Genç kadın babama karşılık vererek elini ona uzattı, bir eli bebeğindeyken diğeri babamdaydı.

"Evet," diye diye fısıldadı Vilma yeniden. "Abla oluyorsun, Sadem."

Kadına bakamıyor, nedensizce babamdan bir açıklama bekliyordum.

"Çok ani oldu," dedi babam hâlâ bana değil, eşine bakarken. "Biz de beklemiyorduk. Aslında sana daha erken söyleyecektik ama..."

"Kaç aylık?"

Sorum onu böldü, içeride anlık bir sessizlik yaşandı. Tepkimi kestiremedikleri için gerginlikleri devam ediyordu. Vilma başını eğip

zarif bir hareketle karnını okşarken dolan gözlerini çabucak silmeye çalıştı, yeniden bebeğine dokundu.

"Dört aylık," diye fısıldadı. "Sana daha erken söylemek istedik ama..."

İşte tam o anda, dört aydır fark etmediğim karnına daha dikkatli baktım. Zayıf yapılı bir kadın olduğu için çok kilo almasını beklemiyordum ancak yine de giydiği bol kıyafetler büyük bir ipucuydu. Eskiden bedenini sımsıkı saran dar elbiselerle evde gezinirken bir süredir sahiden de çok bol giyinmeye başlamıştı. Bunu sıradan bir konfor süreci ya da kilo alma dönemi olarak düşünmüş ve dikkat etmemiş olmalıydım.

Yaşadığım şok yavaşça bünyeme etki etmeye başlıyordu. Abla oluyordum, böyle söylüyorlardı. Kirpiklerimin arasından yeniden babama baktım. "Demek baba oluyorsun."

Abla olmamla değil, onun yeniden baba olmasıyla daha çok ilgileniyordum. Bu kolay bir karar değildi, eminim henüz bu bebeği aldırma vakitleri varken bu süreci detaylıca konuşmuşlardı. Belli ki enine boyuna düşünülmüş, sonuçları göze alınarak kararlaştırılmış bir meseleydi. Şaşkınlığımı güç bela atlatırken bakışlarımı yeniden birbirine sıkıca kenetlenmiş ellerine diktim.

"Vilma bu yüzden biraz hassastı," dedi babam söylediğim şeyi fark etmeyerek. "Normalde asla büyük bir tartışma yaşamayacağınızı biliyorum, kızım. Onun hassasiyeti ve bu beklenmedik durum beni gerdiği için istemeden sana da yansıtmış olduk. Söylemek istedik ama bir türlü fırsatını bulamadık. Aslında o gün... Sana annenin hamile olduğunu ve kardeşini de düşünerek daha dikkatli davranman gerektiğini söylemek istemiştim ama her şey bir anda tartışmaya dönüştü."

Babamın mahcubiyetini hissediyordum ancak bu benden çok Vilma için gibiydi.

"Şimdi her şeyi yeniden konuşma fırsatımız varken, annen de böylesi güzel bir haberle bizi mutlu etmişken senin de duymanı istedik. Şaşırdığını biliyoruz, biz de senin gibi hissediyorduk. Sonra bu fikir..." Babam gözlerini tamamen Vilma'ya çevirirken ağlayacak gibi oldu. "Bu fikir içimizi çok ısıttı, dünyanın en şanslı adamı gibi hissettim."

Mideme küçük bir kramp girdi. Evden kaçtığımda beni günlerce buraya döndürmeyi başaramayan babam dünyanın en şanslı adamı

gibi hissediyordu. Abim yanımızdan ayrıldıktan sonra nadir olan görüşmelere bir anda tümüyle son veren babam şanslı hissediyordu. Annem bizi terk ettikten sonra, bizim için bile olsa orta yolu bulup en azından annesiz büyümememizi sağlayabilecek olan adam şanslı hissediyordu. Hiçbirini yapmamıştı. Onun zaten iki çocuğu vardı ancak şimdi ağlamaklı gözlerle eşini ve bebeğini seyrederken gerçekten mutlu, şanslı, gururlu görünüyordu. Hayatımı sorguladığım kısacık bir ânın ardından tüm düşüncelerimi zorlukla bastırdım.

"Müthiş bir haber." Onlar gibi gülümsemeye çalıştım. Gözlerim dolmak üzereydi, masanın altından avucumu sıktım. Tırnaklarımı avuç içime geçirdim ve kendime engel olmayı başardım. "Tebrik ederim, Vilma," diye fısıldarken sesim titredi. "Çok güzel bir şey. Bebeğin..."

"Kardeşin," diye araya girdiklerinde yüzlerindeki sevince daha önce rastlamamıştım.

"Kardeşim," diye onayladım gülümserken ve gözyaşlarımı hızla kuruladım.

Benim tek kardeşim, annemden sonra çekip giden abimdi. Bu telaffuzu kaç kez ve kim için kullanırsam kullanayım hiç değişmeyecekti. Fakat bunu gözlerinin içine dek gülen babama söylemek istemedim.

"Hiç beklemiyordum." Yutkunup güçlükle konuştum.

Masadaki suya uzandım, bir yudum aldım ve gülümsemeye devam etmeye çalıştım. İlgileniyormuşum gibi ultrason kâğıdını alıp incelerken gözlerim dolu dolu olmuştu, silsem de yenileri geliyordu. Dayanamadım ve bir damla yaş, tüm günün yorgunluğuyla beraber kâğıda düşüverdi. Elimle dudaklarımı kapatırken ağlamamı bastırmak için pastadan bir çatal aldım ve çiğnemeye başladım. Hızlı ve telaşlı hareketlerimle son derece garip görünüyor olmalıydım.

"Bebek odası yapacağız," dedim lokmamı yutarken. "Mükemmel olacak. Cinsiyeti..."

Vilma da benim gibi ağlıyordu. "Yarın öğreneceğiz."

Pastayı zorlukla yuttum ve suyumdan yeniden bir yudum alırken gözyaşlarımı durdurmaya çalıştım. Ne yapmam gerektiğini bilmediğim için sürekli su içiyordum. Nihayetinde dayanamadım ve ellerim gözlerime uzandı, hızlıca ıslak kirpiklerimi sildim.

"Umarım her şey çok güzel olur." Titrek bir sesle fısıldarken babam bir kez daha Vilma'nın ellerini sıkıca tuttu ve okşadı.

"Sana söylemiştim." Delice duygusaldı, neredeyse o da hüngür hüngür ağlayacaktı. "*Sadem çok mutlu olacak* demiştim, gördün mü?"

Vilma, endişeleri dinmiş gibi parmaklarıyla dudaklarını kapatıp ağlarken ben de gözyaşlarımı siliyordum. Onlar bu güzel habere ağladığımı zannediyorlardı ancak ben kendime, babamla yaşayamadığım onca şey varken, her zaman içimde ukde kalan abim, ben ve annemle beraber geçirmek istediğim güzel günleri düşünürken...

Aslında sadece kendime ağlıyordum.

"Bu telefona bakmam gerekiyor," dedim yalan söyleyip masadan kalkarken. "Yarınki oyunla ilgili sanırım, biraz da hava alayım. Hemen dönerim."

Babam, Vilma ile öylesine meşguldü ki beni pek de duymadı, zaten büyük bir tepki verip onların istemediği biçimde davranmadığım için rahatlamışlardı. Sarsak adımlarla evin bahçesine çıkarken ne yaşandığını algılamaya çalışıyordum.

Kavin'i aradım ama açmadı, gözyaşlarımın yerine yenileri eklendi.

"Açsana ya," dedim ılık bir rüzgâr saçlarımı savurup gözyaşlarımı kuruturken. "Sabahtan beri arayan sen değil miydin?"

Kavin uyumuş olmalıydı ya da başka bir şeyle meşguldü, art arda onlarca mesaj atan arkadaşım şimdi yoktu. Muhtemelen Erdinç'e olan öfkesini kustuktan ve bana bir ton saydırdıktan sonra yorulup bildirimlerimi kapatmıştı. Bense şimdi esen rüzgâra karşı öylece yalnız başıma dikilirken iliklerime dek üşüyordum.

Dudağımı ısırdım ve evin bahçesinden çıktım.

Bu ev artık bana ait miydi? Bir süre sonra burada belki de bir kız çocuğu koşacaktı, bir zamanlar benim koştuğum gibi. Annesi ellerinden tutacaktı, ilk adımlarını atarken gözlerinin içine dek gülecekti, düşmesin diye peşinde olacaklardı. Fakat artık ne ben o kız çocuğu olacaktım ne de ellerimi tutan kadın annem olacaktı.

Burası artık bir başka yuvaya dönüşüyordu, bu gece bunun habercisiydi, bu gece benim aidiyetimin de şüpheye düştüğü o anlara şahitti.

"Olsun," diye fısıldadım sahile doğru yürümeye başlarken. "Bir kardeşin olacak, Sadem. Belki de senden daha güzel bir hayat yaşayacak. Fena mı?"

Birkaç ay sonra doğacaktı, birkaç yıl içinde dünya onun etrafında dönecekti ve hemen sonra belki de onu da benim gibi şehrin en iyi okuluna kaydettireceklerdi. Benim gibi büyüyecekti ancak ben yanında olacak mıydım? Bu bir muammaydı.

"Babam beni bile büyütemedi ki!" diye isyan ettim öfkeyle ağlamaya başlarken.

Önüme çıkan bir taşı tekmeledim, sahile giden yolu daha hızlı koşmaya başladım. Gecenin bir yarısı, önüme çıkan kimse ve düşüncelerimi bölen en ufak bir ses yoktu.

"Seni nasıl büyütecek, küçük bebek?" diye sordum karanlığa.

Bir bankın önünde durdum, denizin kokusu içime dolarken oraya çaresizce oturdum ve dalgaların sesiyle ruhumu buluşturdum. Saçlarım savruldu, kuruyan gözyaşlarımın yerine yenisi aktı ve ağladığım için kendimden çok utandım.

"Onun ne suçu var ki aptal Sadem?" diye kızdım kendime gözyaşlarımı telaşla silerken.

Gecenin tatlı meltemi artık ayaza döndüğü için burnum akıyordu, öfkeyle hırkamın kollarını çekiştirip burnumu silerken hâlâ ağlıyordum.

"Onun annesi ve babası yanında olacak, senin gibi eksik mi büyüyecek sanıyorsun?"

Bu itiraf canımı yaktı. Sahiden de babam Vilma'dan asla ayrılmazdı. Onda annemde olmayan her şey vardı. Mutluluk, güzel tebessümler, hoş kokular, huzurlu ses tonu, melodik tınılar, zarafet ve birçok şey...

Benim hatıralarımdaki annemse mutsuz ve üzgün bir kadındı. Öyle mutsuzdu ki peşinden onu merak etmeme sebep olacak açık bir kapı bırakmayacak kadar net bir manzaraydı, onun gitmesi kendisi için iyi olandı.

"Ama keşke benden gitmeseydin, anne," dedim çaresizce parmaklarımla oynarken. "Ben bunları hak etmedim. Mutlu aile tablolarında kendime bir yer bulamayıp sığıntı gibi hissetmeyi..." Başımı iki yana sallarken bir tutam saçım gözümün önüne düşüverdi. "Hak etmedim."

Aklıma gelen şey önce kalbime korku salsa da sonra hiç ummadığım bir şey yaparak bu adımı attım. Telefonumu açtım, yıllar önce bir gün lazım olacağını hissetmişim gibi silmediğim o numarayı buldum. Utanmadım, çekinmedim, bu gece bunun için bir işaret miydi, bilmiyordum ancak hızla tuşladım.

Ben yıllar sonra annemi aradım.

"Çok korkunç," diye fısıldadım tırnaklarımı kemirmeye başlarken.

Telefon çaldı, bir damla gözyaşım aktı. Telefon yeniden çaldı, zihnimde bir yerde babam bana bunu yaptığım için kızdı. Telefon tekrar çaldı, yeni doğan bebek evimizin içinde ağladı, odama bir adım attı, mutlu gözlerle yüzüme baktı.

Telefon diğer çalışta açıldı. "Alo?"

Ben onu tanırdım ama o beni tanımazdı. Onun sesi hiç değişmemişti ancak ben çok değişmiştim. O hiçbir zaman benim numaramı bulmak için çaba sarf etmemişti ama ben onu hiç silememiştim.

Anne, demek istedim ancak sanki dilim tutulmuş gibiydi. Dalgalar kıyıyı dövdü, sesler kulaklarımda yankılara dönüştü ve her şey bir anlığına birbirine karıştı.

"Alo? Kimsiniz?"

Annem yeniden konuştuğunda bu gerçek olamayacak kadar hayalî bir anı gibi geldi. Hayır, bunu uydurmuyordum. Şu anda tam olarak yaşanılan şey buydu. Zincirlerimi kırmış, kendime verdiğim sözleri yutmuş ve onu aramıştım.

Çünkü annem beni asla aramayacaktı.

"A..." derken sesim içime kaçtı. Ağlamamak için parmaklarımı dudaklarıma kapattım.

"Pardon, sesiniz gelmiyor. Yanlış numara mı?"

Hiç beklemediğim bir ses anneminkine eşlik etti. "Kim arıyor?"

"Bilmiyorum."

"Bana ver, numaraya bir bakayım."

"Konuştu ama ben duyamadım, sanırım hat çekmiyor."

"Bir dakika izin ver bakayım."

Kalbim duracak gibi oldu, bu sesi tanıyordum.

Annem mırıldandı. "Al oğlum."

Telefonu telaşla kapattım. Ellerim tir tir titrerken şok içinde ekrana bakıyordum, gözlerim kocaman açılmış, bir damla gözyaşı arama kaydının sonlandığı ekrana damlamıştı.

"Hayır," diye fısıldadım. "O değildir."

Oydu.

Yanındaki abimdi.

Çünkü benim sesinden tanıyacağım tek kişi yıllardır özlemle yokluğuna katlandığım annem değildi.

Tarafından terk edildiğim herkesti.

Zaten ben insanları, beni nasıl terk ettiklerinden tanırdım.

Sadem Rüya Yalın, bir deniz manzarasında, hırçın dalgalarla bu gece herkes tarafından bir kez daha terk edilmişti.

Gözyaşlarım sicim gibi akarken omzuma sıcacık bir el dokunur gibi oldu, ıslak kirpiklerim karanlığa meydan okudu ve göz kapaklarım aralandı. Ben henüz geriye dönme fırsatı bulamadan arkada bir hareketlilik oldu, yanıma biri geldi.

Yanlıştı, bu biri değildi.

Dokunuşundaki yumuşaklıktan tanıdığımdı.

Buğra Han'dı.

Göz göze geldik.

Buğra Han Cihan...

Her yalnızlığımda beni kaçtığım yerde bulan.

20. BÖLÜM
GEÇMİŞLE YAŞAYANLAR MÜZESİ

Geçmişle yaşayanlar müzesinde bir ruhum. Buraya yalnızca hapis değilim, âdeta geçmişe tutkunum. Şimdi biri gelse, ellerimi tutsa ve geçmişin izlerinin lekelediği bu bedeni tertemiz yıkasa. Yüzüme baksa, çenemi tutsa ve tam karşımda dursa.

"Bırak artık geçmişi," diye fısıldasa. "Sen ona ait değilsin, o da sana."

Belki kabullenirdim.

Belki biri inadımı kırardı, ben de bugüne dönerdim. Ancak karanlıkta yalnızdım. Kimse yoktu.

Kimsenin olmadığı zamanlarda geçmişin nefesi hep ensende olurdu.

"Yardım et," diye fısıldardım beni kurtarmak üzere olan kişiye. "Zihnime bir nefes üfle, büyüle ve unutmamı iste. Başar bunu, kurtar ruhumu."

Geçmişle yaşayanlar müzesinden çıkmak isterdim o zaman, belki çıkardım da. Peki ya kaç kez denemek lazımdı? Bu müzenin çıkış kapısı ne taraftaydı? Buradan nasıl kaçılırdı?

"Buğra Han," diye fısıldadım.

Buğra Han Cihan.

Geçmişle yaşadığım tozlu müzedeki bu korkunç hatıraların kapısını ilk aralayan.

"Sadem Rüya," diye yumuşak bir sesle geceye fısıldadı.

O ses sadece kulaklarımı değil, kalbimi de okşadı. Bunu yapıyor olamazdı, her yaralandığımda beni saklandığım yerde sobelemek üzereymiş gibi bulamazdı. Bir yanım buna isyan etse, saklanmak istese de diğer yanım ses çıkaramıyordu. Olması gereken buymuş gibi.

Hep eksikmiş de şimdi tamamlanıyormuş gibi.

Gözyaşlarımı hızlıca sildim ve burnumu çektim. "Beni nasıl buldun?"

"Nerede arayacağımı biliyordum."

"Nasıl?" Islak kirpiklerle ona baktığımda karizmatik bir gülüş çehresini aydınlattı.

Bu sadece yüzünü değil, geceyi de aydınlatır gibi oldu, soluğumu tutuverdim.

"Seni fazla dikkatli izlediğimi söylesem beni yargılar mısın?"

Cevap verecek gibi oldum ancak bana değil, deniz manzarasına bakıyordu. Bir anlığına ikimiz de duraksadık. Sonra neyi düşündüğünü fark ettim, bu daha çok kendi kendine sorduğu bir soru gibi olduğundan yanıt vermedim, zaten o da bu yanıtı benden beklemiyor gibiydi. Oysa üzerine düşünecek ne çok şey vardı.

Beni fazla dikkatle izlediğini söylediği cümlesi hafızamda bir yerlere kazındı ve belki daha az hayal kırıklığı yaşadığım bir günde yeniden değerlendirilmek üzere kenara itildi. Bu sırada Buğra Han bana doğru birkaç adım attı ve hırçın dalgaların melodisini benimle birlikte dinlemek üzere yanıma oturdu. Görüş alanına giren telefonum bir anlığına kendimi çok kötü hissetmeme sebep oldu ve sanki bir suç işlemişim gibi cebime doğru sıkıştırıverdim.

Annemi aramak büyük bir suçmuş gibi. Evet, tam olarak bunu hissediyordum.

Ne diyordu şiirde?

Arama boşuna bulunmak istemeyeni.

Gözlerim dolu dolu oldu ama kendimi tuttum. Cebimdeki telefonu sıktım, parçalansın ve acım da onunla yok olsun istedim.

Buraya dön, Sadem. Bugüne dön. Yaşananlarda takılı kalma.

Güç bela nefesimi bırakıp umursamaz bir tavır takınarak yanımdaki çocuğa döndüm.

"Neden yargılayayım yahu?" diye homurdanırken sesimin titremesine engel olmayı başarmıştım. "Yakınımdakiler beni bu kadar görmüyorken senin fazla dikkatli seyrediyor olman garip sadece." Gülecek gibi oldum ancak bu da acı barındırıyordu. "İronik."

Bir şeyler söylemek istiyordu ancak tercihi konuyu değiştirmekten yana oldu. Oturduğu yerde biraz kıpırdandı ve ayağıyla önündeki küçük bir taşı denize doğru itti. Üşümesine sebep olacağını düşündüğüm ince bir tişört giymişti, boldu. Yanında ceketi olmadığı için

nedense canım sıkılmıştı. Oysa bu beni hiç ilgilendirmiyordu. Kot pantolonunun üzerine doğru dökümlü duran siyah tişörtte bir film baskısı vardı ancak zevklerimiz pek de benzemediğinden yine bu karakterleri tanımıyordum. Ben onu incelemeye devam ederken o deniz manzarası seyri eşliğinde mırıldanmaya başladı.

"Bugün oyunda çok iyi iş çıkardığını söyleme fırsatı bulamadım. Belki biraz övgü yarınki sahneden önce sana iyi gelir diye düşündüm. O yüzden sana geliyordum, evden çıktığını görünce kaldırımın kenarında bekledim."

Sadece bu kadarla sınırlı olamazdı, çaktırmadan gözyaşlarımı silmeye devam ederken ona yandan bir bakış attım. Şüphelendiğimi hemen anladı ve başını biraz aşağı eğdi.

"Şey," diye ensesini kaşıdı, birkaç tutam kısa siyah saçı alnına düştü ve masum bir çocuk görüntüsüne bürünüverdi, sanki karşımda yaşı küçüldü. "Babandan çekindiğim için kapıda biraz fazla beklemiş olabilirim. Eklememi istediğin kısım buysa evet, bir süredir bahçenizdeyim."

Yeniden denize dönerken bu kez samimi hislerle gülümsedim, hatta nedense biraz fazla hoşuma gitti. "İtiraf ediyorsun yani."

Aslında onun da buna gülmesini, şakamla beraber bana takılmasını bekledim ancak aldığım yanıt sessizlik oldu. Öyle ki bu sessizlik hırçın dalgalarla buluştuğunda farklı bir anlam ifade etti. Göğsümdeki sancıyı, hissettiğim karmaşık duyguları bastıracak kadar yüksek bir nabız sesi kulaklarımda yükselmeye başladı.

Buğra Han'a döndüm. "Niye susuyorsun?"

"Uzun süredir düşündüğüm bir şeyi söyledin."

Neden söz ettiğini bilmiyordum ancak nabız sesi giderek yükseldi.

Dalga kıyıyı dövdü, Buğra Han bir nefes verdi.

Dalga kıyıyı dövdü, ben ona döndüm.

Dalga kıyıyı dövdü, gecenin karanlığında öylece bakıştık.

İyice koyulaşıp neredeyse siyaha dönen gözleri, göz bebeklerimin içine dek beni gördü. Eğer mümkünse, yapabiliyorsa duygularımı bile okuduğuna emin olduğum bir andı. Gözlerini hafifçe kıstı, bu biraz şüpheli bir ifadeyi andırıyordu.

"Neden iki haftadır benden kaçıyorsun?" diye pürüzlü bir sesle sordu.

Yutkundum ve dağınık siyah saçları alnına düşmüşken bakışlarının dikkatimi dağıtmaması için gerçek bir çaba gösterdim. Elbette fark edecekti. Aynı okuldaydık ancak iki haftadır onunla aynı koridorda bile denk gelmiyorduk. Bunda sıkça derslerden kaytarmamın, onu gördüğüm anlarda ortadan tüymemin etkisi büyüktü.

"Hiç." Yalan söylerken çabuk davrandığım için şüpheli bakışlarını daha çok üzerime dikti. "Bilerek yapmadım," dedim bilerek yaptığımı ikimiz de bildiğimiz hâlde. "Öyle denk geldi galiba, yoğun şekilde çalışıyordum..."

"Evla'nın annesiyle tartıştığın günden beri ortada yoksun, Sadem."

Yanlıştı. Evla'nın annesiyle tartıştığım değil...

Duygusal olarak derin bir yara aldığım ve telafisi mümkün olmayan hislerle mücadele ederken bana sarıldığı günden beri ortada yoktum.

Buğra Han bunu belki de hiçbir zaman bilmeyecekti çünkü ben bunu ona söyleyebilecek kadar cesur değildim.

"Yanlış anlamışsın işte," diye tersledim dalgaları izlerken. "Yok öyle bir şey. Oyun provaları çok yoğundu, eve gelmeye bile vakit olmadı. Kavin oyunda diye çok görüştük, yoksa kızlarla bile görüşecek vakit yoktu. Öyle işte, seninle ilgili olsa..."

Aniden sustum çünkü cümlelerim tükendi, üstelik bu tükenmişlik gerçekten de benim gibi hızlıca yalan söylemeye çalışan insanların aniden yaşayabileceği türden çaresiz bir tükenmişlikti. Buğra Han'ın bunu fark edecek kadar zeki olduğuna adım gibi emin olsam da bunun aksini söyleyebileceğimiz, birbirimiz adına herhangi bir duygu iddia edebileceğimiz bir durumda değildik. Yapabileceğimiz tek şey burada durup söylenenlere ayak uydurmak ve mış gibi yapmaktı.

Üstelik içimden bir ses mış gibi yapan tek kişinin ben olmadığımı söylüyordu. O da mı bir şey saklıyordu? Buğra Han'ın sessizliği bundan olabilir miydi?

Yoksa her şeyi kafamda mı kuruyordum?

"Öyle olsun," dedi.

Başka da bir şey söylemedi. Elini cebine uzattı, ceketin cebinden bir şey çıkardığını gördüm. Karanlıkta pek seçemedim ancak bana uzattığında ne olduğunu hemen anladım.

Kakaolu süt getirmişti.

"İçsene," derken nedense huysuzdu.

Ona gerçekleri değil, inanmak istediklerimi söylediğim için olsa gerekti. Fakat ben gerçeklerden ne kadar kaçarsam kaçayım işte her şey ortadaydı, bu kakaolu süt tam gözümün önünde bana bakıyordu. Uzun parmaklarının arasında, içmem için uzatıldığı bu anda, masumca, saf duygularla...

Benden kaçamazsın, diyordu sanki. *Benden, hissettiklerinden, hissetmekten kaçtıklarından da kaçamazsın, Sadem. Her his bir gün hissedilmek için seninle yüzleşir ve ait olduğu yeri bulur.*

"Bana mı aldın?" Sorduğum sorunun mantıksızlığının farkında olsam da kelimeler dudaklarımdan bir anda dökülüverdi.

Buğra Han'ın huysuzluğu şaşkınlığımla beraber kayboldu ve güler gibi oldu.

"Sana aldım."

"Teşekkür ederim o zaman."

Daha büyük gülümsedi ve nedense büyük bir utanç her yerimi kapladı. Telaşla elindeki sütü aldım ve pipeti poşetinden çıkardıktan sonra içmeye başladım. Bu kadarla kalmadım, öyle hızlı içtim ki süt genzime kaçıverdi, kendimi öksürürken bulunca gözlerim yaşardı.

Ben Sadem Rüya Yalın, az önce ailesel terk edişler ve bir milyon duygu karmaşasından gözleri yaşarırken şimdi yanındaki çocuğun hediye ettiği sütle gözü yaşaran. Kendime söyleyecek bir şey bulamıyordum.

"Yarınki oyuna lazımsın sen," dedi uzanıp sırtıma yavaşça vururken. "Haberin olsun, sakin iç."

Biraz daha vurdu ve nefesim düzeldi, genzime kaçan süt çıktı ama bambaşka bir şey yeniden öksürmeme sebep oldu. Birinin boğazına bir şey kaçınca genelde sırtına sert sert vurulurdu, o an düşünülen tek şey yutamadığı lokma ya da boğazına kaçan şey olurdu.

Oysa Buğra Han âdeta sırtımı okşuyordu. Resmen vurmaya kıyamıyor, bir dokunuş diğerini takip ederken bana dikkatli bakan gözleri dudaklarımdan ayrılmıyordu. Sahiden de nefesim düzeldiği an, bir saniye içinde elini uzaklaştırdı.

Bana yanlışlıkla ikinci kez bile vurmadı, her vuruşun salisesini ve aldığım nefesi hesapladı.

Bedenim zangır zangır titremeye başlarken paniğe teslim olmamaya çalıştım. Hayır, bu hisleri ona açık edemezdim. Gecenin bir yarısı burada, bu sahilde aptalca şeyler yaşanmasına izin veremezdim.

Ya reddedilirsem ne olacaktı?

Ya her şeyi sadece nezaketinden yapıyorsa ve ben tam bir aptal gibi ondan etkilenmişsem ne yapacaktım?

Yasemin'le olan arkadaşlığı ve yan yana dururlarken ona da aynı nazik tavrıyla yaklaşması hatıralarımı yoklayınca panik oldum, uğursuz düşünceler bu anıya eşlik etti.

"*Sadece bir arkadaşını kaybetmiş olacaksın,*" dedi iç sesim. "*Bir şeyler paylaşmaktan hoşlandığın birine veda etmiş olacaksın, hepsi bu. Sen alışkınsın, Sadem.*"

"Geri zekâlı iç ses!" diye haykırdım aniden.

Buğra Han sesimle irkildi. "Ne? Kim?"

"Hiç," dedim deli olduğumu düşünememesi için. "Babam merak eder, gideyim ben artık."

Eh, bu da samimi bir yalandı ama düzeltilmesi gereken bir nokta göremiyordum. Buğra Han'ın aile ilişkilerimin tüm detayını bilmesine gerek yoktu. Hoş, büyük kısmına benden daha çok hâkim sayılırdı ama bunu düşünmek iyi hissettirmedi.

"Sana bir şey söyleyecektim."

Ayağa kalkarken onun sesini duyunca hareket etmeyi kestim, geriye dönüp yüzüne baktım. Biraz mutsuz görünüyordu, söyleyeceği şey her neyse beni şimdiden huzursuz etti.

"Yarın yokum," derken ifadesizdi. "Oyunu izlemek istiyordum ama önemli bir işim var." Küçük bir hayal kırıklığı usulca kapımı çalınca bunu önlemek istermiş gibi ekledi. "Annemle ilgili." Yine devam etmesi gerektiğini düşünüyormuş gibi tamamladı. "Çok sık görüşmediğimiz için gitmem gerekiyor."

Onun ailesiyle ilgili ne kadar az şey bildiğimi fark ediyordum. Her zamanki gibi duygularımı kontrol edemedim ve moralim hızla kötüleşti. Acaba iyi miydi? Ailesiyle ilişkisi normal miydi? Çok iyi olsaydı neden teyzesiyle kalsındı ki? Yoksa yalnızca kendi isteğinden ibaretti ve abartıyor muydum? Peki, anne babası nasıl insanlardı? Yarın neden oyunu izlemek için orada olmayacaktı?

"Sıkıntı yok," derken bir kez daha yalan söylüyordum. "Oyunun ilham kaynağı olarak yapabileceğin her şeyi yaptın, hükümdarım. Yazdın, yönettin, fikir verdin. İzlemeni isterdim ama kayıt altına alınacaktır, artık o zaman gösteririm."

"Olur." Sessizce başını salladı ve başka bir şey söylemedi.

Dalga sesleri kulağımızı okşadı.

"Annen iyi mi?"

Kendi annemin telefondaki sesinden fazlasıyla iyi olduğunu anladığım bu akşamda Buğra Han'ın annesiyle ilgili bir şeyler öğrenmeye çalışacak olmak benim de hiç beklemediğim bir şeydi.

"İyi," dedi ve bu konuyu uzatmadı. "Sonra konuşuruz, sen sadece oyuna odaklan."

Başımı salladım ve itiraz etmeden geriye döndüm. Onu bankta bırakırken aslında içimden gelenin burada onunla sabaha kadar denizi izlemek olduğunu biliyordum. Kendime küçük itiraflarla açık ettiğim bu hisler sadece bir gecede mi böylesine coşmuştu, yoksa bir süredir vardı ve kendini açık edecek minik boşluklar bulup taşmaya mı başlamıştı, fikrim yoktu. Üzerine konuşacak, düşünecek çok şey vardı ancak bu gece bunun için yeteri kadar gücüm kalmış mıydı, bilmiyordum. Öğrendiğim her şey korkunç bir hızla etrafımı sarmıştı.

Erdinç bana çıkma teklifi etmişti ve reddedecek gücü kendimde bulmayı başarmıştım. Vilma hamileydi, bir kardeşim olacaktı. Annem... Telefonumu açmıştı, abim onunlaydı.

Buğra Han.

Buğra Han bahçemde beni beklemiş, dalgalı denizde hırçın hislerimle boğuştuğum bu manzarada beni eliyle koymuş gibi bulduğunu itiraf etmişti. Şimdi tüm bunlar kafamda birleşiyor ve beni garip bir duygu çemberinin içine hapsediyordu.

"Yarın her şey güzel olacak," diye arkamdan seslendiğinde adım atmayı kestim. Sırtımı dönmedim ama o devam etti. "Bir şey olursa beni ara. Mükemmel bir iş çıkaracaksın."

Söylediği şey içimde delice bir güven yeşertti. Gülümsedim ve hızlı adımlarla evime giden yola koşmaya başladım. Gözyaşlarım artık akmıyordu çünkü kalbim, bunca karanlık sırra ve yaralarına rağmen tutunacak bir dal bulmuş gibiydi.

Bu dalın bir adı vardı.

Buğra Han Cihan'dı.

Kapıyı aralayıp sessiz adımlarla eve girdiğimde önce uyuduklarını zannettim. Birkaç adım ilerledim, mutfağın ışığı kapalı olduğu için ses çıkarmadan kendime bir bardak su doldurmayı tercih ettim.

Soğuk su boğazımdan aşağı kayıp giderken beni ferahlattı, sürahiyi dolaba kaldırıp odama çıkmak için merdivenlere yöneldiğimde alt kattan küçük bir tıkırtı duydum.

"Sence üzüldü mü?"

Bu Vilma'nın sesiydi, sesi salona yakın bir yerden geliyordu. Bu saatlerde babamla film izlemeyi çok severlerdi, adımlarım bir anda salonun beni gizleyecek duvarına yönelince kendime hâkim olamadım. Işığı kapatmak için ayağa kalktığından olsa gerek tıkırtı devam etti, sehpayı düzeltiyordu.

"Mutlu görünüyordu."

Babam bu kadarıyla yetindi ancak ben neden söz ettiklerini hemen anladım.

"Saat kaç oldu? Neden hâlâ gelmedi? Bir arasan mı?"

"Sadem kendini korur, hayatım," dedi babam derin bir nefesle. "Güçlü bir kız, biliyorsun. Her şeyi bu kadar düşünme. Nefes almaya ihtiyacı olduğundan çıkmıştır, arkadaşlarıyladır."

Başımı yere eğdim. Babamın sesinden iyi olup olmadığım hakkında net bir fikri olmadığını anlasam da bunun üzerinde durmak istemeyişi yüzleştiğim diğer gerçekti. Işığı kapatmak, odasına çekilmek ve sadece uyumak istiyordu. Yeni doğacak bebeğiyle ilgili hayaller kurarken Vilma'ya sarılmak, sıcak koynuna sığınmak istiyordu. Babamın sığınacak bir limanı vardı.

Annemin de vardı.

Bana hiçbir liman bırakmamışlardı. Alabora olanlar dışında.

"Onun ergenlik döneminde olduğunu unutuyorsun," diyen Vilma'nın sesi yumuşaktı. "Bazı duyguları önemsemiyor gibi görünse de içinde yaşıyor olabilir. Çok iyi hissetmediyse diye bir aramak gerekir, içim rahat etmeyecek."

"Sadem'i düşünüp içinin rahat etmeyeceği günleri geçtin sen." Babamın sesi uyarıcı bir tondaydı. "Biraz gevşe diye film açtım ama aklın fikrin dertte, tasada. Artık yalnız kendini değil, onu da stresten koruman gerekiyor. Unuttun mu?"

Bebeklerinden söz ediyorlardı, elimi yumruk yaptım ve duvara sırtımı yasladım. Buradan gitmeli, odama defolup uyumalıydım ama lanet kulaklarım fazlasını duymaya meraklıydı.

"Farkındayım ama..."

"Sadem'in de annesi gibi hissediyorsun, biliyorum. Seni bu yüzden daha çok seviyorum zaten. Fakat artık kendi başının çaresine bakabilen bir kız çocuğu yerine, sana muhtaç olan, bedenindeki tüm mutluluğu ve gerilimi hisseden miniği hatırla. Hepsi bundan ibaret. Ayrıca bırak da Sadem'le babası olarak ben ilgileneyim."

Gülmek istedim. Babam gerçekten benimle ilgilendiğini mi düşünüyordu?

"Bu saatte ona bir şey olmayacağını düşünüyorsam olmayacaktır. Hep dışarıda olduğu saatler bunlar. İçin rahat etmezse az sonra ararız, uyumadan önce sesini duyarsın. Tüm gençler bu saatte eğlenmek ister."

Vilma, babamın aptal ve umursamaz cümlelerine rağmen anne şefkatini bırakamıyordu.

"On dakika sonra ara o zaman," dedi sessizce. "Ne hissettiğinden emin olamadım, sesini duymak iyi gelir."

"Merak etme sen," dedi babam onunla beraber kalkarken.

Adım seslerinden birlikte yürüdüklerini, salondan merdivene ilerleyerek odalarına yöneldiklerini anladım. Hızlıca odama çıkabilirdim ama yapmadım, iki adım geri gittim. Karanlıkta arkamdaki dolabın gerisine doğru bedenimi gizledim ve onlardan saklandım. Beni fark etmeden çıkıp gittiklerinde babamın Vilma'ya sarıldığını, merdivenden çıkarken ekstra hassasiyet gösterdiğini görmek zorunda kaldım.

"Artık küçük adımlarla yürü," diyordu. "Beslenme listeni de düzenlememiz gerekiyor. Sabah kustun mu sen? Doktorun bu dönem için normal mi demişti?"

Vilma nazikçe yanıtlarken güler gibi oldu. "Her şey yolunda, rahat ol."

"Olamam," dedi babam heyecanla. Merdivende sesleri giderek kaybolurken son cümlelerini duydum. "Ben baba oluyorum, yıllar sonra..."

Keşke son söylediği şeyi duymasaydım.

"Hayatım boyunca âşık olduğum tek kadının, bizim bebeğimizin babası olacağım, sevgilim. İlk kez böyle hissediyorum."

Vilma'nın bir kez daha güldüğünü duydum. Duvar dibinde küçüldüm, küçüldüm, küçüldüm.

Buğra Han'ın yanında beş dakika fazla durmadığım için kendime kızdım. Zamanlama bir sanatsa ben sanattan hiçbir şey anlamayan bir aptaldım. Annemin bir gece kavgası sonrası evi aniden terk etmeye karar verdiği o zamanın şahidi de ben olmuştum. Babamın o evi terk ederken *sakın bir daha gelmeye kalkma, çocukları da göremezsin*, diye bağırışlarının zamanını da kaçırmamış, ilk seyircileri olmuştum. Vilma'yı da abimden önce ben tanımış, babam tarafından sevgilisiyle tanıştırılan ilk şanslı olmuştum. Bu gece bile, annemden birkaç kelime duyarım umuduyla arayarak titrek ellerle dokunduğum telefonun diğer ucunda ona değil, abime denk gelmiştim. Bu da müthiş bir zamanlamaydı.

Ben zamanlama sanatının boktan bir sanatçısıydım.

"On dakikan var, baba." Salondaki koltuğa yürüyüp bedenimi ruhsuzca bıraktım.

Bir torba gibi hissediyordum. Bir çuval. Boş bir yük. Hayata fazla gelen, öylesine doldurulmuş bir boşluğun varlığa dönüşmüş hâli.

Kimse gibi hissediyordum.

"On dakika sonra beni aramayı unutursan bir daha senin kızın olmak istemeyeceğim," diye fısıldadım kendi kendime.

Bu mümkün müydü? Sevgi istekle biter miydi? Duvarı izledim, sekiz dakika çok sancılı geçti. Vilma'ya söylediği gibi beni unutmasın, içi rahat etsin diye arasın istedim. Bir yanım ne yazık ki çaresizce buna muhtaçtı. Ben bir aşk evliliği çocuğu değildim, bunu bu gece değil, kavgayla uyuyakaldığım gecelerde öğrenmiştim.

Fakat yine de buna rağmen babam beni o bebekten daha çok sevsin, düşünsün istedim. Beni hatırlamak bu kadar zor muydu?

"Süren doldu."

Ruhsuzca dudaklarımdan dökülen kelimeler canımı yakmadı, kalan son umut kırıntısını içime gömdüm ve çenemi dikleştirdim.

Koltuktan hışımla kalktım, çalmayan telefonuma şöyle bir bakıp yeniden cebime attım, birçok şeye lanet ettim ama bir şeye daha çok.

Kimse olmaya daha çok lanet ettim.

Aidiyet duygusu yavaşça beni ve bu evi terk etti.

Birbirimizden usulca koptuk.

Kapıyı açmadan önce arkama bakmadım. Bu gece babama, beni aramadığı ve bana güvendiği bu on dakikanın ne kadar önemli olduğunu anlatacaktım.

Fakat sözlerimle değil.

21. BÖLÜM
YALANLAR VE KAYIPLAR

Çocukluğuma bir veda busesi bıraktım, güzel anıları da kötü olanlarla beraber kapattım ve babası tarafından hiçbir zaman tam sevilmemiş kızların ne hissettiğini bir kez daha anladım. Annesi tarafından terk edilmiş olanların, etrafı kalabalıkken içi derin yalnızlıklarla dolanların... Hepsini anladım, hepsine dönüp tekrar baktım, anı kutusunu kapatırken oraya kırgınlıklarımı da bıraktım.

Önünde durduğum mekânın tabelası led ışıklarla parlıyordu, burası şehrin en ücra köşelerinden bir yerinde konumlanmış olan, yaşadığımız seçkin muhitlere hiç benzemeyen bir bölge olan Vadi olarak anılırdı. Mekânın arka manzarası bir vadiyi görüyordu, sarhoş olmaya meyilli insanlar genelde o tarafa otururdu. Hiçbir zaman o masalarda ne yaptıklarını düşünmemiştim. Bugün anlıyordum, belki de olduramadıkları her şeye küfrediyorlar, içkilerini kayıp hayallerine içiyorlardı.

"Duygusallığı bırak," diye kendime kızarken mekânın ağır kapısını itip içeri girdim. "Boş ver, hepsi bildiğin şeylerdi."

Hepsi bildiğin hayal kırıklıklarındı, Sadem. Kimse seni şaşırtmadı. Baban bile.

Mekân beklenildiği gibi oldukça karanlıktı, duvardaki birkaç led ve tavandaki sarı ışıklı lamba dışında loş ortam yüzünden göz gözü görmüyordu. Özellikle koridorun dar kısmında neredeyse yan yana iki insan sığmıyor, biri geçerken diğeri onu bekliyordu. Yetmezmiş gibi lamba bu koridoru aydınlatmıyordu, kimin yanından geçtiğimizi görmüyorduk. Muhtemelen otuzlarının sonlarında, uzun boylu bir herifin omzuna hafifçe sürtünerek geçtiğimde daha ilk adımımda kötü hissetmeye başladım. O buna aldırmadı, ben geçtikten sonra karanlık koridora girdi ve kayboldu. Arkama bakmak yerine daha hızlı adımlarla Vadi'nin içine ilerledim.

Vadi'nin tek bir bölümü yoktu, buraya bir defasında lise bire yeni başladığımda merak ettiğim için gelmiştim. O zamanki Sadem için burası oldukça heyecan verici olsa da şimdi yalnızca leş kokusuna yakın kokular aldığım, pis bir ortamdan başka bir şey değildi.

O zaman neden buradaydım?

Düşünmeye ara verdim, ışıklandırmanın giderek arttığı ve insanların biraz daha kalabalıklaştığı bar bölümünü gözüme kestirdim. Ne içeceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu, birkaç yudum dışında alkol kullanmazdım. En son ne zaman içtiğimi de pek hatırlamıyordum.

"Çünkü baban hiç hoşlanmaz," diye kıkırdarken neden burada olduğumu kendime hatırlattım.

Beni pahalı bir mekânda, güzel kokteylleri yudumlarken bulsa bu kadar kafaya takmazdı ancak Vadi gibi ne olduğu belirsiz tiplerin kol gezdiği, çok da tekin olmayan bu ortamlardan kesinlikle hazzetmiyordu. İşler bu noktada değişiyordu. Bugün Vadi'yi bilerek seçmiştim.

Bar tarafından gelen kalın erkek sesi dikkatimi dağıttı.

"Seni daha önce görmedim."

Ona döndüm. Siması tanıdıktı, dili ve kaşı *piercing*'liydi, gözleri muhtemelen lensti çünkü olmaması gerektiği kadar maviydi, cam gibi. Onun aslında giriş yaparken de gördüğüm, mekandaki tipleri kontrol eden görevli olan çocuklardan biri olduğunu hatırlar gibi oldum. Beni incelerken dilini dolgun dudaklarının üzerinde gezdirdi. Önüme doğru bir adım atıp tezgâha ilerlememe engel olacak gibi olunca tırnaklarımı çıkardım. Buradan iki dakikada postalanmaya hiç niyetim yoktu.

"Çekil." Omzundan itip yanına geçtim. "Biraz içip giderim, ses etme."

"Kimlik."

"Yok ama kalacağım."

"Ukala," diye tersledi. "Böyle konuşamazsın. Tek işaretimle kapı dışarı ettiririm seni."

Daha da sinirini bozacak şekilde sırttım. "Ne kafa açtın ya... Ver madem işareti, nasıl atacaklarmış beni? Suratıma bakma da işini yap o zaman."

Onu daha çok terslememi beklemiyordu, beklediği şey elbette pısırıklaşmamdı. Ancak umduğu gibi olmadı, bunun bir anlamı vardı: Vadi'de kalabilirdim. Bunu sıkça buraya gelip giden okul

arkadaşlarımdan öğrenmiştim. Agresiflik buranın bitki örtüsü sayılırdı, nezaketse aptal gibi görünmenize sebep olurdu. Çocuk ses çıkarmadı, umursamazca omuz silktim.

"İyi bari." İç çektim. "Haddini biliyorsun."

İçeri ilerledim, barı ve yüksek tabureleri geçtim, burası iç kısma nazaran daha aydınlıktı. Barın arkasında bardakları silen çocukla göz göze gelir gibi olduk, onu hemen tanıdım. Burslu öğrencilerden biriydi.

"Sen bizim okulda değil misin?" diye sorarken tek kaşını kaldırdı, elindeki bezi tezgâha bırakırken gözleri üzerimdeydi.

"İçki versene."

"Reşit değilsin sen. Yanlış mıyım?"

"İçerideki herkes reşit mi?"

Üzerine düşünmedi. "Değil."

"Sen?"

"Yeni reşit oldum sayılır."

"İyi, gereksiz sorularını kendine saklarsın o zaman. İçkimi ver şimdi." Gözlerimi kıstım ve arkasındaki rafı inceledim. "Şu taraftaki, onun adı ne?"

"Daha adlarını bilmiyorsun, gelmiş buraya oturuyorsun. Görevli fark ederse sıkıntı çıkar, buradan kaybol, kızım." Alaycı bir ifade takındı. "Senin okulda prenses arkadaş grubun yok muydu? Gidip pijama partileri yapsanıza."

Bar tezgâhına doğru eğildim ve gözlerine baktım. "Bana şuradan bir içki ver, çok sarhoş etmesin yeter. Fikirlerini kendine sakla, o tarafa geçersem senin için iyi olmaz."

Gülecek gibi oldu, boyuma posuma bakıldığında söylediğim şey komik gelmiş olmalıydı ama beni henüz tanımıyordu.

"Polis baskını yaptırırım buraya," diye fısıldarken gözlerimi gözlerinden ayırmadım. "Senin de uyuşturucu kullanıldığını bilmene rağmen göz yumduğunu, ortak olduğunu söylerim. Sattığını bile söylerim."

Çocuk şoka uğradı. "Satmıyorum ben bir şey."

"Bana değil, ispat etmen gerekene edersin."

Burada bir bokların yendiği her zaman belliydi ancak kimse şikâyet etmekle uğraşmıyordu. Vadi'ye polis baskını haberi çıktığı

haftalarda insanlar bir süre gitmez, herkes eski düzene dönsün diye beklerdi. Sonra ortalık durulurdu ve Vadi normale dönerdi.

"Kafayı kıranlar hep buraya geliyor zaten," dedi arka taraftan bir içkiyi eline alırken. "Sıçayım böyle işe. Al, zıkkım iç, anca bitirirsin."

Şişeyi sertçe önüme bıraktığında gülümsedim. "Çok sağ ol, afiyet olsun bana da. Sen mi ısmarlıyorsun?"

"Kızım bir sal beni."

İçkiyi alıp ayağa kalktım, kimse benim gibi bir baş belasıyla uğraşmak istemezdi. İlk yudumu alıp etrafı incelerken bar tezgâhına sırtımı dönmüştüm, gözlerimi kısmış, çevreyi tarıyordum. Vadi manzarası masaları kalabalıktı, gece yarısını geçmiş olmamıza rağmen mekân tıklım tıklımdı.

"Bak sizin diğer prenses de orada, bana musallat olacağına onların yanına git."

Çocuğun sesiyle beraber işaret ettiği yere baktım. Bir yandan elimdeki içki şişesini kafama dikiyor, bir yandan şüpheli bakışlarımı etrafta gezdiriyordum.

"İlya," diye mırıldandım pembe saçlarını hemen tanırken.

Tarık denen züppenin buradan çıktığı yoktu, İlya'yı da kendi batağına sürüklemekten başka bir halta yaramamıştı. Oturdukları masa buradan net görülmese de locaya benzer yapısıyla küçük bir mağarayı andırıyordu. Loş ışık suratlarını gizlemişti, İlya'nın pembe saçları dışında diğerlerini ayırt etmek oldukça zordu.

İçlerinden biri hiç beklemediğim bir anda ayağa fırlayıp kıza bağırmaya başladığında içtiğim şey yüzünden suratımı buruşturmakla meşguldüm. Başta kimse çok aldırmasa da sesler yükseldi, hatta kim olduğunu görmediğim uzun boylu çocuk kızın üzerine iyice yürüyünce şişeyi tezgâha bırakıverdim.

"Fırlama hemen ayağa," diye tersledi arkamdaki. "Onlar sabaha kadar birbirini yer, sonra tekrar barışır."

Çocuk bardak silmeye dönse de ben onun kadar sakin görünmüyordum. Bunun en büyük sebebi orada küfürler işitmeye başlamamdı, kalabalığa rağmen duyuluyordu.

"Hayatını sikerim lan," diyen çocuk İlya'nın üzerine iyice eğilmişti. "Vereceksin o parayı."

"Annemle konuş."

Çocuk yeniden küfrederken ayağa kalktım ve yanlarına doğru yürümeye başladım. Karanlık koridor kadar sayılmasa da buranın da hiç aydınlık olduğu söylenemezdi. Ben yanlarına ilerlerken locanın tam önünde küçük bir kaos yaşanıyordu.

"Sal abi kızı," diyen Tarık ayaktaki tanımadığım çocuğu kolundan çekti.

Fakat öyle zayıf bir hamleydi ki feci sarhoş olduğunu hemen anladım. Çocuk da bunun farkında olduğundan oldukça rahattı, ağzının içinde bir şeyler geveleyip Tarık'ı ittirdi. Tarık locanın koltuğuna doğru yığılırken gözleri yarı kapalıydı, kim olduğunu göremediğim bir başka kişinin uzattığı içkiyi aldı.

İlya ise karşısındaki çocuk tarafından kolundan tutulmuş sürükleniyordu.

"Başına bela olurum senin, hesap vereceksin bana. Ne yaptın paramı?"

"Ne yapacağım, ulan." Bağıran kız, hayvan herifin sımsıkı kenetlediği parmaklarını kolundan ayırmaya çalışıyordu. "Mal aldım, oldu mu?"

"Malı ver o zaman."

İlya direndikçe çocuk daha sert sarsıyordu, kız nihayet yere düştüğünde kendimi onlara doğru koşarken buldum. İlya önce ayakkabılarıma, ardından başını kaldırıp bana baktı.

Göz göze geldiğimizde yüzünde büyük bir şok ifadesi belirdi. "Sadem."

"Selam," derken elimi ona uzattım. "Kalk şuradan."

Uzattığım eli tuttu ve ayağa kalktı ama onun da kafası güzeldi, ayakta duramıyordu. Karşısındaki hayvani herif bizim okuldan değildi, böyle bir dağ ayısını daha önce görseydim mutlaka tanırdım.

"Sen kimsin, lan?" derken asık suratını bana doğru çevirdi. "Bir şey konuşuyoruz, ikile."

"Konuşmuyorsun, böğürüyorsun kıza. Defol git."

İlya'yı ayağa kaldırıp önüne doğru geçtim. "Sen de eşyalarını al da uzaklaş şundan, İlya. Bırak ne boku varsa yesinler."

"Tarık," diye zayıf bir sesle konuştuğunu duyunca delirdim ve öfkeyle ona döndüm.

"Bu kadar aptal mısın ya? Şu hayvan üzerine yürüyor, Tarık değil seni korumak, gözünü açamıyor."

"Hşşt," diye bağıran hayvan çocuğa döndüm. "Geç hadi," dedi.

"Bana bak, canımı sıkma sakın. Kıza öyle zarar veremezsin, gömerim seni buraya. Belanı benden bulma, köpek."

İlya şok içindeydi, arkadan fısıldadı. "Sen çekil, burası sana göre değil. Ben anlarım bu şerefsizin dilinden."

"Aynen çok iyi anlıyorsun." Karşımdaki neredeyse iki katımız uzunluğunda, esmer çocuğu süzdüm. "Para mı vereceksin buna?"

"Borç almıştım, daha bir gün bile olmadı. Yoksunluk krizine girdi bu aptal, ondan üzerime yürüyor."

Buradaki herkesin madde kullandığına artık emin olmuştum.

"Neden yapıyorsun kendine bu kötülüğü?" derken sinirle kaşlarımı çatmıştım. "Hayatını mahvetmek deyince siz gerçekten."

Gözüm kızın ince kollarına kaydı, çocukta da aynı izler vardı. Çoğunluğu mor olan kollarında iğne izleri çok net anlaşılıyordu, bu durumun çok vahim olduğunu gösteriyordu.

"Ulan sen laftan anlamıyor musun?"

Ne olduğunu anlayamadığım anda çocuk beni omuzlarımdan itti, geriye sendeleyince İlya'ya çarptım. Kız ayakta durmakta zorlandığı için tekrar yere yapışırken ben düşmemek için adımlarımı yere sağlam bastım.

"Bakma lan tip tip," diyen çocuk beni bir kez daha itmek için üzerime yürüdü. "Kadın madın dinlemem, gömerim ikinizi üst üste."

Geç kalmıştı, patlamaya yer arıyordum.

"Sen kimsin asıl, lan?" dedim öfkeyle. "O ağzını topla yoksa kötü olacak."

Tam bir piç gibi sırıttı. "Kızım bu İlya denen pislik için beni karşına alıp kendini tehlikeye atmana değmez, döneğin tekidir bu. Baksana, manitası bile umursamıyor bunu. Çekil önümden, elimde sen kalma." İlya'ya doğru parmak salladı. "Paramı vermezsen belanı sikerim senin."

Bu bardağı taşıran son damla oldu. "Özür dile."

Çocuk kafası karışmış hâlde bana bakıyordu, biraz bile geri adım atmamış olmam onu şaşırtmıştı. Doğrusu ben de kendime şaşırmıştım.

"Ne özrü, oğlum? Defol başımdan. Dayak yiyeceksin."

"Bir, senin oğlun değilim. İki, özür sayın ikiye çıktı."

"Lan sen benim şaka yaptığımı mı sanıyorsun?"

Hiç yapmaması gereken bir şey yaptı. Az önce İlya'ya yaptığı gibi benim de üzerime yürüdü ve hayvanımsı pençeleriyle koluma uzanmaya kalktı. Beni de İlya gibi sarsmak için tırnaklarını canımı yakacak biçimde tenime gömdü ama hiç ummadığı bir şey oldu.

Ben İlya değil, Sadem'dim, ne çevremdeki birine şiddet gösterebilirdi ne de bana. Her şey üç saniye içinde, ağır çekimdeymişiz gibi meydana geldi.

Öfkem damarlarımda kol gezdi, taşmak istedi, dudaklarım aralandı. Bir küfür savulurken elim havaya kalktı ve ağır içki şişesi... Evet, içki şişesi biraz sonra onun tam suratının ortasında patladı, cam kırıkları ve sıvı her yere saçıldı. Orantısız gücümle dehşete kapılan yüzü daha o anda mahvoldu. Çocuğun burnu oluk oluk kanamaya başlarken bana uzanmaya hazırlanan eli havada donup kaldı, dehşete düştü.

Bunu yapmış mıydım? Ben hayatımda kimseye vurmamıştım bile.

İlya korkunç bir çığlıkla geri kaçarken bar tarafındaki genç çocuk telaşla yanımıza koştu.

"Dur dur dur!" diye bağırırken yaptığım şeye inanamıyormuş gibi çocuğun suratına bakıyordu. Gerçeği algılaması birkaç saniye sürdü çünkü gerçekten feci hâlde kanıyordu. "Kızım sen kafayı mı yedin?" Yeniden bağırdığında çocuğa koşacağını düşündüm.

Ancak benim önümde durdu ve bu hayvan herifle aramıza girdi, bu hareketiyle beraber ne büyük bir bok yediğimi fark ettim. Kimse karşımdaki hayvana nasıl olup olmadığını sormuyordu, yanımıza koşanlar daha çok benim için korkuyorlardı.

Çenemi dikleştirdim, yanlış bir şey yaptığımı düşünsem... Hayır, elbette hak ettiğini vermiştim. Yanlış falan yoktu.

"Çekilin," diye onları terslerken karşımda suratı kan içinde kalan herife bakıyordum. "Bana bak lan köpek, bu insanlar senin suratını parçalamamak için epey sabırlı davranmışlar ama ben sabırlı değilim."

Yere eğdiği yüzünden, en çok da burnundan yere kan damlıyordu. Yüzünden kanlar akarken korkunç bir ifadeyle bana baktı, başka bir zaman olsa ödüm kopabilirdi ancak sanki korkum yok olmuştu. Belki de kanımdaki alkoldendi, anlayamıyordum.

"Ne yaptın lan sen?" diye tükürükler saçarak gürledi, üzerime yürürken sesi mekânı inletiyordu.

Daha da fena bir şey yaptım, elimi suratına doğrulttum.

"Bir adım daha gelirsen suratının kalanını keserim!"

Şişenin ağız kısmı elimdeydi, sivri camı çenesinin ucunda tutuyor, gözüne sokarcasına yapabileceğimi gösteriyordum. Çocuk yaklaşmadı, gözleri büyümüş, kendisinden yarım metre aşağıda olan bu kızın ne dediğini algılamaya çalışıyordu. Hatta sadece o değil, İlya ve barmen de aynı dehşet ifadesiyle yüzüme bakıyordu.

"Hayatın boyunca bu izle yaşarsın," derken bakışlarım alev alevdi. "Bir daha da bar köşelerinde kadınlara küfredip saldırmamayı öğrenirsin, piç kurusu seni."

Şakam olmadığını göstermek istiyordum, geri adım atmak istemiyordum. Elimi kaldırdım ve neredeyse çenesinin ucuna değecek kadar ileri gittim, sivri camı tutan parmaklarım biraz bile titremedi. Onun elinde hiçbir şey olmadığı ve her an suratını kesebileceğimi fark ettiği için şok içinde geri adım attı. Bir yandan yüzüne bulaşan kana dokunuyor, bir yandan parmaklarına bulaşan kızıllığa şok içinde bakıyordu. O an bir seçim yapmak zorunda kaldı ve benimle tartışmaya devam etmedi, gözümün döndüğünü anlamıştı. Bunu yapamadığı için âdeta öfkeden kudururcasına dudaklarını birbirine bastırdı, İlya'ya korkunç bir bakış attı ve geriye döndü. Az önce oturdukları locaya doğru sert adımlarıyla delice bir hızla yürüdü.

"Hayvan," diye homurdandım geriye dönüp pembe saçlı kıza bakarken. Onu baştan aşağı inceledim. "İyisin değil mi sen? Koluna bakayım, İlya."

Tehlikenin uzaklaşmasıyla beraber kızın da rahatlamasını bekliyordum ancak öyle görünmüyordu, gözleri hâlâ arkamda, locadaydı.

"İ... iyiyim de şey..."

İlya çocuğun yürüdüğü locadan gözlerini ayıramıyordu.

"Tarık falan diyeceksen gebertirim seni, kızım aptal mısın? Yürü git evine. Böyle salaklarla aynı ortama girme."

Kavin'le olan olaylardan sonra ben de ona düşman kesilmiştim, öncesinde de müthiş anlaştığım söylenemezdi. Ancak bu konu her şeyden başka bir noktadaydı, ortada alenen bir şiddet vardı. Her ne kadar günlük hayatta aramızda bir soğukluk olsa da kendine bunu yapmasına katlanamamıştım, elimdeki camı kaldırıp ona gösterdim.

"Okulda zıtlaşıyor olabiliriz ama bu sana şiddet uygulanmasına izin vereceğim anlamına gelmez. Eğer buradan çıkmazsan, o locaya

dönüp bu aptalların masasına otururursan seni de tehdit etmek zorundayım."

Gözleri irileşti. "Sadem."

"Yok öyle Sadem falan," diye tersledim. "Anneni ararım, bak şu yanında bizi izleyen barmene de söyledim, buraya polisi yığarım. Yemin ederim yığarım. Tedavini ol, bu piçlerden uzaklaş."

Zayıf suratı, iri gözleri ve muhtemelen hâlâ etkisi altında olduğu madde yüzünden kızarmış göz altları... Hangi birine odaklanacağımı bilmiyordum, neresinden tutsam elimde kalıyordu. Neyse ki buradan çıkıp evine gidebilecek kadar idare eder görünüyordu. Sözümü kesmemesi için yeniden araya girmek istesem de bana izin vermedi, mahcubiyetle başını eğdi, sesini yükseltti.

"Sadem konu o değil."

"Ne?" Artık ben de öfkeliydim. "Sinirim tepeme çıktı iki dakikada. Şu locaya dönmüyorsun, konu kapandı. O heriflerin bir metre yakınına girmek için kendinden nefret etmek gerekir."

Parmağımla o tarafı göstermek için gayriihtiyari geriye döndüm, keşke dönmeseydim. Korkunç bir manzarayla yüz yüze geldim ve bir anda soluğum kesildi. Hatta öylesine korkunçtu ki parmaklarım canım yanmış, ateşe değmiş gibi dudaklarıma uzandı ve ağzımı kapattım. Gördüğüm şeyi birkaç dakika kavrayamadım, donakaldım.

"Ne oluyor lan?" Kelimeler dudaklarımdan acı bir tat bırakarak dökülüyordu.

Boğazım kurudu, göz bebeklerim kocaman oldu. Locada zayıf, çelimsiz bir kız vardı. Uzun kumral saçları, onda daha önce hiç görmediğim şekilde siyah tişörtünden sırtına doğru dağınıkça dökülüyordu. Gözleri yarı kapalıydı, bayık bakıyordu. Ne bedeni ne gözleri bir yerde sabitlenebiliyordu, mahvolmuş bir hâli vardı. Bence ne yaşadığının bile farkında değildi. Az önce yüzünü kanattığım çocuk kıza doğru iyice eğilince kız ona sarıldı, beraber ayağa kalktılar. Sarhoş adımlarla hayvan herifin koluna girdi, esmer çocuk onu belinden sıkıca kavradı ve locadan güçlü bir hamleyle çıkardı. Orada birkaç kişi daha vardı ancak kullandıkları şeyin etkisi yüzünden hiçbiri kıpırdamıyordu, midemde ani bir bulantı yükseldi.

Hayır, bu benim içtiğim şeyden değildi. Gördüklerimdendi.

Ayrılmadan önce Tarık'tan muhtemelen içinde uyuşturucu olan ufak bir paket aldıklarını gördüm. Hayvan herif paketi doğru

yanındaki kıza uzatınca kalbim duracak sandım, kız paketi sessizce aldı.

"Evla," diye fısıldarken dehşete düşmüştüm.

Beni duyar sandım, duymadı. Bana bakar sandım, bakmadı. Gördüğü tek şey yanındaki adamdı, başı güçsüzce onun göğsüne doğru düştü. Ona daha çok sarıldı ve algıları tamamen kapanmış gibi onunla yürümeye başladı, adımları sarsaktı.

"İlya bu ne demek oluyor?" derken nefesim göğsüme sığmadı.

Arkadaşım karşımdaydı. Yıllardır sığındığım en güvenli limanlarımdan biri olan, evime gelirse diye ona ait bir çarşafı olan, telefonumun ucundaki, şehrimin uzak sokağındaki ama kalbimin çok yakınındaki, zihnimin çıkmazındaki kız... Evla buradaydı ama bir şey yanlıştı. *O buraya ait durmuyor, iğrenç bir eğretilik her yerini kaplıyordu, burada olmaması gerekiyordu.*

"Sadem olayı büyütme," diye fısıldayan İlya bir adım yaklaşmış, arkadan kulağıma fısıldıyordu. "Evla sana sonra anlatır."

"Sen ne saçmalıyorsun ya?" Bağırarak ona dönerken gözüm dönmüştü. "Kız ne hâle gelmiş görmüyor musun? Bu çocuk kim oluyor da onu tutuyor?"

İleri atıldım, öfkeyle onlara yürümek istedim ancak bu defa işler istediğim gibi olmadı. İlya ondan beklemediğim bir kuvvetle beni arkadan yakaladı, kollarımı tuttu, hareket edemeyeyim diye tüm gücünü kullandı. Biraz itiştik ama beni asla bırakmadı.

"Dur," diye tekrar fısıldadı. "Evla asla seninle gelmez. Gitme."

"Kızım çekilsene!" diye bağırırken onların uzaklaşmasını izliyordum. "Bu şerefsiz Evla'yı götürüyor!"

"Evla onunla gidiyor."

"Tanışıyorlar mı?" Öfkeyle bağırırken kollarımı bırakması için İlya'ya doğru geriye dönmeye çalıştım.

Yeniden önüme döndüm, beni duymayan arkadaşıma seslenmeye çalıştım.

"Evla! Evla bana bak!"

Yüksek müzik sesimi bastırdı, İlya kollarımı daha sıkı tuttu, tüm gürültüye rağmen en iyi duyduğum şey onun fısıltısı oldu.

"Onlar sevgililer, Sadem."

Başımdan aşağı kaynar sular dökülmüş gibi irkildim, kalbim sıkıştı. Elimde tuttuğum cam parçası yere düştü, gözlerim kocaman

açıldı. Arkadaşım mekânın derinliklerinde, karanlık koridorda bulanık bir zihinle kaybolup giderken arkasından bakakaldım.

"Ne saçmalıyorsun sen ya?" Sesim titredi. "Biz tanımıyoruz böyle birini, bu çocuktan hiç bahsetmedi. İlk kez görüyorum."

Ellerim titremeye başladı, felaket senaryosu sessiz ama güçlü adımlarla üzerime yürüyordu, saklanmak istedim.

Başaramadım, İlya gözlerimin tam içine baktı. "Anlatmamış olması neyi değiştirir?"

Yutkundum, Evla gitmişti. O herif de gitmişti. Yanlarında bir şey daha götürmüşlerdi.

Arkadaşlığımızdı, giden buydu.

"Yanlış anlamışsındır." İtiraz etmek isterken benim de zihnim bulanmaya, sesim iyiden iyiye titremeye başladı. "Öyle şey mi olur? O bize mutlaka anlatır." Öfkeyle soludum, suçlusu İlya'ymış gibi ona kötü kötü bakıyordum. "Hem ne demek anlatmaması neyi değiştirir? Çok şeyi tabii ki!"

İlya'nın zayıflayan tutuşu ve ince parmaklarından istifade ederek beklemediği bir anda karanlık koridora koştum. Ne kadar uzaklaştıklarını bilmiyordum ancak yakalayabileceğimden emindim.

"Yok öyle dünya!" Arkalarından bağırırken öfkeden kıpkırmızı olmuştum. "Kızı sarhoş edip faydalanıyor resmen! O benim arkadaşım, anladınız mı? Evla'yı öylece götüremez!"

İlya'nın peşimden koştuğunu, hiç düşünmeden karanlık koridora girdiğini duysam da yavaşlamadım. İri bir beden ve yanındaki cılız kız görüş alanıma girince onları tutabilirim sandım ve çocuğa birkaç küfür savurdum ancak ya sarhoş olduklarından ya da beni umursamadıklarından geriye dönmediler. Kâbusta gibi hissediyordum.

"Evla!" diye bağırdım. "Buraya baksana!"

Başı hâlâ güçsüzce o çocuğun omzuna düşüyordu, beni duysaydı mutlaka dönerdi. Gözlerim dolu dolu, öfkem her yeri ele geçirmiş ve yakmaya hazırken dudaklarımı birbirine bastırdım. Soluk soluğa durmak zorunda kaldım çünkü önüme iri bir güvenlik görevlisi geçti. Onlarla arama set çekti, iri çocuk Evla'yla beraber karanlıkta kayboldu. Arka kapıya benzettiğim bir çıkıştan çıktıklarını görünce güvenliği ittirdim.

"Nereye çıkıyor o kapı?" diye bağırırken kendimi kaybetmek üzereydim. "Polisi arayacağım!"

İlya arkamdan yetişti ve omuzlarımı tuttu. "Bir dur artık ya!"

"Çekilsene sen."

Onu ittirip güvenliğe döndüğümde adam İlya'nın zayıf bileklerinin aksine oldukça sert bir hamleyle bana bir darbe girişiminde bulundu. Sadece elinin ucuyla itmesine rağmen duvara çarptım. Düşmemek için tutunduğum sırada uzun boyuyla beni tepeden inceliyordu.

"Seni bir daha Vadi'de görmeyelim," diye uyardıktan sonra kapıyı işaret etti. "Ön taraftan çık, kaybol."

Bu kadar olay çıkardığım için elbette istenmeyecektim.

"Polis," derken nefes nefeseydim. "Sizi mahve..."

"Denesene."

Adam rahat bir tavırla kaslı kollarını göğsünde birleştirirken buraya ilk kez baskın yemeyeceklerini bildiğinden rahattı. İlya yanıma geldi, artık o da sarhoş olamayacak kadar ayıktı. Çenemi tuttu ve yüzümü yüzüne çevirdi. Pembe saçları dağılmış, göz çevresi saçlarıyla benzer kızarık bir hâle bürünmüştü.

"Ne bu mekânın karanlık koridorlarına ne de arka kapının çıktığı pis sokağa seni alırlar, anladın mı, Sadem?"

Anlamamı ister gibi çenemi iyice sıktığında elini çarparak onu ittim, nefes nefese kalmıştım ancak öfkem İlya'ya değildi. Onun neyi anlamamı istediğini anlayabiliyordum.

"Evla," demeye çalışırken öfkeliydim. "Ama Evla..."

"Polis çağırırsan önce biricik arkadaşını alırlar çünkü o da bizimle. Kafayı mı yedin? Ailesine ne bok diyeceksin? Hesap verebilecek misin? Hayatını mahvettiğinle kalırsın."

Fısıltısı beni kendime getirirken durdum, soluklarımız birbirine karışırken İlya benden bıkmış gibiydi.

"Nereden geldin buraya?" diye tısladı ve çenemi bıraktı. "Burası sana göre bir yere mi benziyor? Çık git kızım, bir daha da uğrama."

"O..." Titrek bir sesle mırıldandığımda korku ilk kez damarlarımda gezinmeye başladı.

Güvenlik görevlileri yanıma yaklaştı, gitmem için dakikaları sayıyorlardı. Burası, güpegündüz gözlerine baktığım lise arkadaşlarımla dolu olsa da geceleri aynı sıfatları barındırmıyordu, içerideki herkes gerçekten korkunçtu.

"Evla seninle asla gelmez." İlya'nın cümleleri taş gibi ağır ve sertti. "Yüzünün hâlini görmedin mi? Babasını bile tanımaz."

"İçmiş o."

"Sandığın kadar masum içmedi."

"Sevgilisi dediğin piç..."

"Aylardır takılıyorlar, Sadem. İki haftadır da her an birlikteler. Kafan neyi almıyor? Çocuk seni ya da beni dövüyordu diye Evla uzak duracak değil, ne olmasını umuyorsun sen?"

Sesi zihnimde acı dolu çığlıklara sebep oldu. *Aylardır takılıyorlar da ne demekti?*

"Güngör'le takılıyor o," derken duyacaklarımdan korkuyordum, çaresizce İlya'ya baktım.

"Güngör ve Evla uzun süre önce ayrıldı. Eğer bu çocuğun yanına giderken sana Güngör'le buluştuğunu söylediyse iyi halt etmiş."

Dudaklarım aralandı, bir şey söylemek istedim. İlya işaret parmağıyla göğsümü dürttü.

"Ve siz muhteşem arkadaş grubu... İçinizden biri böyle piçlere bağımlı olacak kadar feci durumdayken bunu hiç anlamadıysanız, asıl siz iyi halt etmişsiniz. Sen Sadem, Evla'dan daha berbat durumda olan sensin. Bu kızı hiç görmedin mi? Yoksa görmek mi istemedin?"

Acımasız sesi kulağımı tırmaladı. "Çünkü bu iki cümle arasında büyük bir fark var. Bilirsin, bazı harfler her şeyi değiştirir."

Nutkum tutulmuştu, kız beni bıraktı, koşturmaca esnasında yere düşen birkaç eşyasını alıp toparlanırken güvenliklere başımızdan gitmeleri gerektiği konusunda bir şeyler söyledi. Benim buradan çıkacağımı ve tehlikeli olmadığımı anlatmaya çalıştı. Adamlar onu benden çok daha iyi tanıdıkları için ciddiye alıp konuşurlarken ben karanlık koridora bakıyordum.

Evla'yı kaybettiğim koridora.

Güngör'e bağlı olduğundan emin olduğum, onunla içtiğini söylediği gecelerde bunu hiç teyit etmeye ihtiyaç duymadığım, hayatındaki birçok soruna uzak ya da yakın şahit olup belki de bir gün sonra üstelemekten kaçındığım, sorsam da anlatmadığı için tüm yolları kapattığım anlara, Evla'yı kaybettiğim koridora bakıyordum.

Doğruluk cesaret oynuyorduk ve Güngör bana o gece Evla'yla değil, Tarık'la takıldıklarını söylüyordu, kendi kendime yalancı diye iç çekiyordum. Kantinde uzun zaman sonra Evla, Güngör'ü reddetme cesareti gösteriyordu, hayret ediyordum. Oysa şimdi taşlar yerine oturuyordu. Evla Güngör'e bağımlıydı ancak âşık değildi. Hisleri öyle karmaşıktı ki

belki de biz onu eleştirmekten başka hiçbir halta yaramamıştık, hislerinin derinine inmemiştik. Arkadaşımın yalpalayarak gittiği koridorun karanlığı, anılarla beraber beni boğdu ve tüm mekân beni koca bir uğultuya hapsetti.

"Git artık."

İlya'nın kolumdan tutup beni dışarı attığını fark eder gibi oldum. Bir daha gelmememle ilgili bir şeyler daha söyledi.

Ve sanırım teşekkür etti. Onu kurtardığım için miydi?

"Evla'yı kurtaramamışım ki," diye fısıldadım.

Issız sokak düşüncelerimi bastırmayacak kadar sessizdi.

Barmen çocuğun "prenses orada" derken gözlerinin değdiği karanlık locada kastettiği kişiyi İlya zanneden masum ben, orada gizlenmiş olan Evla'yı hayal meyal fark ediyordum.

Bu ben geçmişe dönmek istiyordu. Mümkün müydü? Çünkü bu gece tam bir kâbustu.

22. BÖLÜM
SAHNE ARKASI FİGÜRANLARI

"İşte şimdi gecenin en önemli ânındayız. Sevgili veliler, değerli öğretmenler, kıymetli müdürümüz ve biricik Roza Koleji öğrencileri. On ikinci sınıf öğrencilerimizin kendi kurdukları tiyatro kulübüyle birlikte düzenledikleri yıl sonu oyunu için burada bulunmaktasınız, jürimiz tarafından verilecek puanlama sistemi ile bu gece not girişleri bitmeden önce son değerlendirmeleri alacaklar ve belki de okul birincisi bile bu oyun sayesinde seçilecek. Hazır mısınız?"

Büyük bir alkış tufanı koptu. Perdenin arkasından göz ucuyla sahneye bakıyordum. Delice gergindim, büyük konferans salonu hiç olmadığı kadar tıklım tıklımdı. Bizler perdenin arkasında oyuna başlamayı beklerken son on dakikamız kaldığı için edebiyat öğretmenimizin konuşmasını tamamlamasını bekliyor, son dekor hazırlıklarını yapıyorduk.

"Prenses tacı kayıp."

"Bende o, şuradan aldım."

"Pencere dekoru nerede?"

"Arkaya sıkıştırmışlar, düşüyordu sanırım."

Herkes bir yere koştururken kostümler havada uçuşuyordu, tüm provalarda son derece hazır hissetmiş olmamıza rağmen burada oldukça gergindik. Sanki sahneye ilk kez çıkacaktık.

"Son kontrol," diye içeri seslendim. "On dakika var arkadaşlar, yerlerinizi alın. İlk sahne için başlıyorum, Kavin sen sağdan giriyorsun, kapı dekorunun arkasında bekleyen kişi Korkmaz olacak. Işık yandıktan sonra yaklaşık on saniye içinde hazır olması gereken diğer kişiler Hayat, Neris ve..." Yutkundum, gözlerim kâğıttaki isme değerken başımı kaldırıp kıza baktım. "İlya."

Pembe saçlarını üstten toplamıştı, dün geceki tuhaf hâline kıyasla çok daha iyi görünüyordu. Tam anlamıyla derli toplu bir hâle bürünmüştü. Oyundaki dönem havasını veren kabarık eteği, püsküllerin sallandığı gömleği, boynundaki pembe fuları ve oldukça dikkatle suratıma bakan gözleri.

"Buradayım," diye elini kaldırırken sadece ikimizin bildiği bu kötü anıyı defetmek için gözlerimi kaçırdım.

Evla... Gece onu arayacak cesareti kendimde bulamamıştım. Sabah olduğunda mesaj atmak istemiş ancak onu da başaramamıştım. Duyacaklarımdan korkmuş, eğer sinir sistemim tüm bunları kaldırmazsa Kavin'in sınıf tekrarı yapmaması için risk aldığımız bu tiyatro oyununu iyice boka batırırım diye korkmuştum. Bu bir seçim miydi, bilmiyordum ancak gücüm yoktu, onu dün gördüğüm hâlinden sonra derin bir karamsarlık her yanı kaplamıştı.

"Hey, Sadem."

Biri beni dürtünce bulunduğumuz âna geri döndüm. "Son dört dakika!" diye bağırdılar.

"Tamam," dedim stresli bir biçimde avuçlarımı üzerimdeki elbiseye silerken. "İlk sahne için hazırız. Hiçbir sorun yok arkadaşlar, çok iyi iş çıkaracaksınız, buna eminim. En iyi puanları almaya bakın, varınızı yoğunuzu o sahneye koyun."

"Sahne iki..."

Baran kendi sahnesine bakmak için elimdeki kâğıtlara yaklaşınca elimi kaldırdım.

"İkinci sahne oyuncuları! On beş dakika içinde sizin hazır olmanızı istiyorum. Yeniden Kavin, ardından içeri girecek olan Güngör. Pencere dekorunda sadece sesini duyacağımız İlya." Gördüğüm isimle kâğıdı tutan ellerim titredi. "Hemen son kısımda dâhil olup şiirini okuyacak olan Erdinç."

Kafamı kaldırdım, gözlerim içerideki herkesin üzerinde gezdi ancak o anda büyük bir boşluğu fark ettim.

"Erdinç yok." Gözlerimi kısarken büyük kulisi şahin bakışlarımla inceliyordum. "Ne demek yok?"

Telaşla etrafta koşturmaya başladığımda Güngör hemen durumu devraldı. "Sakin ol ya, birazdan gelir. Çok dakiktir o, bir dakika kala burada olur."

"Öyle bir dakikamız yok!" dedim şu âna dek fark etmemiş olmanın öfkesiyle. "Provada neredeydi?"

"Fark etmemişiz ya, kulisteki dekor telaşından..."

Neris kendi kendine söylenirken Kavin küfretti. "Hay sıçayım böyle işe."

"Arayın!"

Güngör'e bağırırken çocuk çoktan telefonunu çıkarmış, rehberi kurcalıyordu.

"Gelir o," diye yineleyip bizi sakinleştirmeye çalıştı. "Merak etmeyin diyorum, çocuk belki trafiğe kalmıştır."

Perdenin dibinde duran teknik ekipteki öğrenci seslendi. "Son iki dakika arkadaşlar, yerlerinizi alın."

Hayat sanki durdu. Yaşam daha yavaş aktı, saniyeler geçmek bilmedi. Telefon bir kez çaldı, bir kez daha ve bir kez daha... Kimse açmıyordu.

"Olamaz," derken sesim ağlamaklı çıktı.

Kaybedecek vaktim yoktu, sebep sonuç ilişkisi kurarsak durumun ne olduğu oldukça ortadaydı. Erdinç belki de onunla istediği konuşmayı yapmadığım için bugün bizi ekmişti.

"Böyle bir şey yapmamıştır," derken telefonumu çıkarmaya çalışıyordum. Cebimden fırlayan telefon yere düştü, herkes benim telaşımı izliyordu. "Bir şey yapsanıza!" diye bağırdım. "Neyi izliyorsunuz?"

İlya huzursuz bir biçimde sevgilisi Tarık'ın yanından ayrılıp kulisin ortasına ilerledi. "Trafikte olduğuna emin miyiz? Başka bir şey olmuş olmasın..."

Erdinç'i ararken tırnaklarımı kemiriyordum. "Bilmiyorum."

"Çalıyor mu?"

Telefon çaldı, çaldı, çaldı. Altıncı çalışta umudumu kaybetmiş, daha da büyük bir paniğe kapılmaya başlamıştım.

"Hadi arkadaşlar hadi, son bir dakika. Perde açılacak!"

"Ya hiçbiriniz mi fark etmediniz?" Bağırırken çenem titriyordu. "Ben kaybolan dekorlara bakıyordum, Allah sizi kahretmesin! Erdinç'le sahnesi olan kimse..."

Hayat öfkeyle atıldı. "Final sahnesi ikinizin değil mi? Asıl senin fark etmen gerekiyordu!"

Haklıydı. Kavin uzun boyuyla tam yanımda dikilirken ilk kez bu insanlara laf atmak yerine sakince duruyordu, o da şaşkınlık içindeydi. Birçok kişiden bunu yapmasını beklerdik ancak Erdinç...

Erdinç'ten beklemezdik.

"Açmadı mı?"

Tarık yarı endişeli bir ifadeyle suratıma bakarken Kavin olayı devraldı.

"Henüz on beş dakikası var, onun sahnesi gelene kadar belki yetişir. İlk sahnesi olan herkes öne çıksın, yerinizi alın. Hadi, Sadem halleder."

Sadem halleder. Bu cümlenin ağırlığı omuzlarıma korkunç bir yük yükledi. Sadem halleder miydi? Gerçekten mi?

Önümdeki öğrenciler kostümleri ve son kez kontrol ettikleri bazı küçük dekorlarla perde arkasına ilerledi. Herkes yerini aldı ve son otuz saniye kala birçoğu hazırdı. Bu son saniyeler bittiğinde benim geri sayımım başlayacaktı.

"Evine gitsem yetişir miyim?" diye ağlarcasına sorduğumda boğazıma koca bir yumru oturmuştu. "Uzaktı..."

"Yetişemezsin," dedi Tarık düşünceli bir ifadeyle sakalını sıvazlarken. "Gece de açmamıştı bu benim telefonumu, bir sıkıntı mı oldu acaba?"

Gece hepsi Vadi'deydi ancak orada Erdinç yoktu. Bunu hatırlamak daha da büyük bir paniğe sürüklenmeme sebep oldu.

"Ne yapacağım?" diye fısıldadığım o anda telefonun ucunda beklenmedik bir ses duyuldu.

İnce bir ses.

"Alo?"

"Alo?" diye bağırırken iki elimle de telefona yapıştım. "Alo! Erdinç, neredesin?"

Birkaç saniye sessizce geçti, perde açıldı, seyircilerin alkışları bir fırtına misali yükseldi, çığlıklar koptu. Kalbim bu seslerle daha da gümbürdedi.

"Alo?" Tekrar fısıldadım.

"Erdinç yok şu an," dedi bir kadın sesi. "Kimsiniz?"

"Ne demek yok?" Telaşla odada koşturdum. "O ne demek oluyor ya? Versenize Erdinç'e! Pardon, affedersiniz, bağırmak istemedim, çok önemli de. Acilen konuşmam gerekiyor. Kendisi nerede?"

Nefes nefese cümleleri sıralarken karşıdaki kadın beni böldü.

"Hanımefendi numaranız kayıtlı değil, Erdinç de otoparkta, arabasını..."

"Araç mı kullanıyor? Okula mı geliyor, nerede?"

"Efendim?" Önce anlamadı ancak sonra ekledi. "Okula değil, Muğla'dayız biz. Okul kapandı galiba, öyle söylemişti."

Muğla mı? Bedenim donakaldı, elim ayağım buz kesti.

"Muğla mı?"

Fısıltım Tarık'ı şoka uğrattı. "Ne Muğla'sı lan?"

"Tatile geldik biz, kendisine sizi aramasını söylerim isterseniz. Kusura bakmayın, yol yorgunu çünkü. Uygun olunca dönecektir, olur mu?"

Dudaklarımı birbirine bastırırken öfkem her yeri sardı.

"Siz kimsiniz peki?" diye sorarken çenemi dikleştirdim.

Tarık duvara yaslanırken başını kaşıyordu. "Alya'dır o," diye mırıldandı.

Bu sırada kız cevapladı. "Alya ben, kız arkadaşıyım."

Bir sessizlik oluştu. Perde açılmış, oyuncular seslerini yükselterek rollerine odaklanmaya başlamıştı. Birkaç alkış duyar gibi oldum, bu belki de çocuklarını böyle bir sahnede gören ailelerin sevinç alkışlarıydı, bilmiyordum. Aklım on beş dakika sonrasında ve haftalardır verdiğim emekteydi.

Erdinç hepsini piç etmişti.

"Erdinç'i ver telefona," dedim öfkeyle. "Acele et."

"N... ne?"

Kız kabalaşmamı beklemiyor olacak ki şaşkınca ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Tarık'ın kaşları şaşkınca havaya kalkmış, ne yaptığımı sorguluyordu.

"Sana Erdinç'i ver dedim!" Sesim giderek yükseldi. "Hızlı ol! Acil!"

Tarık bana doğru bir adım attı. "Sadem bir sakin ol."

"Kes sesini sen ya!" diye bağırırken sinirimin neye olduğunu bilmiyordum.

Kız arkadaşı varsa benimle yaptığı konuşma neydi? O kız hayatındayken mi bu boku yemişti? Yoksa ben reddettiğimde bulduğu ilk limana mı koşmuştu? İkisi de birbirinden korkunçtu.

Belki de bu gerçek Erdinç'ti.

"Hadi!" Telefona yeniden bağırdığımda kız sesimden ürkmüş olacak ki telaşlı adım sesleri işittim. Bir yerlere koşuyordu.

"Kim?"

"Bir kız."

İçeriden bir kez daha alkış sesleri duyulurken Erdinç ve Alya denilen kızın sesleri de kulağımı tırmalamaya devam ediyordu. Dehşet içindeydim, öfkemi nereye sığdıracağımı bulamıyordum.

"Alo?"

"Erdinç." Sesim buz gibiydi, bu ben miydim?

Direkt, "Sadem?" dedi.

Sesindeki soru tınısı öfkemi perçinledi, kafayı yiyecekmişim gibi hissedip duvara bir tekme salladım.

"Neredesin sen ya?" derken artık buradan dönüş olmadığını bilsem de çaresizlikten kıvranıyordum. Bir şey duymak istiyordum. Geçerli bir şey. Mesela öldüğünü falan söyleyebilirdi.

"Nerede olduğum seni ilgilendiriyor mu?"

"Erdinç, sen mal mısın?" diye bağırırken duvara bir tekme daha attım, kulisteki herkes sessizleşmiş, beni izliyordu.

Perde tarafındaki bir öğrenci bana doğru koştu, gözlerini kocaman açmıştı.

"Sadem!" diye çıkıştı. "Sesin duyulacak, alçalt. Sahnedeler."

Çocuk dikkatimi dağıttığı için gerçekten de sesimi kısmak zorunda kaldım, zihnim yeniden acil durum planlarını devreye soktu

ve bir anda bu korkunç ânı nasıl yönetebileceğimle ilgili fikirler yürütmeye başladım. Fakat bu esnada telefonun diğer ucundaki Erdinç kendi kendine bir şeyler söyleme devam ediyordu. Ses tonu öylesine kötü bir hisse sebep oluyordu ki sanki bugün olması gereken yere gelmemesinin sebebi benmişim gibi düşünmeme neden oluyordu.

"Anladın mı?" dedi uğultu yeniden daha anlaşılabilir kelimeler hâlini aldığında. "Senin beni ne arama ne de nerede olduğumu sorma hakkın var. Dün beni bıraktığın durumdan sonra..."

"Ya şeref yoksunu!" diye bağırırken sesim yükselmesin diye dişlerimi sıkıyordum. "Sahne başladı, oyunda en önemli rollerden biri senin. Sen kafayı mı yedin? Sorumluluğunun farkında mı değilsin?"

"Değilim Sadem!" diye bağırırken boğazının acıdığını düşündüm. Bir şeyin kırılma sesini duyar gibi oldum ama üzerinde duracak zaman değildi. "Değilim, anladın mı? Bugüne kadar destek oldum, sen de bana cevabımı verdin. Oldu mu?"

"Sen her şeyi çıkar ilişkisi olarak mı gördün?"

Sesimde nefret vardı, Erdinç'i hiç tanıyamadığımı düşünüyordum. Belki de ben kafamda kurduğum birine âşık olmuştum ve işte gerçekler şimdi saklandıkları yerden gözümün önüne fırlıyorlardı.

"Neyse ne," diye konuyu kapatmaya çalıştı. "Bensiz başının çaresine bakarsın."

"Bu işin altından kalkacakken neden yanıma gelip beni kandırdın? Niye o kadar insanı topladın? Niye yaptın bunu?" Ağlamamak için dudaklarımı birbirine bastırdım. "Amacın hep bu muydu?" Bir damla yaş gözümden süzüldü. "Kaç kişinin notlarıyla oynuyorsun, madem öyle, neden sabah aramadın? Ben... Ben bir yol bulmaya çalışırdım."

"Tıkadın sen bütün yolları." Sesinde korkunç bir öfke hissediyordum.

İnanamıyordum. Hayır, aşk bu olamazdı. Onu reddettiğim için bu hâle gelmiş olamazdı. Bir insan, bir başka ruha âşıksa ona bunu yapamazdı. Çünkü ben Erdinç'e zarar verecek bir şey yapmaktan kaçınırdım, yıllardır tek korkum yanlışlıkla bile olsa ona kötü hissettirmekti. Şimdi telefonun diğer ucundaki bu adam, onu reddettiğim için

beni bu gece yarı yolda bırakmıştı. Acısını, hırsını ve öfkesini aşk gibi masum bir duygunun maskesi ardına saklayamazdı.

"Kafayı yemişsin sen," dedim ve telefonu suratına kapatmak istedim. "Bencil herif!"

Tarık olayın giderek büyüdüğünü anladığı için telefonu almak istedi. "Ben bir konuşayım."

"Ne konuşacaksın sen bununla ya?" diye bağırırken öfkeden deliriyordum. "Muğla'ya gitmiş!"

"Neden böyle yaptığı..."

"Neden yapacak, Tarık? Sevgili arkadaşının güya bana hisleri varmış, kesin öyledir!"

Telefonu fırlatırcasına kapattığımda sürem azalıyordu, Erdinç'le işlerin buraya gelebileceğine ihtimal vermemiştim. Sırtımı duvara yasladım ve başımı ellerimin arasına alıp yere çöktüm.

"Kavin annesini çok zor ikna etmişti," diye fısıldadım. "Sınavı kaybetmesine sebep olacağını söylemesine rağmen bunun notları için olduğunu söyledi... Bittik biz, oyun bugün sergilenemeyecek."

Tarık'ın aklı beş karış havadaydı. "Ne hisleri, Sadem? Öyle bir şey değildir, Erdinç başka bir şey..."

"Neden?" Çenemi dikleştirip başımı kaldırırken uzun boylu çocuğa bakıyordum.

Yanıtlayan, her şeyi kenarda seyreden ve oyundaki sırasını bekleyen Güngör'dü. "Neden olacak? Sana ilgisi olabileceğini düşünmüyor."

"Fark ettim, zaten kız arkadaşı varmış! İyi ki bu tuzağa düşmedim ve reddettim. Sizin etik anlayışınızın içine..."

Güngör sözümü kesti, Tarık'a alaycı bakışlar atıyordu. "Sen söylemek ister misin?"

Tarık onu omzundan itti. "Kessene lan, sırası değil. Herkesin puanı düşecek."

"Benim için hava hoş," diyen Güngör anlamadığım bir biçimde rahattı. "Ben kalmışım geçmişim sıkıntı yok abi, Erdinç ısrar etti diye geldim. Şimdi herifin kendisi yok, bok kafalı. Ulan madem ayran gönüllüsün, bir sevip bir bırakacaksın, bizi ne diye peşinde sürüklüyorsun?"

Dudaklarımı aralamış, bir şey söylemek isterken Güngör aniden bana döndü, yere, oturduğum duvar dibine bakıyordu.

"Sen var ya çok akıllısın, kızım," diye kaşlarını çattı. "Sizin gözünüzde arkadaşınızı üzdüm diye, ikide bir ayrılıp barıştık diye piç olan benim, değil mi? Melek görünümlü, yakışıklı, sorunsuz Erdinç genç kızların sevgilisi nasıl olsa..."

"Öyle bir şey demedim ben," diye kısık sesle konuşurken Tarık onun önüne geçti.

"Devam etme abiciğim, kimseye faydası yok. Hadi, rolüne."

"Dursana sen ya!" diye engel olarak oturduğum yerden kalkıp karşılarına dikildim. "Neyi söylemesini engellemeye çalışıyorsun sen?"

Güngör, Tarık'a aldırmadı. "Hep biz mi küfür yiyeceğiz, lan? Soruyor kız işte, dürüst olsanıza." Bana döndü, tam gözlerimin içine bakarken söyleyeceği şeyden korktum. "Erdinç hep böyledir, kızım. On beş günde bir âşık olur, ne var ne yok önüne serer, yeri gelir tiyatrocu olur, yeri gelir atlar Muğla'ya gider... Herkes onun yedek planıdır. Sevilmeye âşıktır o, ilgiye bağımlıdır. Siz de uzaktan, okulun saf kızları onu izler durursunuz."

Cevap veremedim.

"Senden hoşlandığını mı söyledi? Öyle değil o işte, bu şerefsiz Tarık'la İlya senin ona nasıl baktığını, uzun zamandır ilgin olduğunu anlatınca Erdinç'in dikkatini çektin alt tarafı, hepsi bu. Bak, karşılık göremeyince yine ortada yok."

"Lan kessene!"

Tarık çocuğu tüm gücüyle omuzlarından itince Güngör de onu itip neredeyse düşürecek kadar sert bir kuvvet uyguladı.

"Ne diye susacağım, oğlum? Şimdi bu kıza, doğruluk cesaret oynadığınız gece kendisine âşık olduğunu söylemiştir. Hanzade'ye yazmıyor muydu? Bu kızın en yakın arkadaşlarından birine... Hep ben mi yavşak diye anılacağım?" Bana döndü, sorarcasına tek kaşını kaldırdı. "Aramızdaki gizli yavşaklar ne olacak? Değil mi, Sadem?"

Aynı anda birçok bilgi zihnime akın etti. Beni öğrenmişlerdi. Sevgimin masumiyeti aralarında meze olmuş, dalga konusu olarak geçmişti. Hanzade ile Erdinç takılmış mıydı? Bana neden bunu söylememişti?

Hangisi Sadem, arkadaşın olan kız mı yoksa sana karşı hisleri olduğunu söyleyip karşına oturan eski platoniğin mi?

Erdinç'in dehşet bencilliğinin tüm gerçekleri ortaya çıkmıştı, sahiden de bu grupta en piç olduğunu düşündüğümüz adam Güngör'dü. Fakat o her şeyi ortaya çıkarmanın verdiği hazla şu anda susturulamıyordu.

"Kardeşim geçsene şu tarafa sen!"

Tarık'ın yükselen sesiyle birkaç kişi araya girdi ve Güngör'ü ondan ayırdılar, çocuğu tutup kulisin diğer ucuna götürdüklerinde yaşanılan şeye yetişemiyordum. Birkaç öğrenci onların arasına girmiş, olayı toparlamaya çalışırken perde tarafında bekleyen, sahneden haber vermekle sorumlu olan ekip arkadaşımız yeniden bize yöneldi.

"Arkadaşlar," diye seslenirken bizim aksimize sesi daha kontrollü çıkıyordu. "Son on dakika, hazır olun. Sıranız geliyor."

Sadece on dakikam vardı ve Erdinç'in rolü bomboş kalmıştı. Onun rolünün iptali yüzünden yerine koyabileceğimiz herhangi biri yoktu, kimse bu kadar hızlı ezber yapamazdı. Tam anlamıyla boku yemiştim.

"Bir şey buldum."

Yanımdaki kişi Kavin'di. Onu gördüğüm için neredeyse ağlayacaktım, az önce olan hiçbir şeye şahit olmasa da bir kez daha hislerinin ne kadar kuvvetli olduğunu ve Erdinç'ten nasıl olur da hiçbir zaman hoşlanmadığını anlıyordum.

"İkinci ve üçüncü sahne birbiriyle yer değiştirmeye uygun sahneler, monolog var çünkü. Şuradaki karakter daha geç girerse, onun konuşması da beş dakika daha sürerse..."

"Yeni bir Erdinç bulamayız ki..." Titrek sesimle araya girdiğimde Kavin elimdeki kâğıtları kurcalıyordu.

"Bir sakin ol," dedi derin bir nefes verip. "Halledeceğim ben. Daha oyunun başındayız, hiçbir şey bitmedi. Neris senin ikinci sahnede rolün var mı?"

Sahnede işi bittiği için bize doğru hızlı adımlarla yürüyen kız elimizdeki kâğıtlara bakıyordu, Kavin'e yanıt verdi. "Dördüncü sahnede varım ben."

"Seni ikiye çekiyorum."

Kavin'den beklemediğim bir ataktı, eline geçirdiği kalemi bir yandan stresle ısırırken bir yandan gözlerini kısmış, kâğıtları inceliyordu. Bir tutam mavi perçem gözünün önüne düşünce hızlı bir şekilde kalemle saçlarını topladı ve yeniden kâğıtlara uzandı.

"Arkadaşlar, tamam hallettim. Erdinç'in rolünü en hızlı ezber yapabilecek öğrenciye vereceğiz. Normalde on dakika içinde bir sahnesi olacaktı ama şu yapacağımız değişiklikle olay akışı bozulmadan yirmi beş dakikamız olacaktır. Hızlı olun, Neris sen çıkacaksın."

"Ta... tamam," dedi kız telaşla kostüm değiştirirken. "Dörtteki gibi mi okuma yapacağım?"

"Aynen."

"Peki dördüncü sahnedeki benim oynadığım kısma hangi oyuncu gelecek?"

Neris kafası karışmış bir biçimde sorarken Kavin'in gözleri hızla odayı tarıyordu.

"Bir şey bulacağız," diye fısıldarken hırslıydı. "Bir kadın oyuncu, bizi dördüncü sahnede idare ederse..."

Kulisten cılız bir ses duyuldu. "Yardıma ihtiyacınız var mı?"

Aynı anda ona baktık, içerideki tüm öğrenciler âdeta kurtarıcı bir melekle karşılaşmış gibi şaşkındı. Kirpiklerimi birkaç kez kırpıştırdım ve kulis perdesinin dibinde, bembeyaz elbisesi ve uzun kumral saçlarıyla öylece dikilen kıza baktım.

"Evla," diye fısıldarken sesimi bulamam sanıyordum.

Onu son gördüğüm hâlinden oldukça farklıydı, dün gece onunla yüzleşme cesareti gösteremediğim için korkunç hissetsem de işte buradaydı, korktuğum onca şey gibi tam karşımda duruyordu.

"Selam herkese." Elini kaldırıp ürkekçe salladı. "Kadın oyuncunuz mu eksik?"

"Aslında geri zekâlı bir erkek eksik ama onun yerini kapatmak için vakit kazanmak adına sahne değişikliği yapıp bir kadın..." Kavin hızlı konuşmasına son verip durdu. "Evla, rolü mü alacaksın yoksa?"

İçerideki herkes heyecanla ikisine bakarken Evla gözlerini irice açmış, her an bir yerlere saklanacak gibi çekingen duruyordu. Sahnede nasıl bir iş çıkarırdı, bilmiyordum ancak ona muhtaçtık, emin olduğum diğer şey buydu.

"Rolü alabilirim."

Kavin, Evla'nın yanıtıyla beraber ona koştu. "Gerçekten mi? Tahminen beş dakikan falan var, hızlıca giyinip kostümü hallettikten sonra şu repliği ezberlemen..."

Neris kendi kâğıdını uzattı. "Burada, bakabilirsin."

O an hiç beklemediğimiz bir şey oldu, Evla gergince saçının ucuyla oynarken gözlerini kaçırdı.

"Rol ezberimde, hallederim ben. Kostümü vermeniz yeterli."

Başını kaldırdı, Güngör'ün olduğu tarafa baktı. "Dördüncü sahnede sanırım seninle oynayacağım."

Nutkum tutulmuştu, bu kız neler diyordu? Ağzımı açıp iki kelimeyi bir araya getiremeyecek kadar büyük bir şok içindeydim.

"Nasıl lan?"

Tarık'ın şaşkın nidasına Evla yanıt verdi, bunu yaparken önemsiz bir şeyden söz ediyormuş gibi yavaş adımlarla kostüm bölümüne ilerliyordu.

"Birkaç kez izledim sizi..." Hepimize kısa bir bakış attı. "Provalarda yani. Aklımda kalmış."

Kavin heyecanla eline gelen ilk elbiseyi çekip arkadaşımızın üzerine tuttu.

"Tamam, bugün duyabileceğimiz en iyi şeyi duyduk! Hızlıca giyin, bu senin bedenine olur." Mavi saçlarını savurarak içeridekilere baktı. "İğne bulun, belini daraltmak gerekebilir, konuşurken rahatsız hissetmesin."

Hepimiz şaşkınca olanları izlerken Kavin hızlı bir kriz kontrolüyle olayı devraldı, şimdi Erdinç'in sahnesinin gelmesine on değil, yirmi dakikadan fazla vardı. Bu ilk kez içimde bir umudun yeşermesine sebep oldu. İkinci sahne için Neris yerini alıp perdenin dibine girerken derin nefesler veriyordu.

Bir anda bağırıverdim. "Yapacağız!"

Sesimin sahne önüne gitmesinden endişe edenler bana şok olmuş şekilde baksa da aldırmadım, müzik benim sesimi bastırıyordu.

"Yapacağız arkadaşlar! Şu anda umut var!"

Evla'ya koştum, son kez kâğıtları ona uzatırken onu soyunma odasına yürütüyordum.

"Çok teşekkür ederim," diye fısıldadım gözlerine bakamadığım anlarda. "Şu anda hayatımızı kurtardın."

"Önemli değil," derken aynı ürkeklik üzerindeydi.

Elbiseyi eline tutuşturan Kavin hızla soyunma kabinine itti. "Gir hadi, elinden gelen en hızlı versiyonun ol!"

Kabini kapatıp bana döndüğünde karanlıkta Kavin'le bakıştık.

"Şimdi ne olacak?" diye fısıldadığımda yutkundum.

"Bir Erdinç bulacağız."

"Kim?"

Kavin hiç düşünmedi. "O çocuk."

Bakışları, kim olduğunu hemen anlamamı sağlayacak kadar net bir insanı işaret ediyordu.

"O... o mu?" Sesim titredi.

"O, Sadem. Hemen onu ara."

"Ama o bugün annesiyle..."

Buğra Han'ın buraya gelemeyeceğini biliyordum, annesiyle olan önemli vaktine çomak sokmak, onu bir kez daha kendi problemimle boğmak...

"Sadem düşünecek vakit yok!" diyen Kavin omuzlarımdan tuttu ve gözlerimin tam içine baktı. "Bu kadar zor bir işi sadece onun gibi akıllı bir çocuk yapabilir."

Kalbim heyecanla çarpıyordu.

"O Evla gibi ezberlememiştir..."

Fısıltım kendime inanmadığımı gösteriyordu, Kavin'in ise hiçbir tereddüdü yoktu.

"Aramızda sahnede doğaçlama yapabilecek biri varsa bu da o çocuk. Yoktan var etti bu oyunu, anlıyor musun? Ara, dünyanın öbür ucundaysa bile yetişsin." Dudaklarımı araladım ancak Kavin izin vermeyip beni susturdu. "Zaten dünyanın öbür ucundaysa bile senin için gelecektir."

Kalbim duracak sandım, Evla içeriden elbisenin fermuarı için Kavin'e seslenince kabinin dışında yalnız kaldım. Karanlıkta duvarla bakıştık, duyduğum şeyi algılamaya bile vaktim yoktu.

"Dünyanın öbür ucunda bile olsa."

Kendi kendime fısıldadığım şey beni atağa geçirdi. Hızla içeri koşup çantamdan telefonumu çıkarırken dün gece Buğra Han'la dalgaların hırçın sesleri eşliğindeki son konuşmamızı düşündüm.

"*Bir şey olursa beni ara. Mükemmel bir iş çıkaracaksın.*" Bana böyle söylemişti. Yoksa hissetmiş miydi?

Telefonu aldım, rehberde onu buldum. Nedensizce dün, Vadi'ye yürüdüğüm isteksiz adımlar ve içimde solan binlerce hisle elim telefona kaymış, rehberde onun adını bulmuştu.

Onu arayamamıştım ancak kayıtlı adı değiştirmiştim.

Hükümdar olan rehber isminin yerinde başka bir şey yazıyordu, kelimelerle bakıştık.

Hislerimin Hükümdarı.

23. BÖLÜM
ROLLER VE GERÇEKLER

"Sadem?"

"Çok kötü bir şey oldu."

"Ne oldu? İyi misin?"

"Çok özür dilerim. Biliyorum, annenle olman gerekiyordu ama benim başıma dünyadaki en aptal insanların yaşayacağı türden bir aptallık geldi. Güvendim ve yarı yolda kaldım. Üstelik bunun benim suçum olduğu bile düşünülüyor olabilir. Tamam, farkındayım, insanları nasıl görmek istersem öyle gördüm ve belki de gerçek davranışlarını..."

"Sadem. İyi misin?"

"Değilim," diye fısıldarken ağlamaya başlamak üzereydim. "Gelmeni istersem çok mu bencil olurum?"

"Geliyorum."

Buğra Han'ın sesi çok netti, bu histen nefret ettim. Daha az önce yarı yolda bırakılmış ve yıllardır gerçekte nasıl biri olduğunu bilmediğim Erdinç'in mavi gözlerine kanmışken bu kez de telefonun diğer ucundaki sıcak ses tonuna kanıyor olmaktan nefret ettim.

"Peki," diye fısıldarken yutkundum. "Gelmen için sadece yirmi dakikan olduğunu söylersem?"

"On dokuzuncu dakikada yanında olurum."

Başka bir şey söylemedi ve telefonu kapattı. Hattın diğer ucundaki *dıt* sesi beni binbir düşünceyle yalnız bıraktı ancak bu kez yalnızca düşünceler yoktu, hisler de işin içindeydi.

"Çok uzak mıymış?"

Kavin karanlıkta gözümün içine bakıyordu, kulisin arka tarafındaydık. Evla giyindi, perdeyi hızla açtı ve yanımıza geldi.

Kavin'e baktım. "Çok uzakta olsa bile gelirmiş."

Böyle bir şey söylememişti ancak Buğra Han'm çok da bir şey söylemesine ihtiyacımın olmadığı bir evredeydik, onu artık tanıyordum.

"Çok iyi!" Kavin'in yüzü kocaman bir gülüşle aydınlandı. "Biliyordum abi, kimin şerefsiz olduğunu, kimin adam olduğunu tek bakıştan anlıyorum artık!"

Evla elbisesini hızla düzeltti. "Bu oldu mu? Benim için tamam ama..."

Kavin onu çabucak süzdü. "Müthiş görünüyorsun, peri masalından fırlamış gibi. Sahnen geldi, koş hadi!"

Kulisten çıkacağımız anda koridorda bir vücut belirdi, onu uzun boyundan tanıdım, doğruca Kavin'e doğru konuştu.

"Kızlar, Erdinç'in gelemediğini söylediler. İyi misiniz?"

Korkmaz endişeli bir ifadeyle kulisteki diğer öğrencilerden bir adım öne gelmiş, yanımıza sıvışmıştı. Boynundaki fuları gevşetti, Kavin'in öfkesini ölçmeye çalışır gibi ona baktı.

"Gelemedi falan değil," diye tersledi Kavin. "Arkadaşınız bizi tam anlamıyla sattı."

Hırçınca kulisteki diğerlerine doğru yürüyen Kavin nefret kusuyordu.

"Dua etsin şu an ona ayıracak vaktimiz yok ama ben yapacağımı iyi bilirim. Onun bu satışını tüm okula mikrofonla duyuracağım! Hadi bizi geçtim, Sadem'e bunu nasıl yapar ya?"

"Kavin," diye mırıldanırken gömleğinin çekiştiriyordum. "Sırası değil."

Korkmaz da benim gibi düşünüyordu, Kavin'in elindeki kâğıtlara uzandı.

"Sakin ol, şampiyon. Olan olmuş, yola bakalım. Sadece birkaç dakikamız var, hangi sahnelerin yeri değişti? Yapmam gereken bir şey varsa..."

Kavin kendisiyle konuşan Korkmaz'a yandan bir bakış attı, kavga edecekler zannetsem de arkadaşım beklemediğim bir sessizliğe büründü.

"Ne bileyim ben?" diye homurdansa da sesi daha çok çaresiz duyuluyordu. "Bir şey deniyoruz, Evla çıkacak. Umarım tutar."

Korkmaz hemen Evla'ya yöneldi ve onu baştan ayağa inceledi.

"Çok iyi görünüyorsun, şampiyon iki!" diye cesaret verdi. "Sahneyi parçalarsın sen, sana güveniyorum. Zaten melankolik bir kızsın, tüm gücünü sahnede kullan."

Hiç beklemediğimiz tavsiyeler vermeye başladı.

"Seyirciyle göz göze gelme. Tam tepede bir ışık var, kafalarının üzerine denk geliyor. Hem onlara bakıyormuş gibi görünüyorsun hem de onlara bakmıyorsun. Ayrıca sen herhangi bir kısımda takılırsan diye pencere dekorunun arkasında olacağım, o tarafa doğru salınarak yürü, seyirciler senin ne yaptığını anlayamadan ben sana sıradaki repliği fısıldarım. Şimdi oraya bir sürahi koyacağız, repliği unutursan sürahiyi alıyormuş gibi eğil." Korkmaz arkadaki öğrencilerden birine el işareti verdi. "Cem, sürahiyi hallet, hızlı ol."

"Tamamdır abi."

Şaşkınca kirpiklerimi kırpıştırıyordum, hiç beklemediğim şeyler oluyordu. Başta yalnızca alay etmek için bizimle olduğuna inandığım Korkmaz, şu an müthiş bir kriz planı çiziyordu. Beklemediğim bir başka isim tam yanımızda durdu, pembe saçları gözlerimin daha da irice açılmasına sebep oldu.

"Arkadaşlar," diye mırıldanırken stresliydi. "Erdinç konusunu hemen şu an kapatalım. Ne kadar çok düşünürsek o kadar krize sebep olacak. Tek eforumuz değiştireceğimiz sahneyi seyirciye hissettirmemek olsun." Kavin'in gözlerinin içine baktı, karşı karşıya duruyorlardı. "Sen de odaklan," diye önerdi. "Bugün en zararlı sen çıkarsın, bu oyundan alacağın puan en çok sana lazım. Unutma. Öfkeni kenara at, replik ezberini tekrar et."

Neredeyse ağlayacaktım, hızla toparlanmaya çalıştım. "E... evet!" derken telaşlıydım. "Evet Kavin, İlya çok haklı."

Korkmaz, Kavin'in sırtına nazikçe dokundu. "Halledersin, senin için çocuk oyuncağı."

Kavin de benimle aynı şaşkınlığı yaşıyordu. "Tamam."

Fırsattan istifade perdenin dibine kadar ilerlemiş olan Evla'nın yanına sıvıştım, derin nefesler veriyor ve sahnesi için hazırlanıyordu. Yanına geldiğimi görünce bana doğru baktı, göz göze geldik.

Dün gece bir türlü beni görmeyen gözleri...

"Nasılsın?" diye sorarken boğazımı temizledim.

Bana, dünü hatırlıyormuş gibi bakıyordu. "İyi gibi."

Ninova

"Her şey ezberinde mi?" Aslında sormak istediğim şeyin bu olmadığını ikimiz de biliyorduk.

"Ezberimde," diye yanıtlarken gözlerini kaçırdı.

Kısa bir sessizlik oluştu. İçeriden kısa bir alkış işittik, oyuncular son repliklerini söylemiş olmalıydı.

Evla beklemediğim bir şey söyledi. "Belki Güngör'le denk gelme şansım olur diye birkaç hafta önce tüm replikleri ezberlemiştim."

Bugün daha fazla ne kadar şaşırabilirdim, bilmiyordum ancak mümkünmüş gibi her seferinde daha feci bir şey duyuyordum.

"Evla," diye şaşkınca fısıldadım. "Ama sen dün bir başka çocukla..."

"Aslında konu bu değil." Beni çok hızlı bir biçimde böldü, bu kez gözlerini kaçırmadı ve tam gözlerimin içine baktı. "Konu benim nerede, kiminle, ne yaptığım değil, Sadem. Sorman gereken daha önemli bir soru vardı."

"N... ne?" derken korkuyordum.

Oyuncu öğrenciler kulise girdi ve Evla'nın sahnesi için son on saniyeyi saymaya başladık. Ekipten biri bize doğru yürürken Evla'nın elaya çalan gözleriyle bakışıyordum.

"*Oyunda sen de oynamak ister misin, Evla*? demeliydin." Gözünü kırpmadı, söylediği şey bembeyaz kesilmeme sebep oldu. "*Provalara katılıp kendini göstermek ister misin, Evla? Evet, biz belki senin sahneye cesaret edemeyeceğini tahmin etmiş olabiliriz ama sen kendini sınamak ister misin, Evla?*"

Önüne döndü, saçları yüzüme doğru savrulur gibi oldu. Son cümlesini söyledi. "*Ezberin iyi mi, Evla?*"

Tüm cümleleri bir hücumu andırıyordu, elim ayağım buz kesmişti. Beklentisi karşısında söyleyebileceğim tek bir şey bile yoktu, şoka uğramıştım.

"B... ben..." diye kekeledim.

"Artık sorun değil. Üç hafta önce sorundu."

Bana döndü ve az önceki bakış gözlerinden silindi. Şimdi öfkeli, kırgın ya da başka bir şey değildi, her zamanki çekingen Evla'ydı. Duygu geçişi karşısında ikinci bir şok yaşadım.

"Bana şans dile," diye fısıldadı ve el salladı.

Sahneye çıktı, adımları korkak gibi görünse de başı dikti, kendine inandığını anladım. Arkadaşım bir kez daha, âdeta dün gece Vadi'nin koridorunda yok olduğu gibi gözlerimin önünden kayboldu.

Nutkum tutulmuştu.

"Çıktı mı? Tamam süper, sıradaki sahne için..." Kavin kulağımın dibinde bir şeyler söylüyordu ancak kendime gelemiyordum. "Tamam mı, Sadem? Öyle yapalım."

Cevap veremedim.

Sahiden de ona sormadın, diyordu iç sesim. Onun en yakın arkadaşı değil miydin?

"Ama söylemedi ki," diye fısıldarken dehşet bir vicdan azabı içindeydim.

Düşünceler beni terk etmiyordu. Birilerine rol vermek için okul koridorunda koşturduğum, öğretmenlerin kapılarını aşındırdığım, öğrencilere yalvardığım, kişi sayısı eksik diye sızlandığım ve tüm zorluklardan yakındığım anlar aklıma geliyordu. En alakasız olduğum insanlara bile bir şeyler soruyor, oyunda küçük de olsa rol alıp almayacaklarını öğrenmek istiyordum. Hemen dibimdeki sırada oturan, gözümün önündeki arkadaşım Evla tüm bunları sakince izliyordu. Çıtını çıkarmıyor, belli ki sorunun kendisine sorulmasını bekliyordu.

Lanet olsun, ona dönüp bir türlü bunu yapıp yapamayacağını sormuyordum.

Herkese bakıyor ancak Evla'yı unutuyordum.

Herkesin fikrini alıyor ancak Evla'ya bu konu hakkında hiçbir şey danışmıyordum.

Üstelik yalnızca ben değil, içimizden herhangi birinin bile gözleri Evla'ya değmiyordu. Zihnimizde tanımlı bir Evla vardı, o bu kalıplara uymuyordu.

Çekingendi, sahne önünü istemezdi, korkardı, ezberini karıştırırdı. Oysa işte şimdi ışıklar altındaki sahnede sadece birkaç dakika içinde gücünü toplamış, repliğini okuyordu.

"Oha," diye fısıldadı Kavin. "Rol yeteneğine bak."

Gözlerim perdenin köşesindeki küçücük boşluktan arkadaşıma uzanıyordu.

"Ve çekip gitti!" diye bağırıyordu tüm gücüyle. "İnanabiliyor musunuz? Terk edilmiş limanlarda bekleyenlerden farksızca, en ummadığım anda ve hatta..."

Durdu, başını daha da dikleştirdi, eteğini toplayıp sahne önüne, yüzlerce velinin dibine kadar yürüdü. Hırçınca saçlarını savurup ellerini havaya kaldırdı.

"Kalleşçe!" diye müthiş bir tonlamayla bağırdı. "Unutulmaktan bile daha öte!"

Bir anlığına söylediği şey kalbimi cız ettirdi, bu kız kimdi? Onu tanıyor muydum? Ya da tanıyor muyduk?

"Böyle bir yeteneği olduğuna inanamıyorum," diye mırıldanan Kavin şok içindeydi. "Şaka gibi abi, içerideki herkese bin basar. Keşke başta fark etseydik."

Başka bir şey söylemedi, hâlâ kurduğu cümlenin farkında değildi. Bizim Evla'yı bir türlü fark edemediğimizin bile farkında değildi... İnanamıyordum, Kavin âdeta beş dakika önceki ben gibiydi.

"Neyse bunu da hallettik, mükemmel. Üçüncü sahne için şu çocuklara..."

Kavin söylenerek kulise koştuğunda gözlerimi Evla'dan ayıramıyordum. Oyunun metninde olmayan bir doğaçlama yapmaya başladı ve ağladı. Öyle gerçekçi ağladı ki neredeyse onunla birlikte ağlayacaktım, üstelik bu çok da kolay bir iş değildi. Karakterin acısını içinde hissetmesi gerekirdi, iki dakika çalışmayla üstesinden gelinemezdi.

Evla gerçekten kendi kendine çok ciddi bir çalışma gerçekleştirmişti, bu boğazımdaki yumruyu korkunç düzeyde büyüttü.

"Üçüncü sahne hazır!" diye bir ses duyduğumda kulise döndüm, güçsüz adımlarla içeri ilerlerken bu gece bu oyunun benden ne çok şeyi kopardığını düşünüyordum.

"Evla'yı ne biçim alkışlıyorlar, abi! Ne yaptı o?"

Erkek öğrencilerden birkaçı perdeye doğru başlarını uzatırken ben onların arasına dönüyordum, çıtımı çıkarıp tek kelime edemedim. Bununla övünmek korkunç olurdu, bu büyük kabahatin tek suçlusu gibi hissediyordum.

Arkadaşıma rezil olmuşum gibi...

"Buğra Han'ın gelmesi gerekiyor," dedi Kavin telaşla saatini kontrol ederken. "Neredeymiş, Sadem?"

Sessizce telefonumun ekranına baktım, onu aramamın on sekizinci dakikasındaydık.

"Birazdan..." Dudaklarımı araladım ancak kulisin girişindeki hareketlilik sözümü kesmeme neden oldu.

Nefes nefese içeri koştu, bisikletiyle gelmiş olmalıydı ki bir yandan kaskını çıkarıyordu. Ceketini düzeltti, kaskı bir kenara fırlattı ve çabucak koyu renk gözleriyle içeriyi taradı.

Gözleri, aradığı şeyi bulmuş gibi gözlerimde durdu.

"Geldim."

On sekizinci dakikada gelmişti.

"Abi bu çocuk efsane bir şey ya!" diye bağıran Kavin hayatımda şahit olmadığım kadar mutlu ve heyecanlı görünüyordu. "Heykeline beton yetmez ya! Yemin ederim *geleceğim* dedi ve geldi!"

İnsanlar heyecanla Buğra Han'ın çevresini sararken kulisin loş ışığında birbirimize bakıyorduk, ne o insanlara yanıt veriyordu ne de ben.

Sanki sessiz bir sözleşme imzalamıştık, daima birbirimizin yanında olacaktık.

"Hoş geldin," diyebildiğimde utanıyordum, aramızda bir şeylerin çoktan başladığını biliyordum, sanki bu bir kanıt gibi hissettiriyordu.

"Hoş buldum."

Âdeta bir elektrik trafosu patlamış da biz ortasında kalmış gibiydik. Son yirmi dört saatte yaşadığım tüm duygular içimde büyüdü ve Buğra Han'ın gözlerine doğru aktı. Aşk, yanılgılar, mutsuzluklar ve deli bir heyecan.

Dehşet bir heyecan.

Kaybettiklerimin ve yerine koyamayacaklarımın, elimden kayıp gidenlerin ve bana ilk kez gelenlerin...

Sahneden çığlıklar yükseldi, Evla müthiş doğaçlamasına devam ediyordu. Onun alkışları kulağımda çınlıyor, âdeta benim kaybedişimi de ispat ediyordu. İnsanlar Evla'yı alkışladıkça rezaletim de büyüyor gibi hissediyordum, ona sunulan her gururlu bakış, alkış ve mutluluk bana verilen eksi bir puandı. Onu fark etmeyişimin acısıydı.

Ne kadar berbat bir arkadaş oluşumu alkışlıyorlardı.

Buğra Han bana doğru iki adım attığında yutkundum, keskin bakışları sanki içimi deliyor ve yine beni görüyordu. Göstermek istemediğim eski ve yeni tüm yaraları, içimde büyüyen kırgınlıkları ve en çok da...

En çok da ona olan duygularımı.

"Ne yapıyoruz?" diye sordu.

Sadece birkaç dakikası vardı ve başka hiçbir derdi yoktu. Boş konuşmuyor, laf kalabalığı yapmıyor, doğruca gözlerimin içine bakıp ondan ne istediğimi soruyordu.

"Şey," dedim fakat sesim istediğimden daha fazla titredi.

İyi ki Kavin vardı. "Şöyle yapıyoruz, zeki çocuk, hızlı bir kostüm değişimi ve rol adaptasyonu geçiriyorsun. Sana ezberleyeceğin kısımları veriyoruz, şu aptalın sahip olduğu roldeki tüm sahneleri..."

Buğra Han konuşurken Kavin'e değil, bana bakıyordu. "Erdinç mi?"

İnanamıyordum, ben dışında herkes bu gece Erdinç tarafından hayal kırıklığına uğrayacağımı biliyormuş gibiydi.

"Evet," dedi Kavin, Erdinç'in arkadaş grubu yanımızda olmasına rağmen. "Ondan daha büyük aptallar var sanıyordum ama belli ki senin için tek bir aptal varmış, hemen anladın. Biz de bugün öğrenmiş olduk."

"Kavin!"

Tarık bize doğru bir adım atınca İlya, erkek arkadaşının bileğini tuttu. "Geri bas."

"Ne demek geri bas kızım, duymuyor musun?"

"Sen şu an Erdinç'in bizi ne bokuma sürüklediğinin farkında mısın ya?" İlya beklenmedik bir şekilde, her zaman dip dibe durduğu sevgilisine sataşınca kuliste dehşet bir sessizlik oluştu.

"İlya." Tarık'ın sesi uyarıcıydı, uzun boyuyla kızın üzerine eğilmiş, tehditkâr bakışlar atıyordu. "Erdinç'i buradaki kimseye yedirmem, haberin olsun. Çocuğun kafası kim bilir neye attı? Bilmiyoruz."

"Neyi bileceksin ya? Saçmalamayı kes. Bildiğin sattı tüm oyuncuları, onun yerine kimseyi bulamasaydık ne olacaktı? Madem böyle narsist triplere girecekti, o zaman elimizden tutup bizi bu salona sokmayacaktı! Anladın mı? Resmen bir ayımızı yedikten sonra bunu yapma hakkı yok."

Tarık şok içinde kız arkadaşına bakıyordu. "Sen şu an Sadem'i mi savunuyorsun? Aralarında ne geçti bilmiyorsun bile!"

"Sen laftan anlamıyor musun?" diye çıkıştım. "Arkadaşının egosunu tatmin edemedim, teklifini kabul etmedim diye başımıza bunlar geldi işte!"

İlya bana kaçamak bir bakış attı ve çocuğa döndü, bir horoz gibi diklenmeye devam ediyordu.

"Savunuyorum, diyeceğin mi var? Bir kere de doğru olanı seçsen şaşırırdım zaten, Tarık. Git arkadaşınla empati yap." Çocuğa sırtını döndü. "Ne de olsa herkes kime benziyorsa kendini onun yerine koyarmış."

Şok içindeydik, İlya ilk kez, ciddi anlamda yıllardır şahit olduğumuz tüm anlarda ilk kez böyle bir şeye kalkışıyordu. Kavin yanımda şoka uğramış, gözlerini belertmiş hâlde olanları izliyordu.

"Ne oldu da bir anda Sademci oluverdin? Düne kadar bunların hepsini aşağılıyordun."

"Demek ki aşağıda olan taraf konusunda fikirlerim değişmiş." İlya'nın sert cümlesi erkek arkadaşının renginin atmasına sebep oldu, kız kostümündeki etek iplerini yeniden bağlamaya başlarken küfreder gibi konuşuyordu. "Bu kız dün gece benim için hayatını riske attı ama sen zıbarmış uyuyordun. Belki de insanları dinlemek için geç bile kaldım."

"İ... İlya sen ne saçmalıyorsun?"

"Doğruları saçmalıyorum. İşine gelirse."

"Arkadaşlar!" diye bağıran Kavin koşarak ikisinin arasına girdi ve öncelikle Tarık'a döndü. "Eğer şu anda bir golü de senden yersek burayı yakarım, aranızdaki sorunu sonraya saklayın. Hızla hazırlan ve perdenin arkasına geç. Zaten önemli bir repliğin yok, iki cümle edip gideceksin. Anladın mı? Bozma!" Ardından İlya'ya döndü. "Sen de. Lütfen."

İnanamıyordum, Kavin İlya'ya nezaket gösteriyordu. Birbirlerinden hiç hazzetmeyen iki kişi sessiz bir anlaşmayla yumuşamışlardı, anbean buna şahitlik ediyordum.

"Buğra Han, ezber yapacağın bölüm..."

Kavin elindeki kâğıtlarla ona koşarken çocuk başını iki yana sallayıp elini uzattı ve arkadaşımı durdurdu.

"Oyunu ben yazdım, Kavin. İhtiyacım yok."

Göğsümde bir hafiflik oldu, sanki bazı renkleri yeniden eskisi gibi canlı görmeye başlamıştım.

"Bugün duyabileceğim en iyi ikinci şey," diyen Kavin hayretler içindeydi. Ardından ekledi. "İlki Evla'dandı."

"E... evet," dedim panikle. "O zaman sorun kalmadı. Tamam. Ciddi anlamda yirmi dakikada çözdük."

Buğra Han'la gözlerimiz yeniden buluştuğunda Korkmaz ona birkaç kıyafet uzatıyordu.

"Kardeşim sen şunları dene, olmazsa diğer öğrencilerden bir şeyler bakacağım."

Gözlerini benden ayırmadan kıyafetleri aldı. "Tamamdır, abi."

Aramızdaki gerilim artarak yükselirken bunun nereye varacağı hakkında en ufak fikrim yoktu, kalbim delice bir heyecanla tekliyordu.

"Üçüncü sahne! Hazır mısınız?"

Ekipteki öğrenci perdenin arkasından bize seslendiğinde sahne için herkes yerini almıştı. Sadece birkaç dakika sonra bu öğrencilerin işi bittiğinde sıra bana gelecekti. Orada yalnız olmayacaktım. Şu anda tam karşımda, gömleğini değiştirmekle meşgul olan Buğra Han'la rol yapacaktık.

"Yüzün niye bembeyaz oldu senin?"

Kavin kolumdan tutup beni kenara çekerken kâğıtları kurcalıyordu, başka bir kriz çıkıp çıkmayacağını kontrol etmeye çalışıyordu.

"Bilmem ki," diye fısıldadım ve Buğra Han'a sırtımı döndüm. "Her şey çok aceleye geldi galiba."

Gözlerimi çocuktan ayırmam biraz zaman aldı, üzerine geçirdiği siyah parlak kumaşlı gömleğin düğmelerini ilikliyordu, Korkmaz ise tam dibinde durmuş, onun kollarını kıvırıyordu. Bir başkası koşarak Buğra Han'a şapkasını getirdi, gerçek bir kurtarıcı olduğu için herkes etrafında pervane olmuştu. Kimse Erdinç gibi önemli bir rolün yerini bir başkasının dolduracağına ihtimal vermemiş olmalıydı.

Buğra Han resmen yeşeren umutların timsaliydi.

"Tamamsın," dedi Korkmaz gür bir sesle, büyük bir keyif yaşadığını yarım ağız gülüşünden anlıyordum. "Efsane oldun."

Buğra Han yalnızca başını salladı ve ayağındaki sporları çıkarmak için sandalyeye ilerledi. Kendisine verilen büyük postal tipi ayakkabıyı alırken başını kaldırdı ve gözleri beni aradı. Bakıştık.

"Yedin çocuğu gözlerinle." Kavin yanaklarımın kıpkırmızı olmasına sebep olunca hemen önüme döndüm.

"Bir terslik var mı diye bakıyordum."

"Aynen, ben de seninle dün tanışmıştım zaten."

Kavin alayla iç çekerken öğrenciler Evla için perdeyi açık tuttu. Kız nazik adımlarla yanımıza ilerlediğinde kabarık elbisesinin içinde

pembeleşmiş yanakları ve uzun saçlarıyla bir bütün oluşturmuş, prenseslerden farksız hâlde süzülüyordu. Kulis onunla aydınlandı sandım, gerçekten makyajı yetişmemesine rağmen müthiş duruyordu.

"Nasıldı?" diye sorarken gözleri ilk Kavin'le benim üzerimde durdu.

Hiçbir şeyden haberi olmayan Kavin büyük bir heyecanla siyah eteğini toplayıp Evla'ya koştu, onun hissettiği kırgınlıklardan habersiz olduğundan söyleyeceklerini planlamasına da gerek yoktu.

"Sen nesin ya?" diye sesini yükseltti. "İnsan bu kadar yetenekli olduğu bir konuda niye hiç öne çıkmaz? Kafayı yemişsin!"

Yanakları hâlâ heyecandan pembe pembe görünen Evla bir süre kirpiklerini kırpıştırdı, Kavin'in ona sorduğu soruyu o da kendine soruyor olmalıydı. Cevabım bulamamış gibi başını bana çevirdi, biraz arkalarında, öylece onları izliyordum.

Tereddütle başımı salladım. "Çok iyiydin."

"Teşekkür ederim."

Sesi titrek olsa da kendiyle gurur duyuyor gibiydi, ne kadar iyi bir şeyi başardığına kendini inandırmak istiyor olmalıydı. Yanında olmak, sıkıca sarılmak ve özür dilemek istedim. Onu yalnız bıraktığım her andan af dilemek istedim ancak bu artık geçerli miydi, onun nezdinde önemli miydi, bilmiyordum.

"Sizin sıranız, Sadem."

Üçüncü sahne sadece birkaç dakika içinde bitti ya da uzun dakikalar artık bana birkaç saniye gibi gelmeye başlamıştı. Derin bir nefes vererek sahneye doğru baktım, büyük bir kalabalık beni bekliyordu. Bu sahnede birçok şeyin olmasını beklesem de bu geceki yüzleşmeler asla bunlardan biri değildi. Kalbim gümbür gümbürdü.

"Hazır mısın?"

Buğra Han'ın sesi irkilmeme, oturduğum taburede sıçrayıp aniden ona dönmeme neden oldu. Kalabalık kendi uğultusu içinde ahenkle süzülürken ben bir köşede yalnız başıma perdeyle bakışıyordum.

"Hazırım."

Oturduğum yerden kalkmaya hazırlanırken bir anda görüş alanıma uzun ve biçimli parmaklar dâhil oldu. Tam gözümün önünde geçtiler ve elime uzandılar. Daha ileri gitmedi ve uzanmam için beklemeye başladı. Gözlerim gözlerinde takılı kaldı, ekipteki sorumlu

öğrenci bize seslenirken sadece ikimizin bildiği bir melodiyle kalplerimiz bir oldu zannettim.

"O zaman gel," diye mırıldanırken sesi biraz pürüzlü çıktı.

O zaman gel. Bu bir teklifti ancak sadece sahne için miydi, tartışılırdı. Gözleri hiç öyle söylemiyordu. Üstelik henüz onu tanımadan öncesinde bu cümleyi bu gece duymak istediğim kişi bambaşka biriydi, nasıl olurdu da her şey tepetaklak olurdu ve... Daha fenası, bundan mutsuz olmazdım?

Elini tuttum, üzerine düşünecek bir şey kalmamıştı. Eğer daha çok düşünürsem bu kendimi kandırmak olurdu.

O buradaydı.

Hem de on sekizinci dakikada.

"Meğer ne çok aldanmışım? Hah! Şimdi karşıma geçmiş senin sevgine inanmamı, dahası birçok saçma palavrayı anlatıyorsun. Bunlardan hiçbiri senin duygunmuş gibi gelmiyor çünkü sen... Belki sen..." İşaret parmağımı uzatıp ona bağırdım. "Sen değişirsin sandım!"

"İnsanlar değişmez gün ışığım, bunu bilmiyor musun?"

Buğra Han sahne ışığının altında, ev dekorunun kapısının önünde sırtını yaslamış oturuyordu. Bir elinde bir bıçak vardı, küçük bir tahtayı buduyor gibi yapıyordu. Birkaç sahne sonra Korkmaz'ın kendini bıçaklayacağı sahneye ait olan bıçaktı.

"Demek öyle." Acı çekiyormuş gibi yutkundum. "Demek bana yalan söyledin."

"Niçin?"

"Değişeceğin için."

"Değişemediğim için."

"Herkes değişir," diye fısıldarken ona sırtımı döndüm ve seyircilere yüzümü çevirdim.

Işıklar söndü, Buğra Han karanlıkta kalırken aydınlıktaki tek kişi bendim. Herkes tam gözlerimin içine, onların ortasında öylece duran bedenime bakıyor olmalıydı. Kalabalıkta babam ve Vilma da olmalılardı, onların geceki sohbetini anımsadığımda istemsizce dudaklarımı birbirine bastırdım.

Ummadığım bir biçimde sesim, bu ânın katkısıyla daha da kırgın çıktı.

"Yalnızca insanlar, çoğu zaman kimin için değişeceklerini seçer," dedim.

Sesimdeki kırgınlık gerçekliğin aynasıydı, Buğra Han'ın gür sesi tüm sahneyi ve konferans salonunu doldururken kulaklarımda yankılandı.

"O hâlde umutsuz ihtimalleri umma," diye bağırdı. "Bu kimseye değil, kendi kalbine kötülük."

Rolden çıkmışız ve birlikte hayal kırıklıklarımı konuşuyormuşuz gibi hissettim.

"Öyle mi?" diye sorarken hâlâ sırtım ona, yüzüm seyircilere dönüktü. "O hâlde hissiz bir budalaya dönüştüğünde sen de mi hatırlanmayı ummayacaksın, kimsesiz liman?" Gülecek gibi oldum, bu rolün bir parçasıydı. "Yoksa sandığım ve anlattığın kadar kimsesiz değil miydin? Bu limana uğrayan birçok gemi var mıydı?"

Buğra Han birkaç adım atıp tam arkamda durdu, rolü gereği uzandı ve lüle lüle olmuş saçımın bir tutamını iki parmağı arasına aldı, soluklarını işitebiliyordum. Saçımı okşar gibi oldu, bir yandan o da tıpkı benim gibi seyircilere bakıyordu.

"Alabora olmuş limanlar da vardır." Sesi daha alçak çıktı. "Kim bilir? Belki hepimiz onlardan biriyiz. Kimsesiziz ama ölmedik. Limana bir gemi gelir diye bekledik."

Sahnenin son repliği dudaklarımdan döküldü ve bu kısmı tamamladım.

"Belki de yalnızca kurtarılmak istedik."

Büyük bir alkış koparken perdeler yavaşça seyirciyle bizi ayıracak biçimde kapanmaya başladı. Karanlıkta birkaç tanıdık sima gördüm, bunlardan biri en önlerde oldukları için oldukça dikkat çeken ışıltılı kıyafetleriyle Evla'nın anne ve babası, diğeri hemen yan taraflarında duran Kavin'in annesi ve bir de...

Annemdi.

Ne?

Annem miydi?

Perde üzerimize kapandı, şaşkınca kaşlarımı kaldırmış, gördüğüm şeyi anlamaya çalışıyordum.

"Buğra Han," diye fısıldadım.

Hâlâ tam arkamda, solukları bir milim uzağımdaydı. Kıpırdamıyordu. İnanılmaz başka bir şey daha yapıyordu, sahne bitmişti ancak saçlarımı okşamaya devam ediyordu.

"Hımm?"

"Sanırım annemi gördüm."

"Nerede?"

"Burada."

Başka bir şey söyleyemeden arkamdan Kavin ve diğerlerinin sesini işittim. "Hızlı olun, perde yeniden açılıyor. Korkmaz geçecek."

Son sahnemize geçmek üzereydik, terleyen avuç içlerimi elbisenin eteğine silerken olduğum yere yapıştığını zannettiğim ayaklarımı hareket ettiremedim.

"Sadem," diye azarlayan Kavin koluma yapıştı. "Hızlı ol, şuraya geç. Zaman yok."

"B... ben," dedim ancak kekeliyordum. "Ben şey oldum."

Buğra Han durumu kontrol altına almak için elimi tuttu ve belimden destekleyerek beni olmam gereken yere yürüttü.

"Sakin ol," diye kulağıma fısıldadı. "Belki yanlış görmüşsündür, oyuna odaklan."

"Ya doğruysa?"

"O zaman oyuna daha fazla odaklan."

Haklıydı, eğer içlerinden biri annemse öylece durup onu izleyecek değildim, odaklanmam gereken bir sahnem daha vardı. Üstelik bu son anlardı, bitirmek üzereydik. Buraya kadar gelmişken olmazdı.

"Midem bulanıyor," diye fısıldadığım anda kusmamak için uyuşan çenemi sıkıyordum. "Galiba bu kadar gerilimi kaldıramıyorum."

"Son gücünü kullan," diye kulağıma fısıldadı ve perdenin arkasında kaybolmadan önce tek eliyle boynuma yapışan saçlarımı geriye attı. Dokunuşu ferahlamamı sağladı, kısa bir anlığına kendime gelir gibi oldum. Yine de baş dönmem geçmiyordu, umarım bu lanet sahnede bayılmazdım.

"Annem değildir," diye fısıldarken tekrar açılan perdeye odaklanmaya çalıştım. "Bakma oraya, Sadem. Sakın bakma."

Perde tamamen açıldı. Önce İlya, sonra Kavin, sonraysa Korkmaz bağırmaya başladı. Olduğum yerde dikiliyor, kendi repliğim geldiğinde önlerine atlamayı bekliyordum. O zamana dek seyirciden tarafa bakmamaya çalışıyor, sahnedeki görevim olan sahte çiçekleri sulama işini yapıyordum.

Birileri bağırıyordu ancak artık sesleri pek de ayırt edemiyordum.

"Alçaksın."

"Yani bir hayal kırıklığı."

"Daha fazlasını duymak istemiyorum."

"İstesen de sesimi duyamayacaksın."

"Yarı yolda bırakan biri için fazla cesur sözler sarf ediyorsun."

"O zaman ellerimi tutup hiç bırakmamalıydın, gitmem için izin veren sensin, gökyüzüm."

Evet, bu benim sıramdı. Bu replikteki gökyüzü kelimesi sahnede seyirciden tarafa döneceğim, kızlara doğru adım atıp birkaç şey mırıldanacağım o ânın habercisiydi. Donmuş gibiydim, kendime gelmek istedim ancak çok zorlanıyordum.

Sahiden annem olabilir miydi? Ya gerçekten buradaysa ve beni izliyorsa?

Saçmalama, dedi iç sesim. *Kendine fazla değer yüklüyorsun, kendine gel.*

Evla'nın yeniden sahneye geldiğini, büyük bir feryat kopardığını, bunun benim tam anlamıyla çıkış yapacağım an olduğunu fark ettim, hazırdım, hazır olmak zorundaydım.

Buğra Han'ın sesini perdenin gerisinden duyar gibi oldum. "Hadi be kızım."

Beni kendime getiren şey tam olarak bu ses tonu oldu, beklenti ve umut dolu. Bir anda yapmam gereken şeyin sorumluluğuyla sahnenin ortasına atıldım ve geri kalan hiçbir şeyi düşünmedim. Yalnızca onlarca kez provalarda tekrar ettiğim şeyi yaparak gücümü kendimden aldım, sesime derin bir heyecan kattım.

"Hayır!" diye bağırırken önce Kavin'e, sonra Korkmaz'a baktım. "Buna izin vermem!"

Bunu bekleyen Güngör hızla sahneye dâhil oldu, tıpkı dünkü gibi tüm gücüyle potansiyelini kullanarak bana yanıt verdi. Ne dediğini duyar gibi oldum ancak zihnimin bir tarafı hâlâ uğultuydu.

"Bu," dedi Güngör ikisini işaret ederken. "Bunun bir anlamı olduğunu söyleyin."

Kavin ona provalardaki gibi bağırdı. "Karşındakine sor! Aynı anda binlerce kalp kırmayı başarmak büyük maharet ister!"

"Sen! Sen kız kardeşime zarar mı verdin? Söyle, adi herif!"

Korkmaz cebinden çıkardığı bıçağı tüm gücüyle kendi kalbine saplarken haykırdı.

"En büyük zararı kendime verdim, endişe etme."

Her şey beklediğimiz gibi oldu, provadakilerden farksızdı. Dün Erdinç'in adım attığı kısımda bugün Buğra Han vardı, bir anda içeri koştu.

"O nerede? Onu bulun!"

Buğra Han yanıt olarak kendi repliğini söyledi. "Hep buradaydım."

Gerçekten de hiçbir eksiği yoktu, şu âna dek tüm ezberi doğruydu. Ne bir an takılmış ne de tereddüdü mimiklerine yansımıştı. Oyunu ne kadar hissederek kurguladığını anbean daha iyi anlıyordum.

Üç saniyeliğine perde kapandı ve dekor kulise taşındığı an yeniden açıldı, göz açıp kapayıncaya kadar bitmişti. İşte şimdi o andaydık, oyunun finalini veriyorduk.

Mezar taşı dekorunun başında Buğra Han duruyordu, çaresiz ve çökmüş bir hâli vardı.

"*Arama boşuna bulunmak istemeyeni*, demiştin. Öyle yaptım. Seni aramadım ama aradığımda zaten yoktun, bulamadım. Şimdi her şeyin bittiği yerde, yeniden benimlesin. Biraz korkuyorum çünkü aslında her yerdesin, her zerremdesin."

"Belki bir gün!"

Mezarın yanına yürüdüm ve onunla oturdum.

"Geldim." Sesim titriyordu, bu provadakilerden daha kötü duyuluyordu çünkü zihnim istemesem de başka bir yere kayıyordu. "Seninleyim, ben de hiç gitmedim."

Buğra Han bana doğru uzandı, yüzümü avuçlarının içine aldı.

"Geldin," diye fısıldadı ve tam gözlerimin içine baktı.

Çok kısa bir süre önce hislerimle yüzleşmeme sebep olan o sahnedeydik, Erdinç'in beni öpeceğini bildiğim için korkunç bir gerilim hissetmeye başladığım o âna geri dönmüşüm gibi hissettim. Tüm duygular zihnimi allak bullak edince söylemem gereken şeyi unutur gibi oldum, oysa oyun bitmeden önce bunu söylemek zorundaydım. Üstelik bu kısmı yazarken kendime çok güvenerek rolü kendime vermiştim, iyi bir bitiş yapacağıma inancım sonsuzdu.

Oysa şimdi sonuç koca bir hüsrandı, hayatımdaki en garip ve korkunç gecelerden birine şahit olan şu sahnede kıvranıyordum.

Buğra Han gözünü kırpmadı, repliğimin devamı için bana baktı ama kelimeler dudaklarımdan çıkmıyordu.

"Liman," diye mırıldandığını duyar gibi oldum ancak bunu öylesine sessizce yaptı ki sadece repliğin devamını bilen biri çabucak anlardı.

Ben de anladım, uzattığı dala sıkıca tutundum.

"Limanda kimsesiz beklediğim günler gibi," derken boğazım kupkuru olmuştu. Kelimeler titrek çıktı, öz güvenim giderek azaldı ve neredeyse tam şu anda bayılacağımı zannettiğim bir panikatak yaşadım. En büyük sebebi aklımın seyirci kısmında kalmış olmasıydı.

Soluklandım. "Burada..." Buğra Han yüzümü tutarken gözlerinin içine baktım. "Ve..."

Son kelime için gözlerime bakarken umutluydu, yapacağıma inanıyordu. Onu yarı yolda bırakamazdım, arka bahçesinde tükenmez kalemleri bitirecek kadar çok tekrar yapmış, bu oyunu kolayca yazmamıştık.

Son gücümü kullandım. "Ve seninim."

Gözlerinin içi parladı, başardığımı anladı. Bunu kutlayacak birçok yol vardı ve en tuhaf olanını seçti. Evet, oyuna sadık kaldı ancak yaptığı şey yalnızca rol olmaktan çok uzaktı, başka bir şey hissettirdi.

Bayılmak üzere olduğumu ve soğuk terler döktüğümü çok iyi anlamış gibi ensemi kavradı. Parmakları belime dolandı ve beni tüm kuvvetiyle kendine çekti.

Delice bir tutkuyla dudakları dudaklarımla buluştu, kalbim duracak sandım.

Bir, iki, üç... Fırtına kopuyordu, savruluyor ve kayboluyordum. Anılar çarpışıyordu, bayılmıyordum ancak kıyısından çok kez dönüyordum, yer hâlâ ayaklarımın altında mıydı? Hâlâ aynı zeminde mi oturuyordum? Fikrim yoktu, korkunç bir his beni sarmalıyordu.

Bayılmıyordum ve uyanıyordum, hiç olmadığım kadar.

Parmakları ensemdeki saçları okşadı, diğer eli belime dolandı ve beni bir an bile bırakmadı.

Dudaklar bir insanı tutar mıydı? Sanki düşmeyeyim diye dudakları tarafından tutuluyordum. Mezar dekorunun hemen yanında öpüşürken dünyada bizim dışımızda her şey silinmiş gibi hissediyordum.

Dudakları sıcaktı, hem de çok sıcaktı. Bu kadarını hayal etmediğimi fark ettim, öylesine sahiplenici bir tutuşu vardı ki sanki her zaman bunun eksikliğiyle yaşamışım gibi dehşet bir algıya kapıldım. Alt dudağımı gereğinden fazla uzun süre öperken belimdeki eli beni biraz geriye yatırdı, mezar dekoruna doğru uzanmaya başladık.

Hayır, bu kısım oyunda yoktu. Kalbim gümbür gümbür atıyordu.

Büyük bir çığlık fırtınası ve ıslıklar duyuldu, arka planda ekipten birinin saydığını işittim. Üç, iki, bir... Perde kapandı. Dudaklarımızın ayrılma vakti geldi ama...

Ama ne Buğra Han geri çekildi ne de perdenin dışındaki alkışlar sustu. Gereğinden fazla iyi bir sahne sergilediğimizi daha puanlamaya geçilmeden anladım.

"Yuh!"

Kavin kulisin olduğu taraftan bizi uyarana kadar öyle kaldık, gözlerimi aniden açtığımda sıcak dudakların dudaklarıma ne kadar şiddetli kapandığını ve hâlâ kopamadığımızı fark ettim. Üstelik yetmezmiş gibi farkında olmadığım bir anda parmaklarım Buğra Han'ın saçlarına doğru uzanmıştı.

Ateşe değmişim gibi geri çekildim ve ondan uzağa fırladım. "Aman Allah'ım."

"Vur dedik öldürdün!" Kavin çatık kaşlarıyla Buğra Han'a bakıyordu. "Şimdi anlaşıldı bu oyunu ne kadar büyük bir motivasyonla yazdığın."

Buğra Han gözlerime bakıyordu, Kavin dikkatini bir an bile dağıtamıyordu.

"Bu kısmı Sadem yazdı," dedi.

Sesindeki şey neydi?

Dün beni Erdinç'le izlediği bu ânın acısını mı çıkarıyordu? Yoksa bambaşka bir şeydi ve göz bebeklerinin ardında mı gizliyordu?

Tüm öğrenciler bize doğru koştu, herkes perde açılmadan önce yan yana durdu ve el ele tutuştular. Şimdi son selamımızı verecek ve seyirciye veda edecektik. Telaşla ayağa kalktığımda dizlerim titriyordu, bazılarının gözlerinin bizim üzerimizde olduğunu görür gibi oldum ama onlardan tarafa bakamıyordum. Nasıl olduğunu bilmediğim bir anda ayağa kalktık ve biz de el ele tutuşan insanların yanına geçtik. Perde yeniden açılmadan önce aynı anda eğilmek için birbirimize baktık.

Buğra Han'ın avucu tüm elimi sarıyordu, beni âdeta oraya hapsetmişti. Diğer elimi tutan kişi Evla'ydı, biraz titrediğini fark ettim.

Aynı anda eğildik ve son selamımızı verdik. Öğretmenlerin, müdüriyetin ve okulun mezun derneğinden birilerinin ayağa kalkıp bizi tebrik edercesine gülümsediklerini, alkış tutmaktan bir an bile geri durmadıklarını gördüm.

Mikrofondan bir hışırtı duyuldu. "Sevgili Roza Koleji öğrencileri, işte harika oyunları *Alabora Limanları* ile aramızdaydılar. Oyun kurucusu ve metin yazarı Sadem Rüya Yalın, yardımcısı Buğra Han Cihan, oyuncular Kavin Keskin, Korkmaz Koçoğlu..."

İsimler sıra sıra sayılırken edebiyat öğretmenimiz beklediğinden çok daha iyi iş çıkarmışız gibi yüksek sesiyle salona haykırıyordu. Bazı aileler hâlâ alkışlıyor, bazıları ise takdirle çocuklarını izliyordu. Gözlerim o koltuğu buldu.

Onunla bakıştık, beni izliyordu. Bu annemdi. Yanlış görmüyordum.

Değişmişti, saçlarında belli belirsiz beyazlar vardı, yüzü biraz daha yaşlanmış, çizgilerle dolmuştu. Kötü görünmüyordu, sadece bıraktığım gibi değildi. Tıpkı bıraktığı yerde olmadığım gibi. Kalbim heyecanla çarparken annemin gözleri dolu dolu ayakta alkışladığını gördüm, yanında biri daha vardı, abim olmalıydı.

Gözlerim adımı bağıran tarafa kaydı, bu seferki Vilma'ydı. Heyecanla ayağa kalkmış, anneme kıyasla çok daha güzel görünen, iyi makyajla biçimlendirilmiş suratı ve neşeli hâlleriyle bağırıyordu, ayakta alkışlamaktan geri kalmıyordu.

"Sadem!" diye seslenirken gerçek bir anne gururu taşıyor gibiydi. "Buraya gülümse!"

Fotoğrafımı çektiğinde suratımda bir flaş patladı, babam da onunla beraber el sallıyordu. İki farklı koltukta iki farklı hayata tanık oluyordum. Birinde geride bıraktığım ve bırakıldığım anılar, diğerinde geleceğimi etkileyecek insanlar vardı. Annem ve babam yine dünyadaki herhangi bir yerde, birbirinden olabilecek en uzak yerlerde oturuyorlardı. Bunu bilerek yapmadıklarına emindim. Onlar belki de hiçbir zaman bir araya gelmemesi gereken iki ruhun rastlantısal kurduğu bir ilişkiden ibaret olmuşlardı, aşk ve sevgi onların tanımları içinde yoktu. Zaten olsaydı, bugün farklı köşelerde, kızlarını birbirlerinden habersiz şekilde alkışlıyor olmazlardı.

Ömür boyu yarım kalacak olan aile tabloma dudaklarım titredi, herkes birbirinin elini bırakırken berbat hislerle ortada kaldım.

"Geriye çekilin, arkadaşlar, tören devam edecek."

Kavin bana ne olduğunu bilmese de durgunluğumu anlamış, koluma girmiş, beraber geriye adım atmamızı sağlamıştı. Buğra Han hâlâ hemen yanımdaydı fakat bu kez onun gözleri de benden uzaklardaydı, birine elini kaldırıp tebessüm ettiğini gördüm. Baktığı yeri takip ettiğimde bugünkü diğer şaşkınlığımı yaşadım. Annem yaşlarında bir kadın, en ön sıradan oyunu izlemiş olmalı ki sevinç gözyaşları döküyordu, Buğra Han'a benzeyen yüz hatlarıyla orada duruyordu.

Tekerlekli sandalyesinde.

"Bugün hemen gelmem gerektiği için onu da getirdim," diye mırıldandığında benimle konuştuğunu anladım, annesini izlediğimi görüyordu.

Kadının hemen arkasında, tekerlekli sandalyesinin başında tanıdığım bir yüz vardı, Buğra Han'ı defalarca onunla gördüğüm kızdı, Yasemin'di. Annesine bir şeyler söylüyor, heyecanla gülüyor ve kadınla beraber sahnedeki Buğra Han'a el sallıyordu. O anda Evla'nın Vadi'deki terk edilmişliğiyle başlayan vicdan azabım daha büyük bir hâl aldı ve Buğra Han'ın annesine ne olduğunu hiç sorma fırsatı bulmadığım için kendime kızdım, o annesine heyecanla el sallarken sebepsizce utandım. Defalarca yanımda olmuştu ve belli ki sebebini gerçekten merak ederek hayatında neler olduğunu sormamıştım.

Evla'nın bakışları hafızamdaydı, bencil olduğumu düşündüğünü hissediyordum, gerçekten de böyle miydim?

"Değerli velilerimiz, bu güzel oyunun puanlamasını yapmak üzere sevgili jüri heyetimizi sahneye davet ediyorum. Sonrasında siz kıymetli velilerimizle mezuniyet gecesi törenimize tüm coşkuyla devam edeceğiz."

Her şey çok hızlı gelişti. Annemin beni izlediğini bildiğim sahnede ben de jüriyi izlemeye odaklanmayı deniyordum. Berbat bir andı, mide bulantım her geçen saniye artıyordu. Gözlerim bu kez kendi anneme değil, seyircilerin arasındaki tekerlekli sandalyeli kadına kaydı. Buğra Han'ın annesine kaçamak bir bakış attım.

"Jüri oylaması sonlanmıştır. Oyun yüz tam puan üzerinden öğrencilere yıl sonu projesi kanaat notu olarak eklenecek şekilde puanlanmıştır. Birinci olan öğrencimiz..."

Edebiyat öğretmenimiz Bige Hanım, Evla'ya gülümsüyordu.

"Hepimizin ortak fikriyle Evla Ulusoy olmuştur. Fakat kurallar gereği, oyun öncesinde öğrenci listesinde adı yazdırılmadığı için kendisi puanlamaya dâhil edilmeyecektir. Yine de kendisini tebrik etmek, gönüllerin birincisi olduğunu söylemek istedim. Sevgili Evla, sahnelerde daha görünür olmalısın, buraya çok yakıştın. Duyguların bizlere geçti."

Daha kötü hissetmek mümkün müydü? Evla gülümsemekle üzülmek arasında gidip gelirken bana kaçamak bir bakış attı, öğretmenin bu cümleleri âdeta arkadaşıma ne kadar sırtımı döndüğümün kanıtı gibiydi. Dudağımı dişlerken başımı önüme eğdim.

"Puanlamamızda ikinci sırada olan ve rol yeteneğiyle bizden doksan beş puan alan öğrencimiz Sadem Rüya Yalın oldu, kendisinin puanına oyun yazarlığı yapması sebebiyle eklemelerde bulunduk. Oyunun senaryosu dâhil tüm akışı Roza Koleji için âdeta unutulmayacak bir anı oldu, teşekkürler, Sadem."

Öğretmene başımı sallarken mahcubiyetim giderek büyüyordu, Kavin ise hemen yanımda durduğu için bana sarıldı. Kimse Evla'nın puanının geçerli olmamasına takılmıyor gibiydi, onun bu oyunda olmayı ne kadar arzuladığını hiçbiri bilmiyordu.

Benim dışımda.

"Çıkmak istiyorum buradan," diye fısıldarken midemdeki yakıcı sıvı boğazıma yükseliyordu.

"Ne? Bir şey mi dedin? Dur bir dakika, puanı duyamıyorum."

Kavin'in tüm umudu duyacağı puandaydı, gözlerini dört açmış, ellerini kalbinde birleştirmiş ve sahne korkusunu yenip sergilediği oyundan alacağı nota odaklanmıştı.

"Sevgili öğrencimiz Korkmaz Koçoğlu sergilediği dramatik sahnedeki başarısıyla doksan dört, Buğra Han Cihan listede adı yazılmadığı için puanlamaya dâhil edilmeyecek olsa da doksan üç, İlya Iraz doksan iki, Kavin Keskin..."

Bige öğretmen Kavin'e bakarken kocaman gülümsüyordu. "Doksan iki."

"Geçtim," diye fısıldayan Kavin ağlamamak için elleriyle dudaklarını kapattı. "Yemin ederim geçtim. İnanamıyorum."

Arkadaşım bana doğru döndü ve ağlarcasına üzerime atladı, başını boynuma gömerken kendi kendine fısıldıyordu.

"Senin sayende, Sadem. İyi ki varsın. Yemin ederim sen olmasan bir yılım daha çöp olacaktı. İnanamıyorum. İnanamıyorum!"

Kavin'e sarılırken hemen arkasında duran Evla'nın ela gözleriyle bakışıyorduk, bana bakıyordu ancak düşündüğü şeyler bambaşkaymış gibi dalıp gidiyordu. Kavin'den huzursuz bir biçimde uzaklaşırken başımı yere eğdim.

"Senin başarın," diye geveledim. "Çok iyiydin, Kavin. Gerçekten."

"Güngör Gürsal doksan bir, Tarık Ardınç doksan, Neris..."

Bir süre sonra tüm puanlama sona erdi, insanlar alkışlarla bizi uğurlarken Bige Hoca'nın gözlerinde gururlu bir bakış vardı.

"Bizleri yanıltmadığınız için teşekkür ederiz, iyi ki bizim öğrencimizsiniz. Sevgili veliler, öğrencilerinizle okulumuzun yemekhane bölümünde sizler için hazırladığımız yemeğe katılmanız bizi çok mutlu edecektir. Yarım saat sonra mezuniyet töreni kutlaması ve başarı belgeleri takdimleri için sizleri yeniden ana konferans salonuna bekliyoruz. Öğrencilerimizin okul yıllığı sunumu yemekten sonra sizlerle olacak, değerli katılımlarınıza teşekkürlerimi sunarım."

Salonun tüm ışıkları yandı, kulise doğru ilerleyip kıyafetlerimizi değiştirmek üzere yan yana yürürken Buğra Han'ın bizimle değil,

annesinin olduğu yöne ilerlediğini göz ucuyla gördüm. Yasemin'e yaklaştı ve bir şeyler söyledi, kız sahneye doğru yaklaştıktan sonra Buğra Han'a kocaman bir gülümseme bahşetti. Annesi de onlara eşlik ediyordu, beraber gerçekten neşeli göründükleri için bu gece hissettiğim ezici duygular biraz daha katlanarak arttı.

"Yemekte ne var acaba?"

"Harika bir menü gördüm ben, sizinkiler hangi masada? Babana söylesene, bizimkilerin yanına geçsin."

Güngör ve birkaç öğrenci kendi aralarında konuşurken Tarık hızlı adımlarla İlya'yı takip ediyor, kızla konuşmaya çalışıyordu. İlya soyunma kabinine girdikten sonra kapıyı Tarık'ın suratına kapattı. Kavin, ben ve Evla birlikte kıyafetlerimizi ellerimize alıp kabinlere doğru sessizce yürüyorduk. Kavin hâlâ olanlara inanamadığından olsa gerek, kendi kendine konuşmaya başladı.

"Yemin ederim rüyada gibiyim," dedi hayretle. "Kesinlikle bu kadar iyi bir puan beklemiyordum. Hele yarım saat önce hayatımız bitti diye düşünüyordum. O şerefsiz bize kazık attığı için hepimiz sıfır alıp velilere rezil olacağız, sonrasında da ben sınıf tekrarı yapacağım sandım. Durumu nasıl kurtardık, aklım almıyor."

Kabinlerden birini boş mu diye kontrol ederken kendi kendine ekledi. "Mucizeler varmış, gerçekten bu gece bunu anladım."

Kabine girmeden önce Evla'ya göz kırptı. "Asıl mucize sendin bu arada, bunu sonra konuşacağız. Kızım resmen birinci oluyordun! Niye böyle bir yeteneğin olduğundan bahsetmedin?"

Kavin masum sevinciyle kabine girip kapıyı kapatırken Evla sessizce yanıtladı.

"Kimse sormadı."

O anda mıydık? Onunla bazı yüzleşmeleri yaşayacağımız anda.

"Evla." Sesim neredeyse duyulamayacak kadar kısıktı, sanki benden kaçacakmış gibi ona yaklaştım ve gitmesine engel olmak istedim. "Çok özür dilerim."

Kelimeler dudaklarımdan döküldüğü an uzun süredir kendimi tutuyormuşum gibi bir patlama yaşadım ve bir damla gözyaşı süzülüverdi. "Evla, yemin ederim fark etmedim."

O da benimle beraber ağlayacakmış gibiydi, dudakları titredi, güzel yüzünde hüzünlü bir ifade belirdi. "Sonra konuşuruz, Sadem,"

diye fısıldarken elinin tersiyle gözlerini kuruladı. "Şimdi annemler bekliyor, yemekte yanlarında olmazsam..."

"Affet beni." Kavin bizi duymasın diye sesim kısık çıkıyordu.

Uzandım, arkadaşımın ellerini tuttum. Dayanamıyordum, insan bir gecede en sevdiklerinden birini kaybedebilir miydi? Ben kaybetmişim gibi görünüyordu.

"Sahneden korkarsın sandım," diye açıklamaya çalışırken yutkundum. "Biri sana toplu ortamda baktığında, soru sorduğunda utanır geri planda kalırdın. Asla bu kadar büyük bir sahneye çıkmak isteyeceğini akıl edemedim."

Evla donuk bir biçimde suratıma bakıyordu. "Kavin de sahneden korkuyordu." Ellerini avuçlarımdan çekti. "Ama onu ikna ettin."

"Notu düşüktü," dedim panikle gözyaşlarımı silerken. "Biliyorsun ya, bizden daha kötü durumdaydı. Tamamen Kavin'e odaklanmıştım. Bu oyuna çıkmazsa..."

"İlya, Tarık, Güngör... Aklında benden sonra gelebilecek herkesle haftalardır çalıştın, Sadem. Tek tek ezber yaptırdın."

"Özür dilerim," diye yeniden yalvarırken yüzüne bakamıyordum. "Nasıl böyle büyük bir yanlış yaptım bilmiyorum. Yemin ederim kendime kızıyorum."

"Ben sana o kadar kızmadım," derken sesi gerçekten de yumuşaktı.

Onu bir prenses gibi gösteren elbisesinin kol düğmelerini açtı, birkaç ipliği çözdü ve soyunma kabinine girmeden kıyafetini çıkarmaya başladı.

"İnsan başta kabullenmek istemiyor. Fakat sonra nasıl oluyor, biliyor musun? Bir kere görmezden gelindiğinde ve bununla yaşamayı öğrendiğinde çevrene eskisi kadar kızmıyorsun. *Sorunlu olan benimdir belki*, diyorsun. Herkes tamdır ve ben yarımımdır. Sana gelmediklerine göre bir bildikleri vardır. Cesaretin yoksa, kırılgansan senin de hayattaki rolün budur. Konuşulmayan olmak, geri planda kalmak, isteklerini diğerleri kadar rahatça bağırıp çağıramamak..."

"Bağır," dedim yeniden ellerini tutmak için uzanırken. "Bağır ama küsme. Dayanamam. Ben..."

"Sen ne, Sadem? Annemle tartışmamı gördün. Terapi alıyorum ben, yeme bozukluğu, depresyon ve bir sürü aptal tanı için ilaç

kullanıyorum. Ne yersem yiyeyim gerginlikten eve gidince kusuyorum. Sürekli zayıf olmam gerekiyormuş gibi hissediyorum. Birine âşık olunca takıntı yapıyorum, aylarca, belki yıllarca onu unutamıyorum. Evet, yanlış görmedin. O piç çocukla da takıldım, iki haftadır onunlayım. Hatta neredeyse yatıyordum, merak ediyor musun? Madde mi? Denedim, Sadem. Onu da denedim, alkol de kullandım."

Ellerini ellerimden çekti, bileklerini gösterdi. Gömleğin açıkta bıraktığı beyaz teninde kızarıklıklar vardı. "Bak," diye fısıldarken iki elinin bileğini havaya kaldırdı. "Kendimi de kesiyorum."

Yaşları sicim gibi gözlerinden akarken başımdan aşağı kaynar sular dökülüyor zannettim. Parmaklarımı ağzıma götürüp onunla beraber ağlarken ne yapmam gerektiğini bilmediğim çaresiz bir andaydım. Tüm bunları...

"Bunları ben saklamadım. Siz görmek istemediniz."

"Hayır," diye ağlarken başımı sallayıp reddediyordum. "Öyle söyleme."

"Yeme bozukluğumdan sonra benimle konuşmayı bile başaramadın. Annemden çekindin, sonrasında eve bile gelmedin. Güngör'e gidip sordun mu mesela? Evla kusarken saçlarını tutan senmişsin, aranızda ne bok geçiyor dedin mi? Hayır, siz sadece neyi yapmamam gerektiği konusunda kesin fikirleri olan iyi arkadaşlarsınız. Dün gece beni gördün, o herif psikopatın tekiydi, beni o sokak arasında belki de gebertirdi. Peşimden geldin mi, Sadem?"

"İzin vermediler." Ellerimle yüzümü kapatıp daha çok ağladım. "Polis çağırırsam senin için kötü olacağını söylediler."

"Çünkü sabah çok önemli bir işin vardı, değil mi? Burada gelip bu tiyatro sahnesine çıkman, arkadaşın Kavin'i kurtarman gerekiyordu. Sonrasında nasıl olsa sıra Evla'ya gelirdi." Gözyaşlarını hırçınca sildi. "Evla hep bekler zaten. Üçüncü kişidir. Başrol değildir, figürandır."

"Evla öyle değil," diye fısıldarken kızarmış ela gözlerine bakıyordum.

"Böyle." Sesi buz gibiydi. "Çok daha fazlası da var ama bırak bende kalsın. Canını çok acıtır."

Sırtını döndü, kabine girdi ve kapıyı sertçe çarptı. Yere oturdum ve hıçkırarak ağlamaya başladım. Şanslıydım ki diğer kızlar kabine gelmek için buraya yaklaşmıyordu, karanlıkta birkaç kostümün altına

gizlendim ve hissettiğim suçlulukta boğuldum. Evla'nın bizimle vakit geçirmek istediği anlarda bazen önemsemeden reddettiğimiz, Kavin'in ona yaptığı yorumların katılığı ve bunu kaldıramayıp sadece sessizce yanımızdan uzaklaştığı anlar, Kavin'le akşamları buluştuğumuzda bazen Evla'yı aramayı unutup *ailesiyle zaman geçiriyordur* diye rahatsız etmeyelim dediğimiz zamanlar... Hepsi birikti ve koca bir saçmalığa dönüştü, ben gerçekten berbat bir arkadaştım.

Birilerinin bu tarafa yaklaştığını ve Kavin'in kabinden seslendiğini duyunca sanki rezil olacakmışım gibi korkuyla oturduğum yerden kalktım. Bir yol bulmalıydım ancak bu neydi bilmiyordum. Belki de bir yolu yoktu.

Belki de Evla için artık biz yoktuk.

"Sadem?"

Kendimi ilk kabine attım, burnumu çektim, gözlerimi sildim, karanlık kabinle bakıştığım ve gerçeklerle feci hâlde yüzleştiğim bu anda titrekçe cevapladım. "Birazdan hazırım!"

24. BÖLÜM
SON PERDE

"Annen mi gelmiş?"

Büyük yemekhanede insanlar kümeler hâlinde yakın olduğu ailelerle sohbet ve kokteyl eşliğinde vakit geçirirken, Vilma tuvalete gider gitmez babamın yanına geçmiştim.

"Evet," diye fısıldarken sesim duygusuzdu. "Galiba burada. Onu gördüm."

"O buraya gelmez." Babam öfkeli görünüyordu. "Seni merak etmez! Hem nereden haberi olacak ki?"

Bu cümleyi saatlerce zihnimde tekrar edebilirdim ancak çıtımı çıkarmadan yemek masasını izledim. Garsonlar içeride geziniyor, masalardaki eksikleri tamamlıyordu. Güzel elbiseli genç kızlar ortada süzülürken geneli takım elbise giymiş erkek öğrenciler onların peşlerinden koşturuyordu.

Gözlerim biraz ileriye takıldı, Buğra Han ve annesi çaprazımızda, bize epey uzakta bir masadaydı. Yanlarında yine Yasemin, muhtemelen annesi ya da ablası olan ve kıza delice benzeyen bir kadın daha bulunuyordu. Hemen diğer sandalyede Buğra Han'ın beraber yaşadığı Tülin Hanım ve Tunç Bey duruyordu. Sohbete eşlik ediyorlar, müthiş bir neşeyle birbirleriyle şakalaşıyorlardı. Tüm aile bir şeyler yudumlarken kahkahalarla gülüyorlardı. Buğra Han annesine eşlik ediyor, bir yandan da tek kolunu kadının sandalyesine doğru atmış, sırtını okşuyordu.

Bakışlarımı oradan uzaklaştırıp daha ileriye götürdüğümde Evla ve ailesini gördüm. Kelimenin tam anlamıyla donuklardı, bu masada diğer masalardaki samimi kahkahalardan eser yoktu. Annesi, babası ve Evla sanki halktan değil de yüksek zümreden birileriymiş gibi mesafeli duruyorlardı, az önce kabinde dünyanın en kötü anlarından

birini yaşadığım arkadaşımsa hiçbir şeyi belli etmeden tabaktaki çatalıyla oynuyordu.

Kavin'in ailesinin masasını bulduğumda annesiyle bir şeyler konuştuklarını gördüm, oldukça sakin ve soğukkanlı görünüyorlardı. Normalden farklı olarak Kavin biraz daha heyecanlıydı, muhtemelen yüksek not aldığı için hâlâ kendine inanamıyordu. Kısa süre içinde annesine benimle ilgili bir şeyler söylemiş olacak ki olduğumuz masaya baktı ve el salladı, hatta birlikte ayağa kalkıp bize doğru ilerlemeye başladılar. Diğer masalardan neşeli kıkırdamalar ve alışık olduğum kibar hitaplar duyuluyordu. Öğretmenlerimizse tüm öğrencileri ve velileri protokole uygun olarak tek tek selamlıyor, sohbet ediyordu.

"Sademciğim."

Kavin'in annesi Şükran teyze kızı gibi sert yüz hatlarına sahipti, siyah elbisesi içinde oldukça asil ve alımlı görünüyordu. Saçlarını düz bırakmış, kâküllerini şekillendirmişti.

"Nasılsınız?" diye sorarken gözleri hem bende hem babamda geziniyordu. "Bir selam vermek ve sana teşekkür etmek istedim."

Babam annemle ilgili konunun üzerinde yarattığı gerilimi atlattı ve çabucak kadına döndü, nazikçe elini uzattı.

"Şükrancığım," derken ona içten bir tebessüm hediye etti. "Çok şıksın."

"Teşekkür ederim, o senin şıklığın. Sademciğime bir teşekkür etmek için uğradım, eğer bu oyunu yazmasaydı Kavin için problem olabilecek bazı sonuçlar doğacaktı."

Kavin yarı mahcup biçimde gözlerini kaçırdığında, annesinin onun üzerinde kurduğu baskıyı çok iyi görebiliyordum, rahatlaması için ona minik bir tebessüm yolladım.

"Ne demek Şükran teyze," derken gülümsüyordum. "Kavin'in kendi başarısı, çok kısa bir süre içinde müthiş sonuçlar elde etti."

"Olsun, senin emeğin çok büyük. Başlangıçta üniversite sınav çalışmasını aksatacak diye endişe etmiştim ama yıl sonu puanına bu kadar katkısı olduğunu görünce..."

Babam Kavin'in annesine hak verircesine başını salladı. "Sınava daha fazla çalışmaları gerekiyor. Ben de bu konuda gereken uyarıları yapıyorum ama çocukların aklı beş karış havada."

Kavin rahatsız olmuş gibi masaya olan ilgisini kaybedip gözlerini etrafta gezdirdiğinde sıkıcı ebeveyn konuşmalarından dolayı huzursuz hissediyordum.

"Mezun olup bir yıl daha çalışması kesinlikle büyük bir problem, üstelik böyle bir psikolojik yeterlilik mümkün olmayabiliyor. Ellerinden gelen en iyisini yapıp bu yıl bir yere yerleşmek zorundalar."

Kavin'in annesi, kendi kızını bırakmış, şimdi de benimle uğraşıyordu, resmen az önce masamıza uğradığı için pişman olmaya başlamıştım.

"Evet." Babam çok ilgiliymiş gibi kokteyline yudumluyor ve ona eşlik ediyordu. "Sistemin puan hesaplamayla ilgili değişikliğe gittiği söyleniyor, sen daha iyi bilirsin. Hangi ders önceliğinde olmalı?"

"Aslında özel ders öğretmenleri Kavin'in..."

Kavin bana doğru fısıldadı. "İçim bayıldı, Evla'yı çağırsana. Biraz hava alalım."

Omzunun üzerinden arkaya baktım, Evla bıraktığım gibi dalgınca tabağını izliyordu. İlya'nın ailesi, tıpkı Evla'nın ailesi gibi daha önde gelen insanlar olduğu için bu kez aynı masadalardı. İlya telefonuyla uğraşıyor, ailesi ise Evla'nın babası ve annesiyle yoğun bir sohbette görünüyordu. Oraya gitmeye utanıyordum.

"Sen çağırsan olur mu?"

"Neden? Sizin aranız mı bozuk?" Kavin gözlerini şüpheci bir ifadeyle kısarken tek kaşını kaldırmıştı. "Zaten soyunma kabininde de tuhaf bir şeyler duyduğumu sandım. Yoksa siz..."

"Kavin Keskin."

Yanımızda duran uzun silüet beni şaşkına uğrattı, Korkmaz'dı. Oyun kostümünden kurtulmuş, güzel bir ceket giymişti. Basketbolcu olduğu için fiziği çok iyiydi, şimdi formadan başka bir kıyafetle karşımızda durduğu için bunu daha iyi ayırt edebiliyordum.

"Size selam vermek istedim. Ve annene."

Korkmaz beklemediğimiz bir anda Kavin'in annesine elini uzattığında şoka uğradık, çocuk hiç beklemediğimiz bir hücumda gibiydi.

"Merhabalar efendim, ben Kavin'in rol arkadaşı Korkmaz. Sizinle tanışmak büyük gurur, nasılsınız?"

Kadın şaşkınca elini uzatırken ilk kez Kavin'in erkek arkadaşı olduğunu duyduğunu fark ediyordum, Kavin tam bir yabaniydi. "Siz de Sadem'in babası olmalısınız, merhaba efendim."

Babam bu tavırdan memnunmuş gibi tüm ilgisini çocuğa yöneltiğinde Kavin kolumu sıktı. "Ne yapıyor bu salak ya?"

"Kaleyi içten fethediyor," diye fısıldadım.

Birkaç dakika içinde Korkmaz ailelerimizi şaşırtacak düzeyde bir laf ebeliğiyle onları güldüren şakalar yapıyordu, şaşkınlığımızı gizlemekte zorlanıyorduk.

"Demek senin ailen geçen yıl ortak çalıştığımız insanlar," diyen babam keyifle gülüyordu. "Şimdi hatırladım, oğullarından söz etmişlerdi. Tabii bu kadar yakışıklı bir delikanlı olduğundan haberim yoktu."

"Çok teşekkür ederim, efendim," diyen Korkmaz, Kavin'e de çapkın bakışlar göndermeyi ihmal etmiyordu. "Sporcu olmanın faydaları diyelim."

Kavin beklenmedik bu hamle karşısında utanıp kızarsa da yapacak hiçbir şeyi yoktu, Korkmaz inanılmaz girişken görünüyordu. Bakışlarım onun mavi saçlarının arka tarafında bir hareketliliğe şahit oldu. Kapı ağzında bir kalabalık vardı.

Annem ve abim, eski aile dostlarımızla konuşuyorlardı. Kapı ağzında ayakta dikiliyor, içerideki yemek masalarına geçmiyorlardı. Kalbim hızla çarparken şok içindeydim, adımlarım daha ben ne olduğunu anlayamadan yemekhanenin çıkışına, kapıya doğru yöneldi. Az sonra tam arkalarında, onları duyacak bir yerdeydim.

"Yanlış görmedim işte, baba," diye fısıldarken kızgındım. "Geldi. Burada."

Beni ilk fark eden kişi abimdi, yanlarına yaklaştığım an geriye döndü ve uzun boyu yüzünden başını biraz aşağı eğip benimle göz göze geldi. Annemin yanında âdeta bir koruma gibi dikiliyordu.

"Sadem." Sesinde bariz bir heyecan vardı. "Canım!"

Annem, abimin sesiyle beraber usulca bana döndü. Göz göze geldik ve sanki zaman durdu. Yüzüne yeni eklenen çizgiler çocukluğumdakinden oldukça farklıydı, bir an için bir yabancıyla bakışıyormuşum gibi hissettim. Hatta onun annem olmadığını, uzun zaman sonra rastladığım herhangi bir tanıdık olduğunu düşündüm. Gözlerim istemsizce irileşirken nefes almayı unutmuş gibiydim.

Abim bana yaklaştı ve sakince sarılırken, "Kardeşim," diyen sesi kulağımı okşadı.

Kardeşim. Evet, birilerinin kardeşiydim, peki abim bunca zaman neredeydi?

"Selam," derken ona sarılamadım ve sesim soğuk çıktı.

Abim beklemediğim bir sevecenlikle geri çekilip yüzümü avuçlarının içine aldı, gözlerime bakarken gururlu görünüyordu. Bana benziyordu, sert yüz hatları yoktu, insanlar çocukken bizi birbirimize delice benzetirdi.

Yani, abim gitmeden önce.

"Sahnede mükemmeldin," derken kocaman gülümsedi. "Şuna bak, genç kız olmuşsun."

Sanki her şey yolundaymış ve yaptığı şey son derece normalmiş gibi elimden tuttu, beni anneme doğru yaklaştırdı.

"Bak," dedi. "Sana kimi getirdim?"

Annem sessizce beni izliyordu, bir tepki bekliyor, muhtemelen boynuna atlamamı umuyordu. Fakat donmuş gibiydim, hayal ettiğim birçok kavuşma vardı ancak bu kadar ani olanı ihtimaller dâhilinde değildi.

"Merhaba," dedim.

Sesim bir kez daha soğuk duyuldu, annem bunu fark etmiş olacak ki bir yabancıyla karşılaşmış gibi çekingence başını sallamakla yetindi.

"Sadem," diyebildiğinde sesinin hafızamdaki gibi kaldığını anladım. "Nasılsın? Tebrik ederim, kızım, mezun oluyorsun."

Eğitim hayatımın neredeyse tamamı boyunca yalnız bırakılmıştım ve şimdi buraya gelip beni tebrik etmeye karar vermişti.

"Biraz zor oldu ama evet." Sesim ifadesizdi. "Teşekkürler."

Ardından abime baktım, heyecanla bu buluşmayı seyrediyordu. Gözlerim biraz daha yana kaydı ve arka masadaki babamı buldu. Nereye gittiğimi bile görmemiş, dahası beni fark etmemişti. Annemlerin burada olduğuna ihtimal bile vermiyor olmalıydı.

"Bugün yanında olmak istedik," dedi abim sevecen sesiyle. "Annem de istedi, değil mi anne? Biraz endişelendi, doğrusu getirirken zorlandım. Seninle ilgili çekinceleri..."

Abime *ne saçmalıyorsun* der gibi bir bakış attım. "Sence de haklı değil mi?" Ardından anneme döndüm, mahcup ifadesiyle beni izliyordu.

"Teşekkür ederim geldiğin için," derken ellerim titremesin diye elbisemin eteğine yapıştırmıştım. "Fakat zamanlaman pek iyi olmadı. Gördüğün gibi babamla ve Vilma'ylayım." Onların olduğu masayı işaret ettim. "Bu gece benim için özel bir gece, mezuniyet sürecim boyunca bana olan desteklerini esirgemeyen insanlarla beraber olmak istiyorum. Keşke senin desteğini de hissedebilseydim..." Dolan gözlerimle gözlerine baktım. "Anne."

Derin bir sessizliği ortamdaki duygusal keman sesi bölse de abim, ben ve annem öylece duruyorduk. Abim dayanamadı, boğazını temizledi ve hemen toparlamak istedi.

"Sadem," dedi hemen. "Abiciğim, bir konuşalım. Bugün annemin buraya gelmesi yeni bir sayfa açtığı anlamına geliyor, farkında mısın? Uzun süredir görüşmemiz olabilirsiniz ama..."

"Sen de ondan farklı değilsin." Ağır ağır ona döndüm. "Sen bunca zaman neredeydin, abi?"

Okulunu ve birçok şeyi bahane edip gitmişti ancak sonrasında da hayatından çıkardığı tek kişi babam olmamıştı, beni de silmişti.

"Siz," dedim ikisini işaret edip. "Dün arayanın ben olduğumu anladığınız için bugün geldiniz. Anlamadım mı sanıyorsunuz?"

"Kızım öyle değil," diyen annem yalan söylemeyi hiç beceremiyor gibi görünüyordu. "Daha önce de gelmek istedim ama baban bana..."

"Babam ne demiş olursa olsun beni görebilirdin, anne. En azından ben anne olsaydım bunu yapardım. Denerdim." Gözlerinin tam içine baktım, bir damla yaş bana ihanet edip aktı. "En azından evladımın bunu bilmesini sağlayacak kadar çok denerdim."

"Sadem."

"Abi sen karışma." Sesim sertleşti. "Geldiğiniz için teşekkür ederim ama sizi hiç aramamışım farz edin. Bir hataydı. Boşluğa düşmüştüm ve annemin sesini duymak istedim." Bir damla yaşın bıraktığı ıslaklığı sildim. "Artık önemi yok, boş verin. Fark ettim ki bir şeylerin benim isteğimle değil, beni terk edenlerin çabasıyla olması daha doğru."

Anneme son kez bakamadım. "Gerçekten denediğinde umarım beni bıraktığın yerde bulabilirsin çünkü ben bir daha seni aramayacağım."

Abim tek kelime söylemiyordu, onlara sırtımı dönüp veda etmeden önce sanki kendime anlatmak ister gibi fısıldadım.

"Arama boşuna bulunmak istemeyeni."

Başka bir şeye gerek yoktu, bu söz hayatımdaki birçok insanı tanımlıyordu. Şimdi Buğra Han'ın neden bu satırları özellikle işaretlediğini sanki daha iyi anlıyordum, kalbimde bir sancıya sebep oluyordu.

Anlamak hep yük mü olurdu?

Bahçede çıktım, onları herhangi bir yerde yeniden tesadüfen bile görmemek için okulun ışıklı kapısından koşarak arka bahçesine kaçtım. Her zaman oturduğum boş bank beni bekliyordu, kimse yoktu. Uzayan otlar burada yaz tatili boyunca kimse olmayacağını ve uzun bir süre öğrencilerin çığlıklarına yuva olmayacağını anlatır gibiydi. Karanlık bahçede ilerleyip elimde koymuş gibi kendi bankımı buldum. Mavi elbisemin eteğini topladım, usulca banka oturdum ve karanlıktaki bahçeyi izlemeye başladım. Zihnimden düşünceler akıp giderken burada sabahlasam bile beynimin boşalmayacağını, uzun bir süre beni hiçbir şeyin kendime getiremeyeceğini düşündüm.

Kayıplar hep bu kadar üzer miydi? Bankın dibindeki uzamış bir otu tuttum ve kopardım. Rüzgâr esti, bir araba korna çaldı, anılar hafızamı bir bir yokladı; son bir ayda yaşadığım tüm karmaşalar birbirine ince iplerle bağlandı.

Kavin için sınav kâğıtlarını çalmak isteyen Sadem bisikletli çocukla tanışıyordu. Tiyatro provalarında rezil olmamak için kendini seferber eden Sadem ailesiyle tartışıyordu, üvey annesinin hamile olduğunu henüz bilmiyordu. Bisikletli çocuğun ağaç evine gizlice çıkan Sadem muhtemelen görmemesi gereken notlar görüyor, sonra arkadaşı Evla'nın annesiyle tartışıyordu. Kadın acımasızca ona bakıyor, kalbini kıran kelimeler sarf ediyordu. Hikâyenin devamında Sadem ve Evla'nın birbirine daha da bağlanması gerekirdi ancak öyle olmuyordu. Bir kulis köşesinde arkadaşı tarafından suratına gerçekler çarpılırken Sadem tam anlamıyla donakalıyordu. Çaresizdi.

Sahnede annesini görüyordu, ışıklar bu suratı saklıyordu, emin olamıyordu.

Buğra Han onu öpüyordu, o artık yalnızca bisikletli çocuk değildi.

Âşık olduğunu sandığı adam bir masada karşısına geçmiş, ona gülümsüyordu. Oysa artık ona âşık olmadığını anlıyor ve utanıyordu.

İlya'yı bir bar köşesinde, iğrenç bir adamdan korumak için şişe kırıyor, çocuğu tehdit ediyordu.

Aynı adamın en yakın arkadaşıyla, en azından bir zamanlar öyle olduklarını sandığı kızla ilerleyişini izliyordu.

O kızın kendisine gösterdiği kesik bileklere bakıyordu.

Artık hayatında önemli bir yer kapladığını bildiği çocuğun gülümseyerek el salladığı tekerlekli sandalyedeki kadını görüyordu.

Annesini görüyordu, abisiyle beraber aniden karşısına dikilip öylece geldiklerini söylerlerken onları izliyordu, hiçbir şey yokmuş gibi davranmamalarına şaşkındı.

Bir özür bile duymuyordu.

"Daha neler," diye karanlığa fısıldadım. "Hepsi bu kadar kısa bir sürede mi başıma geldi sahiden?"

Dudağım kıvrılır gibi oldu, yaşaran gözlerimi silerken bankta bağdaş kuruyordum.

"Ve hepsi benim başıma mı geldi?"

"Yine kendi kendine konuşan bir Sadem delisi."

İrkildim, arkamda uzun boyuyla dikilen biri vardı. Geriye dönüp başımı kaldırdığımda karanlığın içinde onun gözlerini bulmak hiç zor olmadı, çok tanıdıktı.

"Hükümdar." Şaşkınca kirpiklerimi kırpıştırırken ağladığımı anlayacak diye ödüm koptu. Çabucak yüzümü kuruladım, parmaklarımla gözlerimin altını silerken burnumu çekiyordum. "Hava mı pis nedir?" diye homurdandım. "Dünyaya bu kadar gaz salınırsa olacağı buydu işte!"

Yarım ağız gülüyordu, yanıma doğru bir adım attı ama başka bir şey yapmadı, yüzüme baktı.

"Oturabilir miyim?"

Burnumu çektim. "Hı? Neden?" Söylediğim şey kulağıma saçma geldiği için yana kaydım. "Otur."

"Dünyadaki zararlı gaz salınımı ve küresel ısınma hakkında bir şeyler konuşuruz diye düşündüm."

Bu gece beni hiçbir şey güldüremezdi ancak Buğra Han tüm kuralları bozmaya yeminli bir çocuktu. Gülümsedim ve ıslak kirpiklerimle ona başımı salladım.

"Olur, peki ya sonra?"

"Sonra da gözlerini yaşartan gazın hangisi olduğunu bulup onu yok ederiz."

"Ya yok edilemeyecek bir şeyse gözlerimi yaşartan?"

"O zaman göz doktoruna gider, *bu kızın güzel gözleri ağlamak için değil, cin gibi etrafı tarayıp insanlara tatlı bakışlar atmak için yaratıldı. Bir yolunu bulun da yaşarmasınlar*, deriz."

Bankta yan yana oturmaya başladığımızda ağaçların yaprakları hışırdamaya, etrafımızda birkaç küçük serçe sekip uçmaya, içime dolan nefes kendine ciğerlerimde daha iyi bir yer bulmaya başladı.

Ya da tümünü uyduruyor ve yanımdaki çocuğun yarattığı güven hissi yüzünden böyle algılıyordum.

"Anlatmak ister misin?"

Bunu soracağını biliyordum, beni üzen her şeyi içime gömdüm ve sanki çok daha hafif bir şey yaşamışım gibi omuz silktim.

"Belki sonra. Bu gece değil." Bu gece asıl konu o olsun istedim, biraz çekingence ona dönüp kaçamak bir bakış attım. "Annen mutlu oldu mu?"

Uzun uzun bakamadığımı ve bir gariplik olduğunu hemen anladı.

"Çok mu merak ediyorsun?"

"Seni sahnede gördüğünde heyecanlıydı ve..."

"Neden kendin sormuyorsun?"

Kadının hafızamdaki görüntüsü kalabalığın içinde ne kadar mutlu olduğu ve yanındaki kız Yasemin'le ne kadar ilgilendiğiydi. Dudaklarımı araladım ancak verecek cevap bulamadım.

Yasemin, Buğra Han'dan hoşlanıyor muydu? Annesinin hoşlandığı kesindi. Acaba Buğra Han onu annesiyle ne zaman tanıştırmıştı? Şayet bir kız arkadaşı varsa beni sahnede böylesi hissederek öpeceğini sanmazdım ancak kafamda bir şeyler yerine oturmuyordu. Onu tanıdığım ilk andan beri bu kızla beraber gördüğüm için aralarında ne olduğunu anlayamıyor, sormayı kendime hak görmüyordum.

"Kalabalıktı biraz," diye geveledim. "Çekindim."

"Tanışmak istiyor musun?"

Sesi sıcacıktı, bakışlarına ihtiyaç duydum. Şefkatli, güven veren ve bir sığınakmış gibi binlerce iyi şeyi bir arada toplamış olan göz bebeklerini görmeye açtım. Ona döndüm ve anlamamı istediği şeyi gözlerinden okumaya çalıştım.

"İsterim tabii," diye fısıldarken cesaretimi topladım. "Senin gibi bir çocuğu yetiştirdiği için tebrik etmek gerekir, bir hükümdar kolay yetişmiyordur, eminim."

Onda çok sık görmediğim çapkın bir gülüş dudağının kıvrılmasına neden olunca söylediğim şeyden hemen utandım ancak dayanamamıştım. Bu hisleri içimde tutarsam sanki kalbim patlayacaktı.

Beni öpmüştü.

Onca insanın içinde, sanki sadece ikimiz kalmışız gibi. Bunu hissettirmeyi nasıl başarmıştı?

"Sorarsın o zaman kendin," dedi ve yanıma doğru biraz daha yaklaştı. "Eminim verecek bir cevabı vardır."

Artık omuzlarımız birbirine değiyordu, kalbim delice çarpmaya başlarken yapmamam gereken tek bir şey vardı: Bu güzel ânı bozmamak. Korkunç hayal kırıklıklarının olduğu bu mezuniyet gecesinde güzelliği barındıran tek şey gözleriyken ondan uzaklaşmamak.

Dudaklarım bana ihanet etti, Buğra Han Cihan bu kadar dibimde ve solukları yüzümü okşarken bambaşka bir şey söylediler.

"*Arama boşuna bulunmak istemeyeni,*" diye fısıldadım gözlerimi kapatıp.

Bu cümlenin işaretlendiği sayfayı anımsadım, aramızda hiçbir şey yoktu ve bu geceye uzanacağını bilseydim bu yolculuğa yine de çıkar mıydık, bilmiyordum. Bir arkadaşımı kaybetmiş, âşık olduğumu sandığım saf duygunun muhatabını kalbimden silmiş, annem ile yıllar sonra bu cümlenin ilhamıyla başlayan tiyatro sahnesinde göz göze gelmiştim.

Bir cümle bu kadar şeyi kapsar mıydı? Hâlâ anlam veremiyordum.

"Yanlış insanları aramış durmuşum hep sanki." Sesim pürüzlü çıktı, biraz da kırgındı.

Olanlara ve olduramayacağımı anladıklarıma.

"*Arama boşuna bulunmak istemeyeni* dediğinde üzerine hiç düşünmemiştim. Bu gece anladım, Buğra Han, gerçekten bulunmak istemeyen kimseyi aramamak lazımmış."

Kimden söz ettiğim hakkında fikri olmayabilirdi ancak kırgınlıklarım hakkında kesinlikle bir fikri vardı. Parmakları uzandı ve yavaşça yüzüme dokundu. Avucu yanağımı okşamaya başladığında gözlerim yeniden kendiliğinden kapandı ve tuttuğum soluğu titrekçe bıraktım.

"İnsanlar göründükleri gibi olmalıdır," diye fısıldadı.

Dudaklarım kendiliğinden satırların devamını getirdi. "Eğer değillerse..."

Sesi netti. "Hiç görünmesinler daha iyi."

Keşke bu satırların ilhamını daha önceden hissetmiş ve neyi kastettiğiyle ilgili biraz fikir edinmiş olsaydım. Şimdi tenim onun avuç içine değerken cayır cayır yanıyor ve hayatımdaki her ânı sorguluyordum. Yalansız ve çıkarsız hayatımda bulunduğuna inandığım tek kişi o muydu? Bilmiyordum ancak olmaması gerektiği kadar büyük bir yeri kaplamaya başladığından kuşkum yoktu.

"Ne oldu sana, rüya kız?" diye mırıldandığında dudağım titredi, yanağımı avucuna biraz daha yasladım.

"Hiç," diye omuz silktim. "Her zamanki şeyler."

"Her zamanki kırgınlıklar mı?"

Soruyu bu kadar doğru bir yerden sorduğu için canım yanıyordu, cevap vermedim ancak anlaması için başımı salladım. Başparmağı tenimi okşadıkça sanki sakinleşiyor, saatlerin acısı kayboluyormuş gibi usul usul çözülüyordum.

"Yasemin," diye mırıldanırken kelimelerime hâkim olamadım. "Annen, Yasemin'i çok mu seviyor?"

Gözlerimi açmaya korkuyor, sorduğum şeyin nereye gideceğini çok iyi biliyordum. Sanki dünya bir süreliğine durdu ve herkes benim sesimi duydu. Bu düşünce giderek büyüdü ve rahatsız edici bir hâl aldı. Yavaşça gözlerimi açtım ve Buğra Han'dan uzaklaştım, bankta biraz geriye kaydım.

Eli havada kalsa da aldırmadı, kaşlarını bir şeyi fark etmiş gibi çatmıştı.

"Seviyor," dedi net bir biçimde. "Neden?"

Nefesimi tuttum. "Sen de seviyor musun?"

Her şeyin başlayacağı ya da biteceği noktadaydık. Yasemin fiziki olarak içerideki bir masada oturuyor olabilirdi ancak düşüncelerimde çok başka bir yerdeydi. Ulaşılamaz bir noktaya usul usul yerleşmişti. Benden daha sakin, daha güzel, daha masum tanımlanabilecek bir kızdı. Onunla konuşmak muhtemelen benimle konuşmaktan daha az yorucu ve huzur verici olmalıydı. Gülümsemesi de çok güzeldi fakat ona karşı hiçbir kötü duygu beslediğim yoktu.

Yerinde olmak istemekten başka.

"Cevaplamak zorunda değilsin." Sorduğum şeyden delice utanıp banktan kalkmaya yeltendim. "Kafam çok karışık, sanırım haddim olmayan bir şey yaptım."

Cesaretim geldiği hızda kaybolunca buradan kaçabilmek umuduyla ayağa kalktım, işte yine bir şeyleri muhtemelen mahvetmek üzereydim. İleri doğru bir adım atıp uzaklaşmak isterken...

Buğra Han elimi tuttu. "Gitme."

Elimi sıkıca tuttu. Parmakları parmaklarıma kenetlendi, belki çok can acıtacak ve sıkı bir tutuş değildi ancak beni olduğum yere hapsetmeye yeterdi. Donakaldım, geriye dönüp ona baktığımda bakışlarında ilk kez böyle bir duyguya tanık oluyordum.

Gitmememem için her şeyi yaparmış gibi bakıyordu. "Gitme, Sadem."

O bana böyle bakarken nasıl gidecektim ki?

"Neden?" diye soluduğumda kalbim duyacaklarımdan korkarak ve bir yandan da duymak istediklerimi umarak delice çarpıyordu.

Belki de bitişte değil, başlangıçtaydık.

"Yasemin'i seviyorum, evet," dedi gözünü kırpmadan. "Arkadaşım olmasını, onunla konuşmayı, anneme iyi gelmesini, ben yokken gözüm arkada kalmadan annemi ona emanet edebilmeyi..."

Kafam karıştığı için hareket etmiyordum.

"Annem onun öğretmeni," diye açıklarken sesi alçaktı. "Müzik öğretmeniydi, artık okula gitmediği için evden ders veriyor. Yasemin'i konservatuara hazırlıyor, ayrıca bu okulda okuyabilmesi için burs veriyor. Yasemin de onunla olmayı çok seviyor. Birbirlerine çok iyi geliyorlar. Onu, senin Kavin'i sevdiğin gibi seviyorum."

Son cümlesi elimdeki parmaklarının varlığını hatırlamama, teninin sıcaklığını yeniden delice hissetmeme sebep oldu. Arkadaşlardı. Hem de çok iyi arkadaşlardı. Birlikte görünüyorlardı çünkü çok iyi arkadaşların yeri birbirlerinin yanı olurdu. Annesinin kıza ne kadar gururla baktığını hatırladığımda anlattığı her şey kafamda yerli yerine oturdu.

"Çok özür dilerim." Elimi elinden çekip dudaklarımı kapattım. "Tam bir aptalım sanırım."

"Değilsin."

"Öyleyim!"

Telaşa kapıldığımı görünce gözlerini gözlerimden kaçırdı ve yere eğip az önce izlediğim çiçeklere baktı.

"Sadece âşık oldun," dedi.

Dünya bu kez gerçekten durur gibi oldu. Muhtemelen önümüzdeki yetmiş yıl bunu ona söyleyebilecek cesaretim olmayacağını anlamıştı ve bu görevi kendi kendine üstlenmişti. Ona âşık olduğumu mu söylüyordu? Henüz bunu kendime bile itiraf edememişken.

"Be... ben," diye kekelerken avuç içlerim delice terlemeye başlamıştı.

Bankta biraz öne eğildi ve çiçeklerden birine uzandı, koparacak sandım ama yapmadı. Çiçeğin boynuna dokundu. Elini usulca büktü ve sanki onu dalından tutuyormuş gibi havaya kaldırdı ancak parmaklarının arasında hiçbir şey yoktu. Boştu.

"Bu senin." Sesi sıcacık, bakışları sevecendi. "Utandığında çok tatlı olduğun için."

Elinde bir çiçek yoktu ama vardı. Hiçbir canlıya zarar veremiyor oluşu, onun tüm varlığının sadece iyi gelmek ve iyileştirmekten ibaret olması beni bir kez daha hayrete düşürdü. İkimizin de beyaz renk olduğunu bildiğimizden emin olduğum çiçeği almak için uzandım.

Parmakları arasındaki boşluğu tutar gibi yaptım. "Teşekkür ederim, çok güzel bu."

"Senin kadar güzel," diye pürüzlü bir sesle mırıldandı. "Belki senden biraz daha az."

Uzattığım eli yeniden parmakları arasına alıp beni yanına oturmam için yavaşça kendine çekti, banka oturduğumda bunun ne anlama geldiğini çok iyi biliyordum.

"Demek o gündeyiz." İç çekerken beyaz gömleğinin kol düğmelerini açmak için kısa bir an elimi bıraktı, kumaşı dirseğine doğru kıvırmaya başladı. "Bir an hiç gelmeyecek sandım."

Heyecandan öleceğim sandım. "N... ne?"

"Bir an bana hiç âşık olmayacaksın sandım, Sadem."

Gözlerim kocaman açıldığında dünyada kalan diğer her şey tükendi ve beni onun gözleriyle baş başa bıraktı. Sözcükleri yeni bir dili ifade ediyor gibi heyecan verici ve anlaşılmazdı. Elbisemin eteğini avuçlarım içinde sıkarken başım dönmesin diye çok çabaladım.

"Öyle söyleyip durma," derken utanıyordum, bakışlarımı kaçırmak zorunda kaldım.

"Bugünü ne kadar beklediğimi bilsen hâlime acırdın."

Kendinden başka her şeyi zihnimden silmem için yemin etmiş olmalıydı. Derin bir sessizlik söylediği şeyi anlamam için bana müsaade edermiş gibi etrafımızı sardığında heyecan yerini merak, kalp krizine yakın bir şeye ve tutkuya bıraktı. Buğra Han'ı tam anlamıyla görmek istiyor, dudaklarından çıkacak her kelimeyi doğru duyabilmek için bir an bile kımıldamıyordum.

Gömleğinin kolunu kıvırmayı bitirmişti, derin bir soluk verdiğinde anlatacağı şeyin uzun olduğunu anladım. Uzandı, yeniden elimi tuttu.

Kalbim, tümünü dinlemek için hazırdı. Sanki kuşlar bile bizi bekledi, okulun bahçesinde çıt çıkmadı. Uzaktan bir yerden salondaki keman sesini duyar gibi oldum, bu bana bir film sahnesindeymişim gibi hissettiriyordu.

"Buğra Han," diye fısıldamak istedim ancak aramızdaki büyü her an bozulabilirmiş gibi bunu es geçti.

"İzin ver." Sesi biraz titrek çıktı. "Şimdi değilse ne zaman, bilmiyorum." Gözlerime baktı. "Ama artık öğrenmen gerekiyor."

Neyi demek istedim. Anladığım şey doğru mu, söylediklerinin çıktığı anlam düşündüğüm yer mi yoksa her şeyi yanlış anlıyor ve kendi kendime...

Boğazını temizledi. "Ben o gün kütüphanedeydim."

Hangi günden söz ediyordu? Hiçbir fikrim yoktu, üstelik onunla kütüphanede geçmiş bir anım bile yoktu ancak çıtımı çıkaramadım.

Sonra Buğra Han Cihan'ın alçak ancak tok sesiyle kulaklarımı okşadığı monoloğunu dinlemeye başladım. Muhtemelen bu hayatımda duyup duyabileceğim en iyi şey olacaktı, oysa henüz bilmiyordum.

"O gün kütüphanede ders çalışıyordum. Çok heyecanlısın ve kafan karışık biliyorum ama bölme beni, sözümü bitirmeme izin ver. Çünkü şimdi bitirmezsem sonra bu kadar cesur olabilir miyim, bilmiyorum. Aslında bana sorarsan ben hep cesurdum, tek bir korkum vardı, o da senin adına olanlardan ibaretti. Hislerimi tarif edersem...

Sonra sen... Neyse ne, buranın önemi var mı? Artık bilmiyorum. Kütüphanenin kapısı açıldı. Senden önce adım seslerin duyuldu ama daha o anda, önümdeki kitaptan başımı kaldırdığım an başıma bir şey geleceğini anlamıştım. Yanılmadım. Başıma sen geldin, Sadem. Diğer adın gibi, Rüya gibi geldin. Önce uzun uzun baktım sana, saçların

omuzlarından dökülüyordu o gün, örgülerini yeni açmıştın, belliydi. Seni birkaç kere daha koridorda bir yerlere koşturup gevezelik yaptığın esnada örgülerini açarken görmüştüm çünkü.

Bir anlığına sesinin fazla çıktığını fark edip utanarak kütüphanenin içine baktın, koridordaki arkadaşların içeri girmeyince mahcup oldun sanırım. Gözler senin üzerine çevrilince hemen başını eğdin, bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırıp önümdeki rafların arasında kayboldun. Adımların aceleciydi, koridordan biri sana seslendi. Kitabı hızlı bulmanı söylüyorlardı, sonradan öğrendim, edebiyat dersi içinmiş. Sınavda çıkacak bölümleri son güne bırakmıştınız.

Şimdi nereden biliyorsun diye soracaksın, itiraf edeceğim o yüzden. Okul çıkışı biraz sizi dinledim, zaten farkında olmuyorsun ama yüksek sesle konuşuyorsunuz. Koridorda çoğu zaman sizin sesiniz yankılanıyor. Bundan şikâyetçi değilim. Öyle olmasa senin sesini nasıl daha çok duyacaktım? Sonra aradığın kitabı buldun işte, koltuğunun altına sıkıştırıp aynı telaşlı adımlarla çıkışa yöneldin. Her şey hepi topu on dakika sürmüştür fakat... Fakat olacak bu ya, gördüm seni işte. Sonra kimseyi rahatsız etmemek için hemen çıkayım derken arkandan kalemini düşürdün. Ya bilerek almadın ya da düşürdüğünü görmedin. Kapıyı öyle sessiz kapattın ki içimden bir ses kalemi görsen de almak için vakit kaybetmeyeceğini söylemişti.

Ben de peşinden kalktım, zaten kütüphanenin içinde dolanırken birkaç saniye üzerimde gezinen gözlerinin nasıl parladığından haberin olsa sen de okuduğun kitabı yarım bırakırdın. Bu arada, ben hiçbir kitabı yarım bırakmam. Her gün yarım saatimi ayırdığım kütüphaneden ince de olsa bir şiir kitabını tamamlamış olarak çıkarım."

Gözlerime baktı, kalbime sımsıcak bir şey aktı.

"Ama o gün kitabımı yarım bıraktırdın, Sadem. Dayanamadım. Aldım kalemi, peşinden yürümeye başladım. Tamam, başıma bir iş alacağım belliydi ama ben nereden bileyim bunun böyle sürüp gideceğini? O koridorda uzun aylar boyu seni izlemeye devam edeceğimi? Alt tarafı bir kalem verecektim işte sana, hepsi bu. Yetişemedim. Çok hızlıydın, arkadaşlarına hevesle kitabı gösterirken çocuk gibi görünüyordun. Hoş, bence çocukluğunu şimdi yaşıyorsun, o ayrı.

Bağıra çağıra kitabın konusunu anlatmaya başladın, hangi sayfadan itibaren sorumlu olduklarını, sınavda nerenin çıkacağını... Bir adım, bir adım daha ama yok, olmadı, omzuna dokunup o kalemi

veremedim. Öyle güzel konuşuyordun ki sözünü kesemedim. Şimdi diyeceksin ki *sen de ne abartıyorsun, alt tarafı konuşuyormuşum işte. Âşık olmaya yer mi aradın be oğlum?*

Yok, yemin ederim ağrısız başımı ağrıtmaya yer aramıyordum. Sadece sen, seni benim gözlerimden görmüyordun, o yüzden bu hislerimi anlamıyorsan garipsemeyeceğim. Senin gibi bunu ben de uzun zaman düşündüm. *Yahu Buğra Han*, dedim. *İnsan sadece bir dakika gördüğü, hatta görür gibi olduğu bir kıza böyle tutulur mu? Değil dakikaları, günleri... Aylarını, yılları böyle kaptırır, kendini onda unutur mu?*"

İçli bir nefes verdi.

"Kendimi sende unuttum, Sadem," dedi sessizce. "Vermedin bana duygularımı, hepsi sende kaldı."

Kalbime kocaman bir yumru oturdu. Oradan doğdu, doğdu, doğdu... sanki tüm bedenime yayıldı. Her zerremi ve beni buldu. Zihnimi esir aldı, yanımdaki çocuk yüzüme bakmadı ama gözleri sanki içimi deliyor sandım. Bana bakmadan nasıl böyle içimi görmüştü?

Düz bir sesle devam etti, mahcuptu.

"Sonra takip ettim seni. Dedim ya, sadece bir kalemi vereceğim, bitecek sandım. Olmadı, o gün arkadaşlarının yanından gitmesini beklemek istedim. Buna da bir cevabım yok, neden öyle yaptım, bilmiyorum. Çok zor ayrıldın onlardan, öğle arasında bir teneffüste okulun arka bahçesine gittin. Kalem hâlâ elimde, *ulan* diyorum kendi kendime, *aptal mısın oğlum, alt tarafı kızı dürtüp bir kalem uzatacaksın. Hepsi bu. Deli gibi davranma, gidip ver, sonra çık kütüphanene ya da sırana, kitabını oku.* Olmadı, Sadem, kalemi bir türlü sana veremedim. Arka bahçeye geldim ama bankta tek başına oturuyordun, henüz yanına kimse gelmemişti.

Tam bir adım attım derken adımlarım durdu. Sesin kulağımı okşadı, başta telefonla konuşuyorsun sanıp bölmek istemedim. Sonra şarkı söylediğini anladım. Hangi şarkı olduğunu bilmiyorum, hatta delirmiş demeyeceksen hâlâ o şarkıyı merak ediyorum. Ağzının içinde bir melodi geveliyordun ama anlaşılmıyordu. Kulaklarımı dikmiş, okul binasının duvar dibinden seni dinliyorum. Ben seni dinliyorum ama sadece ben değil, kuşlar da dinliyor. Güzel bir bahar sabahı işte, birkaçı da ötüşüp eşlik ediyor. Gözlerim kocaman oldu, ilk kez şarkı

söyleyen birini gördüğümden değil, ilk kez kendi kendineliğin bu kadar güzel yansıdığı bir yüz gördüğümden.

Bir insana yalnızca durmak yakışır mı? Gel de kalbime anlat işte onu, tutturdu izleyeceğim diye. Orada durdum. Tam yirmi beş dakika boyunca durdum. Ne mırıldandığın şarkıdan bir şey anladım ne kalemi uzattım. Bankta, ağaçların arasına bağdaş kurup kitabını kurcalayan, arkadaşlarını beklerken şarkılar mırıldanan kızı seyrettim. Arada bir sıkılıp saçlarını yeniden örecek gibi oldun, sonra uzunlar diye vazgeçtin. Hatta saçlarını kısa kestirdiğin o sömestr tatili sanki tanıdığım birini kaybetmişim gibi buruk hissettim. Kendime kızdım, *oğlum sen iyice balataları sıyırdın, bu kız senin hiçbir haltın değil, kendine gel. Alt tarafı saçını kestirmiş, sanki kıza içten içe trip atıyorsun, delirdin iyice* dedim. Kendime söz geçirsem gözlerime geçiremedim, gidip her sabah önce senin oturduğun sırayı buldular."

Mahcubiyetle eğdiği başını kaldırmadan devam etti.

"Gözlerime söz geçse kulaklarıma geçmedi, sesini duyduğu her anda kalbim hızla çarpmaya devam etti. Ne bileyim işte, elimde olsa belki gelir, daha erken konuşurdum. Korkak da değilimdir. Konu sen olduğunda ben, ben değilim sadece, onu anladım.

O gün başka ne oldu diyeceksin, seni kendime âşık edecek ne yaptım? Çünkü insan böyle dinleyince bir heyecan bekliyor, herhâlde çok önemli bir şey oldu olacak diyorsun. Yok, olmadı. Öylece dümdüz seni izledim. Tutulup kaldım, ne seslenebildim ne geriye gidebildim.

Nihayet arkadaşlarından birileri senin yanına uğrayınca yanlış anlaşılırım diye geri çekildim, sonra sen hülyalı hülyalı onlara dönüp neşe saçarak konuşmaya devam ettin zaten. İnsanlar etrafındayken pek izleyemezdim seni, biri görüp sana fısıldar diye ödüm kopardı. Bir tarafım da öyle olsun isterdi, öyle olsun ki senden utanan tarafım artık korkmasın, dik dursun. Çıkıp karşına önce sahibini bekleyen kalemi versin, sonra onu avuçlarına bırakırken ellerini tutsun... *Kızım ben seni gördüğüm andan beri uyku uyuyamıyorum, iyi değilim, herhâlde kafayı yedim* desin. Tabii bunu dersem kaçacaktın, kim kaçmaz?

Aklına gelen ilk şey seni kara kaşın, kara gözün hatırına sevdiğim olacaktı. Beni de diğerleri gibi sanacaktın. Belki sadece güzellik için, belki sadece eğlenmek için, belki sadece çıkarlar için... Yok işte, kızma hiç bana. Yapamadım. Öyle sanılmaktansa, reddedilip bir daha

sana hiç bakamamaktansa biraz daha izlemek istedim seni. Belki bencillikti, belki ayıptı ama yapamadım.

Bir gün, bir gün daha, bir gün daha derken haftaları devirdim. Bir gün tam kendimi topladım, kalemi sen gelmeden sırana bıraktım. En azından *kim bıraktı* diye soracağın zaman el kaldırırım, düşürmüşsün deyip önüme dönerim diye düşündüm. Kalemi bırakınca hislerimden de kurtulabilirmişim gibi, kandırdım işte kendimi. Sonra senin koridordaki sesini duydum, benim tüm planlarım seni duyana kadar zaten...

Kalemi avucuma alıp sımsıkı tuttum, bırakamadım. *Yok oğlum* dedim, *bunu hakkıyla vereceksin. Madem bunca zaman bekledin, gözlerine bakıp duygularını itiraf edeceksin.* Birini uzaktan izlemek, sesini duymak istemek, mimiklerini izlemek ayıp mı? Ayıpsa ayıp ulan, özrünü diler köşene çekilirsin ama gözlerinin içine, tam içine bakacaksın. Sırama geçtim, o gün boyunca birkaç kez sana gelmeye yeltendim ama... Ama gözlerin bana değmedi bile, Sadem. Sınıf mı kalabalıktı, kafan mı bilmem, gözlerin ne o gün ne sonraki günler bana değdi. Ben öylece, arka sıranın kalabalığının arasında, sana uzak kalmaya devam ettim.

Birkaç kez sınıflar karma oldu, yarım dönem tamamen ayrıldık. *Eh* dedim, *herhâlde gördüğü vardıysa da artık unuttu.* Şansa bak ki ders seçimlerinden sonra bir daha aynı sınıfa düştük. Bekledim, bekledim, bekledim. Herhâlde beş altı ayı devirdim. Aradan koca tatiller geçmiş, ben kendime binlerce kez senin karşına çıkma tesellileri vermişim ama yok."

Sesi kırgın gibiydi.

"Senin o gözlerin herkese değdi, bir türlü bana değmedi. Birkaç kez ödev kontrolü zamanı herkesinkiyle beraber defterime baktın, o kadar. Sonra gittin, ön sıraya geçtin, öğretmenlerle sohbetine, arkadaşlarınla muhabbetine devam ettin. Bir süre sonra görünmez oldum sandım. Eğer seni tanımasaydım belki de darılırdım. Sonra gözlerinin nereye odaklandığını anlamaya başladım. Biraz uzun sürdü çünkü sen de benim gibiydin. Herkesin içinde alenen değil, sessiz sessiz, kaçamak bakışlar atıyordun. O çocuğa bakıyordun. O gün kafamda her şey yerine oturdu. *Bu kızın seni görmemesi normal, gözlerini parlatan başkası var* dedim kendi kendime. Kalemi gittim, ağaç evimdeki kutuma koydum. Kutuyu kilitledim, anahtarı atıp yok etmek istedim.

Senin hislerin de belli ki benim gibi saf ve temizdi, kirletmek istemedim. Geçer sandım. Sana daha az bakarım, seni daha az görürüm, seni daha az duyarım..."

"Geçmedi," derken sesim titredi.

Geçmediğini nereden bildiğimi sormasına gerek yoktu. Karşılıksız aşklar böyleydi. Hemen yok olup gitmezdi. Uzunca sizinle kalır, kalbinize pelesenk olur, derine işler, kazılıp atılması zor bir yere otururdu. Layık olduğundan, haddinden fazlasını ister ve bir gün amansızca tükenirdi. Kalbe girdiği ilk an gibi, gittiği gün de beklenmedikti.

"Geçmedi," diye tekrar etti. "Ama artık ümit etmemeyi başardım. Seninle içimde nasıl yaşanır öğrendim. Gerçekten de artık eskisi kadar sana bakmadım."

Uzun zamandır hayatımda duyduğum en hüzünlü cümleydi. Neredeyse kalbim kırıldı. Hem onu hiç fark etmemiş hem de ondaki beni kaybetmeye başladığını duyduğum için üzülmüştüm. O deliydi ama ben ondan da deliydim. Parmaklarım tedirgince ona uzanıp parmakları arasında kendine yer bulduğunda içime doğan korkuyu yok etmeye çalıştım.

"Şimdi?" diye sorarken çaresizdim.

Onu fark etmediğim anlara, gözlerime değen gözlerine hiç rastlamadığım zamanlara, aramızda yaşanabilecek onca güzel şeye bu kadar geç kaldığıma... Hepsine delice pişmandım çünkü o, benden giden onca insana rağmen hep aynı yerde kalmıştı.

Belki de herkes bir gün gitmezdi, belki de bekleyenler vardı.

"Bekledim işte." Gözlerini gözlerime çevirip usulca gülümsedi.

Dudakları kıvrıldığında gün yeniden doğdu sandım, göğsüme büyük bir huzur yayıldı. İşittiğim her şey zihnime kalın harflerle kazındı, ömrüm boyunca bir daha unutmayacağımı bildiğim bu harflerin sıcaklığına tutundum.

Buğra Han'ın gözlerine tutundum.

"İyi ki varsın," diye fısıldarken uzanıp kollarımı boynuna doladım, ona öyle sıkı sarıldım ki bir an için sırtı banka çarptı fakat hiç duraksamadan kollarıyla beni sardı.

İçimde tuttuğum ne varsa sicim gibi gözyaşlarına dönüştü ve akmaya başladı.

"Çok üzgünüm," derken utanıyordum. "Bu kadar kör olduğum için beni affedebilecek misin?"

"Sırrımı bu kadar uzun süre sakladım diye kızmayacaksan affederim."

"Çok geç geldim." Dudaklarım gömleğine değiyor, gözyaşlarım tüm yüzümü ıslatıyordu. "Ama sen hiç gitmedin."

Geri çekildim, bu kez ben onun yüzünü avuçlarımın içine aldım, tam gözlerinin içine baktım. Karanlık bahçede, onun benim peşimden geldiği günde gibiydik, yine aynı banktaydık.

"Sahnede beni öptüğün an hiç gitmediğini anladım zaten," diye fısıldadım gözyaşları arasında gülümsemeye çalışırken.

Dünyanın nasıl dönmeyi bıraktığını, varlığıyla geri kalan her şeyi nasıl sildiğini anımsadım.

"Ağaç eve çıkıp, bir de panik yapıp düştüğünü anladığımda karşıma gelip hesap sormanı beklemiştim. Sırtındaki otları temizlerken, sen gittikten sonra battaniyeyi yeniden ağaca çıkarırken bir şey söyle diye bekledim. Hesap sormak yerine sessiz kaldığında ben de senin bana doğru yürümeye başladığını anladım, Sadem delisi."

O da benim yüzümü avuçlarının içine aldı, sıcacıktı, göz kapaklarım kapanınca kalan son damlalar da yanaklarımdan süzüldü.

"Babamın dükkânında cebinde kalan son paranla bana hediye almaya çalıştığında anladım."

"N... ne?" derken gözlerim kocaman oldu. "O adam baban mıydı?"

Buğra Han'ın neden filmlere ve plaklara bu kadar ilgili olduğunu o zaman anladım, suratım kıpkırmızı olmuştu. Babasına neler dediğimi anımsadım.

Çabuk adımlarla dükkân sahibinin olduğu rafa doğru ilerlemiş ve kır saçlı adamın dibinde durmuştum. Diğer müşterileri rahatsız etmemek için kısık sesle konuşmuştum.

"Pardon, şunu satın alabilir miyim?"

Adam elimdeki film kasetine yandan bir bakış atmıştı. "O biraz pahalı, küçük hanım. Diğer raftakilere bakarsanız daha uy..."

"Yok yok," diye fısıldamıştım. "Ben bunu alacağım, biraz çabuk olabilir misiniz?"

Arkamı dönüp dışarı şutladığım Buğra Han'ı gözetlemiştim, neyse ki çıkmıştı.

"Şu çocuk cin gibi, hiç sormayın. Şimdi merak ederse içeri girer, hemen şunu paketleyin, lütfen."

Adam Buğra Han'a kısa bir bakış atıp bana dönmüştü, elindeki işleri bırakmış ve satın almak istediğim filmi paketlemişti. Hızla cüzdanımda kalan son harçlıklarımı çıkarmıştım.

"Ne kadardı?"

"Ne kadarın var?"

Adam cüzdanımdaki bozukluklarla bakışmıştı, utansam da yapacak bir şey yoktu.

"Valla abiciğim yanlış anlamazsan babamla aram bozuk, şimdilik şu var. Eğer idare etmez diyorsan ben haftaya üstünü bırakırım." Elimle yolu işaret etmiştim. "Hemen şu ileride okuyorum ben, okulum buraya çok yakın. Belki gidip gelirken görüyorsundur, yani yolumun üstüsün. Borç yazamam dersen de..."

Adam poşeti bana uzatmış ve gözlüğünün üzerinden bana bakarken tebessüm eder gibi olmuştu.

"Al şunu bakalım, borcun yok. Umarım arkadaşın sevinir."

Kocaman gülümsemiştim. "Pek meymenetsiz bir şey ama bakalım sevecek mi? Göreceğiz. Hayırlı işler, bol kazançlar!"

Kapıya ilerlerken tekrar geriye dönüp el salladım. "Daimî müşterinim artık!"

Hatırladığım anıyla, "Eyvah," diye mırıldandım ancak Buğra Han gayet keyifli görünüyordu.

"Anneme seni öyle çok anlattım ki... İşaretlediğim notları okuduğunu söylediğimde benim gibi heyecanlandı, *evet* dedi, *Sadem sana gelecek, yavaş ya da hızlı adımlarla ama gelecek.*"

Nefesim kesilir gibi oldu. Ailesine benden bahsediyordu.

"Kendime dedim ki: *Sadece bekle Buğra Han, o güzel gözleriyle sana yürüyor, elbet bir gün varacak. Bu zamana kadar bekledin, biraz daha bekle, olduğun yerde kal.*"

Başımı aşağı yukarı sallarken bunca terk edilmişliğin içinde yaramı nasıl bu kadar iyi görüp de sarardı, akıl tutulması yaşıyordum. Yüzünü okşadım, yeni çıkmaya başlayan sakalları biraz elime battı, uzandım ve dudaklarımı yanağına bastırdım. Onun da gözleri doluydu ancak ağlamıyordu, uzun zamandır beklediği bu ânın heyecanıyla her zerremi inceliyordu.

Dudaklarım dudağının çok yakınındayken fısıldadım. "Söz, hiç gitmem."

"Artık bırakmam, Sadem."

Dudakları, sıcak dudaklarıma değmeye başladığında tenim alev gibi yanıyordu. Lavlar sözcükleriydi, kalbim o beni öpmeye başladığı an bu volkanın içinde eridi.

Fakat yok olmadı, bambaşka bir sevgiyle yeniden doğdu.

Sadem Rüya, herkesi kaybettiğini sandığı kör karanlıkta titrek bir mum ışığıymışçasına Buğra Han'ını buldu.

"Hey! Arka bahçedekiler, iki saattir size sesleniyorum, okul yıllıkları okunacak. Hocalar *toplanın* dedi, siz orada ne yapıyorsunuz? Gelsenize!"

Altı Yıl Sonra
Roza Koleji

"Sanırım bu dersten kalıyorum."

"Saçmalama kızım, bir yolunu bulacağız. Annene bir şey söyleme, hepimizi kesecek. Yaz tatilini iptal etmesini mi istiyorsun?"

"Annem bizi dinlemez, Bulem. Boşuna umut etme."

"Abi sen şaka mısın? Annene söylemeyeceğiz diyorum, bu tatili ayarlayacağım diye kıçımı yırttım ben! Benimkiler çok mu rahat izin verdi sanıyorsun? Her şeyi mahvedemeyiz."

Yanımızda sessiz sakin telefonuyla ilgilenen kızı işaret ettim. "Ya Layla'nınkiler! Ailesiyle Maldivler'e gitmekten vazgeçti kız, zor ikna etti. Şimdi kıçı kırık bir ders yüzünden..."

"Ben ne yapabilirim? Böyle olmasını istemişim gibi davranma!"

Zerin öfkeyle ayağa fırladığında gözlerimi deviriyordum. "Sen istedin mi dedik? Halledeceğim ben, konuşacağım."

"Edebiyat senin için kolay tabii, benim için telafi sınavı olsa bile geçmesi çok zor. Bige Hoca bu saatten sonra..."

Layla sözümüzü böldü, sesi her zamanki gibi bize göre çok yumuşaktı. "Bige Hoca gidiyormuş."

Zerin'le aynı anda Layla'ya dönüp bağırdık. "Ne?"

"Şaka!" diye yerimden fırladım. "Gidemez!"

"Hem de bugün. Kantindeki çocuklardan duydum."

"Telafi sınavı yapmadan mı?"

Zerin hayal kırıklığı içindeydi, bir şey yapmak zorundaydım. Panikle fırlayıp koşmaya başladım, Layla arkamdan sesleniyordu.

"Yeni gelen hoca yapacaktır, yine başına bir iş alma, Bulem!"

Üst kata koştum, merdivenlerde arkadaşlarıma rastladım ve yüzlerine çok bakamadan el salladım, birileri adımı bağırıyordu. Ne dediklerini duyacak vaktim bile yoktu, kendimi öğretmenler odasına attığımda nefes nefese kalmıştım.

"Kızım sana ne oldu? İyi misin sen?"

"Ho... hocam..." İki büklüm olmuş, belimi tutarken konuşamıyordum. "Bige Hoca!" diyebildiğimde korku içindeydim. "Gitmedi deyin!"

"Gitti o," dedi matematik öğretmenimiz rahat bir tavırla çayını yudumlarken. "Merak etme, arada ziyaretinize gelecek."

"Gidemez." Panikle öğretmenler odasının içine fırladım. "Olmaz hocam, telafi sınavlarıyla ilgili..."

"Sınav notlarıyla ilgili dolabına duyuru bırakmış, sağdan ikinci dolap onunki. Arkadaşlarına da duyuruver, olur mu? Benim derse gecikmemem gerekiyor."

Odadan çıkmadan önce seslenen kadın çayını yudumluyor, bizi biraz bile umursamıyordu.

"Okul müdürünüz halleder, kafaya takmayın, canım. Sınav planı onların vazifesi."

Yıkık adımlarımla boş öğretmen odasında Bige Hoca'nın dolabına ilerledim, sıkça etkinliklerde rol aldığım için hangi dolap olduğunu biliyordum. Kilidi yoktu, yeni öğretmen gelene kadar da boş kalacak olmalıydı. Dolabı usulca açtım ve içerideki boşlukla bakıştım. Birkaç eskimiş kâğıt ve bir poşet dosyadan başka hiçbir şey yoktu.

"Zerin bizimle tatile gelemeyecek," diye iç çekerken yıkılmıştım: "Annesi bu notlarla hayatta göndermez, yeni gelen hoca da insafsız çıkarsa... Abi bittik biz ya!"

Stresli biçimde alnımı kaşırken bir çözüm arıyordum, ne yazık ki aklıma tek bir Allah'ın cezası fikir gelmiyordu.

"Nasıl yapsam," diye mırıldanırken dolabın içine elimi uzatıp çer çöp gibi görünen kâğıtları aldım. Poşet dosya öylesine buruşmuştu ki bunun içinde herhangi bir duyuru olamayacağından emindim. "Unutmuş işte, hiçbir not bırakmamış. Şaka gibi."

Tam dolabı kapatıp geriye dönecekken gözüme çarpan şey minik bir parıltı oldu, gözlerimi kıstım ve bırakmak üzere olduğum poşet dosyayı yeniden elime aldım. Çöpe benzeyen ve eskimiş yırtık notlarla dolu olan poşetin içinde başka bir şey daha vardı: Bir CD.

"Ne ki bu?" Merakıma yenik düşüp CD'yi aldım ama üzerinde hiçbir şey yazmıyordu, herhangi bir bilgi göremediğim için iyice ilgimi çekmeye başlamıştı.

"Bizimle ilgili olsa bu eskimiş şeylerin arasına bırakmazdı."

Poşet dosyayı yeniden yerine bırakıp dolabı kapattım ve iki adım attım. Odadan çıkmak üzere harekete geçsem de ders zili çaldığı için boşalan koridor ve âdeta beni kendine çeken öğretmenler odası aklımı karıştırmaya yetti. Etrafta kimse yoktu ve bir daha dolabına uğramayacak olan öğretmenimiz çöplerin arasında bir CD unutmuştu.

"Bakmazsam ölürüm ya," diye kendime kızarken çabucak geri dönüp CD'yi tekrar buldum, neyse ki kulaklığım yanımdaydı da ani bir baskın yersem öğretmenlerden birinin adını uydurup onun işlerine bakıyorum diyebilirdim. Arka tarafta kalan, gelen geçenin beni göremeyeceği bilgisayar masasına oturduğumda CD'yi çabucak kasaya yerleştirmiştim.

"Bu merakın senin başına bela olacak, Bulem," diye kendi kendime söylenirken bir yandan da içimi rahatlatmaya çalışıyordum. "Ama belli olmaz, ya bizim telafi notlarımızla ilgili bir şey bulursam? Kesinlikle izlemeliyim."

Parmağım uzandı ve başlat tuşuna tıkladı. Büyük bilgisayar ekranı önce siyah bir renge büründü, sonra yavaşça yazılar belirdi.

"Roza Koleji, 2019 yılı tiyatrosu *Alabora Limanları* ve Mezuniyet Programı," diye fısıldadım. "Hımm, eski mezunların bu. Bizlik bir şey değildir o zaman."

Tam hevesimi kaybetmiş, CD'yi ve kulaklığı çıkarmaya yeltenmiştim ki ekranda kocaman bir surat belirdi. Açık renk ten, kocaman gözler ve heyecanlı bakışlar, ağzını kocaman açmış sırıtıyordu.

"Çok sevgili Bige Hoca'mız!" Kayda başladığında kamerayı kimin tuttuğunu göremesem de onu çeken kişiyle gülüştüklerini görebiliyordum. "İşte o kutlu gündeyiz, oyunumuzun kaydını başlatmış bulunuyoruz. Umarız ki yıllar sonra bile bunu izler ve hep gülümsersiniz! Mezuniyetimize yaklaşık bir ay var ve ilk provada bu anıyı size bırakmak istedik! El sallayın, arkadaşlar."

Kız kameramana gel işareti yaptı ve sahnede kostümleriyle boğuşan bir grup kişiyi çekmesini istedi. Pembe saçlı olan bir tanesini eliyle kamerayı kapattı.

"Ya Sadem! Götürsene şunu, istemiyorum çekme."

"Kavin'i de çek," diyen iri gözlü ve adının Sadem olduğunu öğrendiğim kız neşeyle gülüyordu.

"Nasıl bir suratsızlık bu ya? Hoca izlerken *Gulyabani* filmi sanıp korkacak!"

"Sadem çek şunu dibimden," diyen mavi saçlı kız kamerayı ittirdi. "Evla sen de uyma şuna, kameraman mı oldun?"

Kamera arkasından ince bir ses kıkırdadı, diğerlerine göre sesi o kadar kibar ve yumuşaktı ki onu Layla'ya benzettim.

"Şey, hoşuma gitti."

Kız bunu söyledikten sonra tüm tiyatro ekibini gösterdi, kamerayı tek tek herkesin suratında tuttuktan sonra Sadem yeniden Evla'nın önüne, sahnenin ortasına atladı.

"O zaman... *Alabora Limanları*, sahne bir sizlerle!"

Kamera kapandı, küçük bir hışırtı duyuldu ve ekran birkaç saniyeliğine karardı. Fakat çok uzun süre geçmeden yeniden aydınlandı. Bu kez görüntü çok daha net ve sabit bir yerdendi. Sahneyi tepeden çekiyor, profesyonel bir çekimi andırıyordu. Herhangi bir insan tutmuyordu, yukarıdan görecek şekilde konumlandırılmıştı. Merakıma yenik düştüğüm için kulaklığımı yeniden kulağıma taktım ve sandalyeme yerleştim. Neden bilmiyorum ancak başrollerden biri olduğunu anladığım Sadem'in heyecanlı yüzü beni bunun devamını izlemem gerektiğine ikna etmiş gibiydi, öylesine deli doluydu ki ister istemez ona çekilmiştim.

Belki de kendime benzetmiştim.

"Eski mezunlar," diye mırıldanırken gözlerimi kısmış, pürdikkat oyunu izliyordum. "Keşke böyle tiyatroları biz de sürdürseydik, kostümleri içinde ne kadar güzel görünüyorlarmış. Çok havalı."

Altı yıl öncesine ait oyunu heyecanla izlemeye başladığımda okul koridoru sessizdi, yaklaşık kırk beş dakikalık ders süresi boyunca gözümü kırpmadan oyunlarını izledim. Hem çok keyif aldım hem de sanki onlarlaymış gibi heyecanlandım. Herkes müthiş rol yapıyordu, izlerken onların yerindeymişim gibi gülümsüyordum.

Oyun bittiğinde salon alkışlarla yıkıldı, finaldeki başrollerin öpüşme sahnesi büyük bir beğeni almış olmalıydı çünkü tam o kısımda seyirciler coşkuya kapılmıştı. Veliler öğrencilerini alkışlarken ben de içimden bu güzel oyunu alkışlıyordum.

"Süperlermiş he," diye sırıttım. "Bayıldım."

Tam bitti zannedip ekrandan uzaklaşıyordum ki öğretmenlerden birinin duyuru anonsu sabitlenmiş kamera çekiminden duyuldu.

"Şimdiyse öğrencilerimizin okul yıllığı okumaları başlıyor, ayrıca sizlere küçük birer okul gazetesi dağıtacaklar, lütfen dikkatle inceleyin ve bizleri seyredin. Teşekkürlerimi sunuyorum."

Buradaki çoğu öğretmeni tanımadığıma bakılırsa kadrolar yıllar içinde değişmişti, bizim yaşlarımızdaki öğrenciler bu kez yıllık okuması için heyecanla sahneye çıkarken kamera bir ara hareket eder gibi oldu.

"Tören bitti sayılır," dedi bir ses. "Kaydı kapatıp Bige Hoca'ya teslim edersin kardeşim."

"Tamamdır abi, bitiriyorum."

Tam kaydın kapanacağına ve yıllıklarını göremeyeceğime üzülürken beklenmedik bir şey oldu, kamera yeniden olduğu yere sabitlendi ve üçüncü yabancı bir ses ortaya çıktı.

"Bitiriyor musun?"

"Öyle söylediler ama..."

"Benim işim yok, devamında başında dururum. Sen git. Hocaya teslim edeceğim."

"Tamam o zaman, hangi sınıftaydın?"

"Bu okulun öğrencisi değilim."

Anlık bir sessizlik oluştu, ikisini de göremiyordum ancak duyuyordum.

"O zaman verememem sana, abi," dedi kameranın başındaki. "Bu bana emanet, oyun için puanlama yapılırken tekrar izleyecekler, ne olur ne olmaz. Bige Hoca..."

"Kameraya dokunmam, sadece çekim devam edecek. Sen keyfine bak, sonra gelir alırsın. Bu da numaram."

Çocuk bir süre düşündükten sonra aklına yattı. "Tamamdır, abi."

Kamera kayda devam etti ancak bir gariplik vardı, yabancı ses okulun öğrencisi olmamasına rağmen neden kaydın kapanmamasını istemişti? Okul yıllığı içinse bile bunu öğrenci olmadan istiyor olması tuhaftı, yoksa öğrencilerden birinin akrabası mıydı? Kafam karışmış hâlde izlemeye devam ederken sahnedeki öğrenciler sıra sıra insanların okul yıllıklarına yazdıklarını okumaya başladılar.

"Sadem Rüya Yalın'ın okul yıllığıyla başlıyoruz. Sayfasına yazılanlar şöyle: Okulun enerji deposu, o kadar hareketli ki güneş

enerjisiyle çalıştığına inanıyoruz. Okulun bela mıknatısı, bela diye bir şey olmasaydı bile Sadem bela olurdu. Sınıfımızın ağustos böceği, ders çalışırken görmezsiniz ama bir şekilde o yüksek puanı alır. Sınıfın delisi, başka bir şey yazmaya gerek yok. Okulun çenesi düşüğü diyebiliriz, yanlışlıkla onunla tartışmaya girdiyseniz vay hâlinize, geçmiş olsun. Sınıfımızın hiperaktifi, mezun olduktan sonra ne yapacağını en merak ettiğim isim, onu pilot olarak da görebilirsiniz, arkeolog olarak da... Belki de bahçıvan tulumuyla size su hortumu doğrultur, bu kızın ne yapacağını hiçbir zaman hiçbirimiz kestiremedik.

Son not ise şöyle diyor: Sadem Rüya Yalın, keşfedilmeyi bekleyen bir okyanus gibidir, yüzme bilmediğinizde gözlerinde boğulursunuz."

"Oha," diye fısıldadığımda Sadem'in önünde duran çocuğun arkasına saklandığını, yüzünü kapattığını gördüm. Tam bir erkek arkadaş cümlesiydi, muhtemelen arkasına saklandığı çocuk tarafından eklenmişti. Herkes gülerken kaçmaya çalışsa da hâlâ göz önündelerdi.

"Kavin Keskin'in okul yıllığına yazılanlar şöyle: Kendisi hakkında çok az şey biliyoruz çünkü en son ne zaman birileriyle uzun uzun konuşmuş, bilemiyoruz. Kavin adı gibi keskin, o yüzden yıllığına bir şey yazmak yerine saygılarımı iletiyorum. Okulun elektrik trafosu, dokunanı çarpıyor. Sınıfın ruh hastası, mezun olunca psikolog olup kendini tedavi edebilir. Kavin'le iyi geçinme şansı elde eden bir öğrenciyseniz tebrikler, hayatta kaldınız."

Herkes yeniden gülmeye başlarken mavi saçlı kız Sadem'in yanına geçip somurttu, ben bile yazılanlara gülmeden edemiyordum.

"Evla Ulusoy. Yıllığına yazılanlar şöyle: Okulumuzun prensesi, kimseyi incitmez ve tam bir *Barbie*'dir. Güzelliği dillere destan olan arkadaşımızdır. Sınıfın en uysalı, henüz bir kişiyle bile tartıştığı duyulmamıştır. Okulda notları isteyebileceğiniz en doğru kişi, o güzel el yazısıyla okul birincisi olmanızı bile sağlayabilir. Sınıfımızın en sessizi, mezun olunca hangi mesleği yapacağını en merak ettiğim kişi. Sadece yanlış kişilere âşık olmasıyla meşhur."

İnsanlar yeniden alkışlamaya başlasa da adı Evla olan kızın diğer arkadaşlarının yanına geçip biraz saklanırcasına geride durması dikkatimi çekmişti. Birkaç öğrenci hakkında sıkıcı yazılar okunmaya devam etse de en çok bu üçlü arkadaş grubu olan kızlar ilgimi çekmişti, acaba şu anda nerede ve ne yapıyorlardı?

"Buğra Han Cihan hakkında yazılanlar: Ne yaptığını tam olarak kimsenin bilmediği gizemli çocuk, hiçbirimizle yakın arkadaş olmamasıyla tanınır."

Bir anlık duraksama olduğunda Buğra Han denilen çocuk sakince ön tarafta bekliyordu.

"Yıllığında çok az kişi olmalı," diye iç çektim. "Asosyal bir tipmiş."

"Buğra Han Cihan için yazılan diğer not oldukça uzun ve tek bir kişiye ait: Ağaç evi olan, gizemli tavırlarıyla sizi peşinden koşturabilecek, yardıma ihtiyacınız olduğu her an peleriniyle yanınıza uçup sizi kurtaracak bir çözüm makinesi. Bisikletine binerseniz onunla tanışma şerefine erişirsiniz ama ne yazık ki arka koltuk artık dolu. Son olarak o bir cihan hükümdarı."

Herkes gülmeye başladığında Buğra Han denilen çocuğun Sadem'e doğru güldüğünü fark ettim, resmen benim bile yanaklarım kızarmıştı.

"Yuh," diye iç çektim. "Bunlar bayağı âşık görünüyorlar. Acaba şimdi evlendiler mi?"

"Erdinç Demir hakkında yazılanlar şunlardır: Her okulun bir yıldızı var, bizimki de Erdinç'ti. Sınıfın yakışıklısı. Okulun karizmatik çocuğu. Mezun olduğunda onu göreceğimiz yerler podyum ya da Nasa... Hem zeki hem karizmatik."

"Kimmiş bu çocuk böyle?" diye merakla ekranı inceledim. "Ortalarda görünmüyor."

"İlya Iraz, okulumuzun pembe panteri. Dikkat edin, biraz sivri dilli ve vahşidir. İlya okulun asabi ve kötü kızı, tesadüfen değil, böyle olmayı kendisi istiyor. Okulun asık suratlısı, mezun olunca halktan uzak bir meslek seçerse herkese iyilik yapmış olur."

Herkes gülerken pembe saçlı kız somurtuyor ve bir şeyler homurdanıyordu.

"Korkmaz Koçoğlu, okulumuzun basketbolcu yakışıklısı. Nezaketi ve espri yeteneğiyle nam salmıştır. Son zamanlarda Kavin'le beraber görüp oldukça uyumlu bir çift olduklarını gözlemlediğim arkadaşım. Esprileriyle dersi kaynatan ve mezun olduğunda..."

Mavi saçlı kız araya girdi. "Hocam benim adımı bilerek yıllığına yazdırmış, kendi yazmış bile olabilir!"

"Kavin lütfen müsaade et."

Öğretmen mavi saçlı kızı uyardığında kız Korkmaz denilen çocuğa kötü bakışlar yolladı.

"Güngör Gürsal, okulun kötü çocuğu. Mezun olduğumuzda nerede olacağını çok merak ediyorum, bu kadar kalp kırıklığıyla onu cennette almayacakları kesin. Güngör sınıfın en uzun boylu, en yakışıklı ve en aptal herifi. Okulumuzun basketbol takımı kaptanlarından ve bizi daha önce uluslararası temsil etme şansı elde etmiş bir arkadaşımız."

Öğrencilerden biri kalabalıktan seslendi. "Bu da kendi yazmış!"

Güngör denilen çocuk uzun boyuyla o tarafa bağırdı. "Ne alaka, oğlum? Yapmadım öyle bir şey, kıskanma."

Birkaç dakika sonra tüm mezun öğrenciler hakkında bir şeyler okunmuş, hepsi teşekkürlerle ailelerinin yanına gönderilmişti.

"İşte şimdi bitmiştir herhâlde," diye derince iç çekip saatimi kontrol ederken sadece birkaç dakika sonra zilin çalacağını fark ettim. Ne Bige öğretmeni bulabilmiş ne de işime yarayacak telafi sınavı notuna ulaşabilmiştim, sonuç hüsrandı.

"Hay ben böyle işin..."

Tam CD kaydını çıkarmak için uzanmıştım ki kulağımdaki kulaklıktan sesler duyuldu. Kaşlarımı çattım, dağılan dikkatim yeniden ekrana odaklanmıştı.

"Kavga mı ediyor onlar?" diye gözlerimi kısıp kafamı ekranın dibine sokarken ne olduğunu anlamaya çalışıyordum.

"Kim yaptı bunu?" diye bağıran öğretmen elinde bir gazete sallıyordu. "Çabuk itiraf etsin, terbiyesizler!"

"N'oluyor yahu?" diye şaşkınca olanları anlamaya çalıştığımda arkadaki büyük projeksiyon ekranına da yansıtılmış olan gazeteyi fark ettim, problemin bu olduğu aşikârdı. İmleci üzerine getirdim ve gazeteyi iyice yakınlaştırdım, ne yazdığını okumak için büyük bir çaba sarf ettim.

"Bu gazete bizim okulumuza ait değil, olamaz! Utanç kaynağı!"

Ne yazdığını anlamaya başladığımda dehşetle dudaklarımı kapattım.

"İnanamıyorum," diye fısıldadım. "Bu gerçek mi?"

Roza Koleji, 2019

"Kim yaptı bunu?"

Okul müdürünün yüksek sesi kulaklarımızı acıtırken, mikrofon yankıya sebep oluyordu. Müdür, bir yandan etrafta koşuyor, bir yandan da gazetelere bakıyordu.

"Sayın veliler, bir hata olmuş. Çok özür dileriz, bu gazete bizim okulumuza ait değil. Nasıl buraya sokuldu, inanın fikrimiz yok."

Ailelerimiz onlara dağıtılan kâğıt parçalarına bakarken babamın gözlerindeki şok ifadesini, hemen yanında Vilma'nın parmaklarını dudaklarına götürmüş dehşete düşen hâllerini, biraz yanlarında oturan Kavin'in annesinin yüzünün bembeyaz kesildiğini ve diğer tüm insanları fark ettim.

"N'oluyor?" diye fısıldarken kalabalığın arasından sıyrıldım ve kürsüye bırakılan gazetelerden bir tanesini elime aldım.

Herkes başıma üşüşmüştü, müdür ve öğretmenler velilerin ellerindeki gazeteleri toplarken biz hayretler içinde yazılanları okuyorduk, büyük manşetler atılmıştı.

"ROZA KOLEJİ YA DA DİĞER ADIYLA PİSLİK YUVASI."

"GELİN HEP BERABER REZALETLERİNİ PUANLAYALIM:

OKUL GAZETESİNDE OLDUKÇA BÜYÜK BİR EMEĞİ OLAN HANZADE EVGİN... GAZETE BAŞEDİTÖRÜ OLARAK ARKADAŞIMIN HOŞLANDIĞINI BİLDİĞİM ÇOCUKLARLA TAKILIR VE HATTA YATARIM. NE KADAR YAKIN OLDUĞUMUZ UMRUMDA DEĞİL, GERÇEK BİR ARSIZIM. SAKIN KİMSEYE SÖYLEMEYİN ÇÜNKÜ YÜZLERİNE GÜLERKEN ARKALARINDAN SALLAMAYA BAYILIRIM."

Hemen arkamızda bir yerlerde kalabalığın içinde olan Hanzade aynı şeyi okumuş olacak ki çığlık attı. "Ne? Allah belanızı versin!"

Kanım donmuştu, şok içinde diğer öğrencilere baktım. Bahsettikleri kişinin Erdinç olduğunu anlamak çok zor değildi, arkadaşlarının hoşlandığı çocuk derken benim platonik olmamdan söz ediyorlardı.

"EREN DUMAN, OKULUN PISIRIĞI. YANINDAKİ KIZA EN YAKIN ARKADAŞ AYAĞIYLA YÜRÜYEN VE ÂCİZCE FARK EDİLMEYİ BEKLEYEN BUDALA. EVET, BENİM ADIM TAM OLARAK BU."

Biraz aşağıda diğer manşetler vardı.

"İLYA IRAZ, MADDE KULLANIRIM, BAĞIMLI EZİĞİN TEKİYİM AMA OKULDA GÖREBİLECEĞİNİZ EN HAVALI İNSANMIŞ GİBİ MASKE TAKAR VE YANIMDAKİ EZİKLERLE GEZERİM, ZORBALIĞA BAYILIRIM. PARAMLA TEHDİT ETMEDİĞİM İNSAN YOKTUR. ÖZELLİKLE YANIMDAKİ İKİ BUDALA KIZIN SIRLARINI İYİCE ÖĞRENİRİM VE İFŞA ETMEKLE TEHDİT EDERİM Kİ BİR DAHA KİMSENİN YÜZÜNE BAKAMAMA KORKUSUYLA HER DEDİĞİMİ YAPSINLAR. ANNEM DE MÜDÜRÜN ODASININ KAPISINDA UYUR. OKULDAKİ ODASI DEĞİL, DİĞERİ."

"GÜNGÖR GÜRSAL, BEN TAM BİR PİÇİM. ÖZELLİKLE ALT DÖNEMDEKİ KIZLARA KAFAYI TAKAR, BİR YANDAN ONLARI ERKEK MUHABBETLERİNE MEZE YAPARKEN BİR YANDAN ETKİLEMEYE ÇALIŞIRIM. PAHALI MEKÂNLARA GÖTÜRÜP ETKİLEMEYE ÇALIŞIRKEN BİRAZ BİLE UTANMAM. EN SON ÇIKTIĞIM KIZ OKULA YENİ NAKİL OLAN ZAVALLI BİR BURSLUYDU. KIZIN PSİKOLOJİSİNİ BOZUP OKULDAN GİTMESİNE SEBEP OLDUM AMA KİMSE BİLMİYOR. PİÇ OLMAK BUNU GEREKTİRİR."

"BEN KAVİN KESKİN, OKULDA ATARLI GİDERLİ TAKILIR ANCAK EVE DÖNDÜĞÜMDE SINAV MAĞDURU BİR ZIRLAK GİBİ ZIRLARIM. DEPRESYON GÖBEK ADIMDIR, ANNEMLE OLAN KAVGAM HİÇ BİTMEZ VE BANA ANAOKUL ÖĞRENCİSİ GİBİ DAVRANMASINA İZİN VERİRİM. HERKESE SOĞUK YAPARIM AMA KONU BANA GELDİĞİNDE İNSANLARLA OLAN KAVGALARI BOŞVERİP ÇIKAR İLİŞKİME BAKARIM. ARKADAŞLARIMIN AŞK HAYATINDAN SORUMLU BAKAN GİBİ HER ŞEYE BURNUMU SOKARIM."

"BEN ERDİNÇ DEMİR, PUANLARIMLA OKUL BİRİNCİLİĞİNE OYNASAM DA BU TAM ANLAMIYLA MASKEDİR. BÖYLECE HİÇBİR ZAMAN TAM ANLAMIYLA KÖTÜ ÇOCUK OLARAK ANILMAM. HER YIL KENDİME BANA ÂŞIK OLANLAR ARASINDAN EN ÇEKİCİ OLANLARI SEÇER, BİRKAÇ AY DÖNÜŞÜMLÜ TAKILIRIM. BUNLARI DİĞERLERİ GİBİ AÇIK AÇIK YAPMAM, GİZLİ KÖŞELERDE İŞLERİ BİTİRİR, MEYDANDA İSE KARİZMATİK VE PROBLEMSİZ GİBİ TAKILMAYA DEVAM EDERİM. BİRİ CANIMI SIKACAK OLURSA OKULDAN ATTIRMAKLA TEHDİT EDERİM. AİLEMİN SİYASİ BAĞLANTILARI BURADA ÇOK İŞE YARAR."

"BEN TARIK ARDINÇ, BASKETBOL TAKIMI KAPTANLIĞINA TORPİLLE YÜKSELDİM. BUNU HERKES BİLSE DE TAKIMDAN ATILMAMAK İÇİN KİMSE ÇITINI ÇIKARMAZ. DİĞERLERİNDEN BİR TIK DAHA ÜST ŞEREFSİZİM DENEBİLİR. AYRICA KIZ ARKADAŞIMDAN GİZLİ SÜREKLİ

BAŞKALARIYLA TAKILIR, SU GİBİ YALAN SÖYLER VE ONU MADDE BAĞIMLISI OLACAĞI ORTAMLARA GÖNÜL RAHATLIĞIYLA SOKARIM. HATTA HAYATINI KARARTMAKTA HİÇ ÇEKİNMEM, İNSANLAR KIZA ZARAR VERSE OTURUR İZLER, ERTESİ SABAH KAPISININ ÖNÜNE KÖPEK GİBİ GİDİP MERHAMET DİLENEREK KENDİMİ AFFETTİRİRİM. ASLINDA DEĞİL ADAM OLMAK, ERKEK BİLE SAYILMAM. MERHABA İLYA."

Okuduklarımla şoka uğramıştım, her köşede bir başkasının adı ve fotoğrafı vardı, bunu kim yapmış olabilirdi?

"BEN HAYAT TUNCA, SON MODEL ARACIMLA GEÇTİĞİMİZ HAFTA BİR HAYVANA ÇARPTIM AMA APTAL BİR PANİKATAK OLDUĞUM İÇİN HAYVANCAĞIZI ORADA BIRAKTIM. SONRASINDA VİCDANIMI RAHATLATMAK İÇİN İNSANLARA SUÇSUZMUŞUM GİBİ ANLATSAM DA TAKILDIĞIM İNSANLAR GİBİ BEN DE EZİĞİN VE SUÇLUNUN TEKİYİM. BEYNİMİ İLYA KULLANIR."

Hayat hiç ummadığım bir anda gazeteyi elimden çekip hemen arkamdaki Evla'nın üzerine yürüdü.

"Pislik!" diye bağırırken yüzü nefret doluydu. "Neden yaptın?"

Evla kıpkırmızı olmuştu, tüm gözler ona döndüğünde korkuyla geriledi, yerin dibine girecekti. "N... neden söz ediyorsun?"

Hayat ağlamaya başladı. "Ben çok kötü hissettiğim için bu olayı sadece sana anlatmıştım," diye fısıldadı. "Başka kimse bilmiyordu."

Onlar kavga ederken bir başkası gazetenin diğer manşetini, adımın yazdığı kısmı okudu.

"BEN SADEM RÜYA YALIN, İNEK BİR ÖĞRENCİ GİBİ ÖĞRETMENLERE YALAKALIK YAPSAM DA GENELLİKLE DERSLERİ ÇOK ÖNEMSEDİĞİM YOKTUR, BABAMLA ARAM SÜREKLİ BOZUK OLDUĞU İÇİN PARAYLA ÖDEV YAPMIŞLIĞIM BİLE VAR. KISACASI ÖDEMEYE GÖRE

SATILIĞIM. APTAL GİBİ YILLARDIR ÂŞIK TAKLİDİ YAPIP EN UFAK İLGİ GÖRDÜĞÜMDE BAŞKASINA GÖNLÜM KAYAR. UNUTMADAN, HAYAT SADECE BENİM ETRAFIMDA DÖNER, BENİ TANIMLAYAN EN İYİ KELİME BENCİLDİR."

Kelimeler kulaklarımda çınlarken ellerim titremeye başladı, yine o noktadaydık. Yine bencil ilan edilmiştim.

Yoksa bu gerçekler miydi?

"BEN ŞİMAL..."

"BEN OKAN..."

"BEN YALIN..."

"BEN ELA..."

"BEN PELİN..."

Tüm gözler Evla'nın üzerindeyken o çaresizce donakalmıştı, kendini bile savunamıyordu. Tüm bu kargaşanın içinde birisi hâlâ manşetleri okuyordu.

"ERKEK ARKADAŞIMI ALDATTIM."

Bir başka manşet duyuluyordu.

"SINAVDA KOPYA ÇEKİP SUÇU ONA ATTIM, ÇOCUK DİSİPLİNE GİTTİ VE UZAKLAŞTIRMA ALDI AMA HİÇBİR ŞEY YAPMADIM. PARAMLA SUSTURDUM."

"OKULA UYUŞTURUCU MADDE SOKTUM."

"AİLEME YALAN SÖYLEDİM, OKUL TATİLİ OLARAK ANLATTIĞIM YERE ERKEK ARKADAŞIMLA GİTTİM VE ORTAYA ÇIKMASIN DİYE TÜM YAKINLARIMI TEHDİT ETTİM."

"BABAMIN ANNEMİ EN YAKIN ARKADAŞLARIMDAN BİRİYLE..."

Sahnede büyük bir çığlık attım. "Sus! Susun artık! Okuma şunları!"

Gözüm dönmüş gibi gazete kâğıtlarını toplarken Kavin put kesilmişti, gözleri Evla'daydı.

"O mu yaptı?" diye fısıldarken tam yanımda duruyordu, şüphe onun da içini kemiriyordu.

"Saçmalama," diye tersledim. "Neden yapsın? Hem belki başkaları da bu olayları duymuştur."

"Sadece Evla'nın adı okunmadı, Sadem. Kendisini yazmamış."

O anda durdum. Sahnenin ortasında, herkesin birilerine bağırdığı ve büyük bir kaosun başladığı anda, Evla tam ortada, kıpkırmızı olmuş suratıyla öylece duruyordu. Bizden sakladığı ve içine attığı tüm kırgınlıkları düşündüm.

Sadece kırgınlıktan mı ibaretti? Bunlar nefrete dönüşmüş olabilir miydi?

Evla ile bir anlığına göz göze geldik, dudakları titriyordu. Hayat onun yakasına yapışmış bağırırken kendini bir şekilde kurtardı, ince parmaklarıyla kızı itti ve sahneden aşağı inip koşmaya başladı. Bu sırada seyirci bölümünde oturan veliler bağrışmaya başlamış, çocukları hakkında bu tarz şeyler iddia edilemeyeceğini, okulu dava edeceklerini söylüyorlardı.

Müdürün Bige Hoca'ya yaklaştığını, "Yok et bu paçavraları! Hepsinin mezuniyetini yakacağım!" diye bağırdığını duyar gibi oldum.

Buğra Han'la kalabalığın içinde göz göze gelir gibi olduk ancak yüzündeki ifade beni daha büyük bir huzursuzluğa sürükledi.

"Annem," diye dudaklarını oynatır gibi oldu. "Onu buradan çıkaracağım." Başımı aşağı yukarı sallarken gitmeden önce son kez bana baktı. "Beni bekle."

Dudağını okudum, birileri omzuma çarparak koştururken Buğra Han'ı onayladım ve annesinin tekerlekli sandalyesine koşuşunu izledim. Seyirci koltukları öylesine karışmıştı ki en son gazeteler havada uçuyor, daha seçkin ailelerden gelen çocukların anne babaları okula hakaret yağdırıyorlardı.

"Evla," dedim kendi kendime. "Evla bunu yapmış olamaz."

Adımlarım plansızca ileri atıldı ve koşmaya başladım. Az önce Evla'nın gözden kaybolduğu koridora kendimi atarken panik hâldeydim. Bir şey söylemesi gerekiyordu, sert bir biçimde reddetmesi

ve sadece biz arkadaşlarına değil, diğer insanlara bile böyle bir şey yapmadığını bağırması.

Bu kez sessiz kalmaması gerekiyordu, bu lekeyle nasıl yaşardı?

"Kesinlikle o yapmadı," derken koridor boyunca koştum.

Savrulan uzun saçları ve duyduğum hıçkırık sesleri ondan başkasına ait değildi, durdu ve duvara yaslandı. Bir elini sınıf kapısına yasladı, diğeriyle başını tuttu. Sadece bu bile, bana onun böyle bir şeye kalkışmayacağını anlatıyordu.

"Evla..." derken arkasından ilerledim.

Tam o anda adımlarım olduğu yerde kalakaldı, bir şey oldu.

Kötü bir şey.

2025

"Hocam yemin ederim yaparım dediysem yapacağım ya, neden güvenmiyorsunuz bana?"

Müdürün kapısını tutuyor, yüzüme kapatmasın diye diretiyordum.

"Evladım olmaz! Git başımdan dedim, işlerim var!"

"Ben yeni gelecek öğretmen Sadakat Hanım'la konuşurum, yoksa..." Kaşlarımı çattım, tam gözlerinin içine baktım. "Yoksa böyle bir şeyin altından kalkabileceğime inanmıyor musunuz?"

Müdür bıkkın bir şekilde yaka silkti.

"Bulem!" diye kızdı. "Evladım, sen anlamıyor musun? Bu konu seninle ilgili değil. Biz okul tiyatrosunu da okul gazetesi zırvalıklarını da yıllar önce kapattık! Tekrar konusu dahi açılamaz. Hem de neymiş?"

Alay eder gibi gözlerime baktı.

"2019 yılı mezunlarını bulup bu yılın gazetesinde proje olarak röportaj yapacakmışsın, öyle mi? Değil gazete çalışması yapmayı, onları bulamazsın bile. Skandallardan haberin yok tabii, burada hayaller kuruyorsun. Olmaz çocuğum, uzatma. Olmaz dediysem olmaz."

Skandallardan haberim olmadığını zannediyordu ancak az önce ders zili çalmadan önce yanlışlıkla benim elime geçip aslında kaydedilmemesi gereken görüntüleri izlediğimi bilmiyordu. Belli ki Bige Hoca her şeyi silse de bu kaydın sonunu yok etmeyi unutmuştu. Kimin yarattığından emin olmadığım bu kaosu çözmek ve o yılki arkadaşlıklara zarar veren bu olayın kimin komplosu olduğunu bulmak istiyordum.

Tabii bir yandan da Zerin'in telafi ödevini aradan çıkararak arkadaşımı kurtarmak... Her şey kafamda belliydi.

"Demek o öğrencileri bulamam, öyle mi?" diye direttim. "Bulursam ne yapacaksınız?"

"Değil aynı şehirde, ülkede bile yaşamıyor olabilirler. Farkında mısın? Onlar..." Müdür derin bir nefes verdi, sesi gergindi. "O yılın mezunları ölseler de bir araya gelmezler."

"Göreceğiz hocam."

Dişlerimi sıktım, kendime güvenim her yerden taşıyordu. Ben de Bulem'sem, bu işin altından kalkacaktım.

"Eğer bulursam ve gazetemde röportaj yapmaya ikna edersem telafi sınavından hepimize yüz puan vereceksiniz."

Müdür gülecek gibi oldu, bu fikre o kadar inanmıyordu ki üzerine düşünmedi bile.

"Tamam," dedi. "Öyle olsun. Yap da görelim çocuğum."

"Sesinizi kaydettim bu arada," diye gülümsedim. "Sonra yanlış anlaşılmalar, aman unutmuştumlar olmasın, hocam."

Kaşlarını çattı. "Bulem! Bu yaptığın..."

"Artık söz ağızdan çıktı hocam, görüşmek üzere!"

Sırtımı döndüm ve koşmaya başladım, kalbim delice bir heyecanla çarpıyordu. Telefonumu çıkarıp doğruca müdürün yanına gelmeden önce tuşladığım numarayı buldum.

"Serhat," dedim nefes nefese. "Hallettim de, hadi güzel arkadaşım."

"Sadem Rüya Yalın," dedi telefonun diğer ucundaki yazılımcı arkadaşım. "İnternet verilerine baktığımda birkaç sınav bilgisi ve adres buldum. Sanırım şu an... Evet, inceliyorum. Sanırım edebiyat bölümü okumuş, şu an ne yaptığıyla ilgili başka bilgi yok."

"Diğerleri?"

"Kavin Keskin hakkında net bir bilgi bulamadım, sosyal medya hesapları bile yok."

"Evla olan?"

"Evla Ulusoy demiştin. Galiba yurt dışına gitmiş, ailesiyle ilgili birkaç haberden buldum. Fakat yakın bir zamanda kızlarının yüksek lisansı bitirip yanlarına döndüğünü ve şu an..."

"Evet!" dedim heyecanla. "Söylesene!"

"Tiyatro," dedi düz bir sesle. "Güzel sanatlar fakültesinde konservatuarı bitirmiş, tiyatro yüksek lisansını yurt dışında yüksek puanla tamamlamış." Beğeniyle bahsediyordu. "Kız çok başarılı bir tiyatro oyuncusu olmuş anlayacağın."

"Sence en zor hangisini bulurum?"

"Kavin."

O zaman kafamdaki plana uyacak ve Sadem'den başlayacaktım.

2019

"Evla."

Dudaklarımdan dökülen kelime onun bunu yapmadığına beni inandırmak istiyordu ancak artık yanılıyor olabileceğimi anlıyordum.

Evla'nın karşısında hiç tanımadığım ve daha önce gördüğümü zannetmediğim bir adam vardı, bizden biraz büyük duruyordu ancak tam anlamıyla görebildiğim bir pozisyonda değildi. Sesi yabancıydı.

"Sen," dediğini duydum Evla'nın titrek bir sesle. "Yoksa sen..."

Kız gözyaşlarını silerken adam ona bir şey uzattı, bu bir kameraya benziyordu.

"Senin için," dediğini işittim. "Hepsini kaydettim, izledikçe beni hatırlarsın."

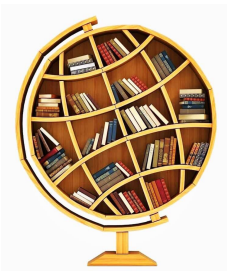
Kalbim, koca bir hayal kırıklığıyla dolarken bize bunu yapmamış olmasını diledim. Fakat Evla adamın elindeki kameraya uzandı, parmakları bir anlığına birbirine değdi.

Kızarmış gözleriyle karşısındakine baktı, şok içinde fısıldadı.

"Sen yaptın."

Devam edecek...

TEŞEKKÜR

Bu kitabın en büyük ilham kaynağı olan sevgili okurlarım... Yeri geldiğinde bir imza gününde, yeri geldiğinde mesaj kutumda, yeri geldiğinde hiçbir şey söylemediğiniz hâlde bakışlarınızda birçok anı biriktirdik. Bunlar çoğu zaman kimsenin duymadığı sessiz çığlıklardı, gençlik sorunları ve çağın problemlerinin yansımalarıydı. Bu kitaptaki her öğrenci, kendinizden birer parça bulabileceğiniz yalnızlıkları, dışlanmışlıkları, duygusal boşlukları ve kırgınlıkları temsil ediyordu. Dilerim ki kalbinize dokunan satırlar yazabilmişimdir. İlk ve en özel teşekkürüm sizlere.

Sevgili ailem, bana güvenlerini daima hissettiğim canım dostlarım, her zaman destekçim olan erkek arkadaşım, kıymetli yazar arkadaşlarım, kitabımızın raflara taşınmasında emekleri için minnettar olduğum yöneticiler ve gördüğünüz görmediğiniz tüm ekip dâhil olmak üzere Artemis Milenyum ailesi, değerli editörüm, müthiş çizerimiz, kapak tasarımında eşsiz çalışmalar ortaya koyan grafikerim, gece gündüz kitaplarımla ilgilenen Kübi okur grupları ve hayat motivasyonuma büyük katkısı olan saymayı bitiremediğim herkes... iyi ki varsınız, hepinize sonsuz teşekkürler. Sizlerle olduğum için şanslıyım.

Alabora Limanları okuruna uğur getirsin, dileklerimle.